

САЙМЪН ГРИЙН ШАДОУС ФОЛ

Превод от английски: Лидия Цекова, 2013

chitanka.info

ГЕРОИТЕ НА КНИГАТА

ЛЕНАРД АШ: завърнал се от света на мъртвите

РИЯ ФРЕЙЗИЪР: кмет на Шадоус Фол^[1], политик

РИЧАРД ЕРИКСОН: шериф на Шадоус Фол; дипломатичността не му е присъща

СУЗАН ДЮБОА: приятел в нужда

ДЖЕЙМС ХАРТ: завърнал се в Шадоус Фол след двадесет и пет годишно отсъствие

ДОКТОР НАТАНИЕЛ МИРИН: търси отговори за живота и смъртта

ШОН МОРИСЪН: в предишни времена велик рокаджия

ЛЕСТЪР ГОЛД: Тайнственият отмъстител^[2]

МАДЕЛИН КРЕШ: пънкарка с татуировка „МРАЗЯ“ по кокалчетата на двете ръце

ВРЕМЕТО^[3]: достолепен старец, символ на сезоните и на годините. Безсмъртен в известен смисъл

ОТЕЦ ИГНАТИЙ КАЛАХАН: изключително набожен човек

ДЕРЕК И КЛАЙВ МАНДЕРВИЛ: служители на гробището, гробари

БРУИН БЕЪР^[4]: любимият герой и приятел на всяко дете

СИЙ ГОУТ^[5]: приятел на Бруин, ничий любим герой

ОБЕРОН: крал на елфите и феите

ТИТАНИЯ: кралица на елфите и феите

ПЪК^[6]: единственият несъвършен елф

ПОЛИ КЪЗИНС: не е с всичкия си

УИЛЯМ РОЙС: върховен главнокомандващ на Воините на Кръста

ПИТЪР КОЛДЪР: воин, видял светлината

ДЖАК ФЕЧ: плашило

---

[1] *Shadows Fall* — от shadow (англ.) — сянка, и fall (англ.) — падам, спускам се. (Всички бележки под линия са на преводача.) ↑

[2] *Тайнственият отмъстител* — герой от комикс (издаван от септември 1939 г. до септември 1942 г.), съчетаващ елементи от доктор Савидж и Сянката; далеч не с тяхната популярност. ↑

[3] *Времето* — божество, представяно като облечен в мантия старец с бяла брада. В едната си ръка държи коса, а в другата — пясъчен часовник или друг уред за отмерване на времето. Този образ се свързва с Кронос — богът на времето в гръцката митология. ↑

[4] *Бруин Беър* и *Сий Гоут* — герои от детска приказка. *Bruin* — остаряла дума за мечка; *Bear* (англ.) — мечка; *Goat* (англ.) — козел. ↑

[5] *Sea Goat* — асоциира се с Козирог и бог Пан. ↑

[6] *Пък* — дух пакостник с магически способности, освен пакости върши и добри дела. ↑

Съществува град, където мечтите отиват, за да умрат. Място, където кошмарите свършват, а надеждата намира покой. Където всички истории стигат до своя край, всички дирения приключват и всяка изгубена душа най-после намира пътя си към дома. Винаги е имало такива места, разпръснати навсякъде из тъмните кътчета на света, но с годините, с напредъка на науката и залеза на вълшебствата, много чудеса напуснаха света, а потайните кътчета станаха рядкост. Сега съществува единствено малкото градче Шадоус Фол, закътано Бог знае къде и незабелязано от днешния свят. Малко пътища водят натам, а още по-малко водят навън. Няма да намерите Шадоус Фол на никоя карта, но той е там и ви очаква в случай, че ви е много необходим.

В него може да откриете всевъзможни неща. Има врати, които могат да ви отведат навсякъде — към земи, които вече не съществуват, и светове, които някой ден могат да се появят. Странни хора и още по-странни създания бродят из ширналите се улици редом с всички онези, които някога сте познавали или пък сте се надявали никога повече да не се наложи да срещнете. В това отдалечено градче майки и бащи могат да намерят изгубените си деца, а порасналите деца могат отново да открият своите родители, да поправят стореното от грубите думи и гневно мълчание, да излекуват старите забравени рани. В Шадоус Фол може да намерите възмездие или да получите прошка, да откриете стари приятели или врагове от детството, любов и надежда или пък втори шанс. Такова място е то.

Но най-вече е градче, където хората отиват, за да умрат. Хора и други твари. Шадоус Фол е гробище за свръхестественото, където хора, създания, идеи и истории отиват да умрат, щом никой вече не вярва в тях. Онова, в което вярват достатъчно силно, има някакво присъствие, някакъв живот, който продължава дори когато вярата вече си е отишла. За такива неща няма място в реалния свят. Затова те тръгват, минават сред сенките на града и по задните улички, които никой вече не използва, докато най-после пристигнат в Шадоус Фол. Там пристъпват през Вратата към вечността и светът завинаги забравя за тях. Или пък могат да си останат в Шадоус Фол, да станат реални, да остарееят и да умрат от естествена смърт.

Поне такава е идеята. Реалността, както обикновено, е много по-сложна.

1. КАРНАВАЛ

Отново е времето на Карнавала в Шадоус Фол. Време за празненства, пирове, паради и панаири, вълшебници, костюми и чудеса. В края на града по целия Лампкин Хил се бяха появили палатки и сергии — сякаш по чудо изникнали за една нощ като гъби, от които те спохождат неспокойни сънища, щом ги изядеш. Свиреха оркестри, двойки танцуваха, децата тичаха и крещяха сред веселите тълпи, толкова преизпълнени с щастие и възбуда, че им се струваше, че всеки миг ще експлодират и ще обсипят всички хора с див възторг и жизнерадост.

Беше ранна вечер в средата на ноември, сумрачното небе бе достатъчно притъмняло, за да се откроят светещите хартиени фенери и припламващите от време на време фойерверки. Свеж ветрец развяваше знамена, флагчета и дамски рокли, разнасяше мирис на барбекю и печени кестени из прохладния нощен въздух, в който се долавяше острия мраз на приближаващата зима. Различни мелодии се подемаха и замираха, никога в дисхармония, неизменно в съзвучие.

Бе време да празнуваш живота и това, че живееш; време за последно сбогом за преминаващите през Вратата към вечността, за утеха на тези, които оставаха след тях или онези, на които все още им липсваше смелостта да се доближат до нея. Дори и онези, които са само отчасти живи, пак изпитваха боязън от безвъзвратния мрак, от последното тайнство. Никога не е имало принуда, никой не е бил пришпорван. Вратата винаги си е съществувала и щеше да продължи да си е там. Междувременно бе времето на Карнавала, време да похапнеш, да пийнеш, да се повеселиш, защото утре е още един ден в Шадоус Фол.

Ленард Аш стоеше сам край една яркоцветна шатра, която предлагаше греяно вино, забравил за изпускащата пара чаша в ръката си. Той наблюдаваше Карнавала, следеше как хората идват и си отиват и му се искаше да е като тях — щастливи с всекидневието си,

изпълнени с надежда, устрем и смисъл. Аш вече нямаше бъдеще и при все, че се опитваше усилено да не унива прекалено, имаше моменти, в които му липсваха елементарните удоволствия от това да планира какво да прави, местата, които да посети и хората, с които да се срещне. Както стояха нещата, той живееше ден за ден и се опитваше да е доволен от положението.

Аш бе мъртъв вече от три години, но не обичаше да се оплаква. Като всички останали, които не бяха съвсем реални, той усещаше непрестанния зов на Вратата към вечността, но не можеше да напусне Шадоус Фол. Все още не. Погледна надолу към тълпите в града, ширнал се в настъпващия здрач — уличните светлини грееха ярко в приближаващата се нощ. Никой не знаеше колко древен е Шадоус Фол; всъщност бе по-стар от всички свои регистри. Някога Аш намираще усещането за вечност за успокоително, съзнавайки, че поне едно нещо остава неизменно в постоянно променящия се свят. Но след своята смърт откри, че негодуванието му расте при мисълта, че градът ще продължи да съществува щастливо и без него, без ни най-малко да се нуждае от него или да изпитва някаква липса. Струваше му се, че когато най-после настъпи моментът да напусне този свят, би следвало отсъствието му да остави празнота. Би могъл да приеме мисълта, че животът му не е бил значим, но му бе приятно да мисли, че поне са го забелязвали. Усмихна се кисело. Винаги бе бил самотник, по избор и темперамент, и малко беше късно да се променя сега. Макар че би му се понарявало да се смеси с тълпата на Карнавала и да забрави проблемите си сред безгрижното веселие, това не бе в кръвта му. Винаги бе избирал свой собствен път, извървявал го бе по своя си начин и не бе му присъщо да се чувства удобно сред тълпите.

Край него се заклатушка мъж на кокили, който от време на време привеждаше глава, за да избегне мрежата от кабелите на лампите, опънати над шатрите и сергиите. Мъжът свали извехтялата си шапка за поздрав и Аш кимна учтиво в отговор. Никога не си бе падал по високото. Погледна нарочно в друга посока и се усмихна, зървайки леля Сали^[1] да стърчи пред десетина малки деца — натъпканият ѝ със слама търбух бе прицел за бързите им ръце. Всяко от тях успяваше да грабне по някоя играчка или бонбон и никое не оставаше разочаровано. Плашилото погледна към Аш с доволна усмивка на парцаленото си лице. Вдигна парцалива ръка за поздрав и Аш се

усмихна сковано в отговор. Дори едно чучело бе по-живо от него. Осъзна, че отново изпитва самосъжаление, но не можеше да не му пука. Беше се заел с мръсна работа, но все някой трябваше да я свърши.

Огледа се да открие нещо, което да го поразсее. В крайна сметка затова бе излязъл. В подножието на хълма едно Йети и една Голяма стъпка развличаха децата, като ги носеха на раменете си. Една мишка от анимационно филмче с огромен дървен чук преследваше котка. Шест различни варианта на Робин Худ провеждаха импровизирано състезание с лък и стрели и спореха — къде благо, къде не — кой от тях е най-реален. С други думи, все обичайни лица. Просто още една вечер в Шадоус Фол.

Ленард Аш бе висок, дълъг като върлина, с приветливо лице и коса, която сякаш непрестанно се нуждаеше от старателно разресване. Дори и в най-добрия си вид изглеждаше сякаш набързо е изхвърчал от дома си. Очите му бяха спокойни, вгълбени, понякога сиви, друг път — сини, и малко неща убягваха от погледа му. Живееше, ако това изобщо е правилната дума, със своите родители, имаше малцина приятели, но за това си беше виновен само той и никой друг. Никога не бе бил особено общителен, дори и преди да умре. Бе на трийсет и две, почти три години вече. Нищо особено, в което да се загледаш, просто още едно лице сред тълпата. Ако го попитате, би казал, че обикновено е щастлив, но би се замислил за миг, преди да ви отговори. Погледна към шатрите и сергиите и целия народ там — един обикновен на вид човек, чиято най-голяма тъга бе, че нямаше с кого да танцува. Това положение щеше да се промени драматично. Нямаше никакво право да е изненадан. Нищо никога не остава задълго същото в Шадоус Фол.

Недалеч кметът Рия Фрейзиър размени усмивка и някаква шега с една възрастна двойка, чиито лица ѝ бяха познати, макар да не си спомняше имената им. Колебаеше се как най-добре да се отърве от смутения на вид мъж, който стърчеше до нея. Той току-що бе пристигнал в Шадоус Фол и не изглеждаше напълно сигурен какво го е довело тук. Междувременно Рия бе допуснала грешката да прояви състрадание и той се бе лепнал за нея като за отдавна изгубен приятел. Тя нямаше нищо против, само дето ѝ пречеше да изпълнява задълженията си на кмет; трябваше да се ръкува и да разменя учтивости с възможно най-много избиратели, а едновременно с това да

им напомня за приближаващите избори за кмет и за своята отлична репутация на този пост. Гласоподавателите бяха склонни да забравят добрите неща, които си направил за тях, ако нямаш грижата да им припомняш от време на време.

Рия Фрейзиър бе енергична, хубава цветнокожа жена в средата на трийсетте, с късо подстригана коса, прям поглед и професионална усмивка. Бе облечена със стил и достойнство в модерни дрехи, имаше пронизателен ум, нищо не й убягваше, бе непоколебима, внушаваща доверие и безпощадна. Заедно с шериф Ериксон тя олицетворяваше властта в Шадоус Фол. Градът си имаше свой начин да се справя с проблемите си — това бе заложено в неговата природа. Въпреки това съществуваха моменти, в които нещата заплашваха да излязат извън контрол, и тогава се намесваха Рия или шерифът. Тя олицетворяваше гласа на разума и предлагаше състрадание и безпристрастност, докато шерифът гледаше всички гневно и застрашително.

В Шадоус Фол имаше съдебна палата и градски затвор, но нито едното, нито другото се използваша често. Малцина изгаряха от желание да се срещат с шерифа, затова Рия отделяше доста време да изслушва проблемите и после да насочва хората към онези от общността, които най-добре биха им помогнали. Тя обичаше работата си и бе твърдо решена да продължи да я върши, докато е възможно. Като цяло градът изглеждаше напълно доволен от нея — и добре, че беше така. В Шадоус Фол си имаха ефикасни, но не особено приятни начини да се справят с кметове, които не могат да оправдаят очакванията.

Рия погледна дискретно към мъжа до себе си и помисли, че е време да направи нещо по отношение на него. Ейдриън Стоун бе нисък мъж на средна възраст с олисяваща коса и тъжни очи. Той непрестанно се озърташе колебливо и с надежда, но не бе в състояние да каже на Рия какво търси или кое го е призовало да дойде в Шадоус Фол. Неговата ситуация не бе необичайна. Възрастната двойка се сбoguва и отиде сред тълпата, а Рия реши, че е по-добре да побутне новия си приятел в подходящата посока. Като повечето посетители, той бе изгубил нещо или някого, който му е бил много скъп, и бе дошъл в Шадоус Фол да го търси. Само трябваше да му помогне да си спомни какво или кой бе това.

— Кажи ми, Ейдриън, женен ли си?

Стоун се усмихна и поклати глава, сякаш искаше да се извини:

— Не. Не можах да открия подходящата жена. Или пък тя не можа да ме намери. Както и да е, винаги съм бил сам.

— Ами родителите ти? Бяхте ли много близки?

Стоун сви объркано рамене и отместа поглед.

— Баща ми винаги отсъстваше, а майка ми не беше... от тези, които изразяват чувствата си. Нямах братя и сестри и тъй като непрестанно се местехме, в действителност нямах и никакви приятели. Никога не съм пожелавал нещо, което може да се купи с пари, но нали парите не са всичко.

— Трябва да си бил близък с някого — продължи Рия търпеливо. — Ами хората, с които си работил?

— Не бих могъл да ги нарека приятели — отвърна Стоун. — Те бяха просто хората от офиса, на които да се усмихваш, с които да разговаряш, да им махаш за довиждане в края на работния ден. Не споделяхме, гледахме да си свършим работата. Ръководството не обичаше да си губим времето или да мързелуваме. Нямах нищо против, че е така. Винаги съм се чувствал... неловко в компания, а работата ми беше интересна... Предимно.

Рия го погледна настойчиво, бе започнала да губи търпение.

— Трябва да е имало някого, някакъв момент в твоя живот, когато си бил щастлив! Помисли си, Ейдриън! Ако би могъл отново да изживееш някой период от живота си, който и да е той, какво би избрал?

Стоун остана дълго мълчалив, обърнал взор някъде навътре в себе си. После помръкналото му чело се проясни, той внезапно се усмихна — изглеждаше някак по-млад, успокоен.

— Когато бях малък имах куче на име Принс. Страхотно огромно куче, боксер, с грозна муцуна и сърце, голямо колкото него. Бях на шест години и навсякъде ходехме заедно. Можех да му говоря, да му разказвам неща, които не бих споделил с никого. Обичах кучето си и то ме обичаше.

Стоун се усмихна срамежливо на Рия и тя забеляза, без да се изненадва, че сега изглеждаше на половината на предишните си години — крехък младеж в средата на двайсетте. Имаше гъста коса, стоеше малко по-изправен, но очите му бяха все така тъжни.

— Да речем, че всички си мислят, че тяхното куче е специално, но Принс наистина беше такъв за мен. Научих го на разни номера и никога не се боях, нито бях несигурен или самотен, когато той бе до мен. Умря точно преди седмия ми рожден ден. Имаше едно образуване, тумор в стомаха. Очевидно боксерите са предразположени към такива неща, макар че не знаех това по онова време.

Той се намръщи при спомена. Сега приличаше на тийнейджър и докато говореше продължаваше да изглежда все по-малък на години.

— Един ден се върнах от училище и Принс не беше там. Татко ми каза, че го е завел на ветеринар и са го приспали. Принс беше болен от известно време, отслабваше и силите го напускаха, но аз просто си мислех, че ще се оправи. В края на краищата, бях само на шест години. Баща ми ми обясни, че Принс няма да оздравее никога, че много страда и че не е честно да удължаваме страданията му. Каза, че той се е държал много добре чак до края. Ветеринарят му дал свръхдоза приспивателно, Принс затворил очи и заспал завинаги. Не знам какво е направил ветеринарят с тялото. Баща ми изобщо не го донесе вкъщи. Може да си е помислил, че ще ме разстрои.

Ейдриън Стоун погледна към Рия, устните му потръпваха — едно шестгодишно момче с очи пълни със сълзи, които нямаше да пролее.

— Обичах кучето си и то ме обичаше. Единственото същество, което някога ме е обичало.

Рия коленичи до него.

— Как изглеждаше Принс? Имаше ли някакъв отличителен белег?

— Да, имаше бяло петно на челото. Като звезда.

Рия го хвана за раменете и нежно го обърна назад. Тълпата от хора се раздели на две и пред тях се появи голям боксер с било петно на челото.

— Това той ли е, Ейдриън?

— Принс!

Кучето вирна уши като чу момчето да го вика по име, хвърли се стремглаво напред и заподскача около него като малкото кученце, криещо се в този огромен пес. Ейдриън Стоун, шестгодишен сега, най-после щастлив, се затича с кучето и изчезна в тълпата.

Рия се изправи на крака, тръсна глава и се усмихна леко. Де да можеха всичките ѝ проблеми да бъдат разрешени така лесно. С крайчеца на окото си зърна, че някой ѝ маха с ръка, огледа се и видя шериф Ричард Ериксон да си проправя път към нея. Тя изпъшка тихичко и се запита какво ли се бе объркало този път. През последните дни определено ѝ се струваше, че Ричард я издирва единствено когато има неразрешим проблем, стоварва ѝ го, обръща му гръб и изчиства съвестта си. Невинаги бе било така. Някога бяха приятели, вероятно все още бяха, ако поразтеглим малко понятието. Тя се постара лицето ѝ да не издаде мислите ѝ и кимна резервирано на Ериксон, когато той се приближи.

Шерифът бе висок, широкоплещест мъж в средата на трийсетте, с тъмна коса и още по-тъмни очи. Бе красив, такова впечатление оставяше, а огромната му мускулиста фигура правеше присъствието му заплашително. Не че Рия някога допускаше да бъде сплашена от Ериксон или който и да е друг. Усмихна му се леко, той кимна спокойно в отговор, сякаш случайно се бе озовал на пътя ѝ.

— Здравей, Рия. Много си елегантна, както винаги.

— Благодаря ти, Ричард. Ти си си същият.

Той не се усмихна. Вместо това погледна към тълпата замислено, господарски.

— Добро присъствие, Рия. Повечето хора са тук тази нощ.

— Надявам се — отвърна тя. — В крайна сметка е време за Карнавал. От малкото поводи през годината, когато се събираме да разпуснем и да се отърсим от проблемите си. Нощ като тази помага повече от дузина сеанса на диванчето на психолога. Но ти не вярваш във фриволните неща като забавите, нали?

— Не и когато аз съм този, който трябва да пази мира и спокойствието и да разчиства след това. Аз трябва да държа под око пияните, заговорниците, смутителите на реда и да следя паранормалните да не уреждат стари сметки. По дяволите, половината общност носи рани и жажда за мъст от времето преди да дойдат тук, а с магията на този град, освободена и развихрена тази нощ, все едно хвърляш фойерверки в буен огън. Карнавалът е опасно време да се разхождаш със спомените си. Не знаеш кой може да нахлуе.

Рия сви рамене.

— Водили сме този разговор и преди, Ричард, и без съмнение ще го водим отново. И двамата имаме право или пък грешим, но в крайна сметка такъв си е Шадоус Фол. Каквото и да говорим или да мислим, празненства като Карнавала са необходими тук. Те са предпазна клапа, отдушник, най-безболезненият начин да изпуснеш парата преди напрежението да е станало огромно. Безпокоиш се твърде много, Ричард. Градът е в състояние да се грижи за себе си.

— Да — съгласи се Ериксон. — Вероятно е така. Но градът прави онова, което е най-добро за него, а не за хората, които живеят тук. Ние сме между тях и града и това е единственото, което прави живота тук поносим. Хората не са създадени да живеят толкова близо до магията — тя изважда на бял свят не само най-доброто, но и най-лошото у всеки.

Рия го изгледа замислено.

— Не мога да повярвам, че просто си стоим тук и бърчим за разнообразие. Сигурен ли си, че няма някой потресаващ извънреден случай, който да ми стовариш ненадейно и да се отървеш?

Ериксон се усмихна леко, но очите му останаха безизразни.

— Всичко изглежда наред. Поне дотолкова, доколкото това е възможно в Шадоус Фол. Имам обаче лошо предчувствие за тази вечер и то не ме напуска. Дори става по-зле. Забеляза ли колко много паранормали са излезли тази нощ, дори и тези, които не биха се появили, освен в случай на божествена намеса? Видях физиономии, които си мислех, че никога няма да срещна, и някои, за които смятах, че са просто слухове.

— Какво правят? — попита Рия и се намръщи.

Опита се да се огледа наоколо незабелязано.

— Нищо — отвърна Ериксон. — Просто... чакат. Чакат нещо, което ще се случи. Можеш да доловиш как очакването е нажежило въздуха, щом ги доближиш. Нещо е тръгнало към Карнавала, Рия. Нещо лошо.

Рия се намръщи и се взря открито и гневно в тълпата наоколо. Макар и да не ѝ се искаше да признае, шерифът имаше право. Нещо се носеше из въздуха. Твърде много тревожни погледи, престорени усмивки и смях, който отекваше пресилено високо и продължително. Нищо специално, нищо осезаемо, просто... нещо си. Рия потръпна неволно от ужас и се опита да превъзмогне нарастващия порив да

погледне през рамо дали някой не я дебне там. Пое дълбоко въздух и решително се отърси от мисълта. Нямаше нищо тревожно. Беше само в мислите им. Тя се чувстваше напълно щастлива на Карнавала, преди да се появи Ричард и да я зарази със своята параноя. Мътните я взели, ако допусне да ѝ провали вечерта.

Огледа се наоколо към тълпата да открие повод да промени темата и се усмихна иронично, когато погледът ѝ попадна на Ленард Аш, който разговаряше оживено с една бронзова глава върху пиедестал. Естествено, щом всички други бяха наизлезли, логично е и той да е тук. Някога тя, Аш и Ериксон бяха близки приятели, толкова близки, че на практика бяха като семейство. Ала нещата се промениха, както обикновено става, независимо дали желаем това или не. Ериксон стана шериф, тя — кмет, а Аш умря. Спомняше си как стоеше с Ричард на погребението, бе облечена в черна официална рокля, която никак не ѝ отиваше, и хвърли шепа пръст в изкопания гроб. Помнеше, че плака. Но после той се върна от света на мъртвите и тя не знаеше какво да му каже. Мъжът, когото познаваше, бе мъртъв, а този непознат с познато лице нямаше право да заеме мястото на Ленард в чувствата ѝ. Така че тя, Аш и Ериксон се отдалечиха, разделяни от общото си минало. Всеки си имаше свой собствен живот и едва-едва си кимваха един на друг, щом се срещнеха на улицата.

Рия поклати глава. Човек би помислил, че щом живееш в място като Шадоус Фол, следва да си свикнал с неща като призраци и завърнали се от света на мъртвите, но бе съвсем различно, щом се отнасяше до теб или някого, когото познаваш. Наистина ли бяха минали три години? Как измина толкова време?... Обикновено Аш винаги бе сред организаторите на Карнавала, но след като умря загуби интерес към много неща. Внезапно изпита нужда да си поговори отново с него, с Ленард Аш или онова, което представляваше сега. Тя изправи рамене и хвърли делови поглед към шерифа.

— Правиш от мухата слон, Ричард. Няма нищо тревожно тук, само хора, които се забавляват. Сега, ако ме извиниш, бих искала да поговоря с един човек.

Ериксон погледна към Аш, после пак към нея.

— Наистина ли смяташ, че е добра идея, Рия?

— Да — отвърна тя решително.

Шерифът я изглежда продължително, тя се почувства неловко и той отмести поглед. Въздъхна тихичко.

— Понякога ми се ще той просто да мине през Вратата и да приключим с него. Не е честно спрямо теб.

Обърна се и се отдалечи, преди да може да му отговори, а тя изпита благодарност към него. Поне това. Във всеки случай нямаше да знае какво да му отговори. Може би това доказваше доколко се бяха отчуждили един от друг. Някога можеха да си казват всичко, наистина всичко. Погледна пак към мястото, където беше застанал Аш, и в същия миг изпита облекчение като видя, че вече го нямаше. Но пък и не знаеше какво би му казала. Поклати глава горчиво, но и неволно удивена. Обикновено не се случваше да ѝ липсват думи да се изрази. В края на краищата това бе една от причините да я изберат за кмет — тя съумяваше да срази всички свои опоненти.

Въздъхна, сви рамене и се огледа за нещо да я поразсее. Предполагаше се, че това е една от малкото ноци през годината, когато никой нямаше нужда да посети кабинета ѝ, когато би могла да остави задълженията и служебните си ангажименти на заден план и за разнообразие да поразпусне. Една редица танцуващи конга^[2] се заизвива край нея, безкрайна върволица от пламнали, опиянени от смях лица. Рия внезапно изпита непреодолимо желание да се присъедини, да се смее, да пее и да подскача с тях. Сякаш много, много отдавна не бе правила нещо простичко и спонтанно само за удоволствие. При все това се поколеба, възпря я авторитетът на служебния ѝ пост, и докато се отърси, редицата танцуващи хора отмина, тя остана назад, остана сама.

Някой се изкашля учтиво зад нея, тя се извърна сепната от факта, че са я хванали неподготвена. Видя Ленард Аш да се усмихва и познатото лице за миг разчувства сърцето ѝ, преди да се вкопчи в спомените си и да му отвърне с учтива, неангажираща усмивка.

— Здравей, Ленард. Наслаждаваш ли се на Карнавала?

— Много е пищен. Ти как си, Рия? Мина време...

— Кметският пост означава пълен работен ден, особено в град като този.

— Не идваш да ме видиш — каза Аш, гледайки я право в очите, без да мигне. — Чаках те дълго време, но ти изобщо не дойде.

— Бях на погребението ти — отвърна Рия с усилие, гърлото я стягаше. — Тогава си взех сбогом завинаги.

— Но аз все още съм тук, пак съм си аз.

— Не, не си. Моят приятел умря, ние го погребяхме и това беше краят!

— Не тук, не и в Шадоус Фол, Рия. Всичко може да се случи тук, стига много да го желаеш.

— Не — възрази тя. — Не всичко. В противен случай нямаше да стоиш тук с лицето и гласа на моя мъртъв приятел и да се преструваш на него.

— Рия, как да те убедя, че това съм аз? Наистина съм аз.

— Не би могъл.

Те замълчаха и останаха така задълго, нито един от двамата не искаше пръв да отмести поглед. Накрая Рия извади от ръкава си кърпичка и се престори, че издухва носа си.

— Е — обади се след известно време Аш, — как е животът при теб сега?

— О, както обикновено — отвърна Рия, прибирайки съсредоточено кърпичката в ръкава си. — Хубави и лоши дни. Заета съм с работа.

— Да. Чух за проблемите с Лука.

Размениха мрачно усмивки, събрани за миг заедно от проблем, който караше техния да изглежда почти тривиален. Всички в Шадоус Фол знаеха за Лука дьо Френц. Приживе не бе нищо особено. Бе собственик на местната дрогерия и обичаше да дава втора версия на лекарските диагнози. После умря в нелепа катастрофа, от тези, които биха могли да бъдат избегнати, ако всички бяха внимавали малко повече. Ала Лука погледна в погрешна посока, когато слезе от тротоара, а шофьорът блееше някъде и Лука издъхна в линейката на път за болницата.

Седмица по-късно се върна от света на мъртвите. В началото никой не му обърна много внимание — в края на краищата това беше Шадоус Фол. Вярно, че рядко се срещаха разхождащи се мъртъвци, но всички бяха чували за тях. Не бе минало много време, когато се разчу, че когато Лука се е завърнал от света на мъртвите, е довел нещо със себе си. Бе обладан от ангел на име Михаил^[3]. Ангелът бе невъобразимо могъщ, способен бе да твори чудеса и би могъл да

изплаши пълна зала, само като влезе в нея. Той се нарече пратеник на Бога — убиец, дошъл да раздава справедливост сред недостойните. Всъщност не бе убил никого все още, но всички бяха подготвени възмездието да се стовари всеки момент.

— Срещал ли си Михаил? — попита Рия. — Бих казала, че имате много общо.

— Едва ли — възрази Аш. — Аз съм просто завърнал се от света на мъртвите, спомен за човек от кръв и плът. Не знам какъв е Михаил. Или Лука, щом стана въпрос. Доколкото разбирам, ти вече си го срещала.

— Веднъж. Адски се изплаших. Влезе в офиса ми една сутрин и цветята във всички саксии измряха, температурата падна под нулата, а той светеше така ярко, че не можех да го погледна. Не ми трябваше да го виждам, присъствието му изпълни офиса. Глух и сляп да си, би разбрал кой е той. Докато беше там, буквално не можех да мисля за никого или нищо друго, освен него. Той обяви, че е пристигнал да се заеме с раздаване на справедливост в този град, нареди ми да ходя на църква по-често, усмихна се и си излезе. Винаги съм смятала, че ангелите са топли, мили същества с криле, ореол и арфа в ръцете. Никой не ме е предупреждавал за неща като Михаил.

— Трябва да си препочиташ Библията по-често — каза ѝ Аш. — За Архангел Михаил се предполага, че е убил с копие то си дракон и е влизал в двубой със самия Сатана. Трудничко е да си представиш някой такъв да се е излегнал на някой облак в дълга бяла роба. Знаеш ли, че е тук, на Карнавала?

— О, страхотно — възкликна Рия. — Точно от това имах нужда. И какво прави?

— Нищо кой знае колко обезпокоително. Разхождаше си се, вираше се в хората. Сякаш търсеше някого. Всички се отдръпваха надалече, за да мине той.

— Не съм изненадана.

Рия се поколеба за миг, а Аш неволно потръпна. Разпозна безпогрешно изражението. Винаги се изписваше на лицата на хората, когато се канеха да зададат въпроса. Този, който рано или късно всички му задаваха.

— Ленард, какво е усещането, когато си мъртъв?

— За покой — отвърна простичко Аш. — Голяма доза напрежение изчезва, когато знаеш, че от теб вече нищо не се очаква. Естествено, понякога е отчайващо като знаеш, че животът ти е свършен във всякакъв смисъл, но нали съм все още тук. Нямам много неща, които да върша. Не ям, не пия, освен ако не искам да го правя, но в повечето случаи не виждам смисъл. Гладът и жаждата са неща от моето минало, както и сънят. Той ми липсва като възможност да избягаш от всичко за малко. Мечтите също. Но най-много ми липсва усещането за цел. Нищо вече не е от значение. Не мога да бъда наранен, но и не мога да остарeya. Никога не мога да бъда повече от това, което съм сега. Просто отбелязвам времето в очакване да бъда освободен, за да мога да премина през Вратата към вечността в онова, каквото и да е то, което е отвъд нея.

— Колко още остава, докато родителите ти те пуснат да си отидеш? Как мислиш?

— Не знам — отвърна Аш. — Основно майка ми. Тя толкова се нуждаеше от мен, че ме върна, и именно нейната воля, нейната любов и отхвърляне ме задържат тук.

Той замълча и не позволи на Рия да отмести поглед.

— Наистина съм аз в смисъла, който има значение. Спомням си всичко случило се, докато бях жив. Спомням си теб и Ричард. Нещата, които правехме или които възнамерявахме да направим.

— Точно там е проблемът, нали? — отвърна му Рия. — Ти повече няма да правиш тези неща. Не можеш. Ти замина и ме изостави, Ленард. И даже не го направи както трябва.

Устните ѝ затрепераха и тя се опита да сдържи внезапно появилите се сълзи. Ленард протегна ръце да я прегърне, но ги отпусна, защото тя го изгледа сърдито. Подсмърча за кратко, после отново се овладя, сякаш изобщо не се беше случвало.

— Съжалявам — каза рязко. — Не може да ти е по-леко отколкото на мен, който и да си всъщност.

— Просто се научаваш да живееш с това — отвърна ѝ Аш мрачно.

Рия се усмихна насила.

— Уцелих точно, нали?

Усмихнаха се един на друг. Беше миг, в който можеше да настъпи обрат, и двамата го разбраха. Рия понечи да каже нещо учтиво, което

би й дало възможност да се отдалечи, и бе искрено удивена, когато се оказа, че пита нещо съвсем различно.

— Боиш ли се, Ленард, като знаеш, че ще умреш отново... завинаги... когато преминеш през Вратата?

— Дяволски права си, че се плаша — отвърна Аш. — Аз съм мъртъв, не съм луд. Не че имам избор по този въпрос. Не мога да продължавам по този начин и не бих продължавал, ако можех да си го позволя. Моето място не е тук. Знаеш ли, никога не спирам да се удивлявам, че в град като този, претъпкан със странни и чудни хора, не мога да открия нито един човек, който да има ясна представа за онова, което е отвъд Вратата към вечността. Има много теории и множество религиозни твърдения, но няма истински доказателства. Единственият, който би могъл да ми каже, е Лукас, а досега не успях да събера смелост да го попитам. Може би защото се боя от това какъв може да бъде отговорът му. Противна ми е мисълта, че Раят може да е пълен с хора като Михаил. Но тук е по-зле. Това... чистилище... Нещата ми се размиват. Започвам да забравям — спомени, черти на характера, дребните неща, които ме правеха онова, което бях. Ако не премина скоро през Вратата, имам ужасното предчувствие, че просто ще избледнявам малко по малко, ден след ден, докато не остане съвсем нищо. Това действително ме плаши. — Той млъкна рязко и се усмихна на Рия.

— Съжалявам, разбърбих се. Толкова отдавна чаках възможност да поговоря с теб. Имам да ти казвам толкова неща...

Замълча пак, когато забеляза как изражението й се промени. Топлотата бе изчезнала от усмивката й, завесата се бе спуснала и в очите й не бе останала и следа от нея, само учтива и любезна маска като за пред непознати.

— Ти още не можеш да повярваш, че това съм аз — промълви гой. — Или не можеш да си го позволиш. Защото тогава ще трябва отново да разтвориш сърцето си и да рискуваш да бъдеш наранена пак, когато трябва да си тръгна.

— В действителност не се замислям чак дотам — отвърна му Рия. — Ленард Аш бе част от миналото ми и там му е мястото — сред спомените. Сега, ако ме извиниш...

Аш кимна уморено и понечи да се ръкува, когато осъзна, че все още държи чашата с греяно вино. Предложи й я.

— Искаш ли? Не съм пил от нея. Във всеки случай не ми се опитваше. Купих го заради аромата. Винаги съм обичал уханието на вино с подправки.

Рия понечи да откаже, но все пак прие чашата. Беше жадна. Отпи предпазливо и преглътна с усилие, когато виното опари езика ѝ. Приятна топлина се разли в гърлото ѝ и потече надолу в гърдите ѝ. Тя се усмихна на Аш, после се извърна. В очите ѝ се появиха сълзи от подправките във виното. Аш направи крачка да я последва, после и двамата спряха, защото една фигура изхвърча от тълпата и се втурна към тях.

Сузан Дюбоа намали устремния си бяг и спря до Рия. Трябваше да постои, да си поеме дъх, преди да може да говори. Бе рошава, раздърпана и разтревожена, но тя често изглеждаше така. Сузан бе висока, с дълги крака, в средата на трийсетте и се обличаше в дрипи и парцали, сякаш прибрани от кутия за дрехи, отказани от всички в Армията на Спасението^[4]. Бе хубава, с някаква скандинавска красота, със съвсем светли очи и изпъкнали скули. Носеше косата си на плитки, които сякаш бе изгубила търпение и бе зарязала сплетени наполовина. Изкарваше си прехраната с гадаене на карти таро и бе неофициална майка за всеки, който имаше нужда от такава. Тя изглеждаше... Рия усети как внезапно коремът я присви от напрежение, щом осъзна, че Сузан не бе просто изплашена. Тя изглеждаше ужасена. Рия бързо подаде чашата си на Аш, улови ръцете на Сузан и ѝ се усмихна успокоително.

— По-спокойно, скъпа. Поеми си въздух, ще почакам. Какво се е случило?

— Шерифът ме изпрати да те намеря — проговори накрая Сузан, като с усилие произнасяше думите. — Трябва да дойдеш веднага. Не мога да го обясня тук. Може да ме чуят.

Рия и Аш автоматично се огледаха, но никой сред тълпата наоколо не им обръщаше кой знае какво внимание.

— Добре — каза Рия утешително. — Ще дойда. Води ме.

— И аз ще дойда — отзова се Аш.

— Това влиза в задълженията ми — възпря го Рия. — Не е нужно да се замесваш.

— Престани да спориш и тръгвай с мен! — срязва я Сузан и потъна отново сред тълпата, без да поглежда назад дали я следват.

Рия погледна гневно към Аш и побърза да настигне Сузан. Аш захвърли чашата с вино и тръгна след нея. Лесно я настигнаха. Сузан бе твърде превъзбудена, за да поддържа дълго същото бясно темпо. Те минаха от двете ѝ страни и се опитаха да ѝ вдъхнат сигурност с присъствието си. Тя направи опит да им се усмихне, да покаже, че оценява намерението им, но страхът не изчезваше нито за миг от лицето ѝ.

— Само кажи колко е сериозно — настоя Рия, вече и тя разтревожена.

— Зле е — отвърна Сузан. — Много зле.

Поведе ги надолу по хълма, покрай ярките шатри и чергила. Хората автоматично им правеха път — реагираха както на устрема на Сузан, така и на авторитета на Рия. Неколцина се провикнаха след тях от любопитство, но Рия раздаваше набързо усмивки и не спираше. Домът на Сузан бе наблизко, стърчеше самотен сред избуялата трева по брега на река Тон. Не беше кой знае какво — дървена едностайна колиба, покрита с катран и крепена от ръждясали гвоздеи. Приятелите на Сузан от години се опитваха да я убедят да се премести на някое поцивилизовано място, но относно това, както и относно много други неща, тя проявяваше мълчаливо упорство и никой не можеше да я накара да промени мнението си.

Имаше само една врата и един прозорец. Зад спуснатите завеси светеше лампа, а вратата беше затворена. Сузан почука два пъти, изчака миг и почука отново. Рия и Аш се спогледаха зад гърба ѝ. Чу се как в ключалката превъртяха ключ, дръпнаха резето и после вратата се отвори и ярката светлина на лампата се разпиля във вечерния здрач. Сузан се втурна в бараката, а Рия и Аш я последваха вътре. И двамата подскочиха, когато някой затръшна вратата зад тях.

Извърнаха се и видяха шериф Ериксон да заключва и да спуска резето отново. Той кимна на Сузан и Рия, погледна въпросително Аш, после посочи тялото на пода — горната му половина бе покрита с одеяло. Там, където се намираше главата, то бе просмукано с кръв, кръв имаше и на пода. Сузан се отпусна на един стол явно изтощена, а Рия коленичи до тялото. Аш се възползва от възможността да се огледа наоколо. Бе минало известно време, откакто бе посещавал дома на Сузан, но нищо не бе променено. Все така цареше бъркотия. До отсрещната стена имаше неоправено легло, а до него — очукана

тоалетка. Голямото огледало на нея бе изписано с червило със съобщения от Сузан до самата нея и бе отрупано с пъстра колекция от стари снимки с подгънати краища. Имаше три стола с различен дизайн и в различна степен удобни, заринати със стари дрехи и всякакви боклуци. Празни картонени кутии от храна бяха разхвърляни по голия дървен под. Стените бяха покрити с избелели афиши за никога не прожектирани филми и никога несъстояли се представления. Мястото бе кочина, но някак мило и повечето от посетителите на Сузан го намираха за уютно. Аш винаги се бе чувствал като у дома си тук.

Най-накрая, тъй като не можеше повече да отлага, Аш погледна към тялото. Рия бе отметнала одеялото и сега се виждаше главата на мъртвеца. Черепът бе размазан и обезобразен, явно от многократно нанесени удари. В косата имаше кръв и мозък, а едната страна на лицето му бе кървава пихтия, но въпреки всичко Аш веднага разпозна кой бе това. Лука дьо Френц човекът, който твърдеше, че е обладан от духа на Архангел Михаил.

Сузан се клатушкаше напред-назад в стола си, обгърнала здраво с ръце тялото си, за да не трепери, и се стараше да не поглежда към трупа. Рия отмести поглед към шерифа, лицето ѝ бе спокойно и безизразно, като на професионалист.

— Имаме ли свидетели кога и как е умрял?

— Не — отвърна тихо Ериксон. — Сузан се върнала вкъщи преди половин час и го заварила да лежи там. Мъртъв е отскоро. Кръвта е още лепкава на места. Каквото и да се е случило тук, не е обир, при който нещо се е объркало. Портфейлът му е у него. Парите и кредитните карти не са докосвани.

— Искаш да кажеш, че е убийство? — попита Рия, изправи се и се вторачи в Ериксон видимо шокирана. — От векове не е имало убийство в Шадоус Фол. Заложено е в същността на този град. Такива неща не могат да се случват тук!

— Изглежда твърде мъчителен начин за самоубийство — изкоментира Аш.

Рия го изгледа гневно.

— Изпратих да доведат доктор Мирин — побърза да обясни шерифът. — Скоро трябва да пристигне. Макар че не би могъл да стори кой знае какво. Нямаме подобаващо оборудване за съдебно разследване. Ще трябва да потърсим помощ извън града.

— Не — незабавно реагира Рия. — Ако се разчуе дори и дума, в града ще нахлуят цели тълпи отвън. Не можем да допуснем това да се случи. Има други начини да получим информация от мъртвите. Ще използваме тях.

Последва дълго мълчание, всички в стаята се бяха втренчили в мъртвото тяло.

— Кой, по дяволите, ще е толкова луд да убие един архангел? — попита Аш.

— Добър въпрос — обади се Ериксон. — Михаил винаги ме е ужасявал.

— Значи не е възможно нашият убиец да е обикновен човек — отбеляза Рия. — Който и да е сторил това, трябва да е бил дяволски силен, за да се приближи до Лука. Толкова силен, че дори пратеникът на Бога не би могъл да го спре...

Сузан внезапно потрепери.

— И точно сега този убиец се разхожда свободно из Шадоус Фол, вероятно набелязва своята следваща жертва. Трябва да предупредим хората.

— Ако се разчуе нещо, много бързо ще настъпи паника — подчерта Ериксон.

— Шерифът е прав — потвърди Рия. — Трябва да запазим всичко в тайна, докато това е възможно. Щом естеството на града се е променило така фундаментално, трябва да открием какво е довело до тази промяна. И какво друго е възможно да се случи сега в Шадоус Фол.

— Лука веднъж се завърна от света на мъртвите — обади се тихичко Сузан. — Може да го направи пак.

— Възможно е — съгласи се Ериксон. — Но не мисля, че може да разчитаме на това. В историята на града са отбелязани мнозина завърнали се от света на мъртвите, но никога не съм чувал някой да се е завръщал два пъти. Освен ако ти, Ленард, не знаеш по-добре, а?

Аш поклати глава.

— Това, че съм мъртъв не ме прави експерт. Знам точно колкото теб. Има, обаче, един въпрос, който никой от вас не зададе досега. Защо Лука е убит тук?

— Някой трябва да го е повикал да дойде — каза бавно шерифът. — Някой, който е знаел, че Сузан няма да си е вкъщи.

— Което предполага някого, на когото Лука се е доверявал добави Рия.

— Искаш да кажеш, че е познавал убиеца си? — попита Аш.

Рия сви рамене. Ериксон погледна замислено Сузан.

— Бяхте ли близки с Лука, Сузан?

— Не особено. Познавах го доста добре преди да умре, но когато се върна заедно с Михаил бе променен, студен... Даже не ми харесваше да съм в една стая с него. Като на всички.

— Иначе казано — обади се Аш, — не страдаме от липса на заподозрени. Михаил казваше, че е дошъл да съди недостойните, а такива никога не са липсвали в Шадоус Фол. Очевидно някой от тях го е пребил до смърт.

---

[1] Дървена женска фигура с лула в устата, използвана като мишена при игра в някои части на Великобритания, в която играчите хвърлят пръчки и топки по дървено чучело. ↑

[2] Танц, при който участниците се нареждат в колона един зад друг, хванати за раменете. ↑

[3] Архангел Михаил. ↑

[4] Религиозна благотворителна организация. ↑

2. НЕОЧАКВАНИ ОТГОВОРИ

Минаваше пладне и времето за обяд бе минало, когато автобусът свали Джеймс Харт на кръстовището и се отдалечи с рев сред облак от изгорели газове. Харт се огледа с надеждата да зърне някакъв признак за наличието на цивилизация, за предпочитане някое кафене, където сервират топла храна и студени напитки, но навсякъде, докъдето поглед стигаше, се бе ширнала безкрайна пуста земя. Нямаше никакви обозначения, само два пресичащи се пътя, извиващи към хоризонта — и двата с прашния, занемарен вид на пътища, по които от изгрев до здрач има оскъден трафик. Харт внезапно се изкуши от мисълта да изтича след автобуса, да му извика да спре, но не го направи. Неговата решителност и картата на дядо му го бяха довели до тук и мътните го взели, ако се откаже сега. Не би допуснал да го разколебае едно незначително обстоятелство като това, че се е озовал сам сред пустош, отдалечена на мили от каквото и да е населено място. Или пък фактът, че не бе хапвал или пийвал нищо след закуска рано сутринта и стомахът му вече се бунтуваше. Харт стисна силно устни. Няма значение, че е гладен. Че е изморен — също. Това мъчително пътуване бе продължило цели четири дни и той нямаше да се откаже сега.

Извади портфейла си, измъкна писмото на дядо си и внимателно го разгъна. Нямаше нужда да го чете. Беше го чел и препрочитал толкова пъти, че го бе научил наизуст вече, но си струваше да погледне картата. Струваше си, за да си спомни защо бе изоставил всичко, което имаше и се надяваше да има в бъдеще, за да се втурне подир някакъв блян чак до това отдалечено място. Блян на име Шадоус Фол. Той грижливо разгледа листа хартия, сякаш търсеше някоя следа или знак, които някак си е пропуснал.

Хартията бе пожълтяла от времето и бе прокъсана там, където бе сгъвана и разгъвана многократно. Беше писмо от дядо му до баща му, изписано по онзи педантичен калиграфски начин, който вече никой не си даваше труда да изучи. Писмото бе единственото ценно нещо, което

Харт наследи, когато майка му и баща му загинаха в катастрофата. Мисълта му, както винаги, се задържа върху спомена. Вече шест месеца откакто бяха мъртви, а на него му бе трудно да повярва, че наистина ги няма. Че няма да му натякват за дрехите, да се оплакват от прическата му или да го критикуват за липсата на амбиция. Бе отишъл на погребението, бе видял общия, по тяхна инструкция, гроб, беше си взел последно сбогом, но въпреки това понякога се улавяше, че се ослушва да чуе гласовете им или познатите стъпки.

Прочитането на завещанието не му помогна много. Всичките пари отидоха за разноски по погребението и за заплащане на стари дългове и единственото нещо, което остана, бе плик с краткото послание, изписано с почерка на баща му: „Да се отвори само след смъртта ми, единствено от сина ми Джеймс.“ Вътре в плика бе намерил писмото на дядо си, в което имаше ясни, кратки указания как да намери малкото затънтено градче Шадоус Фол. Градчето, в което преди тридесет и пет години бе роден Джеймс Харт и което бе напуснал на десетгодишна възраст. Град, който изобщо не си спомняше.

Не помнеше нищо от предишния си живот. Детството му бе забравено, изплуваше рядко в тревожните му сънища, които едва си спомняше, щом се събудеше. Родителите му никога не говореха за него и отказваха да отговарят на каквито и да е въпроси, макар че понякога долавяше кратките им приглушени разговори, когато си мислеха, че той не ги чува. Чу достатъчно, за да е наясно, че панически са избягали от Шадоус Фол, преследвани от някого или нещо толкова ужасно, че никога дори не намекваха за него, даже един пред друг. Каквато и да бе тяхната тайна, те я бяха отнесли в гроба.

Сега той се завръщаше в Шадоус Фол. По един или друг начин щеше да получи някои отговори.

Джеймс Харт бе среден на ръст, обикновен на вид, малко поширок в кръста, отколкото можеше да си позволи, но не чак толкова, че да се безпокои. Имаше по-съществени неща, които го тревожеха, и това си личеше по изпитото му лице и неспокойния поглед. Бе облечен в раздърпани, удобни дрехи, а дългата му тъмна коса бе прибрана отзад на тънка плитка. Бе още обяд, но той вече се нуждаеше от бръснене. Имаше също така вид на човек, решен да остане там, където е, колкото и дълго да се наложи.

Макар че ако трябва да сме честни, това не беше просто упорство. Той стоеше на пътя, сам наред пустошта и се питаше тревожно дали наистина иска да направи тази последна, крайна стъпка от своето пътуване. Каквото и да бе онова, което бе изплашило неговите родители и ги бе принудило да напуснат Шадоус Фол преди двадесет и пет години, то бе толкова ужасно, че ги бе заставило да мълчат до края на живота си. Съвсем разумно бе той да има силни резерви по отношение на това да навлезе сляпо във вероятно вражеска територия. В крайна сметка обаче в живота му имаше зейнала празнота и на него му бе нужно да узнае какво е изгубил. Част от онова, което го държеше жив, един важен период от неговото израстване, бе загадка и той трябваше да се опита да я разреши, ако изобщо иска някога да намери покой. Всичко останало би било за предпочитане пред безкрайния ужас да не узнае кой и какъв всъщност е той. Всичко...

Той въздъхна, сви рамене, потътри обувки по земята и се запита какво да прави по-нататък. Картата го бе довела до тук, но свършваше при този кръстопът. Последните инструкции в писмото бяха без всякакъв смисъл. Според дядо му единственото, което следваше да направи сега, бе да се отбие в града, а той щеше да свърши останалото. Огледа се старателно наоколо, но мястото се простираше самотно и пусто докъдето погледът му стигаше.

Това е лудост. Дядо е бил луд. Тук няма никакъв град.

Отново сви рамене в недоумение. Какво, по дяволите... Бе дошъл толкова далеч, значи трябваше да доведе нещата докрай.

„На крак о, парии презрени^[1], пленници на реалността, нямате нищо за губене, освен разсъдъка си.“

Той бавно сгъна картата, пхна я в портфейла си и го прибра. Изкашля се неспокойно.

— Шадоус Фол? Привет, Шадоус Фол! Чуваш ли ме? Някой чува ли ме?

Нищо. Никакъв отговор. Само вятърът нашепваше самотно.

— По дяволите! Изминах дълъг път до тук, покажи се! Казвам се Джеймс Харт и имам основание да съм тук!

Градът се ширна наоколо. Нямахше фанфари и тромпети, нямаше внезапни признаци на замайване или световъртеж. Просто в един миг нямаше нищо, а после се появи Шадоус Фол — истински, конкретен и непоколебим, сякаш винаги си е бил там. Харт стоеше в покрайнините,

улици и домове изникнаха пред него — достъпен, приветлив и безспорно реален град. Имаше дори една малка очарователна табела:

ДОБРЕ ДОШЛИ В ШАДОУС ФОЛ.

МОЛЯ, ШОФИРАЙТЕ ВНИМАТЕЛНО.

Не бе убеден какво точно бе очаквал, но със сигурност не бе това обикновено, банално място. Погледна назад и без изненада установи, че кръстовището е изчезнало, а на негово място са се появили поля с буйна трева и ниски хълмове.

Усмихна се леко. Каквото и да се случваше сега, той най-после си бе у дома. И нямаше намерение да си тръгне, без да е получил някои сериозни отговори. Огледа се бавно, нищо не му се стори познато. Предположи, че не би следвало да е изненадан — всеки град би могъл да се промени доста за двацет и пет години. И при все, че си го помисли, долови нещо подобно на спомени да изплуват отдалеч в мислите му — неясни, смътни в момента, но изпълнени с намек, загатване и някакъв смисъл. Не се опита да ги насилва. Щяха да излязат на светло, щом са готови за това. Внезапно осъзна, че всичките му съмнения и цялата несигурност бяха изчезнали. Тук можеше да намери отговори, усещаше го. Отговори на всички въпроси, които някога си е задавал. Някъде в това малко градче неговото изгубено детство го очакваше да дойде и да го намери, а заедно с него и го очакваше и предишният живот на родителите му. И вероятно щеше да открие онова, за което в действителност бе дошъл — някакъв смисъл, цел в живота си.

Пое без да бърза надолу по улицата и навлезе в града. Изглеждаше открит, топъл, дори дружелюбен. Хубави къщи, спретнати ливади, чисти улици. Наоколо нямаше много хора, но всички му кимаха приветливо, когато минаваше край тях. Някои дори се усмихнаха. На вид Шадоус Фол изглеждаше като всеки друг град по света, но Харт не смяташе, че е такъв. В началото бе само чувство, после, докато минаваше по улиците и се насочи към центъра сякаш по

инстинкт, прерасна в увереност. Този град бе място на възможности. Можеше да го долови, да го почувства с цялото си същество. Внезапно изпита увереност, че това му се е случвало и преди, че е вървял някога по тази улица — вероятно като малък. Опитва се да улови спомена, но той се изплъзна и в миг изчезна. Няма значение. Бе добър знак и не се съмняваше, че споменът ще се върне, когато е завършен. Може би ще доведе някой и друг приятел със себе си. Вероятно е самотен тук.

Харт се усмихна, чувстваше се приятно замаян. Увереността му нарастваше с всеки изминал момент. Заля го усещане за пълен покой заедно с чувство за принадлежност, за завръщане у дома, за нещо, непознато досега. Със сигурност не беше изпитвал подобни неща към безличните къщи и училищата, които бе посещавал през годините, докато се местеха от град на град заради работата на баща му. На Компанията не ѝ се нравеше служителите ѝ да пускат корени и да имат странични занимания извън нея. Държеше да бъде всичко за тях — дом, семейство и любими хора. На първо и единствено място. Не ѝ допадаше идеята да дели лоялността им. И докато налагаше на хората си непрекъснато движение и те не успяваха да създават постоянни връзки, тя се справяше твърде добре. Харт се усмихна и мислено кимна. Никога преди не се бе замислял по този начин. Само това, че беше тук, в града, бе прояснило ума му като свежа глътка кислород. Мислеше по-ясно и проумяваше неща, които го смущаваха от години. Сега напълно осъзна защо бе обърнал гръб на Компанията и подобни на нея и бе станал журналист — докато разследваше тайни и укрити истина, в действителност е търсел своята истина. Яснотата е чудно нещо.

Вниманието му бе привлечено от буботене на мотор и той се огледа да разбере откъде идва. Сякаш бе една от онези старомодни косачки за трева, които вдигат повече шум, отколкото да вършат работа. Накрая видя групичка хора, които гледаха към небето, и наклони назад глава, за да види какво наблюдават. Там, високо над главите им, бе източникът на шума — биплан от Първата световна война, рееше се в безоблачното небе. Беше аленочервен на цвят, движеше се бавно, леко, малките му тромави криле се крепяха от тънки метални подпори и силна вяра. Харт се усмихна широко, като го видя. Прииска му се да помахва с ръка, но се боеше, че останалите ще го видят, затова не го направи.

После от нищото се появи още един биплан в избелял жълто-кафяв цвят, с британски обозначения. Той се устреми рязко, като нападащ лешояд, надолу към червения самолет и челюстта на Харт увисна, щом чу добре познатия лай на картечница. Червеният самолет внезапно се наклони на една страна и се измъкна изпод огъня на другия. Британският самолет продължи да лети устремно надолу, без да може да спре, а червеният се изви и се лепна в зловеща хватка за опашката на врага си. Отново се разнесе грохота на картечницата и Харт примига, когато британският самолет се разтресе и започна да се мята отчаяно от едната си страна на другата в опит да се измъкне от градушката от куршуми.

Двата самолета пикираха и се устремяваха един към друг като хищни ястреби, никой не печелеше задълго — и двамата пилоти, впрегнали самолети и умения до краен предел, дори пряко възможностите си. Битката бе траяла само няколко минути, но на Харт му се сториха часове, в които двата самолета на сантиметри се измъкваха от смъртта и унищожението, отново и отново. Те се устремяваха един срещу друг като японски камикадзета — ярост и агресия в атака и отстъпление, пикираха едновременно и с рев се разделяха, а Харт наблюдаваше в транс. После внезапно от британския самолет изригна гъст, черен дим и от него се разпиляха искри. Носът се насочи надолу, самолетът полетя като камък, двигателят бе обхванат от пламъци.

Харт наблюдаваше падането стиснал юмруци и мислено се молеше пилотът да катапултира, докато все още не е късно. Ала от него нямаше и следа. Харт погледна към групичката наблюдатели край себе си.

— Защо не скача? Ако не го направи, скоро няма да остане време да се отвори парашутът!

Един възрастен мъж го изгледа състрадателно, а гласът му прозвуча спокоен, мили напълно безразличен.

— Не може да скочи, синко. Това е самолет от Първата световна война. Пилотите нямаха парашути по това време. Нямаше място в кабината.

Харт зяпна от удивление.

— Имате предвид, че той...

— Да, синко. Ще умре.

Самолетът се разби в малък хълм недалеч от града и избухна в пламъци. Харт наблюдаваше вцепенен как отломките от експлозията се разпиляха като градушка. Черен дим се издигна на талази, а високо в небето червеният биплан се носеше самотен, победоносен и неуязвим. Старецът го потупа успокоително по рамото.

— Не го приемай толкова навътре. По това време утре пак ще се бият горе, може тогава британският да победи. Понякога успява.

Харт го погледна.

— Искате да кажете, че не беше наистина?

— О, истина си беше. Обаче животът и смъртта не са толкова просто понятие в Шадоус Фол. Водят това сражение откакто се помня. Един Бог знае защо.

Усмихна се на Харт съчувствено:

— Да не си от новодошлите?

— Да — отвърна Харт и положи усилие да отмести поглед от разбития самолет и да се концентрира върху стареца. — Да, току-що пристигам.

— Така си и помислих. Като постоиш малко тук, ще видиш и по-странни неща. Не допускай да те тревожат. Разни работи стават тук. Такова е положението в Шадоус Фол.

Старецът кимна за довиждане и продължи по пътя си.

Останалите от групичката вече бяха започнали да се разпръскват. Отиваха да си продължат работата и си бърбеха тихичко, сякаш това си бе само още един обикновен ден. Харт погледна към безоблачното небе, но не видя и следа от червения биплан. Тръгна бавно и едва сега разтуптяното му сърце започна да се успокоява.

Зави зад един ъгъл и се озова на една парижка улица. Позна стила, езика и кафенетата по тротоара. Никой не му обръщаше внимание, макар че зяпаше без срам, като всеки обикновен турист. Зави зад друг ъгъл и явно се озова в Европа през Ранното средновековие. Пътят бе кален, а хората и животните сновяха насам-натам, всички говореха един през друг и въздухът се огласяше от виковете им. Не познаваше нито един от езиците, на които говореха. Няколко души изгледаха Харт подозрително, когато мина, но повечето само кимаха учтиво. Той zakрачи с усилие из гъстата кал и скоро миналото остана зад гърба му.

Мина през десетина периода от историята, различни места с различни стилове и езици, ден и нощ се сменяха и откъдето и да минеше, хората му се усмихваха сякаш питаха: „Не е ли забавно? Не е ли чудесно?“, а Харт се усмихваше и кимаше в отговор: „Да, чудесно е. Да, наистина.“ И тогава ненадейно се озова там, където принадлежеше — в познатия свят на автомобили, улични светофари и гръм на рокендрол, който изригваше от радиото на някой тийнейджър в квартала. Продължи да върви, а улицата си оставаше същата и Харт не знаеше облекчение ли да изпитва или разочарование.

Стигна до някакъв парк и седна на една дървена пейка да отпочинат не само краката, но и умът му. Две деца с тениски с образите на костенурките нинджа хвърляха топка на кучето си огромен рунтав звяр от неизвестна порода, — което сякаш имаше известни затруднения с правилата на играта. Понякога хукваше след топката, друг път просто си стоеше там и поглеждаше момчетата, сякаш казваше: „Вие я хвърлихте, идете и си я донесете.“ То погледна към Харт със светнали, засмени очи, провесило език от единия край на устата си. Харт реши, че е в същата позиция като това куче. Шадоус Фол си играеше с него, а той не бе сигурен дали иска да участва в играта.

Огледа парка внимателно, без да бърза. Изглеждаше му подозрително познат, като дума на върха на езика, която продължава да ти се изплъзва. Погледът му се спря на огромна каменна гробница наскреда парка и изпита внезапно вълнение от това, че му се стори много позната. Видът ѝ бе суров и безкомпромисен — огромен, солиден каменен блок с изсечени в него букви върху висока платформа. Харт стана от пейката и се приближи, за да го разгледа по-добре. Оказа се, че думите са на латински. Език, който познаваше само бегло, но успя да разчете думата *Tempus*, изписана над стилизиран барелеф, изобразяващ Времето с неговата дълга брада, косата и пясъчния часовник.

— Изглежда си се изгубил — чу се глас зад гърба му.

Харт се сепна и се извърна, озова се лице в лице с човек на приблизително неговата възраст, висок, с тъмна коса, дружелюбна усмивка и отвезан поглед.

— Аз съм Ленард Аш. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не зная — отвърна предпазливо Харт. — Може и да можеш. Казвам се Джеймс Харт. Роден съм тук, но напуснах града докато бях

още дете. За пръв път се връщам. Не си спомням абсолютно нищо.

— Не би могъл — увери го Аш. — Градът пренастройва паметта ти, когато си тръгнеш. Нищо лично. Само защитен механизъм, за да бъде предпазен самият той. След като постоиш малко, всичките ти предишни спомени ще се върнат. По-добре внимавай, Джеймс. Май ще те пораздруса малко.

— Благодаря — отзова се Харт. — Много ме успокои. Виж... какво, по дяволите, е това място? Видях всякакви странни работи...

— И още ти предстои да видиш. Шадоус Фол е магнит за чудни и необичайни неща. Да не споменаваме нестандартните. Именно защото е такъв, градът привлича хора и места отвсякъде. Това е магическо място, Джеймс, съдба. Началото и краят на всички истории. Тук можеш да откриеш всичко и всички. Ако те пожелаят това.

— Чуй — обади се Харт, малко отчаяно, — горещо е, изминах дълъг път. Преди да разрушиш здравия ми разум напълно, кажи: има ли някое място някъде тук, където да получа студено питие или нещо за хапване?

— О, разбира се — отвърна Аш. — Вече не забелязвам неща като горещина. Ела с мен. Има едно прилично барче точно зад ъгъла, ако не се е изместило пак.

Той тръгна, без да се обръща да види дали Харт го следва. Джеймс поклати бавно глава и забърза след него. Ако не друго, Аш поне изглежда имаше желание да му даде някои отговори, дори и да не бяха кой знае колко смислени.

— Тази гробница... — каза, изравнявайки се с Аш. — Чия е? В чия чест е издигната?

— Имаш предвид Саркофага? Това е гробницата на достолепния старец Времето, издигната в чест на смъртта и прераждането му в края на всяка година.

— Времето... — повтори Харт.

— Точно така. Ако някой отговаря за това място тук, то това е той. Той олицетворява отминаващото време, смяната на сезоните, смъртта и прераждането. Кое го прави най-могъщата фигура в Шадоус Фол, при все че не обича да се намесва, освен ако не е абсолютно наложително. Представи си го като съдия, който следи всички да спазват правилата. Всъщност Шадоус Фол клони малко към

хаоса, но винаги можеш да разчиташ на Времето да оправи нещата. Той е добър старец, после ще те заведе да го видиш, ако искаш.

Харт го погледна.

— Имаш ли нещо против да го пропусна? Мисля, че се чувствам като паднал от небето.

Аш се засмя, но с добро чувство.

— Съжалявам, но си дошъл в едно доста заплетено място и е дяволски трудно да получиш обяснения. Най-добре е в крайна сметка да приемаш нещата, каквито ги виждаш. Дръж си очите и ушите отворени и бъди нащрек. Всичко ще се изясни, след като прекараш известно време тук, доколкото изобщо това е възможно. Това е Шадоус Фол. Ние тук правим нещата различно.

Те излязоха от парка и тръгнаха по улица, която, за успокоение, изглеждаше нормална. После Харт забеляза едно страшилище небрежно да подкъсява извитите си нокти с пила високо на някаква сграда. Няколко души кимнаха на Аш и той им се усмихна разсеяно в отговор.

— Защо периодът се сменя? — попита Харт накрая, като изучаваше предпазливо пресечката, която приближаваха. — Насред улицата, която пресичам, внезапно се озовавам в друг век.

— Времето е относително тук — отвърна небрежно Аш. — Само не ме питай относително по отношение на какво. Всъщност нещата, хората и местата свършват тук, защото тук им е мястото. Естествено, тези от определен период предпочитат да са заедно. Затова в един район има електричество и канализация, а в друг — средновековна мизерия и зловоние. Впрочем, стой далеч от парка по тъмно. Може да се появят динозаври. Нещо започва ли да ти звучи познато?

— Не — отвърна Харт. — Честно казано, не. Далече ли сме от онзи бар? В момента изпитвам неистова нужда единствено и само от силно питие.

— Почти стигнахме — обяви Аш. — Ще ти хареса, много е спокойно. Джеймс Харт... знаеш ли... колкото повече се замислям, толкова по-познато ми звучи. Няма ли да е забавно, ако се окаже, че в действителност сме стари приятели и не сме го знаели? Твърде е възможно. В този град бърка от съвпадения. А, ето ни...

Харт разгледа подозрително бара отвън, но той си изглеждаше напълно нормален. Въпреки това даде знак на Аш да влезе пръв. Вътре

бе приятно прохладно, светлината бе достатъчно приглушена, за да си отпочиват очите, без да е сумрак. Аш намери маса отзад и отиде да потърси някакво освежително питие, а Харт се настани удобно. В бара бяха насядали шестима души и всички бяха обикновени на вид за негово успокоение. Изглеждаше доста приятно, особено в сравнение с мърлявите, пропити от влага дупки, където обичайно се отбиваше да пийне. От онзи тип места, където няма стърготини на пода заради това, че хлебарките са ги изяли, а чашите стават по-мръсни, като ги измиеш. Аш се върна с две чаши бира и Харт жадно погълна почти половината от своята. Облегна се назад, въздъхна тихичко и се наслади на приятната прохлада, която се разля в тялото му. Забеляза, че Аш не отпива от своята и вдигна въпросително вежди.

— Нещо има ли й на бирата?

— Не — отвърна Аш. — На мен ми има. Вече не пия, но все още ми харесва мирисът й и да усещам студената чаша в ръката си. Моля те, не ми обръщай внимание. Изпий си я.

Харт го изгледа продължително и замислено, сви рамене и отпи пак от бирата. Аш изглеждаше безобиден, пък и в Шадоус Фол бе видял много по-странни неща от човек, който си поръчва бира и не я пие.

— Така значи — каза накрая. — Смяташ, че ме помниш от дете? Какъв бях?

— Не знам в действителност — отвърна Аш и се намръщи. — Бе много отдавна, в края на краищата. Беше много мъничък, като повечето деца на тази възраст. Замислям се за неща, които са ми се разминали и се учудвам как изобщо съм доживял до пубертета. Ако си този, за когото те мисля, беше много добър във футбола и още повече в това да се престориш на болен, когато учителят замисляше някой тест. Звучи ли ти познато?

Харт поклати отрицателно глава, а Аш вдигна рамене.

— Не бързай, Джеймс. Накрая ще си спомниш всичко. Независимо дали искаш, или не. Какво те води тук след всичките тези години?

— Родителите ми починаха внезапно — заобяснява Харт, забил поглед в чашата си. — Това ме накара да се замисля за миналото си. После, буквално на другия ден, ме уволниха и трябваше да се заловя с нещо. Нещо, което да ме ангажира. И така — ето ме.

Аш го изгледа замислено.

— Трябва да те предупредя, Джеймс: избрал си лош момент да се върнеш. Във въздуха витае много гняв и подозрителност, проявяват се по доста неприятни начини. В известна степен градът отразява настроенията на живеещите тук, а настоящият климат е поразмърдал образи и спомени, които по-добре да си бяха останали необезпокоявани.

— Защо? — попита Харт. — Какво се е случило?

Аш отвърна уверено на погледа му.

— Седем души са убити в рамките само на няколко седмици. Пребити до смърт с твърд предмет. Нямаме следи, нямаме заподозрени, нищо, което да ни насочи в правилната посока. Изглежда няма връзка между жертвите, затова няма начин да предвидим коя ще е следващата. Целият град е в паника. Поради специфичната същност на това място не можем да искаме помощ отвън, затова трябва да разчитаме на собствените си ресурси. Които са, меко казано, поизчерпани. Шерифът прави каквото може, но... О, за дявола говорим и ей го на. Едрият господин, който идва насам е шериф Ричард Ериксон. Не е лош... За шериф...

Той махна вяло към неясната фигура, застанала до вратата. Харт бе впечатлен. Каквото и да говорим за Аш, изглежда имаше отлично зрение. Шерифът дойде до масата им, извиси се застрашително над тях, без да се усмихва. Аш му кимна с безразличие и посочи един свободен стол. Шерифът седна, въздъхна тежко и протегна дългите си крака. Аш ги представи един на друг и Харт кимна учтиво на Ериксон. Шерифът бе едър мъж, с ненатрапчиво, но определено внушително присъствие. Ериксон гледаше замислено Харт.

— Трябва да сме набори — каза бавно, — но не мога да твърдя, че ви помня. Трябва да проверите в старото училище, да прегледате регистрите. Обаче помня родителите ви, г-н Харт. Ти, Ленард, също би трябвало да ги помниш. Много се шумя по онова време.

Аш се поизправи в стола си и погледна Харт с нов интерес.

— Този Харт ли? Ти си *техен* син?

— Очевидно — отвърна сковано Джеймс, без да е убеден, че му хареса тона на шерифа или пък реакцията на Аш. — Ще ми е интересно да науча всичко, което знаете за родителите ми, или за мен от онова време. Знаете ли защо са заминали?

— Спомням си — отвърна шерифът.

На суровото му лице се изписа нещо подобно на състрадание, но от това на Харт не му стана по-леко. Нещо лошо предстоеше. Усещаше го като вибрациите на стоманените релси под приближаващ се влак. Шерифът се наведе напред и продължи по-тихо:

— Не знам всички подробности. Не мисля, че някой ги знае, освен може би Времето, но преди двацет и пет години е имало пророчество, което засягало родителите ви. Нещо във връзка с тях и унищожението на Вратата към вечността. Каквото и да е било това предсказание, родителите ви разпродали всичко, което имали, взели ви и напуснали града за по-малко от двацет и четири часа.

— И това е всичко? — попита Харт, когато шерифът млъкна. — Просто се втурнали и напуснали заради някаква проклета гледачка?

Ериксон отвърна спокойно на погледа му.

— Ние тук приемаме пророчествата сериозно, г-н Харт. В Шадоус Фол има мнозина жители, дарени с някаква форма на достъп до бъдещето. Когато те говорят, ние слушаме.

— Почакай малко — обади се Аш намръщено. — При предсказание с такава важност, когато става въпрос за самата Врата към вечността, защо са им позволили да напуснат?

— Хубав въпрос — призна шерифът.

— Добре — каза Аш, когато стана ясно, че шерифът няма какво да каже повече. — Ами градските регистри? Такова пророчество трябва да е записано някъде.

— Точно така — съгласи се Ериксон. — Трябва. Но не е. Една от най-големите неразгадани мистерии за последните двацет и пет години. Ето защо намирам за доста странно това, че сте предпочели да се завърнете точно сега, г-н Харт, когато градът се разпада. Сигурен ли сте, че не знаете нищо за това предсказание?

— Нищичко, по дяволите — отвърна убедено Харт. — Нямам спомени за времето, когато съм бил тук, а родителите ми никога не са говорили за това. Сега, когато съм тук, искам да науча повече. Има ли някой, който може да знае повече, и с когото мога да поговоря?

— Старецът... Времето — отвърна Аш. — Той е твоят човек. Той знае всичко. В повечето случаи.

— Ще ме приеме ли? — попита Харт.

Аш погледна към Ериксон, а той сви рамене.

— Възможно е... но не очаквайте твърде много от него. Той е в последната част от своя цикъл и паметта му не е както преди. Трябва да отида да се видя с него по-късно днес. Можете да дойдете с мен, ако искате, г-н Харт.

— Благодаря — отзова се Джеймс. — Бих искал.

— И аз ще дойда — каза Аш. — Няма да пропусна това.

Ериксон го изглежда продължително и сви рамене.

— Защо не? При сегашното състояние на нещата ще използвам всичките приятели, които се отзовават.

Аш кимна с разбиране.

— Още ли те притискат отгоре?

— Отвсякъде. Правя каквото мога, но не съм обучен за това. Не съм мислил, че ще ми потрябва. Предполага се, че убийството е немислимо тук. Това е част от същността на този град — единственото, което прави възможно толкова конфликтни групи да съществуват тук мирно. Ако това се е променило поради незначителна причина, ние сме в сериозна беда. Точно в този момент изразходвам всичко, с което разполагам, само за да запазя мира. Ще пиеш ли тази бира, Ленард? Ако не, подай ми я.

Аш му подаде чашата.

— Май си спомням нещо за служители на закона, които не пият, когато са на работа.

— Мисля, че ме бъркаш с някого, на когото му пука.

Ериксон отпи огромна глътка и въздъхна горестно.

— Какво ще кажете да си вземем свободен следобед и да я подкараме. Имам нужда от почивка. Хайде да се напием и да хукнем по жени.

— Не мисля... — започна Харт.

— Добре, да си намерим жени и да преследваме пияници. Не ми пука.

Аш погледна Харт.

— Бедата е, че го мисли наистина.

Внезапно на бара настъпи суматоха и всички се обърнаха да видят какво става. Шестима елфи, високи по шест фута, с ярко боядисани коси и въздебели, бутата и блъскаха също толкова на брой мечки гризли, облечени в рокерски якета и накичени с вериги. Мечките им отвърщаха със същото, а езикът им бе отвратителен.

Ериксон въздъхна тежко и се изправи на крака.

— Нямаат почивка тия нещастници. Само да им се отвори шанс. По-добре да направя нещо — преди да разрушат това място. Ще се видим отново, Ленард, г-н Харт. Надявам се всичко да се оправи.

Той се запъти решително към създадите безредици на бара. Аш поклати тъжно глава.

— Това място е тръгнало към ада, Джеймс. Или пък адът е тръгнал насам. Или едното, или другото. Градът не е това, което беше.

Харт погледна решително Аш.

— Извинявай, ако ти прозвучи твърде лично, Ленард, но има ли нещо, което не ми казваш за себе си? Имам предвид, не пиеш, не усещаш горещината... Защо си облечен целият в черно?

Аш се усмихна.

— Скърбя за сексуалния си живот. И да, има нещо, което не възнамерявах да ти кажа. Аз съм завърнал се от света на мъртвите, Джеймс. Умрях и се върнах.

Харт се изправи в стола си. Изведнъж въздухът сякаш стана постуден. Усети как мускулите на корема му се стягат, а космите отзад по врата му се изправят, когато осъзна, че Аш е напълно сериозен. Изкашля се предпазливо, не искаше гласът му да трепери, щом проговори.

— Ти си дух?

— Не — отвърна търпеливо Аш. — Завърнал се от света на мъртвите. Имам тяло, също както и ти. Само че твоето е истинско, а моето не е. Много е сложно. Самият аз не разбирам всичко. Към това състояние няма ръководство за потребителя, нали ти е ясно.

Харт го изгледа замислено, а Аш трепна незабележимо. Познаваше този израз. Означаваше, че следва *Въпросът*.

— Е — продължи Харт, — какво е усещането от това да си мъртъв?

— Не знам. Не е минало много време, за да получа представа. Това, което си спомням, е доста мъгляво. Преживях обичайните състояния близо до смъртта и извън физическото тяло, летях в един безкраен тунел към ярка светлина и чувах силни непознати гласове. Но може да съм видял тези неща само защото съм ги очаквал. Доколкото знам, може да са били последни отзвуци от травма по време на раждането. Толкова мога да ти кажа за състоянието да си мъртъв —

означава, че никога не се чудиш за какво да говориш. Страхотно разчупва атмосферата по време на партита. Независимо колко объркан е животът ти, непременно е по-добър от моя.

— Поне си спомняш твоя — възрази Харт. — Десет години от моя ми липсват. Ленард, често ли се срещат духове тук? Всички духове ли идват в Шадоус Фол?

— Не и без основателна причина. Защо питаш?

— Само се замислих... моите родители биха могли...

— Съжалявам — каза Аш. — Всъщност е малко вероятно. Виж какво, хайде да отидем да се срещнем с Времето. Той разбира повече от мен тези неща. И определено ще знае нещо за твоето пророчество и липсващите години от детството ти. Стига да може да си спомни кой е той днес.

Харт се намръщи.

— Да не е изкуфял или нещо подобно?

— Нещо е — отвърна Аш. — Определено е нещо.

Изправи се на крака и изчака търпеливо докато Харт си изпие останалата бира. Джеймс остави празната чаша на масата и огледа бара. Мечките и елфите бяха излезли, също и шерифът. Единствената личност на бара сега бе едно огромно пони в ярки цветове, заровило глава в кофа с шампанско. Носеше чорапи с жартиери и тежък грим около очите. Харт реши да не пита. Не смяташе, че му се иска да узнае. Изправи се, кимна на Аш, който тръгна напред и излезе на улицата.

— Ще опитаме първо в Галерията от кости — обясни Аш. — Да се надяваме и да се молим да е в добро настроение.

— Ами ако не е?

— Ще си плюем на петите. Тази негова коса не е само за показ, нали разбираш.

В моргата бе ужасно студено, но Рия бе очаквала това. Не бе предвидила обаче, че ще я карат да чака на студа почти двацет минути. Какъв беше смисълът да си кмет, ако не можеш да накараш хората да скачат на крака, когато щракнеш с пръсти? Естествено, Мирин винаги си е имал собствени правила, като повечето доктори. Рия обгърна тялото си с ръце и й се прииска да е облечена в по-дебело палто.

Моргата не бе много голяма, като всички останали, двайсет стъпки, квадратна, но снегът и ледът, покрили плочките по стените и тавана я правеха да изглежда още по-малка. Ледени висулки висяха от всяка повърхност, наоколо се стелеше мъгла от скреж. Който бе нагласил копчето за замръзване, за да не разчита на ток от генератор, май си бе свършил работата твърде добре. Ако беше още по-студено, моргата щеше да е пълна с полярни мечки, които ще... ами, ще правят това, което правят полярните мечки. Рия усети, че мисълта ѝ се изплъзва и я остави да си отиде.

На масата лежеше тяло, покрито почтително с чаршаф, за което бе признателна. Беше виждала трупове и друг път и не бързаше да види какво са му причинили на този. Казваше се Оливър Ландо. Някога бе детектив от криминална поредица, написана през шейсетте години. Кратката му звезда скоро избледня и до седемдесетте никой вече не го помнеше, освен може би неколцина колекционери. Дойде в Шадоус Фол през 1987 г. и тогава за последно чуха за него. До днешния ден. Рия изобщо не знаеше за съществуването му, докато не прочете доклада на Ериксон.

Тя неволно подскочи, когато вратата зад нея се отвори с трясък. Обърна се бавно и изгледа гневно доктор Мирин, който затръшна вратата отново, за да я затвори. Той не я удостои с поглед, интересуваха го само тялото на масата и папката в ръката му. Доктор Натаниъл Мирин бе нисък, набит мъж в началото на четирийсетте, с посърнало лице и оплешивяващо теме. Бе безцеремонен, саркастичен и не търпеше глупаци. В поведението му до ложето на пациента отсъстваше печал. Но той бе експерт по диагнозите и разгадаването на загадки, затова всички му прощаваха и силно стискаха зъби, когато имаха вземане-даване с него. Рия го познаваше отдавна. Бяха кръстосвали шпаги повече от веднъж в Градския съвет относно субсидирането на различни негови изследвания. Всеки път, когато трябваше да се срещне с него, си даваше дума, че няма да му позволи да я вбеси. И всеки път той ѝ я вбесяваше. Отново и отново. Можеше да ѝ лази по нервите само с начина, по който влизаше в стаята и се преструваше, че не я забелязва. Тя изгледа гневно пренебрежително обърнатия гръб, докато той се приближи наперено към масата и се вторачи в тялото. После си пое дълбоко дъх и отиде при него.

— Е, докторе, аутопсията разкри ли нещо полезно този път?

— Всъщност не — отвърна Мирин.

Погледна навъсено папката в ръката си, изсумтя веднъж, сякаш от възмущение, и я пусна небрежно върху гърдите на трупа. Рия потръпна състрадателно. Мирин дръпна чаршафа и откри това, което бе останало от главата на жертвата, а тя положи усилие лицето ѝ да не трепне. Черепът представляваше пихтия от разкъсана кожа и смазани кости, потънали в изсъхнала кръв. От едната страна главата бе хлътнала, а чертите бяха неразпознаваеми. Зъбите бяха изпочупени и раздробени, челюстта висеше свободно и едва се крепеше. Мирин докосна главата тук-там с изненадващо внимателни пръсти, после покри кървавата маса с чаршафа и пак си взе папката.

— Както и при предишните шест жертви, смъртта е настъпила в резултат на жестоки удари по главата в пристъп на ярост. При по-обтоен преглед установих, че ударите са нанесени с тъп, тежък предмет, вероятно метален, приблизително два-три сантиметра широк. Преброих не по-малко от седемдесет и три наранявания, несъмнено последица от бързи последователни удари. Мога да определя времето на смъртта приблизително точно. Часовникът на жертвата е смазан, вероятно когато е вдигнал ръка да предпази главата си и показва пет и десет. Това съответства на състоянието на частично смляната храна в стомаха му. Дотук ме доведе моето разследване. Всичко останало ще бъдат само догадки.

Той остави папката отново върху гърдите на трупа и изгледа намръщено Рия, сякаш я предизвикваше да изрази несъгласие с това, което казваше. Тя сви устни замислено и го остави да почака минута-две, преди да заговори.

— Седемдесет и три бързи последователни удара? В пристъп на ярост? Възможно ли е нашият убиец да е... да не е човек?

Мирин изсумтя и се намръщи, сякаш обмисляше въпроса, но Рия не се съмняваше, че мисълта вече му е хрумнала.

— Може да не е дело на човек, а на свръхестествени сили, но трябва да кажа, че би могло да бъде извършено и от нормално човешко същество с достатъчно силна мотивация. Ще се изненадаш да узнаеш на какво е способен човек в пристъп на ярост или ужас.

— А за съдебното разследване? Откри ли нещо, което може да ни насочи към убиеца?

Мирин погледна за миг встрани и се намръщи още повече. Мразеше когато му се налага да признае, че се е провалил.

— Съдебната медицина не е моето поле на действие. За това е необходим експерт, а в Шадоус Фол нямаме такъв. Извърших обстоен преглед на тялото, доколкото можах с моето ограничено оборудване, и не открих нищо кой знае какво. Така и предполагах. Ако трябва да продължим това разследване, налага се да ми позволиш да използвам своите собствени методи.

— Не вярвам в магии — заяви категорично Рия. — Мъртвите трябва да бъдат оставени да почиват в мир.

— Предразсъдъците ти произтичат предимно от невежество — отвърна Мирин, без да си направи труда да прикрие презрителния си тон. — Нямаме време за такива капризи повече. Предишните жертви бяха донесени при мен твърде късно, но с тази мога да постигна нещо. При условие, че не се месиш.

— Свърза ли се с роднините?

— Изглежда няма такива. Вие трябва да решите, г-жо кмет.

— Какво по-точно имаш предвид? — попита неохотно Рия, а Мирин се усмихна.

— Първо, да пробваме да надникнем в неизвестността — да проверим какво можем да видим чрез кръвта му. После ще извикам духа му, ще го обвържа с магическо заклинание и ще му задам някои въпроси. Достатъчно близо сме до Вратата към вечността, за да мога да почерпя малко от нейната мощ, да проникна в тайнствата зад воала на безсмъртието и да мога да си побъбря с нашия скъп мъртвец. Но по-добре решавай по-бързо. Невидимата нишка, която свързва духа с това тяло, изтънява с всяка изминала минута. Ще се скъса скоро и тогава дори аз няма да успея да го извикам обратно тук.

— Направи го — съгласи се тя. — Направи каквото е необходимо.

Мирин има благоразумието да се усмихне, макар и леко, преди да се обърне и да се разрови за инструментите в чантата си. Рия отмести поглед и скръсти ръце на гърдите си. В костите си усети хлад, който нямаше нищо общо със студа в моргата. Предстоеше да навлязат в опасни територии, а Мирин не бе толкова изкусен в това тайнство, макар да му се искаше да си вярва, че е. Само да имаше някой... Но нямаше друг, на когото тя можеше да се довери, и той го знаеше. При

това отчаяно се нуждаеше от някаква следа. Четирима мъже и три жени бяха мъртви, а шерифът не можа да ѝ посочи нито един заподозрян. Затова сега нямаше избор и трябваше да зарече своите опасения и скрупули и да се обърне към Мирин с надеждата, че неговите тъмни магии биха помогнали там, където науката не бе успяла. Трябваше да се довери на някого.

Бедата бе, че всеки се обръщаше към кмета за отговори и решения, а тя не можеше да разчита на никого. Семейството ѝ не разбираше на какъв натиск е подложена, Ериксон бе вечно зает, а Аш бе мъртъв. Беше сама, принудена да бъде непоклатимата скала, на която всички да се опрат. Само дето в някои дни изобщо не се чувстваше като скала. Усмихна се леко. Тя знаеше в какво се забърква, когато се включи в кампанията за избор на кмет. Само всеотдайност, вманиаченост и повече лудост можеха да помогнат да се справя с нещата, които този пост поставяше пред нея. Не можеш да се сблъскаш с непредвидимото безумие на Шадоус Фол ден след ден, без да прихванеш от него. На Рия не ѝ пукаше. В повечето случаи... Тя искаше тази работа, защото бе уверена, че може да я върши. Бе горда с постигнатото... поне преди да започнат убийствата. Сега всяко следващо бе като шамар през лицето, който напомняше, че не само се проваля за пореден път, но на по-дълбоко ниво не успява да разбере естеството и контролира нещата в самия град.

Някога си мислеше, че го разбира, но той се бе разраснал и променил драматично само за тези четири години, през които беше на поста си. Първоначално Шадоус Фол бе предвиден да бъде място за отдих на онези, които Вратата към вечността призовеше. Място да поспреш и да се сбогуваш преди да поемеш към смъртта или съдбата си. Но с годините все повече хора не обръщаха внимание на призива на Вратата и предпочитаха да се установят сред странната реалност на града, вместо да се изправят пред неизвестността. Населението бе нараснало повече от два пъти през последните двайсет години и въпреки че магията го пазеше и защитаваше от външния свят, нарастващата маса хора с всеки ден все повече и повече подлагаше на изпитание нейната сила. Нещо трябваше да се направи и то скоро, но засега Рия бе принудена да посвети всичките си будни часове на опитите да разгадае мистерията на убийствата. Просто нямаше

достатъчно часове в един ден, за да се тревожи за двете неща едновременно.

Отърси се от мисълта и се опита да се концентрира върху доктор Мирин. Той взе от поставката на масата една епруветка с кръв и я изля върху сребърна паничка, като мърмореше нещо тихичко. Алената вадичка се завъртя и се надигна от купичката, а после се поуспокои, надигаше се и спадаше, сякаш нещо под повърхността я раздвижваше, макар че самата течност бе само около два-три сантиметра дълбока.

— Взех тази проба директно от мозъка — обясни небрежно Мирин. — Трябва да ни даде достоверен образ на всичко, което жертвата е видяла преди смъртта. В идеалния случай бих използвал течността от стъкловидното тяло на очната ябълка, по и двете очи са сериозно повредени при нападението. Което предполага, ако не друго, то поне, че убиецът е имал повод да се бои от онова, което един такъв опит да надзърнем би разкрил.

Рия кимна автоматично и продължи да наблюдава с интерес как Мирин разбърква пробата кръв с върха на пръчица от слонова кост. Там, където тя докосваше кръвта, се появи облаче пара. Мирин повтаряше монотонно нещо на келтски и описваше с пръчицата различни фигури. Внезапно повърхността се надигна и оформи демонично лице. Мирин отскочи назад изплашено и рязко извади пръчицата от кръвта. От аленото чело изникнаха рога, а злобно ухилената паст зейна в ням присмех. Въздухът се изпълни със смрад на кръв и бръмчене на мухи. Мирин извика силно и бързо една след друга две магически думи и заби пръчката си в кървавото лице. То експлодира и оплиска двамата с кръв. За миг те останаха неподвижни, дишаха тежко. Без да разбира напълно защо Рия осъзна, че току-що, несъмнено на косъм, успяха да избегнат нещо много опасно. Тя изгледа гневно Мирин докато той избърсваше с ръкав кръвта от лицето си.

— Какво, по дяволите, беше това, докторе?

— Честно казано, не съм съвсем сигурен — отвърна Мирин.

Посегна предпазливо напред и мушна пръчицата в останалите върху сребърната поставка няколко капки, но нищо не последва.

— Много интересно обаче... много интересно... Изглежда нашият убиец е достатъчно запознат с магията, за да прикрие напълно следите си. Естествено, трябва да забравим всякакви по-нататъшни

опити да използваме този метод. Което ни оставя само една възможност. Да попитаме директно жертвата.

— Сигурен ли си? — попита Рия. — Ако тялото е защитено, вероятно и некромантията няма да помогне. Може да съществуват всякакви магически капани за глупаци, очакващи ние да ги активираме.

Мирин я изгледа и се усмихна надменно.

— Знам какво правя. Не съм аматьор. Правил съм го и преди, нали разбираш. Жертвата е мъртва само от няколко часа, така че духът все още е наблизко. Призован по правилния начин, с подходящи думи и команди, ще отговори. Няма да има избор.

— Дано си прав — отвърна Рия.

Мирин прие думите ѝ за разрешение да продължи и пристъпи към ритуала. Беше прост, вулгарен и не толкова отвратителен, колкото бе очаквала. Той го изпълни с бързина и спокойствие, които предполагаша, че го е прилагал многократно преди. Тя мислено отбеляза, че това трябва да се провери. Дори и мъртвите имаха право на личен живот. Той подхвана съсредоточено някакво заклинание, пълно с думи от десетина мъртви езика. Въпреки студа, по лицето му избиха капки пот. Рия усети нарастващо напрежение в моргата, чувство за тежест, за нещо, което се бори, за да нахлуе или може би да се измъкне от реалността. Мирин млъкна и се вторачи в трупа нетърпеливо, почти хищно.

— Оливър Ландо, чуй моите думи. Със силата на този ритуал, съгласно споразумения с могъщите сили и власт, заповядвам ти да се надигнеш и да говориш с мен.

Дълго време не се случи нищо. После по стените на моргата се размърдаха тревожно сенки, макар че нямаше нищо, което да хвърля сянка, а бръмченето на мухи се върна, по-силно отпреди. Рия погледна въпросително към Мирин, после отскочи назад, когато трупът се изправи и седна. Бавно обърна размазаната си глава и погледна Мирин с ослепелите си очи.

— Кой ме вика? Кой нарушава покоя ми?

— Аз те повиках — отвърна Мирин твърдо. — Аз те призовах и ти заповядвам да говориш истината пред мен. Помниш ли името си?

— Помня. Върни ме обратно. Не трябва да съм тук.

— Отговори на въпросите ми и ще те освободя. Видя ли лицето на своя убиец?

Последва мълчание, после нещо се промени. В стаята се усещаше още нечие присъствие, нещо старо и противно. Рия отстъпи още една крачка. Трупът я игнорира, бе насочил вниманието си към Мирин. Челюстта се намести удобно на предишното си място и по лицето на мъртвеца бавно се разля усмивка, мъртвите устни се разтвориха зловещо. Точици светлина припламнаха там, където преди са били очите и две тънки стълбчета дим се извиха от избитите очни ябълки.

— Жалки човече — проговори трупът, — не биваше да ме призоваваш тук. Аз съм стар и силен, далеч по-могъщ от твоите жалки магически умения. Ще ти разкрия тайни, мрачни и ужасни истини, които ще погубят разсъдъка ти и ще изпепелят душата ти.

— Ти не си Оливър Ландо — прекъсна го Мирин, като полагаше усилия гласът му да не трепери. — Кой си ти? Говори, заповядвам ти.

— Нямах власт над такива като мен — отвърна трупът. — Не желаш ли да ми задаваш въпроси? Това ли направи с всички останали? Търсеше познание относно това какво се крие отвъд смъртта, зад воала на вечността? Мога да ти кажа, но отговорите ми няма да ти харесат.

Внезапно обърна глава и погледна Рия. Изкикоти се доволно.

— Добре дошла в Ада, малката. Ще си изкараме страхотно.

Трупът праметна крака от ръба на масата за аутопсии и ги спусна на пода. Мирин запелтечи някакво заклинание, но думите нямаха ефект. Мъртвецът се изправи на крака. Докторът извика някаква магическа дума, тялото потрепери за миг, но не спря. Направи крачка към Рия, протегнало жадно ръце. Мирин изкрещя още някакво заклинание, хвърли се напред и заби пръчицата от слонова кост в едното зеещо око. Ужасяващ рев изпълни моргата — пронизителен, първичен и оглушителен. Последва тишина, тялото се сгромоляса на пода и не помръдна повече. Рия усети, че ръцете ѝ треперят, но не от студ. Тя ги пхна в джобовете и изгледа гневно Мирин.

— Какво, по дяволите, беше *това*?

Мирин сви рамене и се опита да изглежда спокоен, но не успя напълно.

— Който и да е нашият убиец, той има могъщи съюзници. Достатъчно могъщи, за да прегазят моите заклинания и да изпратят това... нещо... на мястото на истинската душа. Изводите са... тревожни...

— Винаги си умеех да спестявах истината — каза Рия. — Заеми се с подобаващи приготовления на тялото, после състави пълен доклад за това, което току-що се случи тук. Едно копие за мен, едно за шерифа. И не разговаряш с никого друго за това. Разбираш ли, докторе?

Мирин кимна, малко разтреперан, а Рия излезе наперено от моргата, докато все още можеше да се довери на краката си, че ще я удържат.

Бе минало пладне, настъпила бе мързеливата част от следобед и Сузан Дюбоа и Шон Морисън седяха заедно на разбитото старо канапе на предната веранда на нейната колиба. Подаваха си ръчно свита цигара, пушеха и гледаха към река Тоун. Слънцето изливаше лъчите си като мед — гъст, бавен и златист, пеперуди трепкаха и проблясваха наоколо подобно на листа в пастелни тонове, подмятани от лекия ветрец. Бяха седели там почти час, разговаряха за това-онова, нищо конкретно, а Морисън все още не казваше защо е дошъл да я види. Тя не изпитваше нужда да го пришпорва. Накрая той сам щеше да подхване темата за онова, което го тревожеше, а дотогава ѝ стигаше да се наслаждава на момента и слънцето.

Сузан погледна към брега на реката и се усмихна като видя анимационните герои да си играят с животните. Реалните и нереални създания се намираха едни други за безкрайно очарователни и винаги по няколко от тях играеха простиците си игри близо до нейната колиба. Тя изглежда ги привличаше някак си, както и всички останали, наранени по един или друг начин, които идваха при нея за утеха. Понякога си мислеше, че идват, защото се чувстват в безопасност с нея. Искаше ѝ се и тя да може да отиде някъде, където да се почувства сигурна и защитена. Това вече никъде не ѝ се отдаваше. Фактът, че намериха мъртвия Лука, бе достатъчно тревожен сам по себе си, но да го открият в нейния дом, единственото място, където вярваше, че светът не може да я достигне... Тя стисна силно устни. Трябваше да го

предвиди. Трябваше предварително да знае, че никъде не е наистина безопасно, дори и в Шадоус Фол. Освен на всичко останало, тя се разгневи на това, че ѝ се развали настроението. Колибата бе домът ѝ и проклета да е, ако позволи на някой или нещо да я прогони оттук. Нощем обаче тя заключваше вратата, проверяваше единствения прозорец и спеше на светната лампа.

Усмихна се на животните долу, реални и анимационни — невинните, които не знаеха нищо за случилото се, и все така смятаха дома ѝ за убежище. Накрая всички котки, кучета и птици идваха при нея, отбиваха се за няколко мига или оставаха за някой и друг ден преди да продължат по пътя си. Би било хубаво някое от тях да остане, но това никога не се случваше. Същото ставаше и с мъжете и жените, дошли при нея за любов и утеха или съпричастен разговор.

Погледна Шон Морисън до себе си — стройна, потънала в мрачни мисли фигура, с гъсти черни къдрици и напрегнатост, която всеки би сметнал за плашеща. Изглеждаше както винаги, сякаш се канеше да скочи от мястото, където седеше, и да сграбчи целия свят с една ръка. И щеше наистина да е късметлия онзи, който би заложил на победата на света. Морисън бе към трийсетте, макар че погледът му бе на по-възрастен, имаше вид на човек, който има зъб на мнозина. Беше местният бард, пияница и смутител на реда. Имаше малцина приятели и мнозина врагове и понякога бе трудно да си сигурен, кои са му по-скъпи. Бе очарован от народния фолклор^[2], от мъничките същества от света на феите и елфите и прекарваше колкото време му позволят в разговори с тях в земите им под хълма.

— Нуждая се от съвета ти, Сузан — обади се той внезапно.

Имаше приятен тенор, малко позагрубял от годините пиене и пушене на евтини цигари. Той не я погледна, не отмести очи от бавно течащата река.

— Ще ти помогна, ако мога, Шон. Знаеш го. Да донеса ли картите?

— Не... Не знам. Трябва да взема решение, но не съм сигурен дали дойдох тук за подкрепа или за да бъда разубеден. Отнася се до убийствата. Хрумна ми една идея.

— Разумна ли е? — попита сухо Сузан. — По правило твоите идеи те забъркват в такива беди, че даже и аз не бих могла да те измъкна.

— Не ми даваш да забравя за онези елементали^[3], нали?

— Като се имат предвид щетите, които нанесоха, след като ти ги пусна на свобода — не.

— Беше случайно. Нали върнахме всички обратно?

— След като причиниха едновременно земетресение, наводнение, огромен пожар и торнадо? Да.

— Казах ти, че съжалявам. Виж, искаш ли да чуеш идеята ми, или не?

— Разбира се, Шон. Давай направо.

— Ериксон не я е докарал доникъде с убийствата. Няма и да успее. Той е затънал докрай. И го знае. Убиецът е могъщ. Което означава, че ще се нуждаем от някого с повече власт и сила, за да го открием. Някой, който да погледне на проблема и града със свежия поглед на човек отвън. Смятам да посетя елфите и да отправя молба за помощ към Съвета^[4].

— Ето какво ще ти кажа — започна Сузан, след като първо си пое въздух, — не си играеш на дребно. Не сме ли достатъчно затънали в беда и така, без да каним елфите да се намесват в ситуацията? Те олицетворяват хаоса, Шон, и далеч не питаят любов към повечето от нас и в по-добри моменти. Какъвто този не е.

— Ще дойдат, ако ги помоля — настоя упорито Морисън. — Те разполагат с вълшебства и наука, за каквито можем само да си мечтаем. Може да забележат нещо, което сме пропуснали.

— Направи поне следното — каза Сузан, — нека първо поговорим за това с няколко души — да видим какво мислят.

— Не. Ако кажеш на някого, те просто ще се опитат да ме спрат. Споделих с теб, защото си мислех, че мога да разчитам да го запазиш в тайна.

— Разбира се, че можеш, Шон. Дай ми минута да помисля. И края на краищата това, което предлагаш, означава съществена промяна в политиката на града. Шадоус Фол и Царството на елфите от векове вървят по различни пътища, но живеят в мир, скрепен с обет, стар колкото града. Съществува деликатен баланс във всичко, което се случва тук — между вълшебството и науката, реалното и нереалното и ако нещо се обърка...

— Седем души са мъртви, Сузан! Колко още могат да се объркат нещата?

— Не знам — отвърна тя невъзмутимо. — Искаш ли да разбереш по трудния начин?

Морисън се намръщи, но отмести поглед и Сузан разбра, че е постигнала успех. Той въздъхна тежко и се загледа към реката.

— Е, добре. Нека поговорим с някои хора, но не с Ериксон. Във всеки случай той ще отхвърли идеята, само защото е моя. Никога не ме е харесвал.

— Много добре — съгласи се Сузан. — Не и с Ериксон. Дай ми двайсет и четири часа да набележа имената.

— Дадено. Да се надяваме, че никой няма да бъде убит през това време.

Той млъкна, защото нечии стъпки нарушиха следобедната тишина. Двамата се обърнаха и видяха едра фигура да приближава по брега на реката, а слънцето я огряваше в гръб. Изглеждаше огромен и силен с мускули на щангист. Сузан го разпозна когато дойде по-близо и си отдъхна. На Лестър Голд можеше да се довериш. Тя му се усмихна топло, а Морисън смотолеви нещо за поздрав, когато спря пред тях.

Бе към седемдесетте, но имаше фигура, на която и двайсетгодишен би завидял. Лицето му бе набраздено от бръчки, а косата му — посребрена, но гръбът му бе напълно изправен, а погледът му — остър, както винаги. Беше облечен в костюм, който от години бе излязъл от мода, но на него му стоеше изискано. Той се усмихна на Сузан и кимна учтиво на Морисън.

— Надявам се, че не се натрапвам — каза благо, — но наистина трябва да говоря с теб, Сузан, ако е удобно.

— Разбира се, че е. Радвам се, че те виждам пак, Лестър. Познаваш ли Шон Морисън?

Голд погледна Морисън с искрен интерес.

— Този, който отприщи стихииите?

— Никога ли няма да се забрави това? — изпъшка Морисън.

— Вероятно не — отвърна Сузан.

— Извинявай, че ти го припомних — каза Голд.

Протегна ръка да се ръкува — бе едра и мускулеста, осеяна с петна. Морисън предпазливо подаде своята, наясно с факта, че Голд може да смачка неговата, ако му хрумне да я стисне по-здраво. Лестър

му се усмихна, сякаш бе прочел мислите му, пусна ръката му и погледна Сузан.

— Наистина ми е нужно да поговоря с теб, скъпа.

— Тогава започвай, моля. Вътре има свободен стол, може да го донесеш.

— Ще ви оставя, ако предпочитате — каза Морисън.

— Благодаря — отзова се Голд, — но няма да е нужно. Ще съм ти признателен, ако изразиш мнение. Само да донеса стола. Няма да се бавя.

Той се отправи към колибата на Сузан, като внимаваше да не настъпи малките животинки и анимационните герои, които с дрезгави викове се гонеха под и около канапетото. Морисън изчака докато Голд се скри вътре, после се наведе към Сузан и прошепна:

— Чувал съм го по име, но не помня да съм го виждал. Трябва ли да го познавам?

— Не е задължително — отвърна тя и предпазливо сниши глас. — През трийсетте бе герой от някакво списание, а през четирийсетте — супер герой като Сянката и Доктор Савидж, макар че не бе популярен като тях. През петдесетте спряха да издават комикса с него и скоро след това той се появи. Оттогава все е тук, има магазинче за цветя на Олд Маркет. Остарява с всяка година и става все по-реален. Известно време колекционерите го издирваха, караха го да дава автографи върху стари копия от неговото списание, но от години вече никой не е питал за него. От време на време си спомня кой е бил някога и иска да се включи в обществените дела, но това никога не трае дълго. Паметта му не е както някога.

— Теб още те помни — възрази сухо Морисън и погледна към колибата.

— Разбира се — отвърна Сузан. — Мен всички ме познават. Моля те, бъди мил с него, Шон. Той е изискан джентълмен и не искам да се тревожи.

Тя млъкна, защото Голд се показа от колибата й, понесъл елегантно и без усилие огромен, тежък стол. Намести го до Сузан и се отпусна в него с щастлива въздишка. Морисън го изгледа с възхищение. Самият той бе местил този стол по някакъв повод и едва не си повреди гърба. Голд погледна Сузан, после отново отмести поглед — явно не бе сигурен откъде да започне и какво точно да каже.

Погледна надолу към играещите анимационни герои и животинки и се усмихна като дете.

— Така е по-добре. Така би трябвало да изглеждат нещата. Ако погледнеш някои герои от комиксите, дето ги правят днес, напрано ти идва да заплачеш. Гангстери в костюми и убийци, пазители на реда. Какъв пример ще дават на децата? По мое време всички зачитахме правилата на честта и почтената игра. Дори и престъпниците. Всичко е различно сега. Най-често не разбирам комиксите, не проумявам и света. Предполагам, че всички стари хора се чувстват по същия начин, макар че по-рано не съм се смятал за стар. Убийствата промениха това. Не мога просто да си седя и да не правя нищо, докато хората биват избивани. Време е да се завърна, Сузан. Нуждаят се от мен. Ериксон даже не е разследвал убийство преди, а аз съм разкрил стотици по мое време. Експерт съм в тази област. При все това не мога просто да отида при шерифа и да му кажа, че аз поемам оттук нататък. Той ще ме погледне и ще види един старец, който е по-добре да си седи вкъщи на топло, по чехли пред камината. Вероятно никога дори не е чувал за Лестър Голд, Тайнствения отмъстител. Та какво да направя, Сузан? Ти ми кажи.

Тя му се усмихна, протегна ръка и потупа неговата окуражително.

— Шон също изпитва подобни чувства. Мисля, че двамата трябва да си поговорите. Ще бъдете добри партньори, ако се вслушвате един в друг. Шон, можеш за начало да кажеш на Лестър за твоята идея, а аз ще отида да донеса бирата, която съм сложила да се изстудява в реката.

Тя се изправи и отиде до брега. Дръпна въжетото, с което бе завързала опаковката от шест бири на дъното на реката, а всички животни и анимационни герои дойдоха да я гледат какво прави. Зад гърба си чу изпълнения с възмущение глас на Лестър Голд.

— Искаш да извикаш какво на помощ?

---

[1] Откъс от Интернационала, химна на Коминтерна. ↑

[2] *Sidhe, the wee folk* (ирл., шотл.) — гноми, елфи, феи, таласъми, тролове, самодиви и всякакви същества от народния фолклор. ↑

[3] *Elemental*: дух — въздушен, земен, огнен, воден; олицетворение на природните стихии. ↑

[4] *The Seeli/Unseeli Court* — Светът на елфите и феите е разделен на две касти: Благословените (достойните, обгърнати от сияйна светлина на фона на нощта), които обичат хората, и Низвергнатите (най-злите същества, демони и чудовища), които изпитват наслада да измъчват хората. Тук се има предвид Съвета на елфите — съдии, които раздават правосъдие, служат за арбитри в споровете и двубоите между тях. ↑

3.

ГАЛЕРИИ ОТ МРАЗ И КОСТИ

Бе късно следобед, по здрач, когато Джеймс Харт и Ленард Аш се върнаха в парка, а повечето дневни посетители вече си бяха тръгнали, запътени към уютата на своя дом и сигурността зад залостените врати и прозорци. Досега всички убийства бяха станали през нощта и малцина вече оставаха спокойни, щом слънцето залезеше. Уличните лампи вече грееха ярко на всеки ъгъл, макар че сенките едва бяха започнали да се удължават. Във въздуха се усещаше напрежение от настойчивото озъртане на множеството, забързано по опустяващите улици. Дори и тези, които предпочитаха тъмнината и разцъфваха на лунна светлина, вървяха предпазливо по тесните улички и търсеха компанията на себеподобните си при възможност. Но винаги има и такива, чиито удоволствия и бизнес са възможни след като се стъмни, в потайността на мрака. Те вървяха сами, бързаха важно, предпазливо отместваха поглед и игнорираха Аш и Харт, когато минаваха покрай тях. Аш ги наблюдаваше съсредоточено, но никой не се приближаваше дори когато им кимаше учтиво.

Оказа се, че паркът е опустял, изключение правеха само шест деца, които играеха на някаква сложна игра с две фризбита. Те не забелязваха присъствието на Аш и Харт, играта им ги увлече встрани от Саркофага, когато двамата мъже приближиха. Бе се появила лека мъгла, приятно прохладна по кожата, но във въздуха се долавяше напрежението от приближаващата гръмотевична буря. Температурата падна рязко, когато приближиха Саркофага и Харт изненадан забележа собствения си дъх. Побиха го внезапни ледени тръпки и той пъкна ръце в джобовите на якето си. Погледна назад към децата по тениски, които играеха под последните слънчеви лъчи, но те бяха изчезнали заедно с парка, погълнати от сгъстяващата се мъгла.

Погледна неохотно пак към Саркофага — огромен каменен блок, непоклатим и вечен на своята висока платформа. По него годините и времето не бяха оставили следи, усещаше се вечността, сякаш с такова

намерение е бил създаден. Изглеждаше по-голям, отколкото си го спомняше Харт, а отблизо и още по-солиден от преди. По... реален... Харт бе застанал до Аш пред камъка и потръпваше не само от нарастващия студ. Напрежението в тази нощ бе станало по-осезаемо, по-фокусирано и той пристъпваше неспокойно от крак на крак, а Аш просто стоеше, гледаше Саркофага, очевидно потънал в дълбок размисъл. Сякаш... Сякаш очакваше нещо. Харт рязко се извърна, когато с крайчеца на дясното си око зърна нещо да се движи в мъглата, и замръзна на мястото си, когато две тъмни фигури се показаха от сенките, приближиха се и застанаха пред него. Позна лицата им. Разпозна облеклото и поведението им. Пред него стояха още един Джеймс Харт и още един Ленард Аш, усмихнати нехайно и спокойно. До него Ленард кимна приветливо на двамата двойници и неговият му отвърна приятелски.

— Известно е, че Времето се държи странно край Саркофага — обясни Аш спокойно. — Не е за чудене, като се имат предвид многото функции и отговорности, които са му се струпали, както и фактът, че мнозина сред нас подозират, че има странно чувство за хумор. Едно от най-честите проявления е да се удвои, връщайки се назад, така че бъдещето се среща с миналото. Или обратно. Или пък нещо си... Опитвам се да звуча убедително, все едно знам за какво говоря, но както повечето хора, живеещи тук, действам инстинктивно. Или пък вече си се досетил?

Другият Аш погледна другия Харт.

— Прав си. Много говоря.

— Никой да не мърда — нареди Харт. — Мисля, че разбрах. Виждаме своите образи в момента, когато напускаме Саркофага, след като сме посетили стареца. Така ли е?

— Позна от пръв път — отзова се Харт от бъдещето. — Времето знае, че сте се запътили при него, затова по-добре се размърдайте. Той наистина мрази да го карат да чака.

И двамата Аш кимнаха.

— В добро настроение ли е? — попита Аш.

— Кога изобщо е бил? — обади се двойникът.

— Добра забележка — отбеляза Аш. — Да вървим, Джеймс.

— Почакай минутка — спря го Харт. — Ако срещата вече се е състояла, не може ли просто да ни кажеш какво се е случило? Тогава

няма да се налага да безпокоим Времето изобщо.

Двамата Аш се спогледаха с разбиране.

— Времето не действа така — обясни Аш. — Довери ми се. Няма да ти се иска да задълбаеш чак толкова. Ако настояваш, ще трябва да ти обяснявам за времеви зони, теория на вероятностите и теория за повтораемост на формите. Не би било добра идея, защото и аз не ги разбирам достатъчно добре.

Въздъхна печално.

— Все си мислех, че след като умрях, нещата ще са ми поясни.

Харт се обърна към своя двойник, който го гледаше със съчувствие.

— Не може ли поне да ни посъветваш какво да правим, когато се срещнем с Времето?

Двамата двойници се спогледаха.

— Не докосвайте саке — отвърна Харт от бъдещето, а двойникът на Аш кимна твърдо.

И двамата се усмигнаха на предишните си образи, обърнаха се и се отдалечиха без да бързат, изчезнаха в мъглата. Харт погледна към Аш.

— Ще се случват ли често такива неща, докато съм в Шадоус Фол?

— Вероятно — отвърна Аш. — Такова е мястото. Ще ти е от полза да помниш, че не всичко е непременно такова, каквото изглежда. Вземи Саркофага например. Прилича на огромна каменна плоча, но не е. Той е миг от самото Време със собствен образ и форма. Солиден, но и вечен, неизменен, недокоснат от приливите и разрухата на материалния свят. Наблюдаваш един-единствен много специален момент от Времето — точният миг, в който е било създадено градчето Шадоус Фол, когато светът е бил млад. Тук хората обикновено задават въпроса защо този миг трябва да приеме физическа форма, а аз неизменно отговарям, че един дявол знае. Казват, че е станал толкова солиден, за да предпази себе си, но не... не знам от какво.

— Знаеш ли нещо полезно? — попита Харт малко по-рязко, отколкото бе възнамерявал.

Аш вдигна учудено вежди, погледът му за миг стана студен и вгълбен.

— Знам как да вляза в Саркофага и как да ти уредя аудиенция с Времето. Ти това искаше, нали?

— Да — отвърна Харт. Пое си дълбоко въздух и издиша. — Съжалявам... Всичко е толкова... ново за мен.

— О, естествено, разбирам те — каза Аш. — Аз съм мъртъв и погребан, а това място продължава адски да ме безпокои.

Затършува в джоба на якето си и извади малко пластмасово кълбо със снежен пейзаж в него, от онези евтини играчки, за които децата копнеят кой знае защо, а хората отнасят като сувенири от места, които бързо забравят. Протегна ръка към Харт, за да го разгледа, но я дръпна, когато той понечи да го вземе.

— Не пипай, Джеймс. Само погледни.

Харт сви рамене и се наведе напред, разглеждайки снежния пейзаж отблизо. Той изпълваше ръката на Аш — гладко, прозрачно пластмасово кълбо, някак замъглено, и вътре в него имаше самотна тъмна постройка. Аш внимателно разклати кълбото и около неясната сграда се завъртяха едри снежинки.

— Не всички успяват да влязат и да видят Времето — обясни той. — Винаги е зает и не обича да го прекъсват. Ала на някои хора, като мен, не може да им бъде отказан достъп, затова ни раздава по един ключ. Ето го моя. Не знам как изглеждат останалите, но това е моята покана да вляза в Галериите от мраз и кости. Времето живее в Галерията от кости.

— А кой живее в Галерията от мраз? — попита Харт, когато Ленард замълча колебливо.

— Никой — отвърна Аш тихо. — Там се намира Вратата към вечността. Последната дестинация за всеки, който е дошъл в Шадоус Фол. Аз се завърнах през нея, защото тук се нуждаех от мен и все още чувам нейния зов. Винаги ще го чувам. Затова имам този ключ. Защото Вратата чака да се завърна.

Аш се усмихна за миг.

— Ще почака. Хайде сега, няма да се мотаем тук цял ден. Времето не чака никого. Особено когато този някой идва за услуга. Ще се поразмърдаме ли?

— Трябва ли? — попита Харт. — Започва да ме обзема доста неприятно чувство.

— Вероятно си прав — подкрепи го Аш. — Галерията от кости е опасно и смущаващо място, дори и за посещение. Но трябва да отидем, нали видя, че сме отишли. Видя двойника си от бъдещето. Буквално забелязвам думите „свободна воля“ да се оформят в мисълта ти, но забрави за това. Оспорвал съм от всички страни този въпрос, част от теориите измислих специално за случая и още не съм помъдрил. На практика е по-лесно да се оставиш на течението, а не да вървиш срещу него. Опитай се да не мислиш за това. Само ще те заболи глава.

— Твърде късно — възрази Харт.

Аш се ухили без ни най-малко съчувствие и му показа снежния пейзаж. Снежинките продължаваха да кръжат, макар че бе минало време, откакто бе разклатил кълбото. Харт почти насила се загледа. Колкото повече го гледаше, толкова по-внушителен ставаше пейзажът. Вихрушката от снежинки изглеждаше по-истинска, а сградата в центъра придоби дълбочина и фокус. Оформиха се детайли, в малките прозорчета светнаха светлинки. И вече не изглеждаха толкова малки. Снежният пейзаж подскочи и изпълни очите му, разпиля се навън и покри света наоколо, а Харт усети, че полита с главата надолу в разфучалата се снежна виелица. Стомахът му се бунтуваше докато той размахваше безпомощно ръце да се залови за нещо стабилно, но нямаше нищо такова наоколо, само смазващият вятър и силният студ, които вледеняваха дробовете му с всеки дъх.

Под него изникна дебел, плътен сняг и краката му се удариха в прясната. Той се стовари и остана прострян така, силно разтреперан от падането. Снегът бе мокър и скърцаше под голите му ръце, но твърдостта го правеше удобен и когато започна да диша по-спокойно и бавно, треперенето престана. Застана на колене и се изправи, вдигна ръка, за да предпази лицето си от падащия сняг. Беше нощ и луната над него беше съвършен сребърен кръг, ярката ѝ искряща светлина пробиваше през бурята. Дебелият, твърд сняг издържаше теглото му, но нямаше представа колко има между земята и стъпалата му. От мисълта му се зави свят и твърдо реши да не мисли повече за това. Обгърна с ръце тялото си в опит да задържи топлината, която му бе останала, а острият студ отне всичката му сила. Замръзналата пустош се простираше докъдето поглед стига и се губеше във вихрушката от сняг. Изглеждаше безсмислено да поеме в която и да е посока, можеше

да си остане тук завинаги, застинал в нерешителност, ако Аш не се бе появил внезапно сред виелицата и не бе стиснал здраво ръката му.

— Първата крачка е потресаваща, нали? — изкрещя Аш, за да го чуе сред рева на бурята. — Съжалявам. Дръж се за мен. Вече е близо.

Той пое сред вихрушката от сняг. Ту водеше, ту влачеше Харт след себе си. Студът изглежда изобщо не безпокоеше Аш, но на Харт му хрумна, че не би могло и да бъде иначе. Те се влачеха с усилие, подхлъзваха се, пързалиха се по неравния сняг, брулени от ревящия вятър, но скоро сред ослепителната белота напред изникна тъмно очертание. Бурята се усили, сякаш да им откаже това спасително убежище, но Аш и Харт продължиха да се борят с вятъра на всяка стъпка. Аш се опита да запази Харт със собственото си тяло, но режещият като нож вятър сякаш духаше право през него. Харт приведе рамене, присви силно очи и продължи напред в битка с вятъра. Не беше стигнал толкова далеч, за да бъде победен от времето. Аш му бе обещал, че тук ще намери отговори, и той щеше да ги получи, независимо какво щеше да му струва.

Постройката се издигна внезапно и застрашително пред него, огромна и внушителна — грамадна черна форма с малко детайли и ярка светлина, грейнала през високите прозорци. Аш придърпа Джеймс до най-близката стена, а свирепият вятър утихна и вече не се стоварваше с все сила върху тях. Харт се задъхваше и потръпваше, когато студът пронизваше дробовете му. Никога по-рано не бе изпитвал такъв мраз и постепенно осъзна, че ще е най-добре много скоро да намерят начин да влязат вътре, в противен случай крайниците му щяха да окапят от измръзване. Аш го повлече покрай стената, после спря и заблъска по нея с юмрук. Внезапно една врата се отвори навътре, сякаш ги очакваше, и топла златиста светлина се разля в нощта. Аш издърпа Джеймс вътре и вратата се затръшна зад тях.

Харт се свлече на колене върху голия дървен под и простена високо, когато топлината се разля в тялото му, изтласка студа навън и върна усещането в измръзналите му крайници. Аш коленичи до него и бързо заразтрива ръцете му, за да раздвижи кръвта отново. Харт бавно се изправи, на лицето му се изписа гримаса от агонията при възстановеното кръвообращение. Огледа се с пълни със сълзи очи. Той и Аш бяха коленичили в огромен коридор в старинен стил с високи дървени стени и скосен покрив високо над тях. Толкова високо, че

Харт не би се изненадал, ако се окажеше, че там гнездят бухали. Или пък прилепи. Коридорът се губеше в дълбочина, но вниманието на Харт бе привлечено от купчината дърва в огъня, който пращеше и светеше ярко в огромна каменна камина, само на десетина стъпки от вратата. Той се олюля и се изправи на крака с помощта на Аш, приближи се и застана точно пред него. Топлината попи в тялото му, разля се като чаша най-прекрасно кафе и го изпълни с чудна светлина, която прогони и последната тръпка студ от костите му. Харт се усмихна блажено — би бил напълно доволен да остане безкрайно дълго там, където се намираше. Дори по-дълго. Ала мислите за света и неговите болки се завърнаха и той отпрати обвинителен, гневен поглед към Аш.

— Първата крачка била потресаваща, а?

— О — каза Аш, — извинявай. Бих те предупредил, но обикновено не е толкова зле.

Харт го погледна ядосано.

— Имаш предвид, че тази снежна виелица е била... нагласена нарочно, за да ни разубеди да дойдем тук?

— Възможно е — отвърна Аш. — Времето наистина не обича посетители.

Сви рамене, усмихна се неопределено и се огледа наоколо.

— Понякога замъкът също се променя, макар че още не съм разбрал защо. Времето си има своите прищевки и чувството му за хумор често ми убягва. Почини си за миг, Джеймс, и си поеми въздух. Тук няма защо да бързаме. На това място разполагаме с всичкото време на света.

Харт обърна гърба си към огъня, за да се възползва от топлината докрай.

— Този... замък. Същата сграда ли е, която видяхме в твоя снежен пейзаж?

— О, да. Вероятно е същата, както във всички кълба със сняг, стига само хората да знаеха как да влязат в тях. Това е замъкът Все Светии, Джеймс, в сърцето на света. Поеми по лявата пътека и ще стигнеш до Галерията от мраз. Дясната ще те отведе до Галерията от кости и самото Време.

Харт го изгледа замислено.

— Галерията от мраз... Вратата към вечността...

— Точно така — потвърди Аш. — Чувам, че ме зове. Съвсем ясно я чувам тук. Не ме карай да те вода там, Джеймс. Не мога. Много е опасно.

— За мен или за теб?

— Много добър въпрос, Джеймс — каза одобрително Аш. — Тази комбинация от здрав разум и гола параноя ще ти послужи добре в Шадоус Фол. И не — няма да отговоря на въпроса ти. Едва днес те срещнах и вече знаеш твърде много за мен. Трябва да ми разрешиш да запазя няколко дребни изненади в резерв. Ще ми се да съм щедър и затова ще ти разреша още един въпрос. Ако побързаш.

— Добре — каза Харт, решен да измъкне поне малко информация от него. — Защо се нарича Галерия от кости?

— Е, това е хубав въпрос — призна Аш. — Ще ми се да можех да ти отговоря по-точно. Всъщност Галерията е изградена от древни вкаменени кости на същество от незапомнени времена. Никой не знае какво е било. Според легендата те принадлежат на създание, поставено да охранява Вратата към вечността още преди да е съществувал Шадоус Фол и светът бил още в самото начало. Никой не помни как и защо това същество е умряло. Времето може да знае, но дори и да е така, той си мълчи. Щом стана въпрос, по-добре е да се размърдаме. Старецът знае, че сме тук, и колкото повече го караме да чака, толкова по-малка е вероятността да има желание да отговори на въпросите ти.

Аш пое надолу по коридора с решителна крачка. Харт погледна печално към пращящия огън, въздъхна веднъж и тръгна след него. Известно време вървяха мълчаливо и единственият звук в този огромен коридор бе приглушеното отекване на собствените им стъпки. Край тях грейваха светлини от неясен източник и ги съпровождаха така, че те винаги вървяха сред поток от златиста светлина. Облицованите стени се плъзгаха плавно покрай тях — нямаше никаква декорация или украшения. Харт бе очаквал подобаваща селекция от стари, ценни картини и портрети — те биха подхождали на това място. Ала стените бяха голи и безлични, нямаше дори врати или пък коридори, които да отведат в други посоки. Съществуваше само този коридор и светлината, в която се движеха. Харт погледна веднъж назад през рамо, но само веднъж. Зад тях нямаше нищо, освен непроницаем мрак.

Вървяха дълго или поне така изглеждаше. Нямаше обозначения и Харт не бе изненадан, че няма полза да се озърта. Всъщност бе започнал да се отегчава, когато една висока, стройна фигура внезапно пристъпи в светлината пред тях. Той веднага спря, тя също спря. Аш стоеше до него и местеше поглед от единия към другия със спокойна, разбираща усмивка.

Новодошлият имаше човешко тяло, съставено почти изцяло от часовникови механизми. Колела се въртяха, зъбци тракаха, чуваше се бръмчене на работещи механизми и движещи се части. Цялата фигура представляваше сложна структура от свързани помежду си части, изпипани най-щателно до последния детайл. Всяка кост, мускул и става имаха своето стоманено или месингово съответствие, но нямаше слой кожа, който да скрива механизмите. Лицето представляваше нежна порцеланова маска с изящни, изписани черти. Но очите бяха безизразни, на устните усмивката бе застинала и цялостният ефект бе по-нечовешки от която и да било стоманена маска. Фигурата стоеше търпеливо пред тях, бръмчеше си тихо, сякаш очакваше някакъв въпрос или команда.

— Това... Времето ли е? — попита накрая Харт.

— Не — отвърна Аш. — Просто един от неговите слуги. Мини встрани и той ще продължи по пътя си.

Харт постъпи както го посъветва Аш и фигурата продължи грациозно напред — вървеше със стил и маниер, с които нито едно човешко същество не можеше да се сравнява. Тя бързо излезе от обсега на светлината и изчезна в мрака. Харт я чуваше известно време да крачи спокойно в тъмното, без нужда от светлина и топлина и без проява на каквато и да е друга човешка слабост.

— Робот — обясни оживено Аш. — Времето ги прави, сглобява механизмите един след друг. Отчасти като хоби, отчасти, за да има агенти, които да изпраща в света навън и изпълняват нарежданията му. Ще видиш още от тях, докато се доближаваме до леговището му. Не се тревожи. Безобидни са, не са по-различни от разкрасени момчета за всякакви поръчки.

— Те... живи ли са по някакъв начин? — попита Харт, докато с Аш продължаваха надолу по коридора.

— Всъщност не. Те са очите и ушите на Времето извън Галерията. Той вече рядко се появява в истинския свят, с изключение

на онези случаи и церемонии, когато това се изисква от него. Колкото повече остарява, толкова по-изолиран и разсеян става, но той никога, и в най-добрите си времена, не си е падал по компании. Въпреки това, ще поиска да те види. Така мисля. Хайде.

Те продължиха по пътя си сред потока светлина, други работи идваха и отминаваха, незрящите им очи гледаха право напред, а те отиваха да изпълнят незнайна мисия или команда. Най-накрая Аш и Харт стигнаха до една врата в края на коридора. Беше огромна, петнайсет фута висока, изработена от полирано дърво, украсено с черни метални орнаменти. Тя се извисяваше над тях и Харт се почувства като малко дете, привикано от директора в кабинета му. Прииска му се да е по-висок и се насили да превъзмogne това чувство. Беше възрастен, дошъл да се обърне с молба, а не дете. Вече не. Нямаше дръжка или топка, така че протегна ръка да почука, но огромната врата плавно се отвори преди да успее да я докосне. Аш се усмихна леко и въведе Харт в Галерията от кости.

Тя се простираше в дълбочина пред тях с етажи горе и долу, снижаваше се и се издигаше докдето поглед стигаше в топлата медена, ласкава светлина. Харт се движеше бавно напред след Аш, вцепенен и изпълнен с благоговение пред необятността на това място. Не можеше да види края на коридора, по който върнеше, и само при опита да изчисли целия мащаб на Галерията, главата го заболя. От двете страни по стените имаше картини и портрети — безкрайна поредица от сцени и лица, уловени в деликатни филигранни сребърни рамки — около шест фута високи и три фута широки. Разпозна една от сцените — бавно изменяща се гледка на Саркофага в парка. Мъглата я нямаше, гъст бръшлян бе плъзнал и бе покрил камъка, сякаш бяха изминали векове откакто Харт го бе видял последния път. Погледна следващия портрет и видя хора да се разхождат безгрижно по една пазарна улица. Нищо в поведението им не подсказваше, че знаят, че са наблюдавани. Аш се изкашля учтиво и Харт сепнато се огледа. Осъзна, че е спрял да върви и побърза да го настигне, опитвайки се да изглежда сякаш през цялото време е възнамерявал да спре.

Портретите нямаха край и Харт поклати смаяно глава, като се опита да обхване необятността на Галерията. Безкрайните редици отминаваха край него като пейзаж покрай прозорците на бавно движещ се влак и винаги имаше нова гледка и чудеса, места и хора,

видени отдалеч, или в такива подробности отблизо, че на Харт му се струваше, че може да протегне ръка и да ги докосне. На картините всичко бе притихнало, но когато застанеше пред тях из Галерията се понасяше шепот от звуци и измъчено тихи гласове, сякаш трябваше да изминат невъобразими разстояния, за да стигнат до него.

— Времето не излиза много навън — отбеляза спокойно Аш. — След като Галерията го информира за всичко, не му е и необходимо. Всяко място и всеки човек в Шадоус Фол могат да бъдат видени някъде в Галерията от кости. Трябва да си луд да следиш всичко, но всъщност това е Времето за теб. Ако беше лесна работа, всеки би могъл да я свърши.

Харт се намръщи.

— Чакай малко. Не ми харесва как звучи. Ами правото на хората на личен живот?

— Какво за това? — попита Аш. — Като знаем, че има почти безброй места, хора и неща, които Времето трябва да следи, какъв е шансът той да наблюдава точно теб? Дори и да го правеше, какъв е шансът ти да вършиш нещо, което е, първо, интересно и, второ, нещо, което не е виждал преди? Ние предимно предполагаме, че наблюдава някого друго и в повечето случаи се оказваме прави. Не се безпокой.

— Не преставаш да го повтаряш, но това не помага. Това място адски ме безпокои. Същински Биг Брадър.

— Предпочитам да го смятам за Биг Анкъл^[1] — с добри намерения, но твърде зает. Нека ти покажа нещо, което ще те накара да не мислиш повече за това. Картините имат и други функции. Погледни тази. Ще ти хареса.

Аш спря пред една конкретна картина и Харт спря до него. Беше високотехнологична решетка от стоманени коридори, претъпкани като медена пита с неясни фигури, които се щураха напред-назад — появяваха се твърде бързо и твърде за кратко, за да бъдат идентифицирани. Светлината бе болезнено ярка, твърде силна за човешките очи и никъде нямаше сянка. Тук-там сложни машини като оживели скулптури изпълняваха мълчаливо неznайни задачи.

— Какво е това място? — попита Харт съвсем тихо, сякаш се боеше, че някой може да го чуе.

— Бъдещето — отвърна Аш. — Или може би миналото. Няма значение. Продължавай да разглеждаш.

Един от Роботите на Времето идваше с уверена крачка по ярко осветения коридор, стоманените му крака тракаха силно по металния под. Той приближаваше към тях, бе вече толкова близо, че лесно се виждаха изрисуваните му очи и усмивка. Скоро изпълни рамката и Аш отстъпи. Харт внезапно осъзна какво ще се случи, залитна назад с очи все така вперени в портрета. Във въздуха се появи напрежение, което постепенно нарастваше неумолимо, докато към Галерията не нахлу неприятно топъл ветреца. Миришеше на озон и машинно масло. Роботът пристъпи грациозно, слезе от портрета и се отдалечи, без да си направи труда да погледне към Харт и Аш. Топлият полъх внезапно секна, остана само изчезващият робот и лекият дъх на озон и машинно масло във въздуха.

— Какво ще кажеш за синхрона? — попита Аш. — Какъв беше шансът да се окажем в точния момент на точното място, за да станем свидетели на това?

— Да... каква е вероятността — повтори бавно Харт. — Трябва да е астрономически малка. Много по-вероятно е Времето да ни е наблюдавал, и то от доста време.

Той се огледа бързо, сякаш очакваше да види самия старец и Галерията до тях, но Аш само сви рамене и поклати глава.

— Не непременно — каза спокойно. — Съвпадението е един от любимите методи на Времето. Хайде, не бива да го караме да чака.

— Ще престанеш ли да повтаряш това! Отне ми двайсет и пет години да се върна тук, няма да му навреди да почака още малко. Ще си помисли човек, че е някой крал или нещо подобно от начина, по който всички подскачате, щом се спомене името му.

— Ти не разбираш — подчерта Аш. — И това ще стане, когато го видиш. Той наистина е много специален.

Харт изсумтя неодобрително и погледна след изчезващия робот.

— Колко от тези... неща има Времето?

— Не смятам, че някой знае със сигурност, освен той самият. Отнема му години да създаде всеки един, но, както казват, в многобройните си измерения ги прави от векове. Те са неговите мисли и неговите ръце в света отвън и в известен смисъл са негови деца. Единствените, които някога би могъл да има.

— Защо така?

Аш го погледна безизразно.

— Замисли се, Джеймс. Времето е безсмъртно или почти. Какво значение има, по дяволите. Колко деца ще има един човек след няколко хиляди години? Те колко деца ще имат? Не, Джеймс, никога не е имал деца и никога няма да има.

— Това не го ли смуцава?

Аш сви рамене.

— Имал е много време, за да свикне с мисълта. Но, разбира се, че го смуцава. Защо си мислиш, че продължава да прави работи?

Харт погледна към портретите на стената, а после Галерията наоколо. Знаеше какво иска да каже, но не знаеше как да го каже, без да прозвучи наивно. И все пак се престаши.

— Ленард, Времето човешки образ ли има?

— Хубав въпрос — отбеляза Аш. — Той тормози умовете на хората в Шадоус Фол от доста векове. Изглежда съвсем като човешко същество, има и достатъчно човешки слабости, но никога не се е раждал и смъртта няма власт над него. Появява се като бебе, изживява живота си на възрастен за една година и умира като старец, само за да се появи отново от собствения си прах. Някои казват, че е древният феникс от легендата, други — че е самата концепция за Времето, от кръв и плът. Всеки си има становище, но никой не знае със сигурност, а Времето не говори по този въпрос. Съществува едно-единствено нещо, по отношение на което всички са единомислещи.

— Какво е то?

— Времето мрази да го карат да чака. Ти наруши точно това, Джеймс.

— Не, не съм. То ме връхлетя.

— Както и да е — каза Аш. — Да вървим.

Те вървяха мълчаливо известно време, стъпките им отекваха глухо в празната Галерия. Сцени и лица се появяваха и изчезваха по стените, от време на време някой робот отминаваше с тихо бръмчене и грациозна походка покрай тях на път да изпълни някое нареждане на своя господар. Харт се запита колко дълго ще трябва да върви. Струваше му се, че е прекарал почти целия ден в път от едно място до друго и краката ужасно го боляха. Бе вървял доста време вече, но както и коридорът преди, така и Галерията изглежда продължаваше безкрайно. Погледна назад, откъдето бяха дошли, но вече нямаше и помен от вратата, през която бяха влезли. Галерията се простираше

докъдето поглед стига във всички посоки, сякаш нямаше нито начало, нито край. Мисълта го разтревожи и се замисли какво да каже, за да се разсее. Не се наложи да мисли дълго.

— Ленард, непрекъснато повтаряш, че Времето е важен за Шадоус Фол, но какво всъщност прави той, освен да шпионира хората и да си играе с часовниковите механизми?

— Сложно е — отвърна Аш с тон, който ясно даваше да се разбере, че не иска да говори за това.

— Тогава го опрости — настоя Харт безмилостно.

Аш въздъхна.

— На практика трябва да разбереш, че Шадоус Фол по своята същност е крайно нестабилен. Непрекъснато и по множество причини се появяват и изчезват нови времеви зони. Всякакви хора и създания идват и си отиват, някои от тях изключително могъщи и потенциално дестабилизиращи. Някой трябва да удържа юздите, в противен случай целият град ще се разпадне само за една нощ. Времето запазва нещата стабилни, като балансира една зона с друга, урежда диспути, преди да са излезли извън контрол, и постоянно упражнява превантивна защита. Това, че е толкова могъщ, е от полза, затова абсолютно никой не желае да си има работа с него, но той обикновено оставя мръсната работа на своите агенти.

— Имаш предвид роботите?

— Тях. И някои други.

Харт се намръщи.

— Пропускам нещо тук. Какво го прави толкова могъщ? Как постъпва когато нещата са твърде сложни за неговите агенти?

— Довери ми се — каза Аш. — Наистина не искаш да знаеш. Предимно изпраща съобщение по някой робот и това обикновено е достатъчно. Никой не иска Времето да му се ядоса. В редките случаи, когато някой откаже да изпълни съвета му, той изпраща Джек Феч да ги търси. Ако имаш късмет, никога няма да ти се наложи да го срещнеш. Той е... доста смуцаващ.

— Какво мисли шерифът за всичко това? — попита бавно Харт. — Имам предвид, че той налага закона тук, нали?

— Времето е много по-важен. Законът не може да се справи със ситуацията като Шадоус Фол — не е достатъчно гъвкав. Всички приемат това, макар да има такива, като добрия шериф, които не са съгласни.

Повечето хора имат достатъчно разум да не клатят лодката твърде силно. Времето е съвестен и работи здраво, и пет пари не дава какво мислят хората за него. Или пък кого ще засегне, докато си върши работата. В повечето случаи шерифът и Времето са ужасно учтиви един към друг и усърдно се стараят да имат колкото се може по-малко обща работа.

Той млъкна и двамата спряха, когато един робот се появи по коридора и спря точно пред тях. Изписаното порцеланово лице погледна първо към Аш, после — към Харт. Имаше нарисован мустак и монокъл. На Харт му отне миг, за да реши, че това прави лицето още по-нереално от обикновено. Посрещна погледа твърдо и не се съмняваше, че някой друг го наблюдава през безжизнените очи на робота. Той бръмчеше и тракаше, сякаш мислеше за нещо, и после в главата на Харт отекнаха думи като звън на оловна камбана. Бяха ясни и отчетливи и толкова силни, че го караха да трепва при всяка следваща сричка. Бог вероятно звучеше така, когато пожелаеше някой пророк от Стария Завет да Му обърне подобаващо внимание.

— *Ленард Аш. Дойде ли най-накрая да потърсиш Вратата към вечността?*

— Не — отвърна Аш спокойно. — Отново се възползвам от добрия ти нрав. Доведох един човек да се срещне с теб. Новодошъл, на име Джеймс Харт. Само че не е съвсем нов, напуснал е Шадоус Фол с родителите си когато бил на десет. Нали помниш, имаше пророчество...

— *Да, помня. Доведи го при мен. Куклата ще ви покаже пътя. Не се отклонявайте от пътеката — ще е по-безопасно за вас.*

Гласът рязко млъкна и Харт разтърси енергично глава. Ушите му пищяха, а главата си усещаше сякаш бе стоял твърде близо до високоговорителите на рок концерт. Погледна към Аш, който се усмихваше разбиращо. Гласът сякаш изобщо не го бе обезпокоил.

— Не допускай горящият храст^[2] да те разтърси. Винаги така постъпва с непознати. Част от имиджа, нали разбираш. Времето винаги си е правил труда да създава подобаващ имидж. Освен това му харесва да е груб с хората — едно от малкото преимущества на неговата работа.

Роботът щракна два пъти високо, обърна се плавно на пети и се отдалечи надолу по коридора. Харт и Аш побързаха да го последват.

Повървяха известно време един до друг мълчаливо и тогава Харт въздъхна примирено.

— Е, добре, Аш, защо изглеждаш толкова разтревожен? Тази кукла ще ни отведе там, където искахме да отидем, нали?

— Ами да — отвърна Аш. — Именно това ме безпокои. Очаквах да има някакъв спор. Времето наистина мрази посетители. Всъщност най-много мрази непознати. Ти си и двете. Мисля, че трябва да приемем, че е знаел, че идваш.

— Почакай малко — спря го Харт. — Дори да ме е видял на някой от неговите портрети, не би могъл да знае кой съм всъщност и кои са ми родителите. Нали?

Аш въздъхна, загледан замислено в гърба на робота.

— Времето знае много неща, които не би следвало да знае. Това е сред по-смуцаващите му способности. Започвам да се питам дали постъпих правилно, като те доведох тук. Пророчеството за връзката на твоето семейство с унищожението на града е твърде специфично според онова, което съм чул. Може да е решил, че е твърде опасно да те остави да се разхождаш на свобода в Шадоус Фол. Времето има някои доста неприятни начини да се справя с опасните хора.

Харт го изгледа гневно.

— Сега ли ми казваш! Е, не спирай дотук. Какво им прави на тези, които смята за опасни? Заклучва ги? Изпраща ги обратно в Каменната ера да си играят на гоненица с динозаврите? Какво?

— Погледни вляво — каза Аш.

Харт погледна и се закова на място. Аш спря до него, а на няколко крачки пред тях грациозно спря и роботът. Не се обърна да види те какво правят, но ги изчака търпеливо да продължат своя път. Създаваше впечатление, че е готов да чака безкрайно, ако се наложи. Харт не обръщаше внимание и на двамата. Бе вперил поглед в портрета пред себе си. В първия миг бе помислил, че вижда просто още едно лице на стената, но когато зърна свирепите, призрачни очи, вторачени безумно в света, разбра, че нещо ужасно се е случило там. Устата бе изкривена в безкрайна озъбена гримаса, ръцете встрани от тялото бяха стиснати силно в юмруци, кокалчетата бяха побелели. Фигурата не помръдваше, стоеше напълно неподвижна. Необяснимо застинала, сякаш уловена между две последователни движения, между един миг и следващия.

— Измъкнат е от Времето — обясни спокойно Аш. — Уловен е в капана на мига, като насекомо в кехлибар. Докато стои тук, в Галерията, Времето се движи без него. Всички, които някога е познавал, са мъртви. Всичките му приятели, цялото му семейство и всички, които някога са го знаели, са си отишли. Станали са на прах, и дори помен няма от тях. Въпреки това остава в Галерията и служи за урок на тези, които могат да се опълчат на Времето.

— Колко ще го държи тук така? — попита накрая Харт.

— Никой не знае — отвърна Аш. — Още не е освободил никого. Да вървим, Джеймс. Не искаме да караме Времето да ни чака.

Харт откъсна очи от безумния поглед на застиналата фигура и кимна лаконично на Аш. Роботът тръгна отново, без нито веднъж да се обърне назад да види дали го следват.

Харт вървеше след него и гледаше навъсено неотзивчивия му гръб. Не поглеждаше към Аш, който вървеше тихо до него и си мълчеше. Харт се намръщи. Бе се доверил на Аш. Хареса го и му се довери. Искеше му се да повярва, че има поне един приятел в този неестествен град. Кой би бил по-добър от някого, който го е познавал като дете. Разчиташе също, че Времето ще има отговори на неговите въпроси, ще знае кой, защо и какъв е той. Но сега приятелят изглежда го бе предал, а Времето нямаше какво друго да му предложи, освен замръзнала вечност в своята Галерия на ужасите. За миг му се прииска да избяга, но накъде? Дори не знаеше как да се върне в Шадоус Фол без помощта на Аш. Беше дошъл толкова далече, бе положил такива усилия, надяваше се толкова много и всичко това — напразно. Неочаквано се усмихна, без никаква ирония. Все още не бе победен и ако Времето си мислеше, че е, очакваше го неприятна изненада. Харт не обичаше да се предава. Никога.

— Колко души е замразил Времето? — попита той накрая, все така без да поглежда Аш.

— Никой не знае. Е, предполагам, че той знае, но никога не е обичал да обсъжда темата.

— С други думи, той е съдия, съдебно жури и екзекутор — и всички го оставят да му се размине.

— Кой ще го спре? Това е поводът за неговото съществуване — да служи и пази Шадоус Фол от бедни.

— Но той решава кой е виновен и кой опасен. Дори потенциално.

— Кой разполага с по-добри средства? Портретите в Галерията му дават цялата информация, която съществува. Във всеки един момент знае повече от всеки друг какво става в Шадоус Фол.

— И ти му вярваш при всичката тази власт?

— Уверен съм, че ще направи нужното и най-доброто за града — обясни внимателно Аш. — Моля те, повярвай ми, Джеймс, не съм те довел тук да те хвърля на вълците. Ако някой може да отговори на твоите въпроси, това е Времето. Много по-добре е ти да дойдеш при него, отколкото той да изпрати да те доведат. Довери ми се, Джеймс, така е по-добре. Ако той реши да ти помогне, има достъп до хора и информация, какъвто никой друг няма. Не е лош... като се има предвид, че не е човешко същество.

Част от гнева на Харт попремина. Трудно му бе да се сърди на Аш дълго. Имаше онази открита, ранима почтеност на малко кученце, което непрекъснато дава всичко от себе си, защото така е устроено.

— Значи — каза той накрая с поомекнал тон, — значи Времето просто замразява хората, които го дразнят, така ли?

— Не е толкова произволно. Много от хората, които са тук, е трябвало да минат през Вратата към вечността, но не са събрали нужната смелост. Хора, в които никой вече не вярвал, които вече нямали никаква функция в реалния свят, но отказвали да го признаят. Те се мотаели из Шадоус Фол, ставали по-реални и по-луди, докато светът се движел напред, а те изостанали, без да имат сили да се изправят пред Вратата. Накрая те просто обезумявали и се нахвърляли върху когото или каквото им попаднело. Времето ги довел тук и ги замразил заради безопасността на останалите. Това е компромис, който не се нрави на никого, най-малко на стареца, защото стават все повече.

Аш млъкна и се загледа замислено в лицето на един портрет.

— И аз мога да свърша тук някой ден. Не е утешителна мисъл.

Те завиха зад един тъгъл и спряха внезапно, защото Галерията свършваше пред една затворена врата. Роботът стоеше напълно неподвижен пред нея, сякаш очакваше по-нататъшни инструкции. Харт надзърна над рамото му. Вратата изглеждаше обикновена, непретенциозна, като всяка друга врата с нормален размер и пропорции. Харт погледна към Аш, който гледаше в очакване към вратата. Тъкмо щеше да го попита язвително дали поне няма да се опитат да почукат, когато тя внезапно се отвори широко, плавно и

тихо, без никой да я докосва. Роботът отстъпи грациозно встрани и им направи жест да влязат. Аш се подчини и Харт го последва, оставяйки доста място за работа. Изписаното порцеланово лице изглеждаше почуждо и по-загадъчно от всякога. Харт се почувства още по-зле, когато влезе вътре и видя, че няма никой, който да е отворил вратата. Може да е било нещо просто, механизъм някакъв, но не му се вярваше да е така. Вратата се затвори зад него тихо и окончателно, но Харт отказа да ѝ достави удоволствието да се огледа. Изправи рамене и погледна небрежно наоколо, сякаш такива неща му се случваха през цялото време.

Не знаеше какво точно бе очаквал от покоите на Времето, но определено не беше това. В началото стаята може да е била огромна и просторна, но сега бе претъпкана от стена до стена с тракащи, тресящи се машини, които напомняха Англия от времето на кралица Виктория. Имаше тръби, уплътнители, въртящи се колелета и най-вероятно произвеждаха пара. Циферблати и шайби изникваха отвсякъде, където имаше място и повечето от тях си противоречаха. В един ъгъл се издигаше и спускаше противовес — спокойно, с плавни движения, макар че с какво бе свързан, никой не знаеше. Отвсякъде се разнасяше тихо, непрестанно бръмчене на движещи се части и от време на време съскане от вентила за пара. От странните шевове бавно се процеждаше масло, но навсякъде грижливо бяха поставени контейнери, в които да се оттича. Въздухът бе приятно топъл и само леко замъглен.

През масивния корпус на тази машинария минаваше тесен проход и Харт тръгна бавно по него, а Аш пристъпваше отзад. Стаята впечатляваше с внушителност, сякаш всички преплитащи се механизми бяха заети с нещо значимо и жизненоважно. Внезапно на Джеймс му се стори, че сякаш върви из чарковете на някой от роботите на Времето, без да може да проумее истинската му форма и предназначение заради внушителните размери. Бе като мишка в един огромен часовник, насекомо на екрана на компютър, което се опитва да приеме нещата по начина, по който е свикнало, но без да е в състояние да проумее реалността и истинската концепция за това къде се намира, защото мозъкът му не е достатъчно сложен.

В далечния край на стаята се отвори с трясък врата и през лабиринта от механизми към тях спокойно и уверено тръгна някой — явно отдавна познаваше това място. Харт събра разсеяните си мисли и

се подготви да се срещне с Времето. Смяташе, че е готов за онова, което му предстоеше, но се стъписа при вида на стройната млада жена, която — вперила свиреп поглед — застана пред него. Силни татуирани юмруци бяха поставени гневно на хълбоците ѝ. Харт бе твърде напрегнат да обмисля какво създание би подходило на тази стая, но тя определено не съответстваше. Изглеждаше тъкмо преминала тийнейджърска възраст, облечена бе в раздърпани дрехи от черна кожа, бе опасана с вериги и ако се съдеше по лицето ѝ, бе бясна на целия свят. Бе постригана в стил мохикан — косата ѝ стърчеше нагоре, а покрай ушите бе обръсната, лицето ѝ бе почти скрито зад зловеща маска от грим в черно и бяло. Имаше пиърсинг с безопасна игла на едното ухо, а от другото висеше бръснарско ножче. Харт не знаеше дали да се усмихне и да протегне ръка, за да се ръкува, или да отстъпи бавно от нея, докато намери стол и камшик. Накрая се усмихна леко, отстъпи крачка и погледна към Аш за помощ.

— Тази млада дама е Маделин Креш — поясни спокойно Ленард. — Наричай я Мад за по-кратко. Всички го правят. Тя е другар на Времето, негова секретарка и всичко, което сметне за нужно да се назове. Не е от семейството, но всичко друго може да е. Просто една сутрин се появила на прага му, измръзнала и трепереща, той я въвел вътре, дал ѝ купа мляко и оттогава е тук. Комбинация от бодигард и куче-пазач — всеки, който иска да се срещне с Времето, първо трябва да мине през нея. Така ли е, Маделин?

— Не ме наричай така! — озъби се младата жена с дълбок, рязък глас, а погледът ѝ изгори лицето му. — Забрави да видиш Времето. Зае е. Сега се разкарай.

— Не бъди такава, Маделин — отвърна ѝ спокойно Аш. — Знаеш, че малкото ти сърчице се разтуптява като ме видиш. Впрочем веригите ми харесват — хубаво си ги лъснала. А сега, бъди добро момиче и кажи на Времето, че сме тук. Той ни очаква.

— Казах, че не може да се виждате с него! Недей да душиш наоколо с умни слова, духчо. Знам ти игричките. Смяташ, че правилата не важат за теб, защото си мъртъв, но на мен тези не ми минават. Ти си само още една проклета сянка, на която не ѝ стискаше да мине през Вратата към вечността. Днес няма да видиш Времето. Зае е със спешен случай. Разкарайте се или ще пусна кучетата по вас.

— Ти нямаш кучета, Маделин. Алергична си към тях. Колкото до спешния случай, Времето винаги е зает с нещо важно, такава му е работата. Но ще поиска да се види с нас. Или по-скоро с Джеймс. Не може да си позволи да не го направи. А сега, скъпа, твоите непрестанни предохранителни мерки отдавна вече не ме очароват, затова престани да ни губиш времето и кажи на стареца, че сме тук.

Харт не допускаше, че е възможно Мад да се разгневи още повече, но от ушите ѝ буквално излизаше пара, когато пристъпи към Аш. В ръката ѝ внезапно се появи сгъваем нож, чу се щракване и острието изскочи рязко с необичайно ясен и отчетлив звук. На Харт не му се понрави вида ѝ, нито пък ножа. Изключително опасни, еднакво неумолими. Тя спря точно пред Аш и навря лицето си в неговото.

— Прекали, Аш, нито думичка повече. Махай се оттук или ще накълцам теб и хубавото ти приятелче. Не ми харесва, че си дошъл. Нямаш работа тук и безпокоиш Времето като го замесваш в неща, които не го касаят. Не знам защо си тук и не ме е грижа. Махай се от Галерията. Ти си зачеркнат, нула, невалиден, боклук. Обръщай и поемай по пътя, по който си дошъл, или ще се постарая да разбера доколко мога да накълцам това твое мъртво тяло.

Гласът ѝ беше рязък, страховит и напълно откровен. Харт реши, че вярва на всяка изречена дума и погледна тревожно към Аш, който не бе помръднал и на сантиметър. Когато заговори, гласът му бе спокоен и равен.

— Превишаваш правата си, Маделин. Намерила си си хубаво местенце тук, грижиш се за Времето — това е добре, някой трябва да го върши, а на повечето от нас им липсва търпение. Ала не допускай грешката да решиш, че ти командваш тук само защото Времето е станал малко по-разсеян с приближаването на смъртта. Може и да си татуирала МРАЗЯ на кокалчетата на юмруците си, но това не значи, че си достатъчно добра да се захващаш с някой като мен. А сега бъди добро момиче и прави каквото ти казват, Маделин.

— Не ме наричай така!

Мад размаха ножа си пред лицето на Аш, после спря и отстъпи крачка назад. Нищо не се бе случило, но всичко се бе променило. Без да помръдне и мускул и без да каже и дума повече, Ленард бе придобил внезапно застрашителен, доста опасен вид. Излъчваше заплаха, сякаш студен вятър се изви и смрази сърцата, отне смелостта.

Тръпки побиха Харт и трябваше да положи върховни усилия да се овладее, за да не се отдръпне от Аш. Той внезапно осъзна дълбоко в себе си, че Ленард е точно това, което бе казал, че е — мъртвец сред живите. Смъртта бе тук, в стаята и не можеше да бъде игнорирана. Аш посегна и взе ножа от разтрепераната ръка на Мад. Усмихна ѝ се, а усмивката не беше приятна. Харт си помисли, че май не беше и много нормална.

— Много свободно говориш за смъртта, Маделин, но нищо не знаеш. Да ти покажа ли какво точно е, какво точно означава? Да те науча ли на задгробните тайни и утехата на пръстта?

Лицето на Мад бе останало без капчица кръв, гримът ѝ изпъкваше потискащо, погледът ѝ бе втрещен. Тя трепереше силно, но дори и така не желаше да отстъпи крачка назад. Усмивката на Аш стана по-широка и нямаше нищо весело в нея.

— Е, добре. Достатъчно.

Спокойният, невъзмутим глас подежда като шок от ведро с ледена вода. Аш се огледа да види кой говори, Мад прокара трепереща ръка по устните си, все едно се събуждаше от кошмар. Харт задиша по-спокойно и част от леда във вените му се поразтопи. Погледна за миг Аш с нови очи и после се озърна да види кой говори.

Новодошлият излезе, без да бърза, от лабиринта от механизми и отиде при тях — изпит мъж, към края на петдесетте или в началото на шейсетте, облечен във викториански стил. Дългото черно сако бе с елегантна, строга кройка и с изключение на златната верижка за часовник, която грееше върху жилетката му, единственото цветно петно бе оранжевата му папийонка. Той застана пред тях усмихнат благо, като любящ роднина. Излъчваше достолепие, власт и едва доловима дистанцираност.

— Наистина трябва да престанеш да провокираш горката Мад — обърна се той строго към Аш. — Това, че си мъртъв, не означава, че можеш да забравяш добрите маниери. Сега ѝ върни ножа.

— Съжалявам — извини се Аш и небрежно подаде ножа на Мад. — Няма да се повтори.

— Не, не съжаляваш и несъмнено ще се повтори, но нека забравим за това засега. Хубаво е, че те виждам пак, Ленард. Да се надявам ли, че накрая си решил да постъпиш правилно и да минеш през Вратата към вечността?

— Не мога — отвърна Аш. — Не още. Родителите ми се нуждаят от мен. Тяхната нужда ме върна, а отказът им да ме пуснат да си вървя все още ме задържа.

Времето изсумтя пренебрежително.

— Каза ми го и преди, но и тогава не ти повярвах. Все пак животът си е твой или по-скоро смъртта си е твоя и не мога да ги казвам какво да правиш.

Той се обърна към Харт, който се изпъна и изглеждаше по-висок от обичайно пред строгия, но мил поглед. Времето бе красив за възрастта си мъж с решителна брадичка и сурово чело. Имаше пооредяла дълга бяла коса, разресана назад от високото му чело и оставена да пада свободно, но очите бяха тези, които приковаваха вниманието. Бяха очи на старец, доста уморени. Всезнаещи. Харт се почувства шестгодишен и твърде впечатлен от самото присъствие на стареца, за да усети някакво безпокойство. Времето се усмихна с разбиране.

— Значи ти си момчето на Джонатан Харт, а? Да, имаш чертите на баща си... Смятах, че повече никога няма да ми напомнят за него тук, макар че точно аз сред всички останали би трябвало да внимавам как употребявам думата „никога“, хм. Особено относно нещо, което е свързано с Шадоус Фол.

Изсумтя снизходително, поклати глава, после зърна един циферблат наблизко, пресегна се да регулира налягането, завъртайки няколко пъти едно колело. Втренчи се в него, очевидно недоволен от това, което виждаше, и почука настойчиво по стъклото с пръст. Изчака за миг, после отново изсумтя, отчасти доволен от новите показания. Обърна се пак към Харт.

— Не можеш да загърбиш каквото и да е тук, винаги има нещо да се прави. Ала не възприемай нищо от това, което виждаш, твърде буквално, млади човече. Дори и мен. Всички ние сме донякъде различни през погледа на този, който ни гледа. Човешкият ум е склонен да нагласява и приглушава нещата, които му се струват твърде сложни и обезпокоителни. Замисли се над това като метафора, ако ти е по-удобно. А сега, млади човече, трябва да поговорим. Случват се разни неща или ще се случат скоро и ти си замесен в това.

— Аз ли? — възкликна Харт. — Какво съм направил? Току-що пристигам.

— Това беше достатъчно — каза Времето. — Завръщането ти е задвижило низ от събития, които касаят всички ни. Дошло е време едно колело на съдбата да се превърти най-последно. Независимо дали ти харесва, или не, затънал си до гуша и бавно потъваш. Пророчеството ще се сбъдне независимо от това какво ти, аз или някой друг ще направи.

— Мога да си тръгна от Шадоус Фол — каза Харт.

— Не, не можеш — отвърна Времето, без това да прозвучи грубо. — Градът няма да те пусне.

— Предполага се, че ти отговаряш за всичко тук...

— Ха! Не, моето момче. Аз съм нещо като надзирател, съдия, който следи всички да спазват правилата. Дори не съм човешко същество — според вашите разбирания за понятието. Аз съм физическо възплъщение на абстрактна концепция, повече и същевременно по-малко от човек. Съществувам, защото съм нужен, но дори и аз, повече от всички останали, трябва да спазвам правилата. Дори не съм безсмъртен, ако трябва да сме точни. Живея точно една година, от възраст на новородено до старост, после умирам и възкръсвам от прахта и това е много по заплетено, отколкото звучи. Всеки път, когато се преродя, имам достъп до предишните си спомени, но същият ли съм или просто ново същество с достъп до нечий други спомени? Интересен въпрос, разсъждавал съм по него векове наред и още не съм стигнал до отговор. Това е Шадоус Фол за теб. Аз съм силата, която пази града от разруха, но градът е този, който решава бъдещето си. Единственото, което правя, е да подтиквам нещата в правилната посока. В повечето случаи имам чувството, че само ги придружавам по пътя.

— Да подтикваш... — обади се Аш. — Не бих използвал точно тази дума. Като заговорихме за довереник на дявола, къде е Джак Феч?

— По мои дела — отвърна Времето.

Очите му внезапно придобиха студено изражение, но когато се обърна към Харт се усмихна насърчително.

— Не вярвай на всичко, което чуеш за Джак. Той е моят помощник, помага да наложим правилата, когато е необходимо. Не е от най-лесните да се разбереш с него, но винаги съм го смятал за изключително лоялен. Не е лош, наистина, само доста праволинеен в методите си.

— Праволинеен... — обади се пак Аш. — Още една хубава дума.

— Тук си, защото те търпят, Ленард — каза Времето. — Не си насилвай късмета. И така, скъпи, Джеймс, гледаш ме някак странно. Да не би нещо да не е наред?

— Не, не наистина. Само се чудех... ами... защо *викториански*?

— Не питай мен — отвърна Времето. — Обърни се към подсъзнанието си. Несъмнено Ленард ме вижда съвсем различно, но в този смисъл, бидейки мъртъв, има повече сили да понесе истината за моята реалност. Боя се, че истинската ми същност идва прекомерно на повечето хора. Не се тревожи за това прекалено, моето момче. Както и да ме виждаш, достатъчно реално е. Аз съм просто... трансформиран от мисълта ти в нещо по-удобно за теб, хм. Ще видиш, че с много неща е така в Шадоус Фол.

— Значи аз не мога да видя как наистина изглеждаш, а Аш може?

— На мъртвите не са им останали много илюзии — каза Времето.

Аш поклати глава решително, когато Харт погледна към него.

— Не питай, Джеймс. Повярвай ми. Не искаш да узнаеш.

— Да се върнем на това какво всъщност правиш — настоя Харт. — Ти решаваш какви трябва да са нещата, или градът ги определя, а ти ги придвижваш, а след това Джек Феч се оправя с онези, които не са съгласни. Така ли е?

— До голяма степен — обади се Мад с тона на човек, който е бил изключен от разговора за доста дълго и въобще не е доволен от това. — Времето взима важните решения. Той брани града и Вратата.

— Брани? — попита Харт. — От кого?

— Шадоус Фол си има врагове — отвърна решително Мад. — Този, който контролира Вратата към вечността, контролира града. Времето пази всички ни. Винаги ще се намери някое подмолно копеле, готово да плякосва в различни епохи и реалности, без да му пука за последствията. Крадци, конспиратори, всякакви отрепки. Времето ги надушва и праща Джек Феч да се оправя. Джек им сритва задниците.

Тя се усмихна неприятно на Харт.

— Трябва да се срещнеш с Джек, преди да си тръгнеш. Страшно е готин.

— Достатъчно, скъпа — прекъсна я Времето. — Само защото Джек не е истински не значи, че по душа не е хубав човек. Тоест ако

имаше душа. Джак има чудесни, ценни качества, само дето с неговата работа няма как да ги покаже. А сега, Джеймс... внимавай, млади човече! Не говоря само защото изпитвам удоволствие да слушам гласа си.

— Съжалявам — отзова се бързо Харт, отмествайки поглед от един циферблат, който бе привлякъл вниманието му. Вървеше на обратно. — Слушам. Моля те, продължавай.

— Е — продължи Времето, а пламъче в очите му издаваше, че не е напълно удовлетворен, — достатъчно е да кажем, че наблюдавам и се грижа за различните епохи и реалности, които са привлечени от Шадоус Фол заради уникалната му същност. Хора и места непрекъснато идват и си отиват — такова е мястото. Информирам се за тях чрез портретите и други методи. Виждам всичко и знам почти всичко тук, там и навсякъде. Не се опитвай да ми се мотаеш в краката твърде често.

Той млъкна и се усмихна на Мад.

— Май поожаднях. Не съм свикнал да говоря толкова. Защо не ни приготвиш по една чаша хубав чай?

Мад кимна лаконично и изгледа заплашително Аш и Харт:

— Връщам се след минута.

— Вече ми липсваш — каза галантно Аш.

Мад изсумтя в свой стил, завъртя се на пети и излезе. Гърбът ѝ излъчваше презрение.

Времето понечи да каже нещо поучително на Аш, но млъкна и погледна през рамото му.

— Искаше да видиш Джак Феч, Джеймс, и май имаш късмет. Ето го, идва сега.

Аш и Харт побързаха да погледнат назад и се извърнаха рязко, щом чуха нечий стъпки да приближават към затворената врата — бавни, уверени и някак си... меки, сякаш този, който приближаваше носеше чехли с дебели пухени ходила. Мисълта обезпокои Харт на някакво дълбоко ниво, макар че не можеше да каже защо. Тихите стъпки бяха някак си твърде *разлети*, недостатъчно плътни. Накрая се спряха пред вратата и в последвалата дълга пауза всички сякаш бяха затаили дъх. Харт усещаше как косъмчетата на врата му отзад настръхват и внезапно почувства, че със сигурност не иска да види какво има от другата ѝ страна.

В този миг дръжката се завъртя, вратата се отвори и Джак Феч влезе пружиниращо на гъвкавите си крака. Беше плашило, нещо от дрипи, пръчки и слама. Трябваше да изглежда чудноват и старомоден, очарователен по традиционния провинциален начин, но у Джак Феч нямаше нищо, което да успокоява. Беше човешка фигура, оформена изцяло от неживи, неодушевени детайли — от натъпканата със слама риза през пръчките за крака до гротескно издълбаната ряпа, която бе негова глава. Напомняше на Харт за една играчка от детството му, която не се виждаше ясно в тъмното и го плашеше, след като угасяха лампата. Джак Феч бе направен от неща, които не живееха и никога не би следвало да са живели, но сега се движеха по силата на някаква неестествена воля. Не беше чучело или играчка, като роботите на Времето. Джак беше жив, съзнаващ и ни най-малко хуманен. Харт го усещаше с костите и цялото си същество. Огромната ряпа-лице се обърна бавно на дървения врат, погледна Харт, после Аш и Времето, а той единствен срещна тъмните, немигащи очи. Плашилото бавно се приближи към тях, овързаните пръчки за крака драскаха по голия дървен под, сякаш плъхове топуркаха из някой хамбар. Спря пред Времето, поклони се сковано и не помръдна повече. Харт погледна неподвижното създание и не знаеше какво му се иска да направи повече — да го удари или да избяга.

— Джак Феч — каза тихо Аш. — В Шадоус Фол майките казват на децата си да са послушни или той ще дойде за тях. Понякога действително идва. Колко изби днес, Джак? Имаш кръв по ръцете.

Харт погледна неволно към изтърканите кожени ръкавици, които бяха ръцете на плашилото, и сърцето му подскочи в гърдите като видя тъмните петна по тях.

— Джак, знаеш, че от теб се очаква да се почистиш преди да дойдеш при мен. Какво ще си помислят нашите гости, а? Дори и така да е, Ленард, казах ти и преди — не бива да си груб с него. Чувствата му са лесно раними, а ти знаеш колко е трудно да получиш помощ отнякъде в днешно време. Джак е моята дясна ръка и аз разчитам на него да се погрижи нещата да вървят както трябва заради доброто на града. Дори и най-любящият баща трябва да е суров, когато се наложи.

— Подир кого изпрати своето куче днес? — попита предизвикателно Аш.

Времето сви рамене.

— Лордовете на Реда и херцозите на Хаоса спореха пак за двойниците и изпотрошиха мебелите. Тази нова наука, Теория на Хаоса, създаде повече проблеми на етерните нива, отколкото можеш да си представиш. Не разбирам защо не могат да постигнат съгласие, че е възможно да са на различни мнения. Както и да е, Джак ги усмири съвсем лесно. Той е убедителен, когато поиска. Браво, Джак. Връщай се в Галерията от мраз, ще се видим по-късно.

Плашилото остана дълго неподвижно, после главата ряпа бавно се обърна и се вторачи в Харт. В издълбаната усмивка и празните очни кухни нямаше ни топлина, ни следа от емоции, но имаше решителност, която се стори на Харт смразяваща. Сякаш в някакво съдилище го изучаваха, преценяваха и установяваха дали отговаря на изискванията. Без право на обжалване. Той неволно отстъпи крачка назад, а плашилото го последва. Времето извика силно на Джак да спре, но той мълчаливо вървеше към Харт, който продължаваше да отстъпва. Не издаваше звук, чуваше се само драценето на краката му от пръчки по дървения под, но въпреки това Харт долавяше решителност в бавната походка.

Времето се приближи и застана зад него, извика плашилото по име с нарастващ гняв и накрая го хвана за ръката. Джак Феч се отскубна, без дори да се огледа. Имаше неестествена сила в това неживо тяло и Харт усети на някакво дълбоко, първично ниво, че ако Феч го докопа, ще го разкъса на части с такава лекота, с каквато някое дете разкъсва парцалената си кукла. Гърбът му се удари в стената зад него, нямаше накъде повече да отстъпва. Дишаше учестено, като птица в клетка, заплашена от котка, но не му и хрумваше да се бие. Знаеше някак си, че няма смисъл, че Джак Феч не може да бъде спрял от човешка сила.

Тогава се чу вик, после крясък и облечена в черно фигура се хвърли яростно към плашилото, а то се олюля на една страна. Маделин Креш го яхна като ездач — бе вкопчила крака в тялото под мишниците, ръцете ѝ деряха лицето ряпа. Джак Феч бързо възвърна равновесието си и посегна нагоре с ръкавиците. Мад се изплю върху тях и заби ножа си в едната ръка. Феч игнорира атаката, стисна я здраво за ръцете и с лекота я свали от себе си. Постави я долу, бутна я решително настрана. Мад го намушка в натъпкания със слама корем, острието потъна три пъти последователно, но никаква кръв не потече от прорезите в ризата

му. Тя стоеше там глупаво, а плашилото насочи вниманието си отново към Харт.

Аш пристъпи напред и застана между двамата, светлите му тревожни очи бяха вперени в празния поглед на плашилото. В този миг прие истинския си облик и стана страховит. Мад почувства силата му и неволно отстъпи. Дори и Харт я усети, макар че не бе насочена срещу него и кръвта му замръзна във вените. Джак Феч се вторачи в мъртвия, после посегна с ръкавиците си, улови го за ръцете и го отмести внимателно, но твърдо настрана. Аш залитна и едва не падна, сякаш само докосването бе изцедило напълно силата му. Джак Феч погледна отново към Харт и пристъпи решително напред, така че се озова точно пред него. Когато усети дъха му по лицето си, Джеймс долови миризма на дървени стърготини, спарени и сякаш дращеци дъха му.

„Дошъл е за мен — бе единственото, което успя да си помисли. — Идвал е за родителите ми, но те вече са били заминали. И сега накрая е дошъл за мен.“

В стаята бе притихнало, Времето, Мад и Аш наблюдаваха безпомощно какво ще направи плашилото. От тримата единствено старецът не бе помръднал да го спре, вероятно защото знаеше, че Феч не може да бъде спрял, щом веднъж е пристъпил към действие, че онова, което предстоеше да се случи, имаше съдбовна тежест. И докато Харт гледаше втренчено с широко отворени очи, Джак Феч коленичи сковано на единия си крак и преклони главата-ряпа пред него. После се изправи, обърна се и се отдалечи, изчезна през вратата, която преди бе оставил широко отворена. Последва почти експлозивна задружна въздишка на облекчение от затаилите дъх, а Времето погледна странно Харт.

— През всичкото време, откакто го познавам, Джак никога не е правил това пред другиго. Дори и пред мен.

— И какво означава? — попита Мад и неохотно прибра ножа си.

— Не знам — отвърна лаконично Времето, — но е изключително интересно. Ще се наложи да поразсъждавам над това.

Харт трябваше да преглътне силно да прочисти гърлото си, но когато накрая заговори, гласът му бе ясен и спокоен.

— Ти изпрати ли... това... по следите на родителите ми, когато са решили да напуснат Шадоус Фол? Затова ли никога не посмяха да се върнат обратно?

Времето сви устни замислено, преди да отговори.

— Пророчеството, засягащо теб и твоето семейство, бе смущаващо и мъгляво, като всички предсказания, но смисълът бе ясен. Съдбата на Вратата към вечността и тази на града е свързана по някакъв начин с теб. Нямахте да ви наранят, ако бяхте останали. Само щяхте да бъдете наблюдавани и преценявани. Можехме да ви попречим да тръгнете, но предпочетохме да не го правим. При всичките ни човешки и недотам човешки особености, Шадоус Фол винаги се е старал да постъпва цивилизовано.

— Да бе — каза Аш. — Джак Феч е наистина цивилизован.

— Е — обади се Харт и отвърна твърдо на погледа на Времето, — сега съм се върнал, какво ще правиш?

— Ще наблюдавам и следя — отвърна старецът спокойно. — Моля те, разбери, Джеймс — Шадоус Фол е важен. Светът се нуждае от място като това, където границите на реалното могат да се отпуснат и всички изгубени души най-после да намерят пътя към дома. Вратата към вечността е клапа за налягане, където светът може да изпусне пара спокойно и да позволи на нещата, които вече са ненужни, да си отидат. А ти застрашаваш всичко това, моето момче, само с присъствието си. Ако Вратата някога бъде унищожена или пък този град — заличен, шокът на физическо ниво ще хвърли целия свят в лудост и насилие. Ще лумнат огньовете, които ще горят вечно и дългата нощ никога няма да свърши. Във Вселената има сили, срещу които не можеш да се изправиш, Джеймс, във и извън Шадоус Фол.

— И какво мислиш, че трябва да направя? — попита Харт.

— Не знам — отвърна Времето. — Струва ми се обаче, че щом трябва да се намерят отговори, те се крият в твоето минало, когато е било направено предсказанието. Защо не отидеш да посетиш фамилната ви къща? Ленард може да ти покаже къде е.

— Да — съгласи се Харт. — Мисля, че идеята ми харесва. Може ли да тръгваме?

— Разбира се, момчето ми, разбира се. Но нека все пак да пийнем нещо преди да си тръгнете — да сгреете кръвта си и да прогоните студа.

Той даде знак на Мад и тя донесе отнякъде поднос с четири малки порцеланови чашки на него. Времето си взе една, отпи внимателно и се усмихна. Аш и Харт също си взеха, а за Мад остана

последната. Тя се усмихваше подозрително невинно, затова Джеймс я изчака първа да отпие от нейната, което тя и стори, доста самоуверено. Той отпи яка глътка от чашата си и очите му се изцъклиха, когато в гърлото му избухна пожар. Езикът му се сгърчи и изтръпна, очите му бяха стиснати все едно, че никога вече няма да се отворят.

— Какво е това нещо? — попита задъхано накрая.

— Саке — отвърна Мад ухилено. — Силничко е, ако не си свикнал.

Аш погледна с тъга своята чаша и се усмихна на Харт.

— Е, не можеш да кажеш, че не съм те предупредил, Джеймс. Другия път, когато двойникът ти от бъдещето ти каже нещо, наистина смятам, че трябва да го послушаш.

Харт го изгледа кръвнишки с пълни със сълзи очи.

— Много говориш, Аш.

---

[1] *Uncle* (англ.) — чичо, вуйчо. ↑

[2] Ангел Господен в огнен пламък се явява на Мойсей изсред една къпина. Къпината гори в огън, но не изгаря. ↑

4. СБОГУВАНЕ

Гробището Ол Соулс^[1] бе малко, само от няколкостотин гроба, скрито грижливо от погледа, за да не безпокои никого с присъствието си. Високи дървета го скриваха от минувачите, имаше една-единствена тясна пътечка, покрита с чакъл, която лъкатушеше из спретнатите редици надгробни камъни и извеждаше навън отново. Шадоус Фол бе построен за смъртта или поне заради преминаването през Вратата към вечността, но както и в толкова други места, на никого не му се искаше да му се налага да мисли за нея, докато не е принуден от обстоятелствата. Ол Соулс бе спретнато и подредено място, добре разположено, с правилни безобидни редици от надгробни камъни, без натрапчиви гробници, статуи или огромни паметници. Всъщност те не бяха забранени съгласно никакъв кодекс или закон, от само себе си се подразбираше, че Ол Соулс не е място за такава вулгарна показност. Всеки, комуто бяха нужни такива превземки и префърцуненост, невъзмутимо бе насърчаван да се насочи другаде. Такива места имаше, дори и в Шадоус Фол, но тактичните хора не говореха за тях. Гробището Ол Соулс бе място за покой и размисъл. Шериф Ериксон го смяташе за най-депресиращото място, на което някога е бил.

Той стоеше смирено до кмета Фрейзиър и наблюдаваше мрачно как отец Калахан извършва изрядно церемонията по повторното погребение на Лука дьо Френц — човекът, завърнал се от света на мъртвите, твърдящ, че в тялото му се е вселил ангел, забравил каква е мисията му, и бе убит преди да може да си спомни. Сега почиваше в мир в нов ковчег до предишния си гроб в очакване да бъде погребан отново, само че този път с надеждата да е за по-дълго. Ериксон погледна крадешком часовника си. Свещеникът продължаваше сякаш безкрайно да напява, водеше специалната служба за душите, чийто вечен покой е бил нарушен, с повече от обичайното внимание и старание, дори и с известна доза драматизъм. Вероятно защото не му се налагаше да извършва такава служба толкова често и бе решил да я

извърши, както подобава. Завръщането от света на мъртвите не бе непознато нещо за Шадоус Фол, но все още бе твърде рядко и се считаше за необичайно.

Ериксон изсумтя и се размърда неспокойно от крак на крак. Не обичаше погребенията. Отчасти защото му напомняха, че е смъртен, но най-вече защото го отегчаваха до смърт. Щом си си отишъл, значи е така и това трябва да е краят. Ериксон обичаше нещата да са изрядно подредени, особено собствените му емоции. Без съмнение отец Калахан бе изпълнен с добри намерения, но безкрайните заупокойни слова бяха започнали да се сливат и на Ериксон просто му се искаше да приключи с това. Никога не е бил от хората, които се мотаят без да вършат нещо, нужно му бе да е активен и ангажиран. Не и че познаваше Лука така добре, но разследването му около повторната смърт на този човек не бе довело абсолютно доникъде, оставаше му единствено да присъства на погребението и да се надява, че ще се случи нещо интересно.

Погледна крадешком към кмета до себе си. Рия Фрейзиър бе облечена в черно, елегантно и консервативно, с мъничка кръгла шапчица и скромнен воал. Изглеждаше спокойна и сдържана, но такава си беше винаги. Мишка можеше да се изкатери по крака ѝ, шапчицата да ѝ се подпали, но нищо не би я накарало да загуби самообладание. Още не беше му обяснила какво прави на погребението на Лука, но Ериксон бе решен да измъкне това от нея преди да си тръгне. Погледна я отново, завидя на хладнокръвието ѝ пред отегчителната до смърт церемония. Такива си бяха всички политици — учтива усмивка, сърдечно ръкостискане и изражение, което не издава нищо. Познаваше Рия много отдавна, вече не помнеше откога и все още не можеше да проумее какво я поддържа във форма. Мисълта го обезпокои. Ериксон смяташе, че познава хората — в работата му да знаеш какъв ход ще предприеме някой, означаваше да доведеш нещата до желаната развръзка. А Рия стоеше до него, ръцете им почти се докосваха, бе приятелка от детинство, но все едно се намираше чак на луната.

Ериксон въздъхна тихо и се огледа, без да си прави труда и този път да е крадешком. Никой от семейство Дьо Френц не бе дошъл на церемонията. Бяха изстрадали погребението му веднъж и нямаха желание да се подлагат на изпитанието втори път. Бе разговарял с тях по-рано, държаха се учтиво, но бяха категорични. Бяха се сбогували с

човека, когото познаваха и не проявяваха интерес към съдбата на завърналия се от света на мъртвите, който твърдеше, че е някой друг. Един от тях бе изпратил скромен венец цветя, но на него бе изписано само фамилното име и нямаше никаква бележка, която да идентифицира изпращача. Изглеждаше малък и изгубен, самотен до надгробния камък. Нямаше други цветя. Ериксон се запита колебливо дали не трябваше и той да донесе. Бе минало доста време, откакто се наложи да присъства на погребение, и не бе достатъчно наясно с етикета. После му хрумна, че Рия също не бе донесла цветя и мисълта го успокои. Тя винаги знаеше какво е редно да се направи.

Освен тях двамата и свещеника единствените други наблюдатели бяха двама гробокопачи, застанали на почтително разстояние, подаваха си един на друг обща цигара. Говореха си тихичко, думите им се губеха в силното пеене на свещеника. Двамата бяха високи и мускулести, добре облечени, но неофициални, и според Ериксон изобщо не приличаха на гробари. Не че имаше представа как трябва да изглеждат, само смътно се досещаше, че би следвало да са облеgnати на лопати. Но от такива нямаше и следа наоколо. Вероятно тези неща се държат грижливо далеч от погледа, докато си тръгнат опечалените, за да не ги разстроят. Ериксон се усмихна ехидно. Не би му попречило, ако бяха дошли и с механична копачка. Улови свещеника да го гледа изпитателно, сякаш подозираше, че шерифът не отдава подобаващо внимание. Ериксон се поизпъна, придоби официално изражение и се запита тъжно колко време оставаше до обяд.

Дерек и Клайв Мандервил, гробокопачи и общи работници в гробището Ол Соулс, и около шестима други чакаха търпеливо да свърши службата, за да се залавят с работата си. Беше студен ден, сивото мрачно небе обещавахе дъжд и суграшица по-късно през деня, но двамата знаеха, че ще се поизпотят здравата, щом веднъж започнат. Беше еднакво трудно да запълниш гроб, както и да го изкопаеш, макар че малцина оценяваха това. Доста неща в работата на гробаря бяха подценявани, както Дерек често изтъкваше пред по-малкия си брат Клайв. Този факт бе особено валиден за градове като Шадоус Фол (макар на практика да нямаше други такива), където не може да си сигурен, че човекът ще си остане където си го заровил. Правиш си труда да изкопаеш прилична дупка, полагаш ги внимателно да си почиват в мир, покриваш ги почтително и после научаваш, че са се

разровили и са се измъкнали навън, а навсякъде има кал и мръсотия. Дерек смяташе, че трябва да има закон за това, на което Клайв вечно отвръщаше, че вероятно има, но не би могло да се очаква на върналите се мъртви да им пука за незначителни неудобства от рода на някакъв си закон. „Точно така“, отвръщаше Дерек, кимаше решително, сякаш току-що бе направил особено убедително изказване. Докато подаваше единствената цигара Клайв си помисли, че има моменти, в които брат му го дразни много.

— Май трябваше да изкопаем тази по-дълбока — каза Дерек, като взе цигарата, защото бе негов ред. — Може би ако сложим още половин тон пръст отгоре му, ще успеем да го задържим там долу този път.

— Няма да му навреди — отвърна Клайв.

— Нямам нищо против, но не е първият, който ми създава проблеми — каза Дерек огорчено. — Онзи Ленард Аш, и той беше от нашите. Спомняш ли си го, само преди три години беше. Много хубав махагонов ковчег със златна резба. Прекрасна изработка. Преди три години го спуснахме и заровихме и още на следващия ден го видях да се разхожда нагло из града. Някои хора просто не оценяват какво правиш за тях.

— Прав си — подкрепи го Клайв като оглеждаше Рия Фрейзиър и се питаше дали тя оценява нещата. Видът ѝ подсказваше, че може и да е така.

Дерек изръмжа тихо и поклати печално глава.

— Така, както се връщат напоследък, не знам защо си правят труда да им заковават ковчезите. Трябва просто да слагат една въртяща се врата и да приключат.

— Цял ден ли ще стискаш тази цигара?

— Ако не беше забравил, че е твой ред да донесеш един пакет, нямаше да сме на тоя хал. Изчакай си реда. Поне този се е озовал пак тук. Как му беше името?

— Дьо Френц. Смятал, че е ангел.

Дерек изсумтя презрително.

— Мания за величие. Е, виж какво ще ти кажа, Клайв, и то безплатно. Ако отново се изправи в тъпия си ковчег, ще го ударя с лопатата. Няма да копая повече дупки за него.

Клайв кимна решително, а Дерек накрая му подаде остатъка от цигарата. Те постояха известно време мълчаливо и слушаха как отец Калахан завършва службата. Прекрасно говори отчето. Такива вдъхновени слова. Е, Клайв предполагаше, че са. Половината бяха на латински. Звучаха възвишено и това беше от значение.

— Разбира се — каза Дерек, — ако сме честни, невинаги мъртвите объркват работата. Спомняш ли си онзи път като заровихме празен ковчег?

Клайв трепна.

— Откриха ли изобщо какво се е случило с тялото?

— Не, не можаха. Те са си виновни, че го ексхумираха. Ако го бяха оставили на мира, щеше да е най-мъдрата им постъпка някога, а ние всички щяхме да сме къде-къде по-щастливи. После пък случаят, когато погребяхме онзи, дето се оказа, че не е сто процента умрял?

— Умря, докато успеем да го разровим.

— Точно това казах навремето. Не го приеха добре властите. Знае се, че нямат чувство за хумор.

Службата накрая приключи и отец Калахан прекръсти ритуално няколко пъти празния гроб. Обикновено не одобряваше използването на бяла магия в църковни ритуали, но службата за погребение на завърнали се мъртъвци бе твърде специфична и той си знаеше задълженията. Носеше отговорност, а чрез него и църквата, да се погрижат семейство Дьо Френц повече да не бъде обезпокоявано и Лука да заспи завинаги. Дори и да беше богохулник и нечестивец с мания за величие. Протегна навъсено ръка към ковчега и той бе обгърнат от бели пламъци, които го запечатаха за вечни времена на материално и духовно ниво. Още един жест и ковчегът се вдигна във въздуха и после бавно се спусна в очакващия го гроб. Бързо изчезна от погледа, удряйки се леко в стените на дупката, а отец Калахан започна да нарежда обвързващи и защитни заклинания, които щяха да послужат до деня на Страшния съд или докато се разбере причината.

Шериф Ериксон разбра, че официалната част от службата е приключила, и кимна на Рия, че могат да се отдалечат от гроба. Отидоха на почтително разстояние, лицата и на двамата бяха спокойни и непроницаеми, сякаш за успокоение на тях самите и един на друг. Погребенията винаги са тежки за живите, особено когато убиецът на мъртвия е все още на свобода. Ериксон спря до един обрасъл гроб и

погледна безразлично надгробния камък. Годиците и времето бяха похабили камъка и надписът едва се четеше.

НЕ СЪМ МЪРТЪВ, А САМО ЗАСПАЛ

„Никого не заблуждава, освен себе си“ — помисли си Ериксон.

— Има ли нещо в този гроб, което искаш да ми покажеш? — попита Рия.

— Не — побърза да отговори Ериксон. — Но все пак си мисля, че трябва за последно да си поговорим за Лукас. Още много не знаем, а мразя да оставям недовършени случаи. Изобщо не успяхме да докажем по някакъв начин дали наистина е обсебен, без значение от какво точно.

— Въобще не открихме и каква е била мисията му — каза Рия, след като кимна. — Единственото, което той си спомняше, бе, че е от жизненоважно значение за всички в Шадоус Фол. А когато те погледнеше с този негов леден поглед, трудно беше да му противоречиш. Твърдеше, че някой се е намесил в паметта му, неизвестни лица или сили, нали така? Все повече ми се струва, че човекът страдаше от мании. И в най-добрия случай завръщането ти от света на мъртвите не може да се отрази добре на здравия ти разум. Е, добре, гарантирам ти, че беше дяволски смущаващо да си в една стая с него, но това едва ли доказва, че е бил ангел, носител на Божията воля.

— Може би, ако Михаил наистина е ангел, той ще се върне в друго тяло — предположи Ериксон, а Рия направи гримаса.

— Само това ни трябва. Знаеш ли, семейство Дьо Френц искаха тялото на Лука да бъде кремирано, специално за да не може да бъде обсебено пак, но Времето отсече „Не“. Много високо и силно. Не изтъкна причина, естествено. Боже, дано старецът да започне да постъпва разумно и да благоволи да позволи на мас, простосмъртните, да разберем какво, по дяволите, става. Внимавай, ако това се случи някога, всички ще трябва да тичаме да се крием, защото вероятно ще означава, че краят на света приближава.

Двамата погледнаха към робота отсреща, застанал елегантно до едно дърво, недалеч от тях. Той беше вече там, когато пристигнаха за службата, но не беше направил опит да се присъедини към церемонията. Просто си стоеше сред дърветата, полускрит в сянката, без никакви емоции на нарисуваното лице, на вид толкова безжизнен, колкото и гробът пред него. Очите му обаче бяха очите на Времето, ушите — тези на Времето и самият факт, че бе там, беше значим. Старецът би могъл да наблюдава погребението чрез един от портретите в Галерията от кости, но вместо това бе изпратил едно от своите деца — физически намек за неговото присъствие и власт в Шадоус Фол.

„Той знае нещо — помисли си Рия. — Не позволи тялото на Лукас да бъде кремирано и иска да запомним това. Защо?“

„Можеше да е по-зле — помисли си Ериксон. — Можеше да изпрати Джек Феч.“

Рия и шерифът изучаваха робота известно време, но той не се помръдна да покаже, че ги вижда, нито пък ги игнорира и накрая те се обърнаха да гледат как отец Калахан чевръсто извършва своите магии над изкопания гроб. Затова не забелязаха втория наблюдател сред дърветата — висок, слаб мъж, облечен в черно, скрит навътре в сянката. Той следеше Рия, Ериксон и Калахан през миниатюрен бинокъл и от време на време записваше нещо в бележник. В кобура на кръста му имаше пистолет, а на дървото до него бе подпряна пушка. На лицето му се четеше изражение, което можеше да е гняв или страх, или пък и двете. Също така и нещо, което много приличаше на отвращение.

— Може да се окаже добра идея отсега нататък да следим всеки смъртен случай в Шадоус Фол — каза Рия спокойно и уверена, че няма да се наложи тя да е тази, която ще свърши работата. — Просто в случай, че Михаил се завърне в образа на някой друг.

— Всъщност вече се сетих за това — отвърна Ериксон. — Ти и Градският съвет ще одобрите ли допълнителните средства, които ще са нужни за заплати на помощник-шерифите и двайсет и четири часово наблюдение?

Рия трепна недоволено и каза:

— Ще се върнем на това по-късно. Бюджетът е малко ограничен тази година.

— Така е всяка година — възрази сухо Ериксон. — Особено когато аз искам нещо.

Рия се засмя тихичко и Ериксон трябваше да се усмихне. В миналото бяха водили много битки във връзка с пари по единия или другия въпрос, а понякога и по двата. Заради явната сложност и ожесточени вътрешни борби, няма друго такова нещо, като политиката на малкото градче — освен може би пираните, нападнали плячка. Шерифът и кметът, свързани от общи спомени, се усмихнаха неловко един на други нито един от двамата не бе сигурен, че е доволен от внезапно възникналата близост. Събитията от изминалите няколко седмици ги бяха сближили против волята им. Ериксон се опита да каже нещо, но трепна вътрешно, когато осъзна, че единствената тема, за която се сеща, едва ли би улеснила нещата помежду им. Трябваше обаче да я подхване — поне заради това, че такава му бе работата. А можеше и да се окаже важно.

— Щом заговорихме за завърнали се, да ти кажа, че видях Ленард онзи ден. Изглеждаше добре, като се има предвид всичко. Знаеш ли, че се е захванал с Джеймс Харт?

— Да — отвърна Рия, — знам. Сякаш нещата не са достатъчно зле, ами и Джеймс, проклетият му Харт, се е върнал и единствено, за което всички желаят да разговарят, е онова отдавнашно предсказание. Трябва да е имало нещо друго, което може да се е случило, да размъти водите още повече, но мътните ме взели, ако мога да ти кажа какво. Понякога имам силното чувство, че всички в този град са се побъркали. Такива неща винаги вървят по три, нали знаеш. Първо убийствата, после завръщането на Джеймс Харт. Какво ли следва? Целият град да бъде заличен от някой гигантски метеор, дяволите да го вземат?

— Шшшт — възпря я Ериксон. — Не подсказвай на съдбата такива идеи.

— Във всеки случай, мислех си за Ленард — каза Рия, а тонът ѝ бе студен, спокоен, твърд. — Днешното погребение ми напомни за неговото. Там също нямаше опечалени. Само ти, аз и родителите му. Беше влажно, ветровито и цветарят бе объркал цветята. Не беше подобаващ начин да се сбогуваш.

— Трябва да поговориш с него — каза Ериксон.

— Не. Моят Ленард е мъртъв.

Тя го изглежда гневно, враждебно, а погледът ѝ му подсказа, че ще промени темата.

— Доколкото разбирам, ти си се срещал с Джеймс Харт. Какъв е той?

— Изненадващо нормален. Доста приятен. Малко мълчалив, но щом за пръв път си попаднал в Шадоус Фол, как иначе да е. Изобщо не си спомня детството си тук. Ленард смята, че си го спомня като дете, но не мога да кажа същото за себе си. Ами ти?

— Не — Рия поклати глава. — Проверих регистрите веднага, щом чух, че се е върнал. Били сме в един и същ випуск, в едно и също училище и четиримата, но нито ти, нито аз, нито никой от тези, с които се свързах, не си го спомня. Не може да е просто съвпадение. Мисля, че Времето пак се намесва в спомените ни.

— Ленард си го спомня.

— Ленард е мъртъв. По-трудно е да скриваш нещата от мъртвите.

— Може би затова е завел Джеймс Харт да се срещне с Времето. Той винаги е бил от тези, дето стигат до същността на нещата. — Ериксон внезапно се усмихна. — Ще ми се да имах някой бръмбар на стената по време на този разговор. Но каквото и да се е случило там, те всички мълчат по въпроса. Харт е отишъл да види фамилията си дом. Надявам се да се е подготвил за шока. Никой не е живял там, откакто родителите му са заминали. Един от моите помощници го държи под око за всеки случай. Не знам какво му се е случило на Ленард. Не са го виждали по обичайните за него места. Все пак предполагам, че Харт би могъл да попадне и на по-лоша компания.

— Нали не смяташ, че те просто ей-така са се срещнали?

Ериксон се намръщи.

— Мислиш ли, че Времето се намесва директно?

— Времето или градът?

Рия поклати глава, сви рамене и промени темата отново. Ериксон не ѝ попречи. Даже след всичкото това време споменаването на името на Аш ѝ причиняваше болка. Тя погледна гробището и града отвъд него.

— Нещата се разпадат, Ричард. Пророчеството за Харт е изнервило доста хора. Боят се за себе си и за града. Никой не се доверява на никого вече. Ако бяха само убийствата или просто

завръщането на Харт, мисля, че можехме да се справим, но от двете заедно градът е обезумял. И няма нищо, по дяволите, което бих могла да им кажа, за да ги успокоя. Сега не сме по-близо до убиеца, отколкото когато намерихме тялото на Лука да лежи в собствената си кръв на пода в дома на Сузан. Градът търси някого, на когото да припише вината, и ако скоро не им осигурим изкупителна жертва, те ще си намерят сами. Всички очакват следващото убийство, следващия етап. А когато това се случи, хората от този град ще се отправят към ръба като стадо, упоено от амфетамини.

— Винаги си имала дарба за интересни фрази — отбеляза Ериксон, само за да каже нещо.

Никога не беше виждал Рия толкова потисната, толкова сразена. Толкова уязвима.

— Правим, каквото можем — каза той сковано. — Помощниците ми ще пазят Харт от нападение, стига да не се набива на очи. Освен това наистина няма какво друго да правим. Разполагаме с всички медицински и магически доказателства и те задно не ни отведоха доникъде. Нямаме мотив, свидетел или оръжие на престъплението. Или нещо, което да свързва жертвите. Може да са случайни мишени, избрани по причини, които само луд може да проумее.

— Точно така — подкрепи го Рия. — Продължавай. Защо не ме поуспокоиш малко, а?

— Ако ти е нужен оптимизъм, дошла си не при когото трябва. Самият факт, че съм тук и се надявам да се случи чудо, трябва да ти подсказва нещо.

— Кой знае — каза Рия и сви уморено рамене. — Може и да имаме повече късмет. Гробищата са специални места навсякъде, но особено в Шадоус Фол. Реалността започва да се губи сред толкова смърт. А напоследък с всички тези идващи и заминаващи може би нещата са се объркали достатъчно, за да потърсим знаци, които можем да разгадаем. Наистина ли прозвуча толкова отчаяно, колкото си мисля? Не ми отговаряй, не искам да знам.

— Готова ли си за една наистина лоша новина? — попита Ериксон, без да я поглежда. — Нямах намерение да ти казвам, докато нямам солидно доказателство по един или друг начин, но... По дяволите! Трябва да говоря с някого или ще полудея. Още двама души липсват. Никого не са предупредили преди да изчезнат, няма причина

да изчезнат от погледа и засега никаква следа от тях. Рано е да сме сигурни, но искаш ли да се обзаложим, че ще се окажат осма и девета жертва?

— Още две?

Рия стисна силно очи за миг, сякаш можеше да се скрие от истината. Ериксон понечи да протегне ръка към нея, но моментът на слабост премина, тя ги отвори и го погледна открито.

— Как се казват? Някой важен?

— Всъщност не. Един човекоподобен, Джони Скуеърфут и един Мерилин, последна европейска версия. Несъмнено и двамата са скъпи на своите приятели и семейства, но за града не са голяма загуба. Както и при всички останали няма явен мотив за изчезването или убийството им. Нямали проблеми, нито врагове. Просто още двама нещастници, изтръгнати измежду нас, без никой да е забелязал нещо.

Рия се намръщи, потропа замислено с крак по прясно окосената трева.

— Тяхното изчезване стана ли обществено достояние вече?

— Не още. Ще го запазя в тайна, докато това е възможно, но си има граници. Накрая някой винаги проговаря и всички научават. Имахме късмет, че се разминахме с размириците, след като бе оповестено последното убийство. Не ми се ще да мисля до какво биха довели още две.

— Трябва да има нещо, което да можем да направим!

— Отворен съм за предложения! Правя каквото мога. Ако това не ти се струва достатъчно, приеми значката и оставката ми на бюрото си след час.

— Не се обиждай, Ричард. Не съм ти ядосана. Аз просто се чувствам така... безпомощна.

Те постояха мълчаливо заедно известно време, без да поглеждат един към друг. Отец Калахан приключи своите ритуали с поредица от думи на латински и с драматичен жест, прекръсти се, кимна набързо към Рия и Ериксон и се отдалечи, без да поглежда назад. Двамата гробари погледнаха с надежда кмета и шерифа и въздъхнаха примирено — като разбраха, че нито тя, нито той дават признаци, че са готови да тръгват.

— Тъй като Михаил твърдеше, че е ангел — каза бавно Ериксон, — може би трябва да си поговорим с Августин.

Рия трепна. Августин беше светец, който живееше в Шадоус Фол. Той беше благ, свят и всеопрощаващ и изнервяше всички. Има нещо в безкрайната набожност и доброто настроение, което изкарва обикновените хора от нерви. Августин беше изпълнен с добри намерения, винаги весел и усмихнат и никой не беше чул лоша дума от него. Повечето хора можеха да понесат да са с него в една и съща стая само около половин час, преди да ги обхване непреодолимо желание да псуват, да разказват грозни майтапи за роднините си, да уринират в саксиите с цветя и като цяло да се държат ексцентрично. Ако не беше толкова добър в лечението на брадавици, ревматизъм и хемороиди, щеше отдавна да бъде прогонен от града.

Освен това можеше да превърне водата във вино. Цял галон^[2].

— Мисля да оставим Августин за в краен случай — каза решително Рия. — Нещата са достатъчно оплетени и без да го намесваме него. Нашият счетоводен отдел още не се е възстановил от случая, когато пожела да приложи екзорсизъм на компютрите в Отдел данъци и изтри паметта на всички дискове. Е, добре, компютрите спряха да печатат сквернословия и да умирисват офисите на сяра, но става въпрос за принципни неща. Знаеш ли какво, Ричард, с всички тези светци и ангели, изпълзели неочаквано напоследък, смяташ ли, че Бог ни обръща особено внимание?

— Е, май те преследват призраци — уточни Ериксон. — Но като се замислиш, прилича ми на работа на Времето. Знаем, че наблюдава, но кой знае какво и защо?

— Бог се проявява по мистериозни начини.

— И има много странно чувство за хумор.

— Тихо — каза Рия и се усмихна неволно. — Покажи малко уважение. В противен случай всички ще бъдем поразени от мълния.

Бруин Беър и Сий Гоут наблюдаваха двамата човеци да разговарят сериозно помежду си и се чудеха дали е уместно да се натрапят. Бруин Беър бе четири стъпки високо плюшено мече със златисто-медна козина и тъмни хитри очи. Носеше яркочервена туника и панталон и яркосин шал, омотан плътно около врата му. На мнозина от хората цветовете им се струваха малко крещящи след време, но Бруин не бе от техния вид. Макар че имаше една златна обица и Ролекс на ръката си. Някога, през петдесетте и шестдесетте, бе популярен герой от детска приказка, но не се движеше в крак с времето и скоро бе

забравен от всички, освен от неколцина колекционери. Въпреки това се опита да си остане весел и все така бе зает да помага на хората в беда. Това бе вършил винаги в многото си приключения в Златната земя и нямаше да спре сега само защото е реален. Имаше много приятели в Шадоус Фол. Хората бяха готови на всичко за него, защото и той би направил всичко за тях. Такъв мечок си беше.

Негов другар от много години и още повече приключения бе Сий Гоут. Хората често обикваха Бруин Беър още щом го видеха, но малцина изпитваха топли чувства към Гоут. Загърнат и дълъг шлифер, той приличаше на човек от раменете надолу, стига да държи ръцете в джобовете си, но имаше огромна, яка козя глава с дълги извити рога и неизменна гадна усмивка. Сивата му козина там, където се подаваше, бе мръсна и сплъстена, а очите му бяха кървясали. Шлиферът бе омърлян и половината копчета липсваха. В едната си ръка държеше бутилка водка, която по някакво чудо никога не успяваше да пресуши. Беше приел тежко падението си от пиедестала на славата и не го бе грижа кой вижда това. Само дългогодишното му приятелство с Бруин Беър го спираше да потърси утеха при Вратата към вечността. Мечето не би отишло там, щом все още имаше някой, който се нуждае от неговата помощ и утеха, а Гоут не би отишъл сам. Поне отчасти заради това, че знаеше колко самотен ще е Бруин без него.

— Може би трябва да дойдем по-късно — каза Бруин, обзет от съмнения. — Изглеждат доста разстроени.

— Разбира се, че е така, по дяволите. Това е едно проклето погребение. Ти какво очакваше — празнични шапчици и танци ли?

— Мисля, че се разбрахме да не започваш да пиеш преди обяд.

— Трябва да е обяд все някъде в Шадоус Фол. Времето — поясни Сий Гоут важно — е относително понятие. А аз никога не съм се разбирал с моите роднини^[3]. Усмихни се, мътните те взели, Беър. Майтапите ми може да не са кой знае какви, но само те са ми останали. Е, ще поразведриш ли тези двамата, или ще се наложи аз да се заема?

— Аз ще го направя — каза Бруин Беър. — Моля те, остави ме само аз да говоря.

— Срамуваш се от мен, така ли?

— Не.

— Да, така е. Срамуваш се от мен. Аз съм твоят най-добър приятел и ти се срамуваш. Естествено, имаш право. Аз съм си за срам

— истински мърляч. Това е то. Проклет мърляч.

Сий Гоут проля две огромни сълзи, които се стекоха бавно по дългата му муцуна. Бруин се протегна и ги избърса с крайчеца на шала си.

— Престани. Ти си мой приятел и винаги ще си останеш такъв. Така че край на сълзите или тайно от теб ще се изпикая в тая твоя водка.

Сий Гоут изпръхтя силно и се усмихна, показва огромните си здрави зъби.

— Скъпи Беър, това само ще подобри аромата. А сега ми покажи правилната посока и аз ще те подкрепя, докато се справиш с динамичното проклето дуо.

Бруин Беър въздъхна тихичко, измъкна отнейде измъчена усмивка и тръгна към кмета и шерифа, а Сий Гоут се запрепъва след него. Двамата човеци се огледаха бързо, когато ги поздрави весело, и му отвърнаха с нещо, подобно на усмивка. Такъв мечок си беше той. Не обърнаха внимание на Сий Гоут, но той беше свикнал с това.

— Здравей, Бруин — каза Рия. — Какво правиш тук?

— Чухме, че Джони Скуеърфут е изчезнал. Безпокоим се, че нещо може да му се е случило. Можете ли да ни кажете нещичко?

— Не знаем нищо определено все още — отвърна, без да се ангажира, шерифът. — Щом научим нещо достоверно, от офиса ми ще направим изявление. Съжалявам, че не мога да ти кажа повече, но още е твърде рано да се тревожим сериозно. Не си изминал целия път до Ол Соулс само за да ме питаш това, нали?

Сий Гоут запя тихичко на келтски. Останалите го игнорираха и заговориха малко по-високо.

— Не — отвърна Бруин. — Имаше още едно погребение тук порано тази сутрин. Любезният Пуги почина вчера.

— Съжалявам — каза Рия. — Не знаех.

— Очаквахме това да се случи — обясни Беър, — но от това не ни беше по-леко. Стопи се толкова бързо към края си.

Рия кимна. Много пъти бе наблюдавала това да се случва. Анимационните и приказни герои, които завършваха живота си в Шадоус Фол, оставаха стабилни — докато някой някъде все още вярваше в тях. Веднъж щом тази последна реалност, която ги държеше живи, изчезнеше, те постепенно се превръщаха в своята изначална

форма, в животното, от което са били моделирани. Постепенно изгубваха своята интелигентност и индивидуалност и живееха кратък щастлив живот като обикновени животни — освен ако не намереха достатъчно смелост да минат през Вратата към вечността.

Рия бе видяла Пуги да плаче на улицата преди няколко седмици. Да кажем, че изобщо не бе станал популярен — още един герой от анимационно филмче в събота сутрин, когато свалиха от екрана още след първата поредица. Беше наистина миличък, но много банален, за да просъществува самостоятелно. Рия го завари да плаче горко пред един магазин, защото не можеше правилно да сумира монетите в лапата си, за да разбере дали рестото му е точно. Когато дойде, познаваше цифрите, но вече не ги помнеше. Не след дълго забрави и как да говори. А сега беше мъртъв. Рия съжали, че не го смяташе за по-забавен.

В Шадоус Фол имаше всякакви животни с различна реалност и интелигентност. Те предимно си оставаха сами, живееха под земята в Подземния свят на измислените герои. Но сега, след като Джони Скуеърфут бе изчезнал, вероятно мъртъв, изглежда убийствата не бяха подминали и тях — най-невинните и уязвими изгубени души в Шадоус Фол.

— Не бяхме много на погребението на Пуги — каза Бруин Беър. — Повечето от нас се боят да излизат, даже и на дневна светлина. Не можехме обаче да оставим неговата кончина да остане незабелязана. Отец Калахан отслужи чудесно опело за него. Даже добави и чудесно кратко славословие накрая.

— Дааа — каза Сий Гоут. — Да ви обърна внимание, че щях да съм по-впечатлен, ако му помнеха името.

— Както и да е — обади се Беър, — отец Калахан ни каза, че ще има и друго погребение тук, затова двамата с Гоут изчакахме да отдадем почит. Г-н Дьо Френц ваш приятел ли беше?

— Всъщност не — отвърна Рия, — но сметнахме, че някой трябва да присъства.

— Точно така — подчерта Сий Гоут. — Със смъртта на всеки човек осиротяваме, но не е така с любезните малки герои. Как, по дяволите, може да забравите глупаво име като „Пуги“?

Той поклати глава и отпи голяма глътка от своята бутилка. Рия го изгледа гневно.

— Как можеш да пиеш по това време на деня?

— Практика, човече, тренинг — отвърна Сий Гоут.

Изсмя се сподавено и се оригна. Бруин Беър го изгледа строго.

— Моля да извините моя приятел — каза Беър. — Той е пияница и мърляч, но е добронамерен.

— Остава да им кажеш, че имам и златно сърце, мамка му.

— Познавахме Лука дьо Френц, преди да умре — продължи Бруин Беър с тон, подсказващ, че е решил да смени темата. — Имам предвид първия път. Добър човек беше. Винаги готов да поспре и да поговори. Мисля, че харесваше и Сий Гоут. Имаше огромно сърце. След като се завърна от света на мъртвите, отидохме да го видим, но не си спомняше за нас. Михаил не изглеждаше щастлив човек, който и да е бил. Смятате ли, че наистина е ангел?

Рия се канеше да отговори, когато изведнъж всичко се промени. Първо се чу музика. Хор от гласове, безчет гласове, но всеки звук бе ясен и отчетлив, сякаш изтръгнат от струните на гигантска арфа. Звукът се усилваше, ставаше мощен и отекуваше и телата им. Всички запушиха уши с ръце, но не можеха да заглушат звука. Той вибрираше в плътта и резонираше в костите им. На небето се появи светлина, по-ярка от слънцето. Бе твърде ярка, за да е специфичен оттенък на цвят, изпепеляващ блисък като от падаща звезда, който изгаря очите, макар те да бяха стиснали своите здраво. Светлината и музиката изпълниха целия свят. Трябваше да отворят очи и да погледнат. Тогава се пушнаха ангелите — бяха по-ярки и по-прекрасни от всичко, нито едно човешко същество или животно би могло да понесе да гледа дълго.

Те се понесоха надолу като бляскави снежинки, величествени и сияйни, и всеки един от тях бе уникален и удивителен. На Рия ѝ се прииска да отмести поглед, но не можеше да откъсне очи. По бузите ѝ се стичаха сълзи, защото бяха така красиви, твърде красиви, за да са истински. Бяха повече от реални, сякаш тя и всичко останало бе един груб, недовършен шарж. Ериксон гледаше и също плачеше, Бруин Беър и Сий Гоут — и те. Бяха свидетели на величие и изящество, несравними с техния реален свят и знаеха това.

Ангелите закръжиха над открития гроб, пееха за любов и загуба, за недовършени неща. Те се рееха и се носеха из въздуха неуморно и безспир, размахваха бавно огромните си криле, после изведнъж се устремиха нагоре и изчезнаха отново в небето. Ослепителната

светлина изчезна и мощният звук внезапно секна, реалният свят се възцари отново, макар че ехото от това величие все още отекваше в телата на тези, които го изживяха. Рия измъкна кърпичка от ръкава си и попи насълзените си очи и мокрите си бузи. Светът изглеждаше банален и скучен без ангелите, но тя не съжали, че са си отишли. Бяха прекалено красиви и съвършени. Плашеха я. В тях нямаше съчувствие и прошка за грешките и слабостите човешки. Нито състрадание или милост. Те бяха ангели, словото Божие, въплътено в образ и форма и не бяха от този свят. Рия погледна гроба пред себе си и бавно се усмихна, виждайки ясно безцветния пламък, който гореше необезпокояван от поривите на вятъра върху надгробния камък на Лука. Осъзна сама, без да е нужно да ѝ казва някой, че ще гори така вечно в памет на един човек, който за малко е носил ангел в себе си.

— Е — обади се накрая Ериксон, а гласът му леко трепереше. — Мисля, че това беше отговорът на въпроса дали наистина е бил обладан от ангел.

— Дааа — отзова се Сий Гоут. — Уха. Сигурно са постигнали това със специални ефекти.

Той надигна бутилката към устата си, после я отдръпна без да отпие. Поне в този момент нямаше нужда от водка. Нещо далеч по-силно гореше у него. Той се ухили на Бруин Беър и тогава бутилката се пръсна в ръката му.

Звукът от изстрела дойде по-късно. Сий Гоут гледаше тъпо счупеното гърло, което ръката му още стискаше. Ериксон измъкна пистолета си и им изкрепя да залегнат. Коленичи на един крак и се огледа светкавично наоколо. Рия се хвърли на земята и застина неподвижно, заровила пръсти в тревата, сякаш искаше да я придърпа като покривало да се скрие. Беър дръпна Сий Гоут за ръката. Чу се нов изстрел и Сий Гоут се олюля, направи крачка назад. Погледна с широко отворени, уплашени очи надолу към уголемяващото се петно кръв в корема му. Бруин го сграбчи здраво за ръката и грубо го дръпна на земята.

Още два куршума изсвистяха над главите им, но надгробните камъни ги предпазваха. Ериксон най-последно забеляза мъжа между дърветата и стреля два пъти по него. Фигурата с пушката дори не трепна. Ериксон изпсува и се прицели внимателно. Много по-трудно е, отколкото повечето хора си мислят, да уцелиш някого от разстояние с

пистолет, дори и в Шадоус Фол. За беда снайперистът имаше пушка и, както изглежда, оптичен мерник. Когато на Ериксон му хрумна тази мисъл, той се отказа да се цели и се хвърли зад камъка, който му служеше за прикритие. Тъкмо бе снишил глава, когато два куршума изсвистяха във въздуха точно там, където бе главата му преди миг. Ериксон незабавно реши, че настоящата ситуация изисква здрав разум, а не героизъм. По-конкретно се налагаше да държи главата си наведена и да не се опитва да се мери с някого, който напълно го превъзхожда с първокласното си оръжие.

Той се озърна да се увери, че останалите са в безопасност. Рия лежеше просната на земята на няколко стъпки от него, защитена от редицата надгробни камъни. Видя, че устните ѝ помръдват, но не бе ясно дали се моли или псува. Помисли си, че би могъл да отгатне все пак. Бруин Беър бе залегнал до стенещия Сий Гоут и се опитваше да предпази дългото му седем фута тяло със своя дребничък ръст. Двамата гробари се бяха скрили и изкопания гроб. При други обстоятелства това щеше да му се стори смешно, но точно в този момент нямаше време за такива мисли. Той насочи пистолета си иззад камъка и стреля два пъти напосоки, просто за да държи снайпериста нащрек.

Не последва ответен огън и след доста време Ериксон много предпазливо подаде глава иззад камъка. Снайперистът имаше радиопредавател и говореше по него. Шерифът се усмихна сурово — да си говори с когото ще, няма как да се измъкне от Шадоус Фол, след като вече е разкрит. С крайчеца на околото си долови някакво движение, огледа се бързо и видя робота на Времето да излиза иззад дърветата и да се отправя към снайпериста. Последният остави радиото, вдигна пушката и стреля. Куршумът уцели робота право в гърдите. Металната фигура потрепери при удара, но продължи да върви. Снайперистът стреля отново и главата на робота се пръсна. Той спря неуверено на мястото си, а снайперистът го простреля в коленете. Фигурата от часовникови механизми се срути на земята и остана там като потръпваше конвулсивно. Ериксон се намръщи. Роботите на Времето трудно можеха да бъдат повредени, но това, което можеха да понесат, си имаше предел. За тази работа бе нужен Джак Феч. Щеше да се появи скоро. Времето нямаше да търпи това. Ериксон неволно потрепери при тази мисъл. Снайперистът можеше да си мисли, че

контролира ситуацията, но плашилото щеше да промени всичко това. Нямахше къде да избяга и Феч да не го намери. Тогава Ериксон чу приближаването на хеликоптера и веднага разбра как снайперистът възнамеряваше да се измъкне.

Звукът ставаше все по-силен и само след няколко секунди над гробището закръжи черен военен хеликоптер без никакви отличителни знаци. Дърветата полегнаха неохотно под напора на въртящите се перки, но снайперистът стоеше здраво на земята. Встрани на хеликоптера се отвори врата и оттам спуснаха въжена стълба. Стрелецът метна пушката през рамо и започна да се изкачва по стълбата. Ериксон насочи пистолета си и внимателно се прицели. „Не, приятелче. Толкова лесно няма да стане.“ Стреля веднъж, но стълбата се люлееше напред-назад и не уцели. Хеликоптерът се обърна срещу него и Ериксон внезапно осъзна защо.

„О, мамка му...“

Той се сви отново зад камъка, а картечниците на хеликоптера откриха огън. Край него засвистяха куршуми, трещяха по камъка и наоколо се разхвърчаха отломки. Ериксон се сви на топка и се опита да си представи, че е по-дребничък. „Кои, по дяволите, са тия хора? Наемници? Чии?“ Не бе нужно да поглежда към снайпериста — знаеше, че се катери по въжената стълба, но не можеше да направи нищо, за да го спре. Бе прикован долу, безпомощен пред лицето на превъзхождащата го военна сила. Нямахше какво да направи. Никой не можеше да предприеме нищо в такава ситуация.

Ала Бруин Беър не бе случаен.

Той се хвърли иззад надгробните камъни, късите му крака го понесоха изненадващо бързо към хеликоптера. Нямахше никакво оръжие, но на дребничкото му космато лице се четеше безкрайна решителност, без ни най-малка следа колебание. Куршумите се забиваха в земята от двете му страни, но нито един не го улучи, защото... ами защото той бе Бруин Беър и все още имаше от предишната си магическа сила. Прекоси разстоянието невероятно бързо и се метна на въжената стълба след снайпериста. Косматата му лапа се стрелна след него и сграбчи глезена му. Мъжът риташе и крещеше, но не можеше да се откопчи.

— Пусни ме, демон такъв! Дяволско изчадие!

В гласа на снайпериста се долавяше гняв, примесен със страх и погнуса. Мечокът се бе вкопчил в него безмилостно.

— Ти простреля приятеля ми — извика задъхано той. — Простреля приятеля ми!

И тогава от вратата на хеликоптера се появи военен в униформа, наведе се и насочи пистолет право в главата на Беър. Вълшебствата на Бруин си имаха граница и той знаеше това. Стисна силно с лапа, смаза глезена на снайпериста, после го пусна и падна на земята. Тупна тежко, но в миг скочи на крака и загледа безпомощно как хеликоптерът отлита.

Рия и Ериксон, скрити сред надгробните камъни, се надигнаха бавно и тъй като нямаше какво друго да правят, започнаха да се изтупват старателно.

— Кои, по дяволите, бяха тези? — попита Рия, а гласът ѝ леко трепереше.

— Не знам — отвърна Ериксон, — но ще узная.

Бруин Беър дотърча при тях.

— Чухте ли го как ме нарече? Нарече ме „демон“! И „дяволско изчадие“! Приличам ли изобщо на демон? Аз съм само едно плюшено мече!

Той прелетя край Рия и Ериксон, без да изчака отговор, и коленичи до Сий Гоут, който бе успял да седне, опрял гръб в един надгробен камък. Отпред шлиферът му бе прогизнал от кръв. Дишаше учестено и повърхностно, но погледът му беше бистър. Бруин Беър взе чепатата му ръка в своята лапа и я стисна силно.

Рия проследи как двамата гробари се измъкват от изкопания гроб.

— Вие двамата! Доведете лекар. Или някой, който владее магии, ако намерите такъв. Кажете, че аз ви пращам, ако се наложи. Хайде, мърдайте!

Гробарите кимнаха и хукнаха, сякаш собственият им живот зависеше от това. Рия коленичи до Сий Гоут и започна да разкопчава копчетата му.

— Не бих го правил — каза тихо Ериксон. — Може само те да пречат да се разпадне. Остави тая работа за някой, който знае какво прави.

— Разбира се — съгласи се Рия. — Прав си. Аз само... ще ми се да можех да направя нещо.

— Опитай с някоя молитва — обади се дрезгаво Гоут. — Към което и да е божество. Не съм придирчив.

— Как се чувстваш? — попита Ериксон.

— Ужасно гадно. Поредният тъп, гаден въпрос.

— Пести си силите — обади се Бруин Беър.

— Видях те как тичаше — каза Гоут. — Твърде добре за дребен задник. Паднаха му гащите от страх на оня снайперист.

Разсмя се, после се сгърчи от болка и от устата му потече кръв.

— По дяволите — задави се той, — това не е добър знак. Вижте к'во, някой да ми направи услуга и да ме измъкне оттук, по дяволите. Определено отказвам да умра в гробище. Твърде гадно и нелепо, дори за мен.

— Не можем да рискуваме да те местим — обясни Беър. — А сега млъквай, лежи мирно или ще ти фрасна един.

— Не и ти, Бруин. Не е в твой стил. Но ти благодаря за грижите.

Рия стана и се отдалечи, като кимна на шерифа да я последва. След като спряха на достатъчно безопасно разстояние, за да не ги чуват, Рия погледна Ериксон право в очите.

— Без повече дипломатия, Ричард. Какви са му шансовете?

— Недобри — призна шерифът. — Огнестрелна рана в корема винаги е зле. Куршумът е излязъл отзад и дупката е толкова голяма, че можеш да си пхнеш юмука, както кашля плюе кръв... Мога да се обзаложа, че куршумът със сигурност е засегнал белия му дроб. Ако беше човек, щеше наистина да е в беда, но тъй като е... каквото и да е там... той има шанс.

— Защо точно него? — попита Рия. — Ако снайперистът е дошъл чак до тук, за да убие някого, защо не е избрал някой по-важен, като теб и мен? Мишена, която да си струва труда?

— Добър въпрос — одобри Ериксон. — Не знам.

Рия поклати уморено глава.

— Какво, по дяволите, става в Шадоус Фол? Първо убийствата, после Джеймс Харт, а сега и снайперист с военно подкрепление. Всички ли са полудели?

— Не знам — отвърна шерифът. — Може би. Но мисля, че е вероятно някой да си играе игрички с определена цел. Този хеликоптер

не би следвало да се промъкне тук, без да задейства всички аларми — естествени и свръхестествени. Или сигурността ни е занемарена, или...

— Или в Шадоус Фол има предател — промълви бавно Рия. — Някой ни е предал на външния свят.

---

[1] *All Souls* (англ.) — всички души. ↑

[2] Галон — английска мярка за течности, равняваща се на 4,54 л. ↑

[3] Игра на думи: *relative* (англ.) означава „относителен“ и „роднина“. ↑

5. ПОТАЙНИ МЕСТА

Колата на Лестър Голд взе завоя със скорост двойно, че и повече по-голяма от разрешената — двигателят изрева, гумите изсвистяха и автомобилът полетя по пустата улица, сякаш самият Дявол го преследваше по петите. Шон Морисън — бард, трубадур и рокаджия от края на шейсетте — се бе вкопчил в колана с две ръце и наблюдаваше ужасено как целият му живот прелита мълниеносно пред тях. Ужасно голяма част от него бе преминала по барове и на Морисън горещо му се прииска да е в някой от тях сега, за предпочитане с голямо бренди в ръка. Питието действаше добре против шок. Лестър Голд — Човек на действието и Тайнствен отмъстител, изглежда бе в безгрижно неведение, че има нещо необичайно в неговото шофиране и продължаваше да бъбри весело за минали подвизи, докато превключваше припряно скоростите, за да изцеди и последната възможност за ускорение от надутия до краен предел двигател.

Морисън се опита да си спомни дали желанието му е съвсем актуално и слушаше скептично как възрастният мъж на волана разказва за приключенията си през трийсетте и четирийсетте години, сякаш това бе вчера. При други, по-спокойни обстоятелства, можеха да му се сторят очарователни, но в настоящия момент бе загрижен дали колата ще издържи още дълго. Ако беше кон, вече щеше да е с облещени, изхвъркнали от орбитите очи и пяна на устата. Уличното движение стана по-натоварено, когато се отправиха към предградията, и Голд неохотно намали почти до разрешената за града скорост. Морисън задиша по-спокойно и реши, че следващия път, когато колата спре на червено, ще изхвърчи от нея и ще тича чак до хоризонта. Само дето май нямаше червен светофар...

Колата профуча през предградията, мяркаха се неясни очертания на идентични къщи с изрядно окосени ливади и коли на алеята. Хората спираха да помахат към колата на Голд, а той неизменно им отговаряше весело. На Морисън му се искаше да не го прави. Отчасти

се чувстваше по-сигурен когато и двете ръце на Лестър бяха на волана. Голд внезапно изви рязко надясно, без да си прави труда да обръща внимание на маловажни неща като огледалото или мигача и наби спирачки. Колата се разтресе и спря на алеята до хубава къща. Морисън реши, че ще поседи съвсем неподвижно известно време, докато почувства краката си достатъчно силни да му служат отново. Използва възможността да разгледа дома на Голд. Не бе съвсем каквото бе очаквал. Обикновена къща на обикновена улица, разположена сред тихите предградия на Шадоус Фол. Нито твърде голяма, нито твърде малка, с красиво подредена цветна градина, каменно корито за къпане на птици, пълно с мътна вода. В другия край на улицата някой си разхождаше кучето и пет-шест деца ритаха топка. Не точно това бе очаквал да е главният щаб на Тайнствения отмъстител.

Голд вече бе излязъл, бе минал от страната на Морисън и му държеше вратата да слезе. Все още говореше нещо за Проклятието на синия диамант^[1] и Господаря на болката^[2]. Морисън го чуваше ясно как набляга на думите. Излезе от колата съвсем малко разтреперан, изчака кратка пауза в историята на Голд и тогава кимна с глава към къщата.

— Това ли е то? Тайното убежище на Тайнствения отмъстител?

Голд се ухили весело.

— Ти какво очакваше? Крепост на уединението^[3]? Аз съм пенсиониран цветар. Гордея се с градината си. Трябва да я видиш през лятото, Шон. Изглежда страхотно. А сега ме последвай и внимавай с тази цветна леха. Тъкмо съм засадил луковици в нея.

Морисън го последва в къщата, като много внимаваше къде стъпва, влезе и откри, че вътрешността досущ съответстваше на външния ѝ вид. Хубав малък дом, чийто собственик по цял ден не си е вкъщи, с килими, удобни мебели и картини с ония сладки дечица с големите очи по стените. Морисън не се бе чувствал така замаян от онзи път, когато смеси полска водка с коняк „Наполеон“ в една чаша, за да види как ще е на вкус. (Всъщност вкусът бе доста добър в продължение на около десет минути — т.е. докато можеше да държи чашата.) Усмихна се учтиво, а Голд се ухили в отговор по начин, който говореше, че не може ни най-малко да бъде заблуден, но оценява усилието.

— Мъничко е, но си е мое. Издължих се на банката и всеки сантиметър си е моя собственост. Смятахме да бъде наш дом, след като се пенсионираме със съпругата ми и продадем цветарницата. Но Моли почина само година, след като това стана. Не бях го очаквал. Винаги съм си мислил, че ще прекараме старините си заедно. Не ни било писано. Това място изглежда доста пусто без нея. Бяхме планирали да правим толкова неща, да посетим различни места и хора, но щом останах сам, те някак си не ми изглеждаха вече толкова примамливи, затова и не отидох никъде. Останах си тук, поддържах чисто и подредено и се занимавах с градината. Понякога съм си мислил да продам къщата и да си купя нещо по-малко, но не го направих. В стаята е пълно с нещата на Моли и докато те са тук, мога да се преструвам, че тя е някъде наоколо, в някоя стая или просто е излязла за малко. Глупаво е, знам, но тя ми липсва. Хайде сега, не си дошъл тук да слушаш брътвежите на стареца. Искаш да ти разкажа за Тайнствения отмъстител. Последвай ме.

Той тръгна по стълбите за горния етаж. Морисън направи гримаса зад гърба на възрастния човек, но го последва покорно.

„Вероятно ще ми покаже някогашния си костюм, окачен в гардероба. После ще трябва да поседя и да прегледам албумите му с изрезки и снимки. Кога ли ще се науча да казвам «не» на хората?“

Голд спря до първата врата на горния етаж, измъкна тежък месингов ключ и я отключи. Отвори я и отстъпи, за да влезе Морисън. Шон се постара да се усмихне възможно най-заинтригувано, кимна на Голд и пристъпи в един друг свят.

Беше стая с обикновени размери, но стените, от пода до тавана, бяха претъркани с колекция от сувенири и джунджурии, събирани цял живот за прослава на кариерата на един човек, облечен в костюма на приключенски герой. Имаше библиотека, препълнена с комикси и книги с меки корици. В една стъклена витрина се виждаха странни, невероятни предмети и на всички грижливо бе поставен етикет с надпис към кое приключение се отнася. Имаше снимки на стари приятели и противници и даже афиш от черно-бял филм от четирийсетте с участието на Тайнствения отмъстител. А зад лъскава стъклена витрина един манекен бе облечен в костюм. По-скоро доспехи, но в крещящи цветове. Морисън вървеше бавно сред рафтовете и витрините и нещо от детето в него се пробуди, от времето

когато още вярваше в герои и разбойници. Погледна назад към Голд, който стоеше ухилен при вратата.

— Добре дошъл в моята Пещера^[4] — каза весело старецът. — Повечето, разбира се, са боклуци наистина. Трябва добре да поразчистя тук, да поосвободя място, но всичко има сантиментална стойност. Дори и повечето да не се е случвало наистина.

Морисън се озова пред филмовия афиш с огромна снимка на Тайнствения отмъстител, облечен в костюма си, вкопчил се във вратата на бясно препускаща кола, с пистолет в ръка.

— Това... ти ли си?

— Не — отвърна Голд. — Това е Финли Джейкъбс, който игра моята роля във филма. Костюмът изобщо не се получи както трябва. Казаха, че не изглежда достатъчно драматично. Може би, но поне можех да вляза в битка достатъчно уверен, че няма да се препъна в собственото си наметало. От поредицата направиха пари, но не достатъчно, за да си струва да заснемат продължение. Студиото вече бе откупило правата за Сянката и Паяка, а и двамата бяха по-значими от мен. Никой не се интересуваше. Не мога да кажа, че съжалявам. Развалиха всички истории и объркаха всички детайли. Дори показваха как се прехвърлям от сграда на сграда, закачен с въже. Опитвал ли си някога? Много скоро става твърде болезнено. Имах кола да се придвижвам. И преди да си ме попитал — не, не беше Батмобил. Смисълът да имам кола беше да мога да се придвижвам бързо от едно място на друго. Последното нещо, от което се нуждаех, бе някой лъскав мотор, който да издава на всички кой съм. Хората щяха да се скупчват край него на светофарите да ми искат автографи.

— Не разбирам — каза бавно Морисън. — В подвизите в списанията и книгите си наистина ти, но не и в телевизионния сериал?

— Спомням си всичките — каза Голд като сви рамене, — но нищо от тях не бе реално, докато не дойдох тук. Самият аз станах реален в мига, в който реших да остана в Шадоус Фол, като всяка друга легенда. Това трябва да се случи, за да можеш да умреш. Но преди това имаше толкова мои версии, че им обърках сметката. Така че аз решавам какво действително се е случило и какво — не. Кой друг има повече право на това?

Морисън кимна и отново погледна към витрините. Едната от тях бе пълна с играчки и предмети от четирийсетте и петдесетте. Вдигна

учудено вежди. Тези неща струват пари в днешно време, ценни са за колекционерите. Особено ако са с автограф... Но това бе в друг свят, а нито един от тези предмети нямаше да стигне дотам. Спря пред един подвързан с кожа албум, отвори го и разгърна тежките страници. В него имаше изрезки от стари вестници, старателно подредени по дати от края на шейсетте и нататък. Във всички тях се разказваше за участието на Тайнствения отмъстител в странни и необичайни престъпления, които са станали в Шадоус Фол. Понякога е присъствал само като консултант, друг път е помагал на детективите в разрешаването на случая и тук-там имаше по някоя голяма снимка на самия човек в пълна екипировка, сниман по време на ареста. Имаше нещо почти сюрреалистично в начина, по който костюмът оставаше същият, а мъжът, облечен в него, неизменно остаряваше. Морисън погледна отново Голд.

— Тези изрезки... всичко това наистина се е случило тук, в Шадоус Фол?

— О, да. Официално бях пенсиониран, имах си и магазинчето за цветя да се занимавам, но понякога шерифите от онова време се натъкнаха на нещо странно и озадачаващо и тактично ми даваха да разбера, че биха имали нужда от малко помощ. Винаги се стараех да дам най-доброто от себе си, да не посрамя легендата. Не се обличах в костюма, освен за снимка. Трудно е за старец като мен да изглежда достойно в наметало и клин. Харесва ми да си мисля, че съм им помагал, а не съм досаждал. В по-голямата част това не бяха никакви углавни престъпления. Тази, която гледаш сега, е когато помогнах да заловят фантома Боглър — прозрачен, светец джентълмен в дълъг шлифер, който се разхождаше и стряскаше хората, като им показваше вътрешностите си. Доста неприятна история, доколкото си спомням. Малко след това спасих детето на семейство Крамптън, когато се срути покривът на къщата им и помогнах да заловят жена, убила съпругата на любовника си, а после опитала се да му припише убийството. Заплетен случай.

Морисън прелисти до края албума. Последната изрезка беше отпреди три години. Половин колонка, нямаше снимка. Затвори почтително и погледна отново Голд.

— Това е невероятна стая — каза накрая и се опита с тона си да покаже колко искрено е впечатлен. — Не знаех, че си участвал в

толкова... действителни случаи.

— Всички те си бяха наистина реални за мен. Спомням си всичко, което писаха, дори и най-възмутителните неща към края на моята кариера, когато ме превърнаха в супергерой. Събитията в тези истории са реални, като всичко останало в този албум. Макар никога да не са се случвали. Знам, че звучи сложно, но не и за мен. Светът, в който живея сега, е малко по-скупчен и по-сив от по-рано, но предполагам, че така им се струва на повечето хора, като поостаряят. Тайнственият отмъстител принадлежи на миналото, на по-простите времена. Бях си щастлив тогава с моята цветарница и Моли до себе си.

Морисън бавно кимна.

— Колко души са виждали тази стая?

— Малцина. Вече само запалените колекционери си спомнят за мен, никой друг не се интересува. Шадоус Фол е пълен с измислени герои, които са се превърнали в легенди, и повечето от тях са познати, отколкото аз някога съм бил. Нямам собствено семейство, а в семейството на Моли всички се чувстваха доста смутени от миналото ми. Затова затворих всичко в една стая и заключих вратата. Влизам от време на време, да избърша праха и да си спомня... Но нещата вече са други. Тези нови убийства излизат извън контрол. Шериф Ериксон е твърде млад, за да се сети за мен, но аз не съм забравил. Умът ми е бистър, както винаги. Време е да се завърна. Шадоус Фол се нуждае от Тайнствения отмъстител.

Ако някой друг бе казал това на Морисън, той щеше неловко да отмести поглед или да се разсмее, но нещо в тона и поведението на Голд, неговите спокойствие, увереност и достойнство накараха Шон да му повярва. За пръв път в живота му липсваха думи и той просто кимна безмълвно. Голд се усмихна.

— Не се безпокой. Няма да нося костюма. Тесен клин и наметка са подходящи за игра на младите. Само ще събера някои неща и може да вървим.

Морисън понечи да кимне с глава, но застина, когато видя Голд да отваря една витрина и небрежно да изважда най-големия револвер, който някога бе виждал. Попремята го леко с една ръка, провери дали е зареден, после го остави настрана, за да може да сложи кобура под мишницата си. Морисън гледаше безмълвно как Голд пушна пистолета в кобура и пробва няколко пъти да го измъкне бързо оттам.

— Винаги избирай голям револвер, Шон — каза небрежно Голд.
— Така, ако ти свършат куршумите, винаги можеш да пребиеш копелето до смърт.

Морисън погледна сериозно Голд, но той изглежда не се шегуваше. Отново посегна към витрината, а Шон пак се смути, когато Голд измъкна една очевидно истинска граната оттам.

— Лестър, ти се шегуваш!

— Мъдрият човек винаги взима предпазни мерки — отвърна спокойно Голд. Млъкна и погледна замислено Морисън. — Тези... твои елфи... няма да им пука от малко барут, нали?

— Не — отвърна Шон. — Повярвай ми, Лестър, ще се влюбят в теб.

Голд го погледна строго, не бе сигурен, че му хареса тона, после сви рамене, навлече якето си, което явно имаше специална кройка, за да прикрие пистолета и кобура под мишницата. Пусна небрежно гранатата в джоба си и учтиво се престори, че не забеляза как Морисън трепна.

— Тези твои елфи, Шон... Трябва ли наистина да се срещаме с тях? Искам да кажа, каква полза от няколко дребни човечета с крилца и щръкнали уши, щом ще издирваме безскрупулен убиец?

— Никога не си виждал никого от света на елфите, нали?

— Не. Никога не съм си мислил, че ще имаме общи интереси.

— Е, първо на първо, те не са *моите* елфи. Определено принадлежат единствено на себе си и изобщо не би им харесала идеята да принадлежат на който и да е човек. Всъщност нямат особено високо мнение за нас. Само понякога, като домашни любимци. Второ, съвсем не са това, което би очаквал. Те са древен народ, див и царствен. Също така са горди, арогантни и наистина порочни. Изпитват наслада от дуелите, вендетата и масовото клане и най-често никой не би искал да има нещо общо с тях. Обаче, тъй като и аз съм горд, арогантен и опасен, винаги сме се погаждали твърде добре. Хората почти са забравили древните истории и легенди, от които са се родили елфите. С годините са наложили цензура и са поразкрасили в стил Дисниленд пъклената им същност. От тези версии има и тук. Всъщност съществуват места, където не можеш да се движиш заради тези малки скъпоценни същества с пърхащи крила. Не ми се ще да ги посещавам твърде често, особено когато съм трезвен. Елфите са реалност —

древни и брутални и отчаяно държат на честта. Общуват предимно със себеподобни, а всички останали са доволни, че нещата стоят така.

Голд го изглежда недоверчиво.

— Колкото повече ми разказваш за тях, толкова по-несигурен съм, че идеята е добра. Може би за всеки случай трябва да взема една пушка и няколко бомби.

Морисън се усмихна загадъчно.

— Няма да навреди.

Голд се обърна и мърморейки напълни джобовете си с асортимент от вероятно полезни предмети. Морисън погледна кориците на купчина стари комикси със супергерои, всеки от тях бе опакован, за да се запази остаряващата хартия. Беше трудно да свържеш Голд с идеализирания огромен мускулест герой на корицата. Бе достатъчно едър, в превъзходна форма за мъж на неговата възраст, но нямаше нищо свръхчовешко в него. Въпреки това, помисли си Морисън, не би могъл да очакваш кой знае какъв реализъм в общество, в което жените обичайно биваха рисувани с гърди по-големи от главите им. Отмести поглед към Голд и видя, че е готов и го гледа в очакване.

— Ти знаеш пътя, Шон, по-добре ти карай.

Морисън се усмихна и поклати глава.

— Не става така, Лестър. Елфите живеят в своя собствена реалност — в земята под хълма. Техният свят е дъвен, по-дъвен от нашия, и входовете са рядкост. Някога, много, много отдавна е било иначе, но те са водили жестока, безмилостна война с нещо, за което все още не желаят да говорят. Не е ясно дали са спечелили или загубили, но преди хиляди години са се оттеглили в земята под хълма и са затворили входовете след себе си. Което основно означава, че не можеш да стигнеш до там от тук. Освен ако нямаш покана. За щастие, аз съм в списъка им за гости, защото съм бард и единственото, което трябва да направя, е да щракна с пръсти, да ударя пети една в друга и можем да потегляме.

Голд го изглежда замислено.

— Шон, да не си пушил нещо необичайно напоследък?

Морисън се изсмя.

— Знам, че звучи налудничаво дори и за Шадоус Фол, но елфите живеят по свои закони и не мислят като нас. Повярвай ми, правил съм

го и преди. Имаш ли гардероб?

— Разбира се, че имам гардероб. Какъв е този въпрос?

— Мога ли да го видя, моля?

Голд го изгледа напрегнато, определено подозираше, че му се подиграват и го изведе от стаята. Внимателно заключи вратата след себе си, после въведе Морисън в следващата стая по коридора. Беше спалня, чиста и подредена, почти напълно лишена от характерна атмосфера. Обзавеждането и мебелите сякаш бяха избирани от някакъв комитет, който не притежаваше никакво въображение. Морисън за миг потръпна вътрешно, но само толкова, после се концентрира върху гардероба. Стоеше в срещуположния край на стаята, голям и масивен и почти агресивно обикновен. Бардът кимна одобрително, отиде до него и отвори вратата. Вътре имаше редици закачалки с дрехи.

— И какво трябва да правим сега? — попита Голд. — Да извикаме „здрости“ и да чакаме някой да ни отговори?

— Не съвсем — отвърна Морисън като отмести едно тежко палто и влезе в гардероба. — Ела, Лестър. Тук има достатъчно място.

Голд поклати глава недоверчиво и пристъпи вътре до Морисън, като се понаведе, за да не си удари главата.

— Не мога да повярвам, че правя това. Направо съм щастлив, че няма никой тук да ме види. Вероятно ще си помислят, че сме се отдали на някакви странни сексуални практики.

— Нямам нужда от упражнения — отвърна рязко Морисън. — Много съм добър.

Голд го изгледа гневно. Шон се изсмя, пресегна се и затвори вратата. Мина доста време, без да се случи нещо. Беше тъмно, твърде тясно, но познатият мирис на дрехите поуспокои Голд. По-скоро усещаше, отколкото виждаше Морисън до себе си, но бавно почувства, че между тях се отваря дупка, която се разширява постепенно. Наоколо пространството се увеличаваше, сякаш гардеробът някак ставаше по-голям или пък той самият се смалчаваше. Понечи да протегне ръка и да докосне Морисън, но се въздържа. Щеше да бъде признание за несигурност, за слабост, а Голд не си позволяваше такива прояви напоследък. Веднъж щом започне и кой знае докъде може да стигне. Може дори да почувства, че остарява...

— Ето, потегляме — каза Морисън до него и Голд усети как стомахът му се преобърна, когато подът под тях внезапно се спусна

като асансьор надолу.

Устремно набра скорост, но в тъмнината Голд не можеше да каже колко бързо се движеше. Дрехите бяха изчезнали, останали бяха горе и той предпазливо протегна ръка да докосне нещо пред себе си. Нямаше нищо, докъдето ръката му стигаше. Не пристъпи напред. Внезапно уплашено си представи как двамата с Морисън се спускат в земните недра на платформа не по-широка от пода на неговия гардероб. В съзнанието му изникна безкрайна пропаст и студени капки пот избиха по слепоочието му.

Скоростта на спускането рязко намалая, Голд отново усети пода под краката си, ярка светлина избухна в мрака и той извика неволно. Запримигва бързо, разтърка насълзените си очи и накрая отпусна ръце да се огледа. Той и Морисън стояха на голяма поляна, обрасла с трева. Под краката им имаше малка дървена платформа, която изглеждаше някак парадоксално — сякаш изникнала от тревата. Поляната се губеше в далечината докъдето поглед стига и още по-нататък. Нямаше сгради или други постройки, самата равнина бе гладка и равна като море от трева. Обедното слънце бе почти болезнено ярко, но въздухът бе приятно прохладен. Морисън дишаше дълбоко и се ухили почти безразсъдно на Голд.

— Добре е, че сме пак заедно, Лестър. Добре дошъл в земята под хълма.

— Не виждам никакви елфи — отвърна безизразно Голд. — Всъщност не виждам нищо друго, освен трева.

— Търпение, Лестър. Не можеш да пришпорваш нещата тук. Елфите имат различен усет за време от нашия. Затова вероятно са в състояние да водят такова независимо съществуване. Самият старец, Времето има съвсем елементарен контрол над елфите. Накрая или той, или те ще отидат мъничко по-далеч и тогава ще произтече грандиозна битка, за да се разбере кой всъщност ръководи тук. Обаче тъй като никой от тях не е всъщност сигурен какъв ще бъде изходът, в повечето случаи са доволни как стоят нещата и се стараят да не размътват водата.

— Много добре — каза Голд с тон, който по-скоро подсказваше, че не е така, — но къде са те?

— Наблюдават ни. Познават мен, но не и теб. Войната им с каквото там е било то ги е направила предпазливи, подозрителни и

съвсем немалко параноични. По правило не им се нрави особено да ги посещават хора. Точно сега решават дали да ни пуснат да влезем или да убият и двамата ни. Опитай се да изглеждаш очарователен и интересен, Лестър.

— Съжалявам. Не са ме създали като такъв образ. Мога да изглеждам опасен и застрашителен, ако това ще свърши работа.

— Не се дразни, Лестър. И, моля те, дръж си ръката далеч от пистолета. Да не ги предизвикваме, а?

— Започвам да си мисля, че това не беше добра идея. Не ми харесва това място, нито как стигнахме до тук и определено не мисля, че искам да се срещам с елфите. Какво ще кажеш просто да се обърнем и да се върнем обратно?

— Боя се, че не можем да постъпим така, Лестър. Нещата не стоят по този начин тук. Влезли сме в тяхната гостна и не можем да си тръгнем, преди да ни позволят. Не ме гледай така, знам какво правя. Бил съм тук десетки пъти и никога не са ме връщали. Естествено, порано не съм водил никого със себе си. Не се мръщи така, Лестър, може да объркаш нещата. Аз съм бард, певец на стари шлагери, разказвач на приказки, а елфите винаги са имали слабост към бардовете. Ще ни пуснат да влезем, поне за да попитат кой, по дяволите, си ти и защо съм те довел тук.

— Хубав въпрос — каза Голд. — Какво правя аз тук?

— Ти си герой. Елфите си падат по герои. Възхищават се на бардовете и обичат героите. Ако не мога да ги убедя с аргументи и разум, може би ти ще ги омагьосаш. Нуждаем се от тях, Лестър. Ако можем да убедим Съвета да ни помогнат, може да открият нашия тайнствен убиец на практика за една нощ. Имат достъп до магии и наука, за каквито човек не би могъл и да мечтае. Също така си имат своята уникална гледна точка. Никой не вижда света по-ясно от тези, които живеят извън него.

— Много „ако“ и „може би“.

— Даа... Е, елфите са си такива предимно. А, ето, готово. Килимче за добре дошли.

Огромно парче торф се бе отместило навътре и пред тях се появи стъпала в земята, които водеха надолу в тъмнината. Голд се приближи предпазливо и застана пред дупката. Стъпалата изглеждаха груби и древни, сякаш изсечени в земята в праисторически времена.

Спускаха се надолу около десетина фута и после се губеха в мрака. Голд погледна Морисън.

— Предполага се да слезем в това нещо? Няма дори светлинка.

— Ще има. Довери ми се, Лестър, правил съм го преди. Приеми го, ще оцелееш. Елфите се възхищават на смелостта. И се опитай да изглеждаш впечатлен. Знам, че като всички останали входове и този не е кой знае какво, но те са страхотни в традициите. Ако нещо е вършело работа в миналото, елфите продължават да се придържат към него. Предполагам, че до това води безсмъртието.

— Те наистина ли са безсмъртни?

— Всъщност не. Само живеят доста дълго. Но да не ти хрумне да им го кажеш в лицето. Не обичат да им се противоречи.

Той пристъпи напред и тръгна надолу по стълбата напълно уверено. Голд поклати глава и го последва. Скоро светлината остана зад тях и мракът ги обгърна. Лестър се закова на мястото си. Усещаше, че има още стъпала надолу, но не се доверяваше напълно на усета си без светлина, която да го води. Начумери се нещастно и се взря в мрака. Трябваше да си донесе фенерче. На практика беше донесъл всичко, от което би могъл да има нужда, но не и фенерче.

И тогава пред него пламна ярка светлинка и се залюля във въздуха като коркова тапа във вода. Появиха се още искри, цял облак — спускаха се и се устремяваха нагоре около него като разтопени пеперуди. От тяхната бляскава светлина около стълбата стана светло като ден и Голд видя, че стъпалата свършваха недалеч под тях и преминаваха в тунел. Протегна ръка и се опита да докосне някоя танцуваща светлинка, но те всички му се изплъзнаха лесно.

— Остави ги на мира — каза Морисън откъм подножието на стълбата. — Те са блуждаещи огънчета. По принцип са дружелюбни, но могат да развият пакостливо чувство за хумор, ако ги ядосаш.

— Искаш да кажеш, че са живи? — попита Голд и слезе при него.

— И да, и не — отвърна Шон като сви рамене. — Не мисля, че някой е сигурен в това, включително и те самите.

— Няма ли нищо сигурно на това място, на което си ме довел?

— Разбира се, че не. Това е земята под хълма. Тук правят нещата различно.

Той тръгна по тунела и Голд трябваше да побърза, за да го настигне. Блуждаещите огънчета се движеха с тях, подскачаха ярко във въздуха и не спираха нито за миг. Светлината им бе удивително постоянна и равномерна, но все пак имаше нещо, което обезпокои Лестър. Огледа се незабелязано около себе си и внезапно изстина, когато разбра, че той и Морисън не хвърляха никаква сянка.

Пътят се спускаше постепенно и неизменно надолу толкова дълго, че Голд се обезпокои, а накрая премина в широк тунел дълбоко под тревистата равнина. Стените бяха от пръст, без подпори от какъвто и да е вид. На места от тях се подаваха и извиваха червеи с дебелина на човешки палец или пък висяха от тавана. Имаше около фут разстояние над главата на Голд, но във всеки случай той се понаведе. Определено изпита страх някой червей да не падне в косата му. Опита се да не обръща внимание на свода без подпори, но не можеше да откъсне поглед. Замисли се за истинската тежест на земята над него, а после твърдо реши, че няма да го мисли повече. Морисън продължаваше да крачи пъргаво напред, весело и безгрижно, сякаш вървеше по някоя улица в предградията. Голд изглежда гневно невъзмутимия му гръб и го последва с неуверени стъпки.

Известно време вървяха мълчаливо. На Морисън не му се отговаряше на повече въпроси, а на Голд не му хареса колко немощно звучи гласът му в тунела. Стори му се, че ако се заслуша по-внимателно, от време на време долавя как пеят блуждаещите огънчета. Пееха с тънки гласчета на непознат език, но почувства трепет от музиката, сякаш я бе чувал преди в сънищата си.

Времето минаваше. Нямаше обозначения, за да разберат какво разстояние са изминали, а Голд изобщо не се изненада да установи, че часовникът му е спрял. Единствената мярка, която му оставаше, бе нарастващата болка в краката и приведените му рамене. Накрая стигнаха до една врата и трябваше да спрат. Тя се простираше от едната до другата стена и от пода до тавана — огромна и тежка, направена от светъл камък със сиви жилки, във формата на гигантска глава. Беше някакво животно, но по озъбеното лице имаше елементи, които смуцаващо напомняха човешки черти. Муцуната стърчеше в тунела и блокираше пътя напред с огромни здраво стиснати челюсти. Очите бяха затворени, но сякаш ги слушаше и изчакваше. Нямаше как да се заобиколи главата и Голд не можеше да откъсне очи от нея. Всяка

частица от съществото му крещеше да се измъква бързо оттам. Чувството за опасност и заплаха бе толкова осезаемо, че почти го долавяше в застиналия въздух.

— Наричат го Стражът — каза тихо Морисън. — Не допускай затворените очи да те заблудят — той знае, че сме тук. Не ме питай дали е жив или мъртъв. Според легендата звярът е бил жив, когато елфите са го поставили тук да охранява дома им, и той останал толкова дълго, че се вкаменил. Никой не знае името му или от какъв вид е бил — какъвто и да е бил, вече е изчезнал. Дори и елфите не си спомнят.

Казват, че може да разпознае истината и предателството в душата и да различи почтения човек от престъпника. Може да надникне в тъмните кътчета на сърцето и да види и най-малката тайна, която си спотаил, даже и онези, които сам на себе си не позволяваш да си спомниш, освен единствено и само в сънищата си. Пристъпи напред и челюстите ще се разтворят и ако си храбър и почтен, можеш да влезеш в скрития дом на елфите.

— А ако не си? — попита Голд малко по-рязко, отколкото бе възнамерявал.

— Тогава ще те изяде с все душата и всичко. Чудна мила легенда, нали? Но такива са си елфите. Всяка приказка си има поука, всяка легенда — жило в опашката. Е, Лестър, какво мислиш? Ще се връщаме ли или ще продължим? От теб зависи.

Голд погледна Стража и затворените каменни очи отвърнаха със същото. По огромните зъби имаше тъмни петна, които можеха да са от отдавна засъхнала кръв. Погледна Морисън, който го наблюдаваше изпитателно и се усмихна хладно. Бе Човекът на действието, бе Тайнственият отмъстител и в своето време се бе изправял и срещу пострашни неща.

— Продължаваме — отвърна решително. — Изправял съм се пред Бесилото на съдбата, Виещите черепи, Фантома от Кървавата кула и Ордена на безукорния бръснач. Ще е нужно нещо повече, за да се откажа или да отстъпя.

Морисън кимна одобрително, а на Голд му се прииска да е толкова уверен, колкото прозвуча. Само при вида на Стража космите му настръхнаха, а появилият се полъх в озъбените челюсти с всеки миг все повече приличаше на дишане. Той кимна учтиво на Морисън.

— След теб.

— О, не — възрази Морисън. — След теб.

— Не, не, настоявам.

— Път на възрастните.

Голд изгледа сурово Морисън.

— Май каза, че си бил тук преди?

— Казах.

— Тогава защо си толкова предпазлив?

— Не съм. Просто съм учтив.

— Е, в този момент не ми е до учтивости и мътните ме взели, ако вляза пръв. Не ми харесва изражението на лицето на това нещо. Прилича ми досущ на създание, което може да има изключително неприятно чувство за хумор.

Морисън вдигна учудено вежди.

— Предполагах, че си един от великите супергерои от миналото.

— Бях. И не съм стигнал дотам, като съм поемал глупави рискове. Хайде, ще влезеш ли в устата на това нещо по своя собствена воля или трябва да те хвана и да те хвърля вътре?

— Е, щом ще се държиш така...

Морисън отиде до зейналата паст, а трепкащите светлилки се скупчиха нагъсто около него, сякаш очаровани да видят какво ще се случи. Челюстите се разтвориха бавно, камъкът се отърка в камък, когато опряха в тавана и пода. Поредица от тихи скърцащи звуци изпълни тунела, сякаш древна машина се задвижва отново или подобно на пукането на отдавна неизползвани мускули и сухожилия. Морисън пристъпи в устата на звяра и погледна назад към Голд.

— Твърде много се безпокоиш, Лестър. Чудя се как така не си си докарал някоя язва.

— Както и да е — отвърна Голд като наблюдаваше внимателно.

— Моите създатели не са възнамерявали да ставам пушечно месо.

Морисън продължи да върви и се изгуби от погледа, а челюстите бавно се събраха отново, за да образуват непристъпната бариера. Голд бе почти сигурен, че сега озъбената усмивка се открояваше по-ясно отпреди. Той се загледа в останалите блуждаещи огънчета, които кръжаха любопитно около него, пое дълбоко дъх, изправи рамене и тръгна решително напред. Челюстите се разтвориха отново и зейнаха широко пред него. Не се съмняваше нито за миг, че е добър и почтен човек и затова не е в никаква опасност, но все пак... не можеше да се

отрече, че в живота му бяха настъпили различни обрати, откакто стана реален. Реалният свят бе много по-сложен и той бе станал... сложен също. Влезе в зейналата паст на звяра с високо вдигната глава и дишането му постепенно се успокои, като осъзна, че нищо не се случва. Изобщо не се бе съмнявал и за миг, но в края на краищата беше приятно да разбере, че е храбър и почтен. Гърбът и раменете му се поотпуснаха от напрежението и той успя даже леко да се усмихне, макар и горчиво. Доколкото разбра, Морисън си бе направил майтап с него. Все пак изобщо не вреди да си предпазлив. Погледна назад към огромните зъби, които бавно се затваряха зад него и се поклони кратко.

— Благодаря ти, Страж.

„Моля, няма защо“, долови в съзнанието си сух, стържещ глас.

Погледна назад сепнато, после изгледа подозрително Морисън, който го чакаше търпеливо по-напред в тунела. Много му се искаше да попита дали и той е чул гласа, но определено подозираше, че Морисън ще отвърне само: „Какъв глас?“, а му се струваше, че не би понесъл това в този момент. Сви леко рамене и отиде при него. Човек би си помислил, че животът в Шадоус Фол през всичките тези години би го направил по-малко чувствителен към неща от този род, но трийсетте години като продавач на цветя бяха го предпазили от повечето безумни аспекти на града. Кое то бе поне отчасти причината да е доволен, че е останал цветар толкова дълго. След осемдесет и седем приключения и четиридесет и девет издания на собствения му комикс усещаше, че му се полага спокойно пенсиониране.

Двамата с Морисън продължиха да вървят надолу по тунела в потока от трепкащи светлини. Блуждаещите огънчета се стрелкаха напред или изоставаха назад, но блестяха все така ярко. Дълго време нищо не се случи и Голд започна отново да се отегчава. Той с любопитство заразглежда кривините по стените от пръст. Бяха гладки, почти излъскани, без следи от някакъв майсторлък, който да подсказва как е бил изкопан тунелът. Понамръщи се. Трябва да е имало нещо — следи от инструменти, някакви подпори, транспорт... нещо.

Внезапно Морисън спря, Голд също. Младият бард наведе леко глава встрани, сякаш се заслуша в слаб, далечен звук. Голд се съсредоточи, но чуваше единствено тяхното собствено тихо дишане. Бяха доста под повърхността, доста далеч от звуците на външния свят. Тогава чу едва доловими стъпки, идваха бавно, без да бързат,

приближаваха от мрака пред тях. Няколко от сияйните светлилки се стрелнаха надолу по коридора да видят кой е, после явно предпочетоха да се върнат бързо при Голд и Морисън. Звукът от стъпки бавно се усили, макар и все още странно приглушен. Голд се взря в тъмнината пред тях, после се обърна назад откъдето бяха дошли. Звукът можеше да идва и от двете посоки. Погледна към Морисън, но и той изглеждаше объркан. В този миг една фигура се показа от стената точно пред тях, като нещо, което изниква от гъста мъгла. Голд инстинктивно отстъпи крачка назад, а Морисън стисна болезнено ръката му, за да му попречи да направи някакво неподходящо движение.

Фигурата пред тях се поколеба, потрепери леко, като че ли от някакъв неуловим повей на вятъра. На практика беше като човешко същество, но невероятно измъчено и изсъхнало до положение, в което просто изглеждаше като купчина кости, закрепени с кожа и хрущяли. Лицето едва се различаваше и не успяваше да скрие озъбения череп, а втренчените очи изглеждаха огромни. Фигурата вдигна кокалеста ръка в израз на някакъв жест, после пристъпи и изчезна в стената отсреща, потъна в твърдата земя като привидение. Голд едва успя да примига и още от тези тънки и мършави фигури наизлязоха от стената вдясно. Минаха пред Голд и Морисън и изчезнаха за секунда като мимолетна мисъл или впечатление. Морисън най-после пусна ръката му и той енергично я разтърка, за да раздвижи кръвта отново.

— Съжалявам — каза Шон, — но не можех да рискувам да направиш нещо импулсивно. Тези твари може и да изглеждат сякаш са сплетени от пръчици за почистване на лула, но всъщност са дяволски силни в своите владения. Не харесват непознати, не обичат да ги гледат втренчено, но най-вече не обичат хора. Освен ако не са им сервирани с хубав бял сос и няколко гъбки за аромат.

Голд се намръщи, загледан натам, където фигурите бяха изчезнали в пръстената стена. Тази част не изглеждаше по-малко твърда от която и да е друга и със сигурност се оказа твърде плътна, когато мушна любопитно с пръст да я пробва. Погледна отново Морисън.

— Това... елфи ли бяха? — попита накрая.

— Един от видовете. Те са коболди^[5]. Предимно копачи, но се грижат за всичко, което има нещо общо със земята и онова, което е в

нея. Не позволявай призрачният им вид да те подведе, те са невероятно силни, да не споменаваме и крайно зли — когато се наложи. Не са особено приятни на вид, но с тяхната професия не излизат много навън.

— Значи те са прокопали този тунел? — попита Голд като човек, който се опитва да се придържа към темата на разговор, въпреки многобройните поводи за разсейване.

— Не. Той не е прокопан. Чакай малко... О, мамка му.

Морисън млъкна, коленичи и постави дланта на едната си ръка върху пръстения под.

— Не мърдай, Лестър. Сега ще зърнеш това, което е прокопало този тунел. Ако имаме късмет, то няма да ни обърне внимание.

Той се изправи, очите му бяха вперени в тунела пред тях. Голд набързо се огледа, но се въздържа да извади оръжието си. Отчасти защото усещаше, че Морисън няма да одобри, но най-вече защото нямаше в какво да се прицели. Подът на тунела под него се разтресе, в началото за кратко, после земята се заиздига и постепенно вибрациите се усилиха. Нещо идеше. Нещо огромно и много тежко.

На десетина фута от тях земята се разтвори внезапно, когато нещо под нея се надигна от земните недра. Разлюля се ритмично, сякаш биеше гигантско сърце и нещо се появи в разширяващата се пукнатина. Мъртвешки бледо, светеше и блестеше на повърхността, беше повече от десет стъпки в ширина. На Голд му отне доста време да осъзнае какво е то заради огромния размер, но когато в бялото туловище се появи плътна изпъкналост, следвана от друга, той накрая разбра какво вижда. Беше отделен сегмент на гигантски червей, който риеше в земята. Голд понечи да отстъпи, но мигом се овладя. Косата му настръхна, стомахът му инстинктивно се сви на топка от страх. Бялата плът блестеше влажна, докато огромните сегменти се изнизваха тромаво през пукнатината на пода. Всеки от тях трябва да беше десет-дванайсет фута^[6] дълъг и те изглежда нямаха край. Голд не изпитваше вече нужда да пита как е направен тунелът.

— Кром Круъч^[7] — каза тихо Морисън. — Чудовищният червей.

Най-после лъскавите сегменти изчезнаха под земята и тя се затвори над тях. Грохотът отдолу постепенно заглъхна и в тунела бе отново тихо. Морисън дишаше малко по-спокойно и с усилие се усмихна на Голд.

— Надявам се, че му се наслади. Елфите може да са го нагласили специално, за да те впечатлят. Кром Круъч обикновено не се показва на външни посетители.

— Защо ще искат да ме впечатлят? — попита Голд. — Съмнявам се, че изобщо някога са чували за мен. Освен това не знаят, че идвам.

— О, знаят — възрази Морисън. — Ще се изненадаш колко много знаят. Да тръгваме. Почти стигнахме.

Той тръгна, стъпвайки внимателно по тясната пукнатина на пода и Голд го последва. Въздухът постепенно стана по-топъл, нежни ухания замениха острата миризма на разорана пръст. Неясни, приглушени звуци нарушиха тишината в тунела твърде далечни, за да бъдат разпознати, но покъртителни в своето обещание и многозначителност. Блуждаещите огънчета изчезнаха в миг и някъде напред и нагоре се появи ярка светлина. Голд съжали, че малките духчета си отидоха. Изглеждаха достатъчно дружелюбни и му се струваше, че няколко приятели ще са му от полза в това странно непознато място, където го бе довел Морисън.

И тогава тунелът изведнъж изви наляво и Морисън спря. Голд също. Морисън го погледна сериозно.

— Това е то, Лестър. Пристигнахме. Земята под хълма, последното владение на елфите. Отсега нататък бъди внимателен, почтителен и внимавай какво казваш. Те са известни с това, че тачат традициите, церемониалността и закона, затова всяка изречена дума може да се окаже обвързваща. Не приемай нищо за ядене и пиене от тях или пък подарък. Ала, за Бога, бъди изключително учтив във всяка ситуация. Тук много обичат дуелите и взимат честта твърде насериозно. Помни, че те са аристокрация, най-възвишените измежду всички. Не разчитай прекалено на мен.

— Спокойно — каза Голд. — Знам кога да говоря и кога да мълча.

Морисън трепна.

— Идеята все по-малко ми харесва. Да вървим. Ще ми се да имах по-добро предчувствие...

Той закричи бързо напред и зави по коридора, изглеждаше решителен, но не и щастлив, като човек, който закъснява за посещението си при зъболекаря. Голд побърза да го последва и двамата тръгнаха рамо до рамо. Тунелът премина в огромна пещера,

стотици ярда висока и толкова широка, че не можеха да видят другия край. В тази кухня имаше двор, достатъчно голям да побере областен панаир и още няколко такива, с високи стени от масивни синьо-бели каменни блокове. Навсякъде бяха разпръснати скулптури на странни животни и непознати лица, а също така и множество чудновати форми, неподлежащи на описание. Нито една от тях не привлече вниманието на Голд. Да речем, защото то бе приковано от джунглата, в която дворът се бе превърнал. В пропукания и изпочупен паваж навсякъде бяха поникнали дървета. Странни, фантастични растения и цветя бяха избуяли в пищно многообразие; лози, увивни растения и десетки видове бръшлян пълзяха навсякъде и покриваха всеки свободен сантиметър земя.

Дребни създания тичаха и припкаха сред буйната растителност или се мятаха от клон на клон. Светнали очи наблюдаваха от стотици потайни кътчета в сенките, непознати викове и вой отекваха във въздуха ведно с остри и дрезгави крясъци на ярко изпъстрени птици, които се рееха високо във въздуха. Голд стоеше мълчаливо до Морисън пред високите порти от ръждивочерно желязо, зейнали широко отворени на счупените си панти. Въздухът бе неприятно топъл и влажен след прохладата на тунела и Голд усети, че по него избива пот. Изключителното многообразие на джунглата смая погледа му, детайлите го изумиха. Не бе напълно сигурен какво бе очаквал от приказния свят на феите, елфите и духовете, на забравените сънища, но със сигурност, мътните го взели, не бе това.

Морисън му даде няколко мига да си поеме дъх и после уверено се гмурна в джунглата по пътека, която само той виждаше. Голд се запрепъва след него с широко отворени очи и едва ли не с отворена уста. Въздухът бе богато наситен с уханье на живот, зеленина и цъфнало великолепие. Птиците разперваха крила и излитаха, когато Голд и Морисън минаваха край тях — внезапни експлозии от пищни цветове и пърхащи криле, които постепенно заглъхваха, когато отминеха. Навсякъде имаше статуи, изсечени от тъмен мрамор с цветни жилки, който бе все така гладък при докосване, въпреки годините. На някои лицата бяха поочукани и обезобразени, тук-там липсваше някоя ръка или крак, сякаш непроходимата джунгла ги бе откъснала. Дълги пипалца на увивни растения пълзяха по изпъкнали каменни бицепси и замечтани лица и се спускаха в тежки, морни

спирали. Нещо надзърна към Голд иззад гъстата зеленина с ярки, блеснали очи и веднага се обърна и стрелна между дърветата, когато двамата с Морисън приближиха. Беше с човешки ръст, но съвсем не се движеше като човек.

Джунглата за миг се разтвори и той видя две същества, застанали едно срещу друго, заобиколени от гирлянди съскащи рози. Нямаше нужда Морисън да му казва, че са елфи. Бяха седем-осем фута високи, телата им — мършави и жилави и без никаква тлъстина, която да смекчи очертанията на мускулите им. Кожата им бе нечовешки бледа, а лицата им — болезнено изпити. Имаха огромни златисти очи и дълги щръкнали уши. Те не помръднаха, когато Голд и Морисън приближиха, но розите се свиха, заизвиваха се и изсъскаха силно и предупредително да не се приближават твърде много. Само лекото движение на гръдния кош на елфите показваше, че още са живи. Бяха вторачили светналите си очи един в друг с безкрайно възхищение, бодлите на розите бяха пронизали телата им на много места, но нямаше никаква кръв. Голд и Морисън отминаха, а Лестър се чудеше потресен откога стоят там, та толкова много рози са успели да поникнат наоколо им.

Отне им почти час да прекосят огромния двор, завивайки насам или натам, накъдето диктуваше джунглата, но накрая стигнаха висока, тясна порта в стената насреща, минаха през нея и оставиха пищната зеленина зад себе си. Вратата водеше към широк коридор с висок таван, осветен от невидим източник, с високи стени и голи, неизлъскани плочи. Голд набързо се увери, че както бе очаквал, никъде нямаше и следа от сянка. Морисън тръгна уверено по коридора, гледаше право напред, сякаш е бил толкова често тук, че не изпитваше нужда да зяпа като турист. Лестър избърза да го настигне, но с всяка изминала минута го изненадваха нови чудеса. На моменти от стените се показваха елфи, сякаш някак се пръкваха от камъка или са били поставени в него, потънали в твърдите стени като в топлата прегръдка на вана от шипки. Солидният камък ги бе сграбчил и стиснал силно завинаги. Те продължаваха да живеят, дишаха едва, понякога втренчените им очи проследяваха Голд и Морисън, като минаваха покрай тях. Зърнаха някакъв елф да крачи към тях по коридора, бавно и величествено, а високият му ръст му придаваше вид на човек, качен

на кокили. Морисън се поклони ниско, но елфът не показа, че го е забелязал.

— Какво е това място? — попита накрая Голд шепнешком, не от страх, че ще го чуят, а изпълнен с благоговение.

Огромният коридор го накара да се почувства като дете, което е нахлуло без разрешение в света на възрастните за пръв път.

— Това е Кеър Ду, последната крепост на елфите, домът на чудовищата и всякакви видове елфи, които все още съществуват. Това е земята под хълма, пътят, който не може да бъде изминат повторно. Последното владение на сияйните същества. Не ме питай откога е, не мисля, че и те помнят вече. Съществува по-отдавна от Шадоус Фол. По-отдавна от самото човечество дори. Елфите са някогашен сън на природата, който не е продължил дълго. Били твърде великолепни за обикновения свят и той ги забравил.

Продължиха да вървят. Навсякъде стърчаха масивни статуи на елфи, хора и удивителни създания, някои смущаваха с формите и детайлите си, сякаш взети от някой сън, който предпочитаме да не помним, като се събудим. Чудни машини стояха изоставени в някой ъгъл — огромни и сложни, без никаква надежда човек да ги проумее. Огромни доспехи се движеха бавно, извършваха прости движения и ги повтаряха до безкрай.

Голд и Морисън завиха зад един ъгъл и се натъкнаха на група елфи край огромна яма на пода. Не издаваха звук, гледаха това, което бе в ямата и не мигаха. Морисън спря и даде знак на Голд да погледне. Елфите не му обърнаха внимание, когато той предпазливо се промъкна между тях, застана на ръба на ямата и надзърна. На дъното ѝ двама елфи се биеха, мушкаха и кълцаха един друг с ножове и в двете си ръце. Телата им се издуваха и спихваха като балони, те подскачаха и се извиваха според атаките на нападателя. Не правеха никакъв опит да се предпазят, получаваха ужасни рани и нанасяха още по-жестоки. Златиста кръв изтичаше за кратко от раните, които заздравяваха за секунди.

Двамата елфи се сражаваха мълчаливо, единствените звуци в ямата бяха експлозивното им дишане и непрестанният приглушен досег на стоманено острие, което разрязва плът. Наблюдаващите елфи също оставаха безмълвни, но Голд долавяше напрежението, докато съсредоточено проследяваха всяка атака и контраатака. Всички се

усмихваха, но по лицата им не се четеше забавление. Голд понечи да отстъпи от ръба на ямата, отвори се от почти осезаемата жажда за кръв, която пулсираше във въздуха наоколо. Усещането бе поразително, концентрирано и поддържано на едно непосилно за човека ниво. Той си проправи път сред тълпата, разтреперан леко като човек, който току-що е станал свидетел на тежка улична катастрофа. Един от елфите в края на тълпата се обърна към друг и му подаде ръка. Вторият измъкна нож отнякъде, сграбчи ръката и отрязва един пръст. Голд отстъпи назад и не можеше да откъсне очи от осакатената ръка. Морисън го сграбчи и го издърпа.

— За какво, по дяволите, беше всичко това? — попита Голд разтреперан, следвайки Морисън по коридора.

— Това беше дуел — обясни спокойно Морисън. — Всъщност не е толкова впечатляващо, колкото изглежда. Елфите не могат да умрат, освен в случай на извънредно могъща магия или унищожение. Раните им зарастват за секунди. Болката е достатъчно реална, но на никой елф изобщо не му пука. Честта е всичко. Виждал съм такива битки да продължават часове, дълго след като и двамата участници са изтощени до смърт.

— Ами онова с ръката?

— Той загуби бас. Елфите обичат да се обзалагат, но златото и среброто не означават нищо тук. Залогът е болка, служене или унижение. Пръстът бе дребна работа. Пак ще израсне.

— Това е лудост. Отвратително.

— Не. Така преценяват хората, а елфите не са хора. Това, че си безсмъртен, променя гледната точка. Болката и раната са преходни понятия. Но изгубването на достойнство и чест може да е за векове. Затова ние никога не можем да разберем елфите. Тях ги е грижа за вечността. Разсъждават от гледна точка на векове и краткотрайният миг на настоящето няма за тях значимостта, която има за нас.

Голд се опита да си представи живот, планиран от гледна точка на векове, освободен от ужаса от смъртта, но трябваше да се откаже, защото главата му се замая.

— Колко дълго живеят елфите по принцип? — попита накрая.

— Колкото си искат. Единственото, което може да ги убие, е могъща магия и магически оръжия — и двете са изключителна рядкост.

— Почакай малко. Ами децата? Ако са безсмъртни...

— Няма деца. Новите елфи се раждат напълно пораснали, създадени чрез магия, за да заместят елф, който е умрял. Е, да, знам, че това поражда множество въпроси, но не знам отговорите. Някои неща те не желаят изобщо да обсъждат и това определено включва произхода на техния вид. Имам чувството, че ако някога открием това, съвсем няма да ни хареса.

Те изминаха останалата част от пътя в мълчание, всеки зает със собствените си мисли и накрая стигнаха до двореца и Съвета на елфите. Двете крила на огромна врата се отвориха от само себе си, когато приближиха, и пред тях се разкри огромна стая, претъпкана от единия до другия край с елфи от най-висок ранг. Високи, стройни и внушителни, те бяха облечени в пищни одежди в ярки и предизвикателни цветове и всеки бе препасал сабя. Лицата и фигурите на всички бяха съвършени, без ни най-малък недостатък или дефект. Бяха красиви, грациозни, сияйни и могъщи. Самото им присъствие създаваше усещането за огъня на отворена пещ. Стояха съвсем неподвижно, непосилно за никой човек, като насекомо, готвещо се за атака, или хищник, който дебне своята жертва, за да прецени накъде ще побегне. Някои имаха маски от тънко изкован метал, които покриваха половината от лицето им, други бяха облечени в животински кожи с главата на звяра, полегнала небрежно върху рамото на облекения. Странни ухания се носеха във въздуха — наситени, омайващи и натрапчиви, сякаш някой бе окосил цяло поле от цветя и бе уловил уханието им в буркан. Но преди всичко правеше впечатление тишината — съвършена, ненарушавана от никакъв шепот или движение. Голд и Морисън погледнаха събраните елфи, а те им отвърнаха в миг, който изглежда щеше да продължи вечно.

После тези в центъра се разделиха и отвориха пътека в средата на залата. Морисън пристъпи, спокоен и уверен и Голд го последва. Елфите бавно обърнаха глави и наблюдаваха как двамата вървят между тях, а Лестър трябваше да положи огромно усилие да не потрепери от ужас. Усещаше втренчените им погледи като физически натиск и в тях не долавяше и следа от дружелюбност или поздрав за добре дошли.

Морисън му бе дал да разбере по-рано, че нямат никаква гаранция, че са в безопасност. Каквото и да стореха елфите, никой не би поискал, нито пък би могъл да ги призове да отговарят за това.

Морисън може и да е бил тук преди като бард и уважаван гост, но това е било по тяхна покана. Този път бе дошъл неканен и бе довел непознат със себе си.

Всичко би могло да се случи.

Двамата най-после спряха пред широка издигната платформа, на която имаше два огромни трона, изкусно издялани от кост. Различни форми, магически символи и шарки от всякакъв тип осейваха обработената слонова кост и всеки един детайл бе невъзможно сложен. На двата трона бяха седнали двама елфи. Мъжът седеше отляво, цели десет фута висок, с огромни мускули, увит в кървавочервена мантия, на фона на която се открояваше млечнобялата му кожа. Косата му бе много светла, падаше свободно покрай продълговатото изпито лице, на което изпъкваха ледени пронизващи сини очи. Седеше съвършено неподвижен, сякаш бе чакал търпеливо там цял век и би продължил да чака още дълго, ако се наложи. Жената седеше отдясно, облечена в черно със сребърни кантове. Тя бе няколко инча по-висока от мъжа, гъвкава и жилава, с толкова бледа кожа, че по слепоочието ѝ се виждаха сини вени. Косата ѝ бе черна, съвсем късо подстригана и от лицето със сърцевидна форма гледаха замислено тъмни очи. Тя държеше червена роза в ръка и не обръщаше внимание на бодлите, които разраняваха ръцете ѝ. Двамата елфи излъчваха аристократичност, сякаш бяха наметнати с мантия, износена от дългата интимност. На Голд не му бе нужно да му казват кои са те. Имената им бяха легенда. Морисън се поклони ниско на краля и кралицата на елфите и Голд побърза да стори същото.

— Милорд, милейди, благородни Оберон, милостива Титания, приветствам ви от името на Шадоус Фол.

Морисън замълча, сякаш в очакване на отговор, но тишината се проточи. Той се усмихна чаровно и продължи, буквално сипеше чар и дружелюбие.

— Извинете ме за безпокойството, за нахлуването неканен, но възникнаха изключително неотложни въпроси, които ме накараха да се натрапя и да прибегна до вашето приятелство и мнение. Ако разрешите, бих искал да представя своя приятел, Лестър Голд, герой.

Нямаше нужда Голд да бъде подканян да се поклони отново и той го направи — колкото можа по-изящно. Не беше от онези неща, с които бе свикнал, и подозираше, че е едно от онези, които е нужно

доста да практикуваш, за да го изпълниш наистина успешно. Изправи се и установи, че нито кралят, нито кралицата бяха помръднали и ни най-малко не го бяха забелязали. Морисън стоеше до него, усмихваше се спокойно, очевидно очакваше отговор. Ала тишината все така се точеше и се натрупваше някаква тежест и мощ, които бяха едновременно обезпокоителни и опасни. Безкрайното виране в претъпканата зала изглеждаше все по-заплашително и Голд трябваше да се бори с желанието си да държи ръката си по-близо до оръжието в кобура под мишницата. За пръв път в своята продължителна кариера той разбра, че се е изправил пред нещо, което не би могло да бъде спряно с гол кураж и точен куршум. Морисън се усмихна спокойно на Оберон и Титания, но Голд усети усилието, което му костваше това. Бардът се бе подготвил за открит отказ, но продължаващата тишина, която отричаше самото му съществуване, му идваше в повече.

— Милорд, милейди, нищо ли няма да ми кажете? Бил съм ваш бард в минали дни, изпял съм вашата история, свирил съм за ваша прослава пред публика от хора и от елфи. На свой ред вие ме удостоихте с вашето приятелство и ме изслушвахте, а сега се нуждая и от двете повече от всякога. Ако съм дръзнал да злоупотребя с вашето търпение, то е защото неотложни нужди ме подтикват към това. Появи се нещо, което заплашва в еднаква степен и хората, и елфите. Боя се, че градът няма никаква надежда да успее да се справи сам. Ваши височества, няма ли да ми кажете нещо?

Внезапно между двата трона се появи дребна, набита фигура, ухилена неприятно. Голд се взря в нея. Бе единственият елф, който не бе съвършен. Бе висок почти колкото двете човешки същества в залата, но тронове и елфите в тях го караха да изглежда по-дребен. Тялото му бе приятно и гъвкаво като на танцьор, но гърбицата отзад бе придърпала едното му рамо надолу и напред, а китката на тази ръка бе сгърчена като нокти на животно. Косата му бе прошарена, кожата — бледожълта като изсъхнал кокал, но в зелените му очи се таеше злонамереност и безочливост. На слепоочията му имаше два изпъкнали израстъка, които може и да са били рога. Носеше кожа на някакво животно, чиято козина се комбинираше неестествено с неговото собствено космато тяло, а краката му завършваха с двойно разцепени копита. Той внезапно се изсмя и Морисън потръпна от явното презрение в тихия глас.

— Пак ли се върна, малък бард, мъж, жалък човече? Да ни тревожиш с остроумие и грижи, мимолетни последствия и преходни стойности? Да ни говориш за неотложност и възникнали проблеми, сякаш френетичното тиктакане, отмерващо земния ти път, представлява някакъв интерес за нас? Забравяш мястото си, малък човече. Идваш когато те повикат, за наше удоволствие и за наше удобство. В никакъв случай не се натрапваш на Съвета ни и в нашата работа, когато ти хрумне.

— Милорд Пък — каза спокойно Морисън, — удоволствие е за мен, както винаги. Суровостта във вашите думи ме наранява изключително. Не съм ли аз бардът на този двор, на този Съвет? Не съм ли пял за вас именно в тази зала само преди шест дни? Вие ме почетохте тогава със своята възхвала, почерпихте ме питие и ме помолихте да ви наричам свой брат.

— Никога не съм харесвал брат си — каза Пък и се завъртя небрежно на копитата си с изненадваща грация. — Макар че харесвам хората достатъчно. Те са такава лесна плячка. Тичат с такова трогателно отчаяние и квичат така приятно, когато ги повалиш на земята. Дребните неща ги задоволяват и угодничат безкрайно за една усмивка или добра дума от някой, който е по-горе от тях. Душат дирници като разгонено куче, целуват перфектните ни задници и смятат, че това ни прави приятели. Идваш в лош момент, човече. Прибирай каквото е останало от добрата ни воля и се омитай, докато още можеш.

Сред редиците от насядали елфи се забеляза раздвижване и Голд можа да долови напрежението във въздуха. Тежестта на толкова много вторачени, немигащи очи бе почти непоносима. Морисън изглежда не изпитваше никакво напрежение, но за Лестър нещата стояха другояче. Частица от него желаше да се обърне и да побегне и да тича, докато се озове в безопасност в един свят, който разбира. Мисълта някак си му вдъхна сили. Нямахше да бяга. Той бе герой, а героите не бягат — макар че понякога се оттегляха по тактически причини. Огледа се небрежно зад себе си, проверявайки колко далеч е от вратата и колко елфи бяха застанали на пътя му. Сети се отново за оръжието под сакото си, но продължи да държи ръката си настрана. Имаше стотици елфи, а той разполагаше само с шепа куршуми. Освен това имаше тревожното чувство, че тези величави същества не биха се обезпокоили от просто

нещо като револвер. Реши да се концентрира върху това да остане напълно неподвижен и да положи усилие да изглежда спокоен и безгрижен.

— Случило се е нещо — каза решително Морисън. — Нещо е станало тук, в този дворец, в тази земя, откакто за последен път бях тук. Ала аз не съм се променил. Все така оставам ваш приятел, ваш бард, ваш глас в света на хората. Не съм забравил даровете, които ми поднесохте, или естеството и отговорностите на моя пост. Задължение на барда е да каже онова, което следва да бъде изречено, независимо дали е добре дошъл. Дойдох от града, за да поговоря с вас по въпрос от жизненоважно значение и съм решен да бъда изслушан. Земята под хълма е обвързана с Шадоус Фол с клетви, стари като самия Времето. Следва ли сега да подразбирам, че думата на елфите не струва вече нищо, а всички споразумения са невалидни? Нима елфите са се отрekli от честта?

Последва ново кратко раздвижване сред присъстващите и Голд усети как неусетно настъпи промяна — вече долавяше гняв, а не заплахата. Морисън не обръщаше внимание на никого, бе се вторачил непоколебимо в Пък. Не бе повишил нито веднъж спокойния си, разумен тон, все така небрежно бе скръстил ръце на гърдите си. Несвършеният елф се наведе напред, копитата му потракваха тихичко по излъскания под. Той изгледа Морисън свирепо — не бе останала и следа от усмивка и пакостливост, но бардът не трепна.

— Внимавай какво говориш, жалък човече — каза Пък. — Думите имат сила. Те обвързват говорещия с този, който слуша. Щом не зачиташ властта и знамението, напусни веднага. Няма да отправям повторна покана.

— Дойдох, за да говоря — възпротиви се Морисън. — И възнамерявам да бъда изслушан. Постъпете както трябва, господарю Пък, но няма да се помръдна и крачка. Има думи, които трябва да бъдат изречени, и въпроси, които е належащо да бъдат обсъдени, каквито и да са последствията. Следващата стъпка е ваша, господарю Пък. Няма аз да съм този, който пръв ще наруши доверието помежду ни.

— Толкова храбър — каза Пък. — Толкова арогантен. Толкова типично по човешки. Кажи си каквото имаш да казваш, барде. То няма да промени нищо. Думите ти са без значение тук. Ние не ги чуваме.

— Имам правото да бъда изслушан — настоя предпазливо Морисън. — Вие ме направихте свой бард за добро или лошо и онова, което е между нас, не може да се промени. Почтително настоявам да бъда изслушан от двама изтъкнати членове на този Съвет и те да отсъдят дали думите ми са от значение и дали да бъдат чути.

— Правилно ли чух? Настояваш?

Пък се изправи в цял ръст, отмествайки гърбицата и рамото си силно назад.

— Нима някакъв човек се осмелява да използва такива думи в нашия двор, на наша земя?

— Да. Техни величества Оберон и Титания ми дадоха това право от отдавна отминали дни. Нима отричаш дадената от тях дума?

— Не и аз — отвърна Пък. — Никога — макар че може и да настъпи момент, когато ще ти се прииска да съм го сторил.

Изкикоти се внезапно — странен, обезпокоителен звук сред тишината в залата. Завъртя се на копитата си отново и се приведе грациозно напред.

— Харесва ми твоя хъс, Шон. Винаги ми е харесвал. Напомняш ми за някого, когото уважавам. Мен самия може би. И така, след като на теб не може да ти се нарежда, не може да ти бъде отправено предупреждение, ще продължим по процедура. Лорд Ойзин, лейди Нийм, пристъпете напред.

Двама елфи си проправиха път сред множеството и застанаха пред Голд и Морисън, с гръб към Оберон и Титания. Те се поклониха на Морисън и той им отвърна с дълбок поклон. Голд стори същото само за да покаже, че е наясно с нещата.

Пък се облегна небрежно на трона на Оберон.

— Лорд Ойзин Макфин — в миналото човек, понастоящем елф, от дълги години в този двор. Лейди Нийм, от Златокосите, дъщеря на Мананон Маклир. Те ще те изслушат. Приемаш ли?

Голд ги огледа, докато на Морисън му отне доста време да потвърди. Ойзин (в миналото човек?) бе шест фута висок, което го караше да изглежда почти джудже до останалите в двора. Имаше същите сурови очи и издължени уши, същата гъвкава мускулатура и естествена грация, но все още имаше нещо от човешкия род в него. Бе съвършен, но не от същата йерархия. Нийм бе осем фута висока и изглеждаше дори по-висока до Ойзин и двамата човеци. Имаше хубаво

лице с остри черти и дълга златиста коса, която се разпиляваше буйно до кръста ѝ, но бе прибрана назад с обикновена панделка за коса и откриваше лицето ѝ. Голд се усети, че неволно се пита колко ли време горкото момиче губи всеки ден да я измие и разреши.

Положи усилие да се концентрира върху разглеждания въпрос. Нито Ойзин, нито Нийм изглеждаха особено дружелюбни или пък особено враждебни. Имаше нещо обаче в този двор... атмосферата, която долавяше в претъпканата зала, отново се бе променила. Гневът и заплахата ги нямаше, сменило ги бе нещо, което имаше привкус на примирение. Сякаш по настояване на Морисън те бяха поели по път, по който никой от тях не желаше да върви. Голд потръпна мислено. Твърде вероятно бе той да долавя в мълчанието на Съвета неща, които всъщност не бяха там. В края на краищата, не бяха човешки същества и затова от тях не се очакваше да мислят или усещат като хората... Погледна към Морисън, който най-последно бе спрял да говори. Младият бард изглеждаше спокоен, обзет от облекчение. Всъщност той си беше такъв винаги. Голд се гордееше с това, че запазва спокойствие в напрегната ситуация и остава хладнокръвен при криза, но това бе преди трийсет и няколко години, а тогава не бе срещал елфите. Морисън се поклони на Пък, наполовина скрит зад Ойзин и Нийм.

— Арфата ми е с мен, под ръка. Научихте ме как най-добре да се възползвам от нея, господарю Пък и ще оправдая вашите усилия. Чуйте моята песен.

Китарата се озова внезапно в ръцете му. Голд примига. Би се заклек, че не беше там преди минута. Изглежда имаше нещо повече от задължителния приятен глас и познаването на три акорда в това да си бард. Морисън дръпна струните небрежно и тихият нежен звук изпълни смълчания двор. Оберон и Титания се поизправиха леко в троновите си. Морисън извиси силен тенор и елфите се заслушаха.

Бе простичка мелодия с равномерен ритъм, караща те да се заслушаш и завладяваща ума, обсебваща, възвишена. Който я чуеше, не можеше да остане глух за нея, както не можеше да спре да диша. Морисън бе бард, в неговата песен и в неговия глас имаше магия, която идва от сърцето и душата, фокусирана и одухотворена чрез мъжа и неговата песен. Той запя и светът замря.

Пееше за Шадоус Фол и неговата уникалност. За изгубените, страховитите и умиращите, идващи в този град, когато останалият свят

не се нуждае от тях. Пееше за древните и благородни елфи, за вечната връзка между тях и хората през всичките тези дълги години. За любов, чест и дълг, които ги свързваха. И накрая запя за нуждата на града в този час на отчаяние, на неприключили и ненаказани убийства. Спря рязко, а ехото от музиката продължи да отеква дълго в замрелия въздух, сякаш имаше недовършена работа с тези, които слушаха.

Сълзи бликнаха в очите на Голд, усети болка в сърцето си и този миг разбра, че не би отказал нищо на Морисън. Погледна елфите, Оберон и Титания, Ойзин и Нийм, пък и Пък, и го лъхна хладен вятрец. В техните сурови очи нямаше сълзи, никакъв признак по лицата им, че са почувствали блаженството, трогнало го така силно. Вместо това изглеждаха уморени, тъжни и примирени, сякаш песента само потвърждаваше нуждата от нещо, което биха искали да избегнат. Оберон и Титания се облегнаха в троновите си, а Нийм се поклони на Морисън. Той отвърна с поклон и китарата изчезна от ръцете му.

— Твоята песен ни трогна, както винаги, скъпи барде — каза тя, а нежният ѝ глас галеше като музика ухото — бавен, уверен и безпощаден като прилива, който залива брега. — Ти си наш приятел и нашият глас сред хората и бихме ти спестили това, ако можем. Ала ти пожела истината, твое право е и ние ще ти и разкрием, макар че ще разбие сърцето ти, както разби нашите. Знаем какво се случва в Шадоус Фол. Уайлд Чайлд^[8] се е промъкнал при вас. Той е звярът, който може да е с лицето на всеки един от вас, убиецът, когото не можете да спрете и с когото не можете да преговаряте, защото той е именно това. Няма нищо, което вие или ние можем да направим, за да го спрем. Предстоят и по-лоши неща. Предадени сте отвън и отвътре. Събрала се е огромна армия, за да завладее града със сила. И ние сме... раздвоени, приятелю Шон. За пръв път от векове насам не виждаме пътя. Нашите оракули говорят за смърт, за разрушения и за края на света на елфите. Едни от нас искат да сформират армия, да използват отдавна изоставени оръжия и наука. Други — да затворят дверите между хълма и града, да ги залостят завинаги, а трети — да разрушат града и да го изпепелят с надеждата така да избегнат неговата участ. И така, ние разговаряме и спорим и нищо не е решено. Не можем да намерим правилния път. Единственото, в което сме сигурни, е, че мракът се спуска и изглежда няма надежда за хората и елфите. Не можем да ти предложим помощ, приятелю Шон, само думи

за обреченост и предупреждение за гибел. Макар да сме разединени, бихме ви спестили това, ако можехме, вместо да разбиваме надеждите ви и да сломяваме духа ви. Опитяхме се да ви отпратим със сурови думи, вместо безмилостната истина, но ти настоя да бъдеш изслушан и не можахме да ти откажем. Мисля, че накрая може и да застанем редом с вас срещу онова, което съдбата ни е подготвила, каквато и да е неговата форма. Хората и елфите са обвързани със споразумения, постари от самия Шадоус Фол, и по-скоро бихме умрели, отколкото да живеем в безчестие. Ние ви обичаме по свой начин. Вие сте децата, които никога не сме имали. Вярвам, че няма да ви изоставим в този час на изпитание, независимо какви са предсказанията.

— Това още не е решено — възрази Ойзин, а гласът му бе категоричен и мрачен. — Макар че са много гласовете да се обединим около нуждата на хората, още повече са тези, които настояват да стоим настрана от съдбата на града и да обърнем гръб на света на хората завинаги. Дължни сме да оцелеем. Направили сме всичко възможно за вас и ако светът трябва да продължи напред, така да е. Като всички деца, човечеството трябва да се научи да се справя само — за добро или лошо.

— Не бива да си отивате — каза Морисън, а в гласа му нямаше гняв, само настойчивост. — Нуждаем се от вас, от вашето достолепие и тайнства, странности и величие. Светът ще бъде сиво място без вашите епични битки и заплетени интриги, бушуващата ви ярост и безсмъртната ви любов. Вие сте продължение на историята на човечеството и животът бушува във вас. Не си отивайте. Ще бъдем понищожни, ако ви няма да ни вдъхновявате, след вас ще остане празнота, която никога може да не успеем да запълним. Вие сте радостта и славата на света. Вие ни правите завършени.

Нийм се усмихна.

— Думите ти ни трогват, както винаги, но се боя, че те вече нямат същата сила сред нас. Остани с нас, Шон, и говори още. Може заедно отново да видим по-ясно пътя. Разбираш, че не мога да ти обещавам нищо.

— Нищо — повтори Ойзин и сякаш част от двора прошепна същото с него.

Морисън се поклони.

— На вашите услуги.

— Чухме думите ти — каза крал Оберон и гласът му проехтя и палата. — Ще ги обсъдим.

— Междувременно бъдете наши гости — каза кралица Титания. — Пожелайте каквото и да е и нищо не ще ви бъде отказано.

Нийм и Ойзин се обърнаха да обсъдят тихо с краля и кралицата, а членовете на Съвета се съвещаваха помежду си. Пък намигна веднъж на Морисън, завъртя се рязко на копитата си и мигом изчезна. Шон въздъхна дълбоко и се облегна тежко на Голд, останал без сили. Изведнъж изглеждаше по-стар и по-дребен, сякаш бе излял част от себе си в молбите си. Голд деликатно го хвана под лакътя. Имаше подчертано усещане, че би било лоша идея да показва каквато и да е слабост в този момент. Огледа се за някакво вдъхновение и погледът му се спря на малка маса, удобно поставена наблизо с бутилка вино и две златни чаши. Посегна към виното любопитен да прочете какао пише на етикета, но внезапно се възпря, когато пръстите на Морисън се впиха болезнено в ръката му.

— Не го докосвай! — прошепна свирепо той. — Не можеш да ядеш и пиеш нищо тук. Ако го допуснеш в тялото си, ще се обвържеш със света, който го е създал. Това не е нашият свят, правилата са различни тук. Времето тече различно. Като посетители може да идваме и си отиваме без последствия. Ще се завърнем в Шадоус Фол в момента, в който сме го напуснали, но ако ядеш или пиеш тук, ще те отведе в друго време. Може да си тръгнеш след няколко часа и ще разбереш, че в света, който си напуснал, са минали години. Затова моля те, Лестър, помни какво ти казвам. Това не е място, където можеш да си позволиш да допускаш грешки.

— Разбира се, Шон, разбирам. Сега моля те, ще ми пуснеш ли ръката, преди да са ми окапали пръстите?

Морисън разхлаби хватката си и Голд кимна сковано. Изобщо не обичаше да му четат лекции, но бе ясно, че бардът знае основните правила тук, за разлика от него — затова замълча. Кимна към Съвета край тях.

— Какво предполагаш, че обсъждат сега?

— Проклет да съм, ако знам. Те не мислят като нас. Беше време, когато можех да направя интелигентно предположение, но нещата тук се промениха толкова много... Знаех си, че нещо става, когато Оберон

и Титания не пожелаха да разговарят директно с мен, но нямах представа, че нещата ще излязат толкова извън контрол.

— Нека се уверя, че разбрах правилно — каза Голд. — Нещо наистина гадно е на свобода в Шадоус Фол. Не само че елфите не могат да ни помогнат, но някои от тях всъщност сериозно обмислят да унищожат целия град в случай, че то ги докопа. Да съм пропуснал нещо?

— Всъщност не. Някога бих казал, че това е невъзможно. Самата идея елф да наруши своята клетва би била немислима. Кое то идва да покаже колко са уплашени. Никога преди не съм ги виждал такива.

— Казаха нещо за оракули. Колко точни са тези техни гадатели?

— Много. Говорят малко двусмислено, но имат дяволски дълъг списък от записи. Щом техните пророци казват, че самото съществуване на света на елфите е в опасност, можем да се обзаложим, че е така.

— Но какво би застрашило един народ, който е безсмъртен?

— Уайлд Чайлд, вероятно. Каквото и да е то.

— Това е друго нещо — отбеляза Голд. — У мен определено остана убеждението, че са знаели за този убиец от доста време. Защо не са казали нищо досега?

— Защото не са могли нищо да сторят. Били са засрамени. Това поне отчасти е причината да не желаят да разговарят с мен в началото. От друга страна се опитваха да скрият най-лошото от мен, но най-вече не искаха да признаят, че се отказват от клетвата си да защитават града. Наистина вярват, че сме обречени. Не искаха да знам това по същата причина, поради която не казваш на болния в болницата, че ще умре — защото ще бъде жестоко да му се отнеме всяка надежда.

Голд го погледна решително.

— Толкова ли е зле? Всички ще умрем и никой не може да направи нищо?

— Не вярвам. Отказвам да повярвам. Трябва да са изтълкували погрешно оракула. Погрешно са разбрали. Трябва да ги убедя да не се предават без битка. Заради тях самите, както и заради нас.

— Заради тях самите? Защо?

— Защото ако повярват, че ще умрат, така ще стане. Просто ще повехнат и ще изчезнат. Случвало се е преди, когато някой елф изгуби надежда. Това е едно от малкото неща, които могат да ги убият. Трябва

да ги убедим, че все още има шанс, че не може просто да се предаваш, защото изгледите за успех са нищожни.

— Ами ако не е само въпрос на шансове? Ако е сигурно? Джеймс Харт се е върнал в Шадоус Фол.

— Не мога да мисля за това сега — отвърна категорично Морисън. — Ако се опитам да мисля за всичко, ще полудея. Трябва да се концентрираме върху това, което можем да сторим.

— Извини ме, ако съм малко тъп, но какво, по дяволите, можем да направим? Какво могат да сторят един млад бард и един герой, който твърде отдавна не се продава по книжарниците, и да спасят елфите и града, щом цял народ от безсмъртни и неуязвими не може?

— Срази ме — каза Морисън и ненадейно се усмихна. — Предполагам, че просто ще трябва да импровизираме.

Голд го погледна за миг без да казва нищо, а после и двамата осъзнаха, че Съветът е притихнал отново. Огледаха се и установиха, че очите на всички са вперени в тях. Голд замръзна. Нещо се бе променило отново. Усещаше го като заряд във въздуха — странна смесица от заплахата и очакване. Голд се почувства съвсем като заек, вперил очи във фаровете на приближаваща кола. Нещо наистина неприятно идеше към него и той нямаше идея в коя посока да хукне да бяга. Погледна Морисън за напътствия, но бардът изглеждаше също толкова стъписан. Нийм и Ойзин се поклониха пред тях, в миг Голд и Морисън сториха същото.

„Ето, иде... — помисли си Лестър. — Каквото и да е то, няма да ми хареса, ама никак.“

— Въпросът е много важен — започна Нийм, а тихият ѝ глас сякаш изпълни залата. — Не може да се решава прибързано. Ще отложим за по-късно и ще обсъдим на спокойствие. Междувременно техни величества, Оберон и Титания, ще открият Игрите. Заповядайте да участвате в тях като почетни гости.

— О, мамка му! — изгърси Морисън тихичко.

Голд бързо погледна към него. За миг му се стори, че бардът ще припадне. На лицето му не бе останала и капчица кръв, а устата му бе изкривена в странна гримаса.

— Шон? Добре ли си?

— С удоволствие ще се присъединим към техни величества — каза Морисън. — С удоволствие... Нали, Лестър?

— О, разбира се — отвърна Голд като схвана намека. — Винаги съм готов да наблюдавам игри.

Всички се поклониха поред един на друг и после елфите заговориха помежду си отново. Голд се обърна към Морисън.

— О, мамка му! — възкликна бардът разгорещено.

— Шон, кажи нещо. С какво се съгласихме току-що и защо по изражението на лицето ти ми се струва, че трябва да си плюя на петите и да хукна към най-близкия изход?

— Не си го и помисляй — каза рязко Морисън. — Да се опиташ да си тръгнеш сега е смъртна обида. Няма да те оставят да стигнеш жив до вратата.

— В беда сме, нали?

— Може да се каже така. Елфите винаги са били впечатляващи в игрите. Предизвикателство на сила и умения, остър ум и храброст. Вече гледа един дуел, доби представа за идеята им за залози, но наистина сериозната част е оставена за Арената. Изнасят такива представления, че биха шокирали и най-коравосърдечните римляни. Те самите може и да са безсмъртни, но със сигурност обичат да гледат как други същества умират. За предпочитане насилствено и чрез изобретателни методи. Говорим за битка до смърт: човек срещу елф, хора срещу всякакви видове твари и при всякакви условия. Много рядко човек бива поканен да присъства на Игрите — само в случаите, когато им трябва пушечно месо.

Голд се намръщи.

— Колко зле ще е?

— Да кажем така: ако ти се доповръща, направи го дискретно. Може да го приемат за обида. Каквото и да се случва, не можеш да правиш и да казваш *нищо*. В противен случай може да свършиш долу на Арената като противник в някой двубой.

— Не съм женчо — отвърна Голд. — Участвал съм в разни битки. Видял съм някои неща по мое време.

— Не като тези — възрази Морисън.

По бузите му имаше малко червенина, но все още видът му бе на човек, който се възстановява от дълго боледуване.

— А майтапът е, че не можем да се противим. От тяхна гледна точка ни оказват огромна чест.

— Майтап... — повтори Голд. — Извини ме, но ще се посмея после.

Без да бързат, Оберон и Титания се изправиха на крака, а Съветът притихна. Дватама владетели се обърнаха с лице един срещу друг и в този миг нещо премина помежду им — нещо нечовешко и съвършено чуждо. Голд усети как космите по врата му настръхват, докато кралят и кралицата се вираха мълчаливо очи в очи. Сега се долавяше нещо във въздуха, нарастващо напрежение, сякаш предстоеше нещо могъщо и неизбежно, като при буря в момента преди да удари гръм. Напрежението нарасна непоносимо и после в миг изчезна и светът се промени. Земята под краката на Голд поддаде, разлюля се, после се укроти, преди той да успее да разпери ръце и да запази равновесие. Ярката светлина на многото свещи в залата изчезна, блесна сияйна, по-сурова светлина. Голд се огледа глуповато и усети полъх на вятър по лицето си. Залата я нямаше, а той и Морисън стояха наред пишно украсена частна лежа, разположена високо над местата за зрителите, и гледаща към огромна арена, ширнала се под открито небе.

Беше грамадна, овална, покрита само с пясък, нямаше никакви обозначения, никаква маркировка, а елфите бяха насядали с хиляди по редовете наоколо. Имаше нещо просто и брутално в голия пясък. Това не бе място за спорт, за провеждане на надбягвания или състезания на атлети. Бе място, където идваш да се сражаваш или да умреш, а грубо минатия с гребло пясък щеше да попие кръвта на победителя или победения с еднакво безразличие. Голд отмести поглед от арената нагоре. Небето бе аленочервено, сякаш самият въздух бе обхванат от пламъци. Нямаше слънце, нямаше луна и звезди само кървавата светлина на небето. Внезапно усети, че главата му се върти, сякаш гледа от ръба на някоя височина и може да падне и да потъне в небето всеки момент. Вкопчи се с две ръце в парапета на ложата. И усещането бавно премина. Погледна предпазливо зад себе си и видя, че има два стола с простичък, но удобен дизайн. Отстъпи назад, стовари се в побликия и изпусна въздуха си в продължителна бавна въздишка. Погледна към Морисън, който все още стоеше на ръба на платформата и гледаше към арената със смесица от безпокойство и очакване.

— Шон, къде, по дяволите, се намираме? Как се озовахме тук?

— Това е Арената. Тук сме, защото кралят и кралицата пожелаха така. Разпорежданията им са безпрекословни. Дори времето и пространството се подчиняват на кралската им воля.

Голд реши да не се замисля над това засега. Бе шокиран и разтърсен достатъчно за един ден, усещаше, че се нуждае от почивка, физическа и умствена. Морисън се отдръпна неохотно от Арената и се отпусна тежко на другия стол. Голяма част от неговата нахаканост и самонадеяност бе пострадала и му личеше. Каквото и да бе очаквал от своята аудиенция пред Съвета на елфите, очевидно не бе това. Той стисна здраво ръце, за да спре треперенето им, кокалчетата му побеляха, но бяха нужни само миг-два, за да се съвземе и отново да отправи поглед към пясъка долу.

„Бил е тук и преди — помисли си Голд. — Знае какво предстои. И е уплашен.“

Внезапното прозрение го изненада. Не бе изплашен. Напрегнат — да, и любопитен също така, но не се плашеше лесно — бе виждал достатъчно странни неща и жестокости в своето време, докато носеше костюма на Отмъстителя; не бе останало кой знае какво да го разтърси. При цялото му уважение към младия бард, Голд не смяташе, че елфите биха измислили нещо подобаващо, което да се сравнява с възмутителните изпълнения от неговото време. Морисън се облегна назад и положи извънредно усилие да изглежда спокоен и сдържан. Голд му даде миг да си поеме пак въздух и се наведе към него.

— Бил си и по-рано на Игрите, нали? — попита тихичко, а бардът кимна нервно в отговор.

— Два пъти. Предполага се, че е огромна чест. Само дете знаят как реагират хората, затова понякога използват Игрите, за да... те изпитат. Да различат агнето от вълка.

— Какво им се случва на агнетата?

— Повече не ги канят. Нито на Игрите, нито пред Съвета. Елфите изпитват единствено презрение към слабите. Затова са и толкова обезпокоени от пророчествата. Никога преди не са се изправяли пред заплахата да бъдат унищожени. Изплашени са. Те са народ, за който страхът е най-низвергната слабост.

Голд бавно кимна. Доста неща почваха да придобиват смисъл.

— Къде точно е това място?

— Бог знае. Земята под хълма има хлабава връзка с реалния свят. Границите са неясни, а пределът — несигурен. Съвсем крехка реалност, а на елфите им харесва точно това.

— Не знам защо продължавам да ти задавам въпроси. Изобщо не ми се нравят отговорите ти. Можем ли да се върнем в Шадоус Фол оттук?

— Не и без помощта на елфите. Лестър, каквото и да се случи тук, каквото и да видиш, не можеш да нервничиш. Те ще го приемат за обида и са много докачливи на чест. Запомни: има фракции в Съвета, които направо ги сърби да им дадеш и най-малък повод да нападнат града.

— Всъщност и сам стигнах до този извод — каза Голд. — Имам очи. Колко остава до началото на Игрите?

— Всеки момент ще започнат. Чакаме само Оберон и Титания да дадат знак, че са готови. Това е тяхната лежа, там горе, вляво.

Голд погледна нататък и видя двамата владетели да седят спокойно в тройно по-голяма лежа от тази, в която се намираше той. Налагаше се да е с тази големина, за да побере двата трона от слонова кост. Гирлянди от непознати цветя украсяваха ложата им, резба от злато и сребро ограждаше инкрустираните скъпоценни камъни с невиджана големина и блясък. Оберон вдигна ръка и шепотът сред гъстите редици от елфи внезапно секна. Отпусна я и изневиделица в кралската лежа изникна висок елф. Беше гол, от гърба му се стичаше на струйки кръв резултат от току-що нанесен побой с камшик. Той коленичи пред Титания, която му подаде сребърен бокал. Той го доближи и задържа твърдо пред гърдите си, тя извади от ръкава си нож и преряза гърлото му. Златиста кръв бликна от раната и се изля в бокала. Ръцете на елфа го държаха, без да трепнат. Титания изчака докато бокалът бе почти пълен, потопа пръст в кръвта и очерта линия през гърлото си. Оберон се наведе напред и тя повтори процедурата с него. Голият елф се олюля леко на коленете си, но бокалът все така не трепваше в ръцете му. Оберон направи рязък жест и въздухът погълна коленичилият елф. Голд се обърна към Морисън.

— Е, добре. Защо, по дяволите бе всичко това? Ще умре ли този елф?

— Едва ли. Използват все него за откриване на Игрите от векове насам. Наказан е, но не съм сигурен, че някой вече помни защо. Такива

са феите — само традицията е от значение.

Оберон направи стремителен жест с ръка. Въздухът се размърда и запраща, а огненото небе сякаш се разгоря по-ярко. Оберон и Титания се облегнаха назад в троновите си и Игрите започнаха.

Първи бяха акулите. Между два последователни мига внезапно се появи цяло стадо и те заплуваха бавно над пясъка, извиваха се и се плъзгаха зловещо във въздуха, сякаш бяха шамандури в невидим океан. Бяха огромни — трийсет фута дълги, устите им бяха осеяни с остри зъби. Матовосиви, с по-тъмни перки, те се извиваха една около друга като преплитаци се сенки. Плуваха напред-назад в средата на Арената, сякаш изпробваха ограниченията на клетка, която само те виждаха. Голд се надяваше, че преградите са здрави. В своето време бе срещал няколко акули, но тези бяха по-големи и по-зли на вид от всичко, срещу което се бе изправял. Трябваше да изглеждат по-малки от такова разстояние, но някаква магия, присъща на тази арена, ги караше да изглеждат сякаш са на няколко ярда разстояние. Сякаш можеше да протегне ръка и да ги докосне. Само мисълта бе достатъчна да накара Голд да потрепери, но той бе скръстил решително ръце на гърдите си. Една от акулите се претърколи бавно и сякаш се вторачи в него с едното си черно безизразно око. Отчасти инстинктивен хлад прониза Голд. Нямаше мисли и чувства в ледения немигащ взор, само безкраен, зловещ глад.

Тълпата избухна в спонтанно ликуване и Голд се озърна тъкмо навреме, за да види как елфите излизат на Арената. Бяха седем, по един срещу всяка акула. Бяха високи, източени същества с удължен череп като на кон. Нямаха кожа по никоя част от тялото си, така че мускулите и мрежата от вени блестяха влажно на алената светлина. Те излязоха с маршова стъпка на Арената, сякаш да се присъединят към някакъв оркестър и спряха едновременно на известно разстояние от кръжащите акули. Поклониха се на тълпата, после започнаха да заемат различни форми — протягаха се, издуваха се, свиваха се с безумна скорост и гъвкавост. Смаляваха се до ръста на деца, издуваха се като балони до двайсет фута височина и променяха обем и форма със зашеметяваща лекота. Тълпата ревеше от възторг. Акулите наблюдаваха невъзмутимо и очакваха плячката им да отиде при тях.

— Какво, по дяволите, са те? — попита Голд.

— Спригани^[9] — отвърна Морисън, неспособен да откъсне поглед. — Гардове, побойници, въдворители на реда. Вършат всичката мръсна работа, защото я обичат. Достойни партньори на акулите. А сега млъквай и гледай. Дръж се. Ще се пролее кръв.

Сякаш по команда сприганите се устремиха напред като едно цяло, а тълпата се смълча с широко отворени в очакване очи. Акулите се обърнаха да посрещнат елфите и двете страни налетяха една на друга. Акулите тракаха с челюсти по размятащи се крайници, но някак си все ставаше така, че ръцете и краката се оказваха съвсем мъничко по-надалеч. Акулите се въртяха, нападаха с шеметна скорост, но сприганите вечно се изплъзваха, нарастваха или се свиваха в точния момент. Те танцуваха сред акулите с презрителна лекота, разцепваха огромните глави и светлите коремни ноктите на ръцете си. Нямаха оръжия, но ноктите им се забиваха дълбоко и кръвта бликаше по пясъка, който я очакваше. Акулите обезумяха от миризмата на кръв и от това, че плячката им се изплъзва. Изведнъж четири от тях се обърнаха срещу един сприган, притиснаха го и се нахвърлиха срещу него с дива прецизност. Още кръв се проля по пясъка, златиста кръв, а раненият елф нарастваше и се свиваше на внезапни пориви, сякаш се опитваше да открие форма и размер, в които раните нямаше да съществуват. Другите спригани се хвърляха яростно срещу акулите, за да ги принудят да се отдалечат от ранения. Те отстъпваха неохотно, заслепени от собствената си болка и кръв. Раните на елфа вече се затваряха и след секунди той се озова отново при другите, затанцува край акулите и отново започна да ги дразни.

Битката или танцът не бяха продължили повече от десетина минути, но на Голд му се сториха цяла вечност. Не му бе необходимо много време, за да осъзнае, че акулите нямат повече шанс от биковете в испанската корида. Цялата тази работа бе някакъв ритуал, несъмнено традиционен, и въпросът не бе дали и кога акулите ще умрат, а как. Елфите ги убиваха бавно, една след друга, и макар че тълпата аплодираше смелостта на сприганите, Голд виждаше само жестокостта. Даже и акулите заслужаваха по-добра участ. Би му харесало да отмести поглед, но знаеше, че елфите ще вземат това за проява на слабост или за обида, така че продължи да седи и да наблюдава и усети как бавно в него се надига гняв.

Последната умираща акула се спусна надолу към пясъка с корема нагоре, кръв шуртеше от десетина дълбоки рани. Сприганите разкъсваха телата на акулите, деряха и изяждаха огромни парчета плът, а публиката се смееше и аплодираше. Морисън се присъедини от учтивост, а след малко и Голд стори същото. Сприганите и акулите изчезнаха и започна следващата игра.

Седмина елфи в изящни златни доспехи се изправиха срещу три пъти повече ходещи мъртъвци. На Голд му отне известно време да осъзнае, че бе дошъл ред на комедията. Личовете^[10] бяха въоръжени със саби и брадви и можеха да понесат всякакви наранявания, а единственият начин да бъдат спрени бе да бъдат обезглавени. Без глава телата се мятаха безпомощно, докато им отрежеха краката и тогава просто лежаха и потръпваха на пясъка, размахвайки напосоки оръжията си. Състезанието се състоеше в това да се определи колко от тялото на мъртвеца може да бъде отрязано преди той да бъде обезглавен и без елфът да бъде хванат. Личовете всъщност не можеха да убият безсмъртните елфи, но да получиш рана от лич бе явен позор. Битката, ако може да се нарече така, сякаш се проточи безкрайно. На Голд не му бяха по вкуса нито хумора, нито уменията на участниците, но помнеше добре, че трябва да продължи да гледа. Накрая всичко свърши и елфите напуснаха арената с маршова стъпка сред бурни аплодисменти.

След това се появиха скелети, завързани един за друг с медна жица — бяха живи и крещяха, а после — същества от лумнали пламъци. Елфите разгромиха първите и се подиграха с вторите. Върколаците бяха най-добри. Можеха да бъдат поразени само със сребърно оръжие и се сражаваха с ненадмината ярост, но накрая дори и те умряха. Елфите се справиха и с тях. За Голд всичко това бе противно, но дълбоко в него някаква първична част откликна на битките и кръвта и той се усети, че си задава въпроса какво би било, ако се изправи срещу някоя акула, лич или върколак просто така, за кеф. Бе се сражавал с чудовища в своето време, но само по необходимост, никога за спорта. Рядко бе убивал, и то за да спаси някого, никога за удоволствие. Впрочем той не бе неуязвим като елфите. Игрите може и да изглеждаха впечатляващи, но в края на краищата нито едно от нещата, пред които се бяха изправили елфите,

не представляваше истинска заплаха за тях. Каза това тихичко на Морисън и бардът кимна в отговор.

— Това е само замявка, Лестър. Истинските предизвикателства тепърва предстоят. Но си прав, спекулация е. Елфите не обичат да губят.

Тълпата нададе мощен рев — небивал вой от хиляди гърла. Голд се огледа бързо, после зяпна и се вторачи в онова, което се появи в средата на Арената. Никога не бе виждал това нещо на живо, но знаеше какво е. Бе виждал този образ през целия си живот в книги и филми — огромна, страховита фигура с клинообразна глава, която бе стърчала на фона на древен пейзаж, много преди раждането на човека, безмилостен убиец, който не среща съпротива — и когото никой не може да спре. Двата предни крака изглеждаха абсурдно малки за грамадното туловище, но силата на този звяр бе в ужасните му челюсти, в огромната паст, пълна със зъби. Масивните крака стъпваха тежко по окървавения пясък, звярът се въртеше и мятеше в центъра на арената, дългата му опашка плющеше зад него. Изглеждаше невъзможно толкова огромно нещо да се движи толкова бързо. Голд го гледаше със страхопочитание, ледени тръпки на първичен, атавистичен страх пъплека в него. Дяволът бе изпълзял от древността. Огромното влечуго, кралят на динозаврите, най-могъщият звяр. Тиранозавър Рекс.

Той наведе огромната си глава и изрева предизвикателно към ликуващата тълпа. Зъбите му бяха като ножове, вътрешността на неговата паст бе яркорозова, подобно на евтин захарен памук. Лъскавите рогови плочки непрестанно преливаха и лилаво и зелено, изсъхнала кръв се бе спекла по сгърчените предни лапи. Той стъпваше тежко напред-назад в средата на арената и тракаше грамадните си челюсти като стоманен капан, надаваше предизвикателен рев, който тълпата някак удържаше с неznайни магии. Разтърси клиновидната си глава гневно, малките очички се оглеждаха свирепо за някой пропуск в капана, в който бе попаднал. После усети нещо, грамадната глава се извърна бавно и той се вторачи в Оберон и Титания, седнали в ложата си. Звярът пристъпи към тях, масивната уста се затвори в невесела ухилена гримаса и не се случи нищо, което да го спре. Той набираше скорост, а Оберон и Титания скочиха в миг на крака, осъзнавайки че магическата защита вече не действа. Елфите по местата под кралската

ложа се блъскаха един друг в опит да се махнат от пътя му. Титания измъкна меч. Оберон направи някакъв магически жест, но нищо не последва. Измъкна своя меч и двамата владетели застанаха един до друг и зачакаха тиранозавърът да стигне до тях. Звярът спря пред кралската лежа и заобръща глава от една на друга страна, изучавайки ги първо с едното око, после с другото, сякаш преценяваше как да ги погълне.

— Доколко са в опасност те всъщност? — попита Голд. — Искам да кажа, не могат да бъдат убити, нали?

— Технически казано — не — отвърна Морисън. — Ала да бъдеш разкъсан, изяден и смлян от такава грамада може да се окаже прекалено дори за елф.

— Защо не го телепортират там, откъдето е дошъл?

— Предполагам, че вече са опитали, но нещо не е проработило. Нещо става тук...

— Е добре, защо те не се телепортират далеч оттук?

— Не могат. Ще бъде проява на страх, петно за тяхната чест.

— Те самите ще представляват петно на пода на тази лежа, ако не сторят нещо, и то скоро. Защо никой не им помага?

— Защото — започна търпеливо Морисън — защитата не просто е отказала. Някой е извършил саботаж. Това е опит за убийство. Някоя фракция в Съвета на елфите е решила, че настоящите владетели им пречат. Защото са твърде отстъпчиви или пък недостатъчно твърди. Оберон и Титания трябва да победят звяра, за да докажат, че заслужават властта. Никой няма да им помогне от страх да не се обвърже с губеща страна. И както изглежда, ще трябва да го убият без никакъв достъп до магии. Убийците вероятно блокират магическите сили на Оберон със своите собствени, в противен случай досега щеше да е превърнал това нещо долу в разтопена локвичка. Не, ще трябва да го убият по трудния начин или да умрат, докато се опитват.

— А могат ли да го убият? Без магия? — попита Голд, гледайки невярващо живата планина от мускули и рогови плочки.

— Не знам. Не бих заложил на това. Обикновено елфите се изправят срещу нещо подобно по десетина и повече, всички са въоръжени до зъби с магически оръжия и устройства. Дори и тогава винаги има по някой пострадал. Оберон и Титания имат нужда от

шампион, но никой не е толкова луд. Лестър, те ще умрат. Мои приятели са, но не мога да сторя нищо, за да ги спася.

— По дяволите! — възкликна Лестър Голд, Човекът на действието, Тайнственият отмъстител. — Не мога да позволя това да се случи, нали?

Той се изкатери по перилата на ложата, а Морисън го гледаше безучастно.

— Ти се шегуваш. Слизай оттам, по дяволите! Става дума за кръвожадния тиранозавър Рекс. С нашите размери сме само лека закуска за него. Има мозък, колкото юмрука ти, в глава, голяма колкото колата ти, и сърце, защитено от акри мускули и кожа. Можеш да го застреляш в главата с Магнум 45 и той дори няма да забележи. Слизай оттам, Лестър, моля те. Не искам да загубя и теб.

— Не се тревожи — отвърна Голд. — Може да е голям, но аз съм находчив.

Той прескочи парапета на стадиона, втурна се устремно по опразнените места между него и кралската лежа. Един мъж на седемдесет, с побеляла коса и тяло на доста по-млад, с огромна смелост — и най-големия револвер, който Морисън някога бе виждал. Щеше да се сражава със смъртта заради двама души, които дори не познаваше, само защото така бе правилно. Защото той бе герой.

— Кой знае... — промърмори тихичко Морисън. — Може и да се справи в крайна сметка.

Голд тичаше по редиците, крещеше с все сила и се опитваше да привлече вниманието на звяра. Той не му обърна никакво внимание, проточил дългата си глава към кралската лежа и обитателите ѝ. Оберон и Титания замагнаха с мечове към устата му, но макар че остриетата се забиха достатъчно дълбоко, за да разсекат и кост, животното пред тях сякаш не обърна внимание на болката. Гневът му, а може би и нещо друго, го подтикваше напред. Голд се олюля, спирайки рязко до кралската лежа. Трябваше да си отдъхне малко, да си поеме дъх. Не беше млад като някога. Изправи се, със силата на волята превъзможна обхваналата го слабост и насочи оръжието си към главата на тиранозавъра. Той вече бе толкова близо, че елфите не смогваха да размахват мечовете си и Голд чуваше как се задъхват, чуваше и глухия звук на стомана, която се забива през роговите плочки в плът. Звярът смърдеше на разлагащо се месо и други гадости. Голд пропъди тези

мисли, прицели се внимателно и стреля два пъти в главата на тиранозавъра.

Покритата с рогови плочи плът експлодира, когато куршумите голям калибър уцелиха черепа и рикошираха. Звярът изрева оглушително, едновременно от ярост и болка и извърна огромната си глава, за да види новия си враг. Дъхът му бе невъобразимо зловонен. Голд спря да диша, наведе се през парапета на ложата и внимателно простреля тиранозавъра в стъпалото. Единият му пръст бе отнесен. Кръв шурна по пясъка. Животното се поколеба за миг, сякаш не можеше да повярва какво се бе случило, и после разтвори огромна паст и изля своята ярост в мощен рев. Голд вече бе прибрал оръжието и държеше гранатата в ръка. Едно от нещата, които бе мушнал в джоба си, преди да тръгнат, просто за всеки случай. Дръпна предпазителя, метна гранатата в зейналата пред него паст и залегна зад кралската лежа, крещейки на Оберон и Титания да се прикрият. Огромните челюсти изтракаха и погълнаха инстинктивно гранатата, а главата се отметна назад. Голд стисна револвера отново, за всеки случай. В този момент главата на звяра експлодира сред фонтан от кръв, кости и мозък. На тиранозавъра му бе необходимо доста време да осъзнае колко точно зле е ранен, после грамадното тяло залитна на една страна и се сгромоляса върху кървавия пясък. Краката инстинктивно риташа, тялото все още потръпваше, но той вече бе мъртъв в смисъла, който бе от значение. Голд се изправи бавно и погледна надолу към тялото. Осемдесет фута от главата до опашката. Трябва да беше най-големият звяр, който някога бе убивал. Може би трябва да го препарира, да го качи... само че къде да го показва? Долови някакво движение до себе си, огледа се бързо и успя да види как Оберон и Титания прибират мечовете си в ножниците и прекланят почитателно глава пред него. От двете страни на Арената тълпата бе обезумяла и крещеше възторжено.

„Елфите наистина обичат героите...“

Голд се усмихна скромно.

— С радост на вашите услуги, ваши величества. Някога като млад правех това през цялото време. Естествено, тогава не бях реален.

---

[1] Синият диамант е собственост на Луи XVI. По време на Френската революция бива откраднат и с годините сменя собствениците си и носи нещастие на притежателите си. Открадването

на скъпоценния камък, собственост на кралското семейство на Саудитска Арабия, от тайландски служител през 1989 г. влошава отношенията между двете страни за повече от 20 години. Следва поредица от неразкрити убийства. ↑

[2] Герой от видеоиграта *Warcraft III*. ↑

[3] *Крепостта на уединението* — домът на Супермен. ↑

[4] *Batcave* (англ.) — игра на думи: аналогия с пещерата на Батман. ↑

[5] *Kobold* или *cobold* — коболд: малък елф, дух в немския фолклор. Срещат се най-често в мините, оттам и наименованието на минерала кобалт. ↑

[6] *Foot* (англ.) — фут, стъпка: английска мярка за дължина, равняваща се на 30,48 см; *yard*, (англ.) — ярд, английска мярка за дължина, равняваща се на 3 фута — 91,4 см. ↑

[7] *Cromm Cruach* — Кром Круъч е ирландски бог на плодородието, почитан в ужас заради жертвоприношенията, които са се правели в негова чест; култовото изображение включва златна централна фигура, заобиколена от дванайсет каменни или бронзови фигури; унищожен от св. Патрик, идолът потъва обратно в земята. ↑

[8] *Wild Childe* (англ.) — от *wild* — див, подивял и *childe* — стара благородническа титла, която означава син на благородник, който още не е посветен в рицарско звание или все още не си е спечелил шпорите. ↑

[9] *Spriggan* (англ.) — вид феи/елфи, подобни на дървета. Те са враждебни, пазят скрити съкровища, могат да подчинят на волята си ветровете. Обикновено изобразявани малки, те могат да се издуват до огромни размери. ↑

[10] *Lich*, *liches* — немъртво създание, обикновено бивш магьосник или крал, използвал магическо заклинание, за да постигне безсмъртие като ходещ труп. Изобразявани като смъртнобледи, мършави, почти като скелети. ↑

6. СПОМЕНИ

В покрайнините на Шадоус Фол имаше две къщи на скромно разстояние една от друга. Едната — пуста, а другата — обитавана, но и в двете витаеше духът на миналото, което не можеше да бъде забравено или пренебрегнато. Домът вдясно бе мъничко, скромно място, малко позанемарено и порутено може би, но всичко би могло да се оправи с малко грижа и усилие. Не бе далеч от града, но никой не го посещаваше, ако не се налагаше. Три жени и младо момиче поред надникнаха от прозорците на първия етаж, но там живееше само една жена. Казваше се Поли Къзинс и нещо ужасно ѝ се бе случило като дете. Не можеше да си спомни какво, но къщата не бе забравила. Поли живееше на приземния етаж, но понякога отиваше на първия и се разхождаше от стая в стая, поглеждаше през прозорците, понякога в дирене на спомен, друг път — да избяга от такъв. В стаята без прозорец нещо дишаше бавно и равномерно.

Поли стоеше в пролетната стая и гледаше първите признаци на напъпили листенца по дъба навън. Въздухът бе свеж и прохладен, пълен с обещания за предстоящата година. Осемгодишната Поли трябваше да се изправи на пръсти, за да надникне през прозореца. Бе доста приятно дете с откровено хубаво лице и дълга руса коса, грижливо сресана назад и сплетена на две дълги плитки. Бе облечена в най-красивата си рокля, която също така ѝ беше любима. Бе едва на осем и нещо ужасно бе нахлуло в живота ѝ. Тя погледна през прозореца, но никой не се задаваше по пътя откъм града, независимо колко дълго гледаше и чакаше.

Бе сама в къщата. (Само дето това не бе истина, не и в действителност.) Гледката от пролетната стая бе най-обещаваща, но също така след известно време ставаше най-досадна, а прагът на търпимост към досадата при осемгодишните е много нисък. Не за пръв път ѝ хрумна, че може да отвори прозореца и да излезе навън сред пролетния пейзаж пред нея. Ала никога не го правеше. Имаше нещо в

къщата, което я задържаше тук. Поли Къзинс, осемгодишна, въздъхна и ритна стената с краче, обуто в елегантна, но практична обувка, после обърна гръб на пролетта и излезе от стаята.

Докато излизаше, внезапно и със зашеметяваща бързина израсна до ръста на възрастен човек. Протегна ръка да се подпре на стената в коридора, намираще успокоение и увереност в този вечен и неизменен път. Промяната бързо приключи и тя пое дълбоко въздух, замаяна от нахлудата в новата ѝ плът нова кръв. Отново бе на осемнайсет години, върнала се бе от роднини, за да живее с майка си в старата им къща. В къщата имаше още нещо, но тогава не знаеше какво. Бе висока пет фута и десет инча, с горда осанка, с дълга руса коса, пусната свободно край пълничко приятно лице. Не бе красавица и нямаше да се промени, но би изглеждала хубава, ако не бяха очите ѝ. Бяха светли, размито-сини, много студени и винаги бдителни. Очите на човек, който мисли много и казва малко. Тя мина по коридора, отвори друга врата и влезе в лятната стая.

Ярко слънце блестеше на толкова синьо небе, че бе болезнено да гледаш към него. Слънчевата светлина се изливаше над ливадата долу като гъст, течен мед, а в сияйното небе се рееха птици, сякаш плаващи петънца. Поли погледна навън към света на лятото — единствено за него бе мечтала винаги, но къщата (или нещо в нея) не я пускаха навън. Извърна се от прозореца. Не можеше да понесе да гледа дълго лятото. Връщаше спомените от последния път, когато бе щастлива. Когато се бе върнала в този дом, без да знае какво я чака. Обърна гръб на лятото и излезе от стаята.

Навън в коридора раменете ѝ поувиснаха леко, тъй като в миг изминаха четири години и тя пак бе на двацет и две. Очите ѝ бяха смутени и объркани, а косата ѝ бе съвсем късо подстригана. Това направиха в болницата, в онова официално свежо и жизнерадостно учреждение, където я отведоха след нервния срив. Не ѝ пукаше. Не ѝ бе грижа за нищо друго тогава, освен да се измъкне от къщата. Бе живяла сама там, след като майка ѝ умря и ѝ бе дошло твърде много. Когато ѝ казаха, че са я излекували, тя все пак се върна там, защото нямаше къде другаде да отиде. Принадлежеше на това място. Изправи рамене и влезе в отсрещната стая. Погледна през прозореца към есента. Поизсъхнали листа в златисто и бронзово все още висяха по клоните на дъба, но повечето ги нямаше, а клоните бяха оголени като

кости. Харесваше най-много есента. Бе време за отдых. Изискваше по-малко от нея. Така изглеждаше, когато имаше нужда светът да не я безпокои с присъствието си. В същото време преходният характер на есента ѝ бе вдъхнал увереност, че светът може да се промени, без да се налага да е силна. Тя се взря навън, а после неохотно отмести поглед. Никога не оставаше дълго от страх, че гледката може да загуби очарование и да я направи неспокойна. Излезе от стаята в коридора и още тринайсет години увиснаха на плещите ѝ. Отново бе на действителната си възраст, оставаше ѝ само още един прозорец.

Върна се по коридора и влезе в следващата стая, празна като всички останали, и погледна през прозореца към зимата. Беше студено и мразовито, небето бе свъсено и надвиснало застрашително. Слана покриваше ливадата и блестеше по алеята. Тази сцена ѝ се нравеше най-малко, защото това бе настоящето и светът продължаваше да съществува без нея, без да го е грижа за нейните нужди. Зимата ставаше пролет, после идваше лято, а то преминаваше в есен, отново и отново, един свят без край. Можеше да слезе долу и да излезе от къщата навън в зимата по което и време да реши. Само че всъщност не можеше да го направи. Къщата и това, което се намираше в нея, не я пускаха. Пазаруваше по телефона, плащаше по пощата и никога не излизаше навън.

Поли Къзинс, трийсет и пет годишна, на вид с десет години по-възрастна. Болезнено слаба, почти мършава; носеше твърде тежко бреме, за да го понесе. Не бе ни най-малко онова, в което осемгодишното момиченце бе очаквало, че ще се превърне.

Забеляза някакво движение и видя с лека изненада как някакъв мъж идва по улицата към къщата. Първо си помисли, че може да се е изгубил. Никой не идваше насам, освен ако не се налагаше. Нямахше какво да се види освен двете къщи, а всеки, който знаеше за тях, предпочиташе да не поема риска да ги обезпокои. Но мъжът продължаваше напред, без да бърза, без да дава никакъв признак за страх или страхопочитание. Изглеждаше доста приятен, даже красив, смугъл, замислен. Накрая спря пред къщата отсреща и се загледа продължително в нея. Домът на семейство Харт.

Поли усети, че я обзема разочарование, че не е дошъл да види нея, после се намръщи, като осъзна, че лицето на мъжа ѝ е смътно познато. Навъси се, когато той обърна гръб, и се опита да улови

мисълта, която ѝ се изплъзваше, но не успя, както ставаше с много от мислите ѝ. Остави я да си отиде. Щеше да се върне, ако е важно. Мъжът внезапно закрачи напред, изкачи стъпалата и отключи входната врата. Поли примига стъписана. Никой не бе стъпвал в дома на семейство Харт от двайсет и пет години, доколкото знаеше. Любопитството я зачовърка като трепет от присъствието на нов приятел, тя се обърна и излезе от зимната стая. Тръгна надолу по коридора към стълбите, стараейки се да не бърза. Следваше да мине покрай последната стая, тази без прозорец, но вратата бе заключена и тя я подмина с високо вдигната глава. Долови нечие дишане, тежко и забавено, но не надникна в стаята. Вътре нямаше нищо. Съвсем нищо. Чуваше дишането по целия път надолу по стълбите.

На долния етаж всички прозорци показваха една и съща гледка и един и същи сезон. Приземният етаж показваше светът такъв, какъвто е, нищо повече. Поли живееше долу и бе направила една от стаите спалня. Прекарваше възможно най-малко време горе. Имаше толкова спомени там. Ала понякога чувстваше, че я зове и тогава трябваше да се качи, независимо дали иска, или не.

Отиде до прозореца и се загледа към къщата на Харт отсреща. В този момент непознатият надзърна през прозореца и тя видя лицето му отново. Бе сигурна, че го познава отнякъде. Или от някога. Дишането ѝ се учести. Вероятно бе част от миналото ѝ, от годините, които бяха изгубени за нея. От времето, за което бе предпочела да не си спомня вече. Мъжът се отдръпна от прозореца и изчезна навътре в къщата, но лицето му остана да танцува почти предизвикателно в мисълта ѝ. Беше го виждала преди, когато бе много млада. Бе лицето на Джонатан Харт, който някога живееше със семейството си в отсрещната къща, когато тя бе на осем години.

Дали местата си мечтаят за хората, докато те се завърнат?

Джеймс Харт стоеше в коридора на къщата, в която бе израснал, и изобщо не можеше да я познае. Почувства се разочарован и предаден, макар да си бе повтарял да не очаква твърде много толкова бързо. Що се отнасяше до спомените му, никога преди не бе идвал в този дом, но се надяваше, че като е тук, нещо може да се размърда в паметта му. Освен ако онова, което се бе случило тук, не е било

толкова ужасно, че някаква част от него бе решила да забрави. Все още не знаеше защо семейството му е напуснало така набързо. От онова, което каза Времето, пророчеството е било доста обезпокоително и е изплашило всички, но какво бе накарало родителите му да решат просто да зарежат всичко и да избягат? Заплашил ли ги е някой? Някой, който е вярвал, че семейство Харт застрашават Вратата към вечността и самия Шадоус Фол? Или пък родителите му са повярвали и са напуснали града, за да го предпазят? Той сви мислено рамене и опита първата врата вляво. Тя се отвори лесно, дори без да скръцне.

Стаята бе светла, просторна, с приятни, обикновени мебели и доста сладникави гравюри по стените. Над претрупаната камина тиктакеше бавно, отмерено часовник. Харт се намръщи. Не харесваше този звук. Бе убеден, че е така, защото зъболекарят, при когото го водеха, имаше бавно тиктакещ часовник в чакалнята и може би му напомняше някогашния страх... В стаята бе тихо и спокойно, сякаш обитателите бяха току-що излезли и всеки момент можеха да се върнат. Мисълта леко го обезпокои, той погледна през рамо, сякаш очакваше някой, някакъв дух, да го наблюдава. Нямаше никого. Излезе от стаята и затвори старателно вратата след себе си.

Мина през къщата от стая в стая и никоя част нея не му изглеждаше ни най-малко позната. Навсякъде бе чисто и подредено, сякаш прислужницата току-що бе минала оттам. При все това, според Времето, никой не бе посещавал къщата на семейство Харт, откакто семейството я бе напуснало, макар че старецът бе озадачаващо потаен относно причината за това. Нямаше дори прах... нищо, което да подсказва, че някаква промяна е настъпила за тези двайсет и пет години. Застана горе на стълбите и се запита какво да прави понататък. Бе минал през всички стаи, вдигна някои неща, после ги остави и все така не се появи и следа от спомен. Струваше му се, че може да е всякоя друга, чужда къща. Но той бе прекарал първите десет години от своя живот тук, трябваше да е оставил някакъв следа. Постоя дълго намръщен, потупваше ядно с юмрук хълбока си. Нямаше къде другаде да погледне... Изведнъж го осени вдъхновение, погледна нагоре и точно над главата си видя вратичката към таванската стая.

Не му отне много време, за да проумее как да я отвори, да издърпа сгъваемата стълба и да се изкатери горе. Бе тъмно, тясно и определено миришеше на мухъл, но нещо в това място го привличаше.

Усети го. Протегна ръка и включи единствената крушка — едва когато го стори осъзна, че е знаел мястото на ключа и не се е наложило да го търси. Огледа се бавно. Тясното пространство бе запълнено със стари кашони и десетки книжни пакети, завързани с връв. Наведе се над най-близкия кашон и махна парчето плат, което скриваше съдържанието му. Оказа се, че са още купчини хартия, поставени в книжни торби с дати върху тях. Харт измъкна една и набързо ги прелисти. Възстановени данъци, финансови извлечения, разписки. Остави ги — те не означаваха нищо за него. Премина към следващия кашон и дръпна плата. Бе пълен догоре с играчки.

Остана на мястото си, приведен над кашона. Всички играчки, които някога си имал или си изгубил, се озовават накрая в Шадоус Фол. Счупените и онези, които майка ти е изхвърлила, плюшената играчка, обичана чак докато се разпадне, и триколката също. Нищо никога не се губи наистина. Всичко се озовава в Шадоус Фол рано или късно. Такова място е то. Харт коленичи до щайгата, без да откъсва нито за миг поглед от играчките, сякаш се боеше, че могат да изчезнат, ако за миг спре да ги гледа. Посегна и извади първото нещо, което му попадна. Бе механична играчка — Батман, стар и грозен, функционален, от груба пластмаса в ярки цветове. Нави стърчащия отстрани ключ и плоските ходила запристъпваха тежко нагоре-надолу. Харт бавно се усмихна. Спомняше си го. Спомняше си как седи пред телевизора, гледа шоуто на Батман с Адам Уест и Бърт Уорд. По едно и също време, един и същи канал. („Не сядай толкова близо, Джими. Вредно е за очите.“) Спомените бяха кратки и ясни, като кадри от някакъв филм. Постави фигурката на пода и тя се отдалечи наперено, като бръмчеше силно и се поклащаше тромаво. За миг се запита дали самият Батман живее в Шадоус Фол, но май не. Героят все още бе популярен. Хората все така вярваха в него.

Следващото нещо, което измъкна от щайгата, бе старо издание на Далек^[1] с твърди корици. Поредицата по Доктор Ху от времето на черно-белите филми, докато все още бе страшен. Харт бавно прелисти книгата и с това откъслечни спомени нахлуха внезапно — как седеше в леглото прекалено рано в коледното утро, четеше новата си книжка вместо, както трябваше, още да спи. В мига, в който ги откри, историите му се сториха познати, но само спомените изплуваха. Те не му казваха нищо за момчето, което ги бе прочело.

Колички Тъндърбърд. Астън Мартинът на Джеймс Бонд със седалката катапулт. Батмобилът, който изстрелваше ракети и имаше трион за метал, скрит под капака. Кутия, пълна с различни модели войничета — имаха вид сякаш бяха водили дълъг и активен живот. Оръжие с формата на реактивен самолет, което изстрелваше лепящи се стрелички. Домашни и диви животни, разхвърляни небрежно. Влакчета, все още в кутиите. Колекция от пластмасовите чудовища на Аврора^[2].

Спомените изплуваха и изчезваха, връщаха неясния, но все по-конкретен образ на едно малко момче, дребно за възрастта си, срамежливо и затворено, което играеше със своите играчки, защото имаше малко деца на неговата възраст, с които можеше да поиграе. Но и защото още тогава имаше нещо странно в него... Харт седна до кашона, загреба с ръка елементи от лего и ги остави да падат между пръстите му като пясъка в пясъчен часовник. Спомените изплуваха бавно, краткотрайни и несвързани, оставяха смътно усещане за детето, което някога е бил. Причиняваше му дискомфорт. На малкия Джеймс Харт не му липсваха грижи и любов, но повечето от времето си прекарваше сам. Не си спомняше защо, но имаше неприятното предчувствие, че няма да му хареса да научи отговора. В неговото детство имаше нещо странно. Нещо потайно около самия него.

Прекалено загадъчно дори и за Шадоус Фол.

Внезапно го побиха тръпки от ужас, сякаш нещо се бе размърдало за миг дълбоко в него. Задържа дъх в очакване да види дали ще се повтори и ще придобие по-определена форма, но нищо не се случи. Порови с безразличие в останалите играчки, но никакви други спомени не изплуваха. Погледна към разпръснатите по пода на таванската стая и единственото, което му хрумна бе, че в света отвън има колекционери, които биха платили цяло богатство за такива стари вещи. Някои от чудовищата на Аврора дори не бяха сглобени, все още си стояха в кутиите. Той заразглежда ярките рисунки по капаците на кутиите, познатите образи на Франкенщайн, Дракула, Човека вълк, и внезапно се усмихна, защото му хрумна, че самите герои може да се разхождат някъде из Шадоус Фол и да живеят в комфортно уединение. Вероятно би могъл да ги накара да поставят автографите си върху някои кутии...

Той вдигна играчките и ги прибра внимателно на място. Погледна към останалите кашони и пакети, но не изпита желание да надникне в тях. Някакъв вътрешен глас му подсказваше, че няма нищо полезно за него там. Играчките го бяха довели до таванската стаичка и бе получил всичко, което можеше да му се даде. Тръгна по стълбата надолу, качи се пак да изключи лампата, слезе отново и прибра съгваемата стълба. Заслиза по стълбището и спря в подножието. Имаше силно предчувствие, че все още не е приключил тук. Оставаше още нещо, нещо важно. Той се огледа и коридорът отвърна на погледа му, открито и невинно. Тръгна бавно напред, привлечен от огледалото, което висеше на стената. Оттам го гледаше собственото му отражение, навъсено и озадачено. И докато гледаше, лицето се променяше незабележимо — от огледалото го гледаше баща му. Неговият баща, по-млад и енергичен и може би мъничко изплашен.

— Здравей, Джими — каза баща му. — Съжалявам, че се появявам така изневиделица, но времето не е на наша страна. Ти знаеш. Оставям това съобщение за теб точно преди да тръгнем, програмирано е да се включи само в твоето присъствие. Има толкова неща, които искам да ти кажа. Щом си се върнал, значи майка ти и аз вероятно сме мъртви. Надявам се, че живяхме добре заедно, докъдето и да сме стигнали. За мен ти си все същото малко момче, но предполагам, че вече си станал мъж. Каквото и да се случи, помни, че майка ти и аз те обичаме много.

Напускаме това място заради пророчеството. Надявам се никога да не ти се наложи да се върнеш и това съобщение никога да не бъде активирано, но твоят дядо, моят баща, много настоява да избереш сам дали да се върнеш. И така, предсказанието е твърде неясно. На практика се казва само, че съдбата ти е свързана с тази на Вратата към вечността и на теб е предопределено в някакъв бъдещ момент да изведеш Шадоус Фол до края. Това ще изплаши много хора, а хората пристъпват към насилие, когато са изплашени. Новината за предсказанието все още не е стигнала далеч, затова тръгваме сега, преди някой да реши да опита да ни спре. Не зная как ще те посрещнат, ако избереш да се върнеш, но каквото и да се случи, дядо ти ще бъде тук да те защити.

Джонатан Харт замълча, погледна през рамо, после отново към сина си.

— Джими... трябва да тръгваме. Бъди щастлив.

Внезапно от огледалото го гледаше отново неговото собствено лице. Изглеждаше преbledнял и шокиран. Не бе виждал баща си като млад. Нямаше никакви снимки от този период и сега Харт разбра защо. В очите му напираха сълзи, когато се извърна от огледалото. Не можа да се сбогува с баща си, нито с майка си. Те потеглиха с колата, както всеки друг ден, а той разбра, че се е случило нещо лошо едва когато дойде полиция и му съобщи, че са загинали в катастрофа. В началото не им повярва, не преставаше да повтаря, че баща му е твърде добър шофьор, за да допусне автомобилно произшествие. Не спираше да повтаря това до мига, в който трябваше да идентифицира телата в моргата. След това доста време не каза нищо повече за каквото и да е.

— Сбогом, тате. Сбогом.

Подсмърча малко, запримига бързо. Нямаше време за това. Скоро същите хора, които бяха прогонили семейството му от Шадоус Фол, щяха да научат, че се е върнал, и тогава адът щеше да се разтвори. Той трябваше да открие истината за своето семейство и за пророчеството, а това означаваше да потърси дядо си. Бащата на баща му, този който бе оставил картата и инструкциите, довели го обратно в Шадоус Фол. Посланието в огледалото изглежда подсказваше не само че дядо му все още живее тук, но и че в действителност има достатъчно власт, за да е в състояние да защити своя внук. Харт се намръщи. Родителите му никога не говореха много по семейни въпроси. Бе израсъл без баба и дядо, без вуйчовци и лели, братя и сестри и не бе му се сторило странно, докато приятелите му от училище не му обърнаха внимание. Тогава бе задал някои въпроси, но отговори не получи. Родителите му просто отказваха да разговарят за това. Измисляше си всякакви фантазии след това. Представяше си, че е осиновен или отвлечен, или пък че баща му е бил свидетел на някакво престъпление и е помогнал да тикнат някой голям бос на мафията зад решетките и трябва да се укрие някъде, за да не го убият. Накрая реши, че гледа твърде много телевизия, и заряза темата. Предполагаше, че все някой ден родителите му ще се решат да му кажат. И после изведнъж вече ги нямаше.

Осени го мисъл. Щом дядо му все още е тук, сигурно има и други от семейството. Може би братовчеди, достатъчно далечни, за да са останали незабелязани за врага. Тази дума го смрази. Врагове...

Хора, които биха го наранили, дори убили заради онова, което някой ден би могъл да стори. Предполагаше, че би следвало да се чувства застрашен, дори изплашен, но това бе нещо съвсем ново, твърде странно. Не би могъл да го вземе насериозно. В противен случай ще се изправи срещу сенките.

Сенки... Думата отекна в него като звън на огромна желязна камбана, в мислите му внезапно колебливо се мярнаха спомени, като разбъркана колода карти. Опита да ги сграбчи, но те се изплъзнаха, недооформени и незавършени и тогава един от тях го поразил с яснота и вдъхновение. Той бе самотен като дете, затова си бе измислил въображаем приятел. Назова го с логиката си на дете, в която отсъстваха всякакви сложни думи, просто така: „Френд“^[3]. Разговаряше с него, доверяваше му се и неговата сянка Френд го пазеше от всички чудовища, които го плашеха нощем. Споменът го изненада и очарова. Никога не бе смятал себе си за изобретателен. Жалко, че неговият приятел не бе наоколо, би могъл да се възползва от малко защита.

Импулсивно вдигна ръце и изобрази някаква сянка на стената пред себе си. Не бе правил това от дете, но старите умения бързо се върнаха, сякаш бе едва вчера. Заек с потрепващи уши, птица с разперени криле, маймуна и патица. Сенките подскачаха и танцуваха на стената пред него съвсем като истински. Харт се усмихна и отпусна ръце. А сенките останаха по местата си.

Харт отстъпи крачка назад, дъхът му секна в гърлото. Ръцете му бяха встрани до тялото, а сенките все така стояха на стената, макар че вече нямаше причина да са там. Размърдаха се отново и повториха изображението с гъвкавост и лекота, после се спуснаха бавно надолу по стената и оформиха друга една сянка — неговата собствена. Той рязко дръпна краката си назад, за да избегне контакта с нея, а тя се изправи назад — човешка фигура, висока колкото него, със скръстени на гърдите ръце.

Частица от Харт искаше да се обърне и да избяга, но след нещата, които бе видял в Шадоус Фол, една сянка със собствена воля всъщност не бе толкова страховита. А имаше и нещо почти... познато в нея. Беше виждал това като дете. Помнеше го. Неговият Френд.

— И къде, по дяволите, беше ти? — чу се леден глас. — Обръщам гръб за пет минути и ти изчезваш за двайсет и пет години!

Поне можеше да оставиш бележка. Това ли ти е благодарността за това, че се грижих за теб през всичките тези години? Когато баща ти беше на работа, а майка ти бе твърде заета? Винаги бях до теб и каква ми е наградата? Двайсет и пет години в една празна къща. Нямах с кого да говориш, нямаш компания. Ако не трябваше да чистя и да подреждам къщата, щях да съм се побъркал. Никой не се отбива, единствената съседка е онази луда жена отсреща, горкото дете... и единственият канал по телевизията дава само сапунки. Плюс това че неведнъж, а цели три пъти отец Калахан се опита да ми приложи екзорсизъм. Трябва да е щастлив. Аз съм сянка, а не дух, което във всички случаи води до по-интересен живот. Е? Няма ли какво да ми кажеш?

— Очаквах да ми се отвори възможност да вметна нещо — каза Харт.

— Моля, извини ме за дето дишам... което всъщност не правя в моя случай. Ако ти беше прекарал двайсет и пет години сам вкъщи — и ти щеше да си приказваш сам.

— Френд — назова го Харт. — Липсваше ми. Дори когато не можех да си спомня за теб, някъде дълбоко вътре в мен усещах липсата ти. Как бих могъл да те забравя?

— Не бих се докосвал до такава тънка струнка за нищо на света. Е, не стой така. Къде беше, какво прави досега, разкажи ми всичко.

— Има пророчество. Трябваше да напуснем града набързо — или хората щяха да ни сторят зло. Щях да те взема със себе си, ако можех, но дори тогава знаех, че ти не би оцелял извън Шадоус Фол. Забравих всичко, когато заминах, но продължавах понякога да сънувам за теб.

— Отвели са те — повтори тихичко Френд. — Знаех си, че не би си заминал просто така и не би ме изоставил. О, Джими, толкова ми липсваше!

Сянката се хвърли напред и го обгърна като жив плащ от тъмнина. Усети я как натежа в ръцете му, сърцето ѝ биеше учестено до неговото. Трябваше да е малко страшничко или поне тревожно, но не беше. Бе сякаш притискаш в шепата си едно топло паленце с блеснали очи и изпълнено с огромна любов. Накрая Френд се поуспокои, оттегли се и зае отново мястото си на драперия върху стената.

— Хубаво е, че си пак тук, Джими. Тук ли ще останеш?

— Предполагам. Къщата сега е моя. Майка ми и баща ми са мъртви.

— О, Джими, съжалявам. Наистина. Виж, явно много неща са се случили и искам да чуя всичко, но няма защо да бързаме, нали? Разполагай се в голямата стая и си почини, а аз ще ти приготвя едно хубаво кафе.

Харт вдигна учудено вежди.

— Как ще го направиш, като нямаш тяло?

— Ще импровизирам — отвърна невъзмутимо Френд. — Имам толкова тяло, колкото ми е нужно, за да си върша работата. Как си мислиш, че поддържах къщата чиста и подредена през всичките тези години? Въпрос на желание. Сега прави каквото ти казвам и може да получиш шоколадови бисквитки с кафето. Винаги си ги харесвал.

— Няма ли да са доста твърдички след цели двайсет и пет години престой в кухнята?

— Толкова си остър и рязък, ще се порежеш в някой от следващите дни. Бисквитките са си чудесни, както и всичко останало в тази къща. Всичко е точно както си го оставил. Знаех си, че някой ден ще се върнеш.

Сянката се плъзна по стената, както дъждът се стича по прозореца, и изчезна към кухнята. Харт примига няколко пъти, после се върна по коридора и влезе пак в голямата стая. Не можеш да скучаеш в Шадоус Фол... Отпусна се в онова, което някога, преди двайсет и пет години, бе неговият стол. Изглеждаше доста по-малък, отколкото си го спомняше, но така и трябваше да е, нали? Стаята и мебелите изглеждаха елегантни, но старомодни, като обстановката в ситкомите от шейсетте години. Телевизорът бе голям и солиден и наподобяваше нещо от каменната ера. Той се загледа в него замислено с надеждата да събуди някои спомени за програмите, които е гледал като дете, както и за детето, което ги е гледало. Телевизорът отвърна безучастно на погледа му, но нещо бавно се размърда у Харт. Телевизионни програми, за които не беше се сещал откакто бе на десет години, дори от по-рано.

Шампион, конят чудо. Момчето от цирка. Товарният вагон. Бонанза...

Те се мярнаха в мислите му последователно, ярки и весели и поголеми от реалността (*Ласи и Самотният рейнджър*), но не си спомни

нищо за това, какво му е доставяло гледането на тези програми преди толкова години. Бяха черно-бели кадри, завършени. Харт въздъхна и се облегна назад в стола. Може би сянката Френд ще е ключът, който му е необходим да отключи миналото си. Той изглежда знаеше всякакви неща. Може дори да знае кой е дядо му. Сянката... сенките винаги го плашеха като дете. Не му харесваше как внезапно се раздвижват, ако се помръднеш, или как се прокрадват край теб. Те го наблюдаваха през цялото време, но той не можеше да види очите им. Как е възможно да забрави нещо, което така бе запълвало предишния му живот? Сенките бяха навсякъде, след като залезеше слънцето, наблюдаваха внимателно. Чакаха. Понякога нощем не можеше да заспи, макар че лампата в стаята му светеше, защото се боеше, че те могат да се хвърлят отгоре му, ако отмести поглед. Можеше да се отърве от тях като изключи лампата, но понякога му се струваше, че тъмнината е още една голяма сянка. Затова създаде сянката Френд — да го пази от останалите. Само дете, понеже се намираше в Шадоус Фол, в крайна сметка се оказа с един реален въображаем Френд.

Вдигна поглед сепнато, защото чу стъпки в коридора. Не бе възможно да е Френд, сянката се движеше бавно. Още някой бе в къщата с него. Той стана и се приближи тихо до вратата, продължи да стои там и отдръпна ръка от дръжката. Ако Френд бе реален, вероятно страховитите сенки също бяха реални... Внезапно потрепери от ужас, но решително се отърси. Вече не беше дете. Сега имаше истински врагове и винаги съществуваше вероятността те да наблюдават дома на Харт, просто в случай, че е достатъчно глупав да се върне тук сам и невъоръжен... Отхвърли и тази мисъл. По-вероятно бе да е съседката от отсрещната къща, дошла за чаша захар назаем и да огледа своя нов съсед.

„Онази луда жена отсреща. Горкото дете...“

Харт поклати глава. По-добре да надникне в коридора, докато все още може. Още малко от тоя сорт мисли и ще си плюе на петите от страх, скачайки от най-близкия прозорец. Отвори вратата и излезе бързо в коридора. Нямаше никого. Усмихна се засрамено и не знаеше дали да се почувства облекчен или глупав. Беше стара къща, със сигурност скърцаше и се наместваше от време на време. Тогава погледна надолу по коридора и видя, че входната врата е леко открената. Опита се да си спомни дали я бе оставил отворена, но не

мога да реши със сигурност. Мина предпазливо по коридора към вратата, отвори я и погледна. Бе тихо. Никакъв признак, че някой е наоколо. Погледна към отсрещната къща, но съседката не се виждаше на никой прозорец. Харт сви рамене неспокойно, затвори входната врата решително и се обърна тъкмо навреме, за да види ножа насочен към гърлото му.

Хвърли се настрани светкавично, с рефлекс, които не бе подозирал, че има, и ножът пропусна на косъм. Нападателят му залитна напред, загуби равновесие от замаха да нанесе удара и Харт отпусна юмрука си. В този миг се поколеба, когато осъзна, че нападателят е слаба, изпита жена, която изглеждаше почти толкова изплашена, колкото него. Острието блесна в ръката ѝ, като се подготви да нанесе повторен удар и паническата решителност на лицето ѝ измъкна Харт от вцепенението му. Той не се съмняваше, че тя има намерение да го убие, въпреки че никога в живота си не я беше виждал.

Ножът се стрелна напред отново. Харт се извъртя и острието се заби в дървената врата зад него. Нападателят се опита да го изтегли, но той се бе забил дълбоко. Харт пристъпи бързо напред и я стисна в здрава хватка, притисна ръцете ѝ към тялото. Тя се бореше свирепо, но той бе по-силен от нея. Тя се поукроти и двамата дишаха един другиму в лицето за миг. Той разчете в погледа ѝ, че се кани да го удари с коляно, още преди тя да е узряла за идеята и я оттласна от себе си. Тя се нахвърли върху него с юмруци и се опита да го изблъска от вратата, така че да стигне до ножа. Харт отби ударите съвсем лесно, но въпреки това те бяха достатъчно силни и ръцете го заболяха. Тогава Френд се спусна по коридора като смолисточерна приливна вълна, връхлетя върху жената и я обгърна като мантия. Тя се бореше отчаяно да се освободи, но Френд бе твърде силен за нея и обуздаваше движенията ѝ с лекота. Тя спря да се бори и нещо се чу откъм вътрешността на сянката — наподобяваше хлипове.

— Спомняш ли си за смахнатата жена отсреща, за която ти казах? — попита Френд. — Е, това е тя. Поли Къзинс. Прекарва доста време до прозореца и гледа как светът минава навън. Не излиза много, но сигурно и сам се сещаш. Като риба на сухо, ако питаш мен. Какво искаш да правя с нея?

— Засега стой над нея в здрава хватка — отвърна Харт като си пое въздух. — Освен това съм отворен за предложения. Телефонът работи ли? Ако е така, май трябва да се обадя на шерифа.

— Не! Моля ви, не го правете — гласът на Поли бе като на малко дете. — Ще бъда добра, обещавам.

Тя изглеждаше толкова трогателна и безпомощна, че Харт се почувства като побойник. Само един поглед към дългия нож, забит на входната врата, бе достатъчен да го накара да се отърси от тази мисъл.

— Заведи я в голямата стая, Френд, но не я изпускай нито за миг. Имам няколко въпроса, които се нуждаят от отговори, преди да реша какво да правя по-нататък.

— Твоя работа — отвърна бодро Френд. — Моят съвет е да я предадеш на шерифа, да я затвори някъде на сигурно място, да глътне ключа, но какво ли знам аз? Аз съм само един измислен приятел.

Сянката се втурна обратно по коридора, повличайки Поли със себе си. Тя не оказа никаква съпротива, но Харт ги последва на прилично разстояние, за всеки случай. Когато стигнаха стаята, Френд пусна Поли в един стол и се настани в скута ѝ като постлано килимче, притискайки я здраво на мястото ѝ. Харт издърпа друг стол и седна срещу тях.

— Кажи ми, Поли Къзинс — обърна се той спокойно към нея, — защо се опита да ме убиеш, щом, доколкото си спомням, дори не съм те зървал в живота си. И докато се опитваш да ми отговориш, посочи ми поне една добра причина да не те предам на властите като опасна лунатичка?

— Съжалявам — каза Поли почти шепнешком. — Обзе ме паника. Гледах през прозореца и те познах. Много приличаш на баща си, а аз го помня много добре. Когато разбрах кой си, кой би трябвало да си, пророчеството бе единствената мисъл в главата ми... Онова, в което се казва, че ти ще унищожис Вратата към вечността и ще си причина за края на Шадоус Фол. Уплаших се. Нужна ми е Вратата към вечността и влиянието, което тя има върху града, единствено това прави живота ми поносим. Пази здравия ми разум. Имам го, повече или по-малко — тя се усмихна тъжно за миг. — Макар да разбирам, че може и да ти е трудно да повярваш. Забележи... невинаги съм себе си и ти ме хвана в лош момент. Вече се владея. Ако ме освободиш, обещавам да се държа прилично.

Харт се облегна назад в стола. Изглеждаше достатъчно нормална в момента. Ножът ѝ беше на безопасно разстояние, Френд бе при нея, готов всеки миг да се хвърли отгоре ѝ...

— Имам силно предчувствие, че ще се разкайвам за това, но... добре. Френд, пусни я. Стой нащрек за всеки случай.

— Хрумва ми, че си луд колкото нея, но ти командваш. Само не обвинявай мен, ако измъкне отнякъде друг нож. На такава ми прилича. Но, естествено, никой не слуша мен. Аз съм просто сянка, какво ли знам?

— Френд, действай.

Сянката изсумтя неодобрително (Харт се зачуди с какво), плъзна се, освободи Поли и се настани върху стената зад нея, придобивайки отново човешка форма. Поли се протегна предпазливо.

— Интересен приятел си имаш тук, Джими. Спомням си, че ми разказа като дете, а аз не бях убедена, че трябва да ти повярвам. Ти все разказваше едни истории...

— Предпочитам да ме наричаш Джеймс — поясни Харт. — Помниш ме като дете? Какъв бях? Не си спомням нищо от онези дни.

— Ходехме на училище заедно, играехме понякога, когато родителите ни имаха нужда да ни зарежат някъде наблизко. Сузан Дюбоа ми каза, че си се върнал в Шадоус Фол. Прочела го в картите си. Знаех си, че рано или късно ще се върнеш вкъщи, но си беше малък шок да те видя отново. Разни слухове и истории те превърнаха в нещо като страшилище, докато те нямаше, дамоклев меч, надвиснал над всички нас и всичко, което ни е скъпо. Не бях разбрала колко изплашена от теб е частица от мен, докато не се оказа, че пресичам пътя и идвам до входната ти врата с кухненски нож в ръката. Но вече се владеея. В мен има... повече от един... от един човек. Единият е дете и лесно се плаши.

— Имаш предвид, че си много хора едновременно? — попита заинтригувано Харт. — Чувал съм за тях.

— Не е толкова просто — каза колебливо Поли. — Свързано е с къщата, нали разбираш. Моята къща, „Четири сезона“. Времето се е объркало тук — коя съм и на каква възраст съм зависи от това къде в къщата се намирам.

Харт погледна към Френд.

— Чуваш ли какви ги говори?

— О, разбира се, много по-интересно е от сапунките по телевизията и не е ни най-малко сложно. Мисля, че трябва да отидем отсреща и да поразгледаме къщата ѝ.

— Ти можеш ли да излизаш оттук? Мислех, че си залепен за това място.

— Бях, докато ти не се върна, но сега мога да отида навсякъде, където ти отиваш. Аз съм твоята сянка. Хайде, Джими, да отиваме. Искам да кажа Джеймс. Не съм излизал от тази къща двацет и пет години и къщата на Поли ми звучи очарователно.

— Не и преди пет минути, когато искаше да я заключим някъде и да забравим за нея. Ала си прав, звучи прекрасно. Води ни, Поли. Но само ако за миг ти хрумне да вземеш пак някой нож, ще накарам Френд да се стовари върху теб като цял тон тухли. Ясно ли ти е?

— Разбира се, Джеймс. Оценявам необходимостта от предпазливост. Моля те, разбери, не ми е лесно. Не съм посрещала хора в дома си не помня откога и не ме е грижа. Ще ми се наложи да говоря за неща, които дори със себе си не обсъждам. Смятам обаче, че е време да поговоря с някого. Щом си могъщ, както се предполага, може ти да успееш да откриеш начин да ме измъкнеш от ада, който съм си създала.

— Не съм всемогъщ, Поли — каза Харт. — Не съм специален. Просто съм си аз.

— Надявам се да грешиш — настоя тя. — И заради двама ни.

Тя се надигна колебливо на крака, сякаш очакваше всеки миг той да промени намерението си, после тръгна напред и излезе в коридора. Харт вървеше точно зад нея, готов да я сграбчи или да се хвърли встрани от нея — според случая. Тя изглеждаше съвсем с всичкия си сега, но ножът ѝ му бе направил силно впечатление. Хора с ножове винаги взимаше насериозно. Поли спря на входната врата, погледна към забития в дървото нож, после отвори вратата и излезе на улицата. Харт я последва, Френд се поклащаше по петите му като всяка друга сянка. Той внимателно заключи след себе си вратата, после тримата пресякоха пътя към къщата на Поли. На Харт му изглеждаше съвсем обикновена, но бе стоял достатъчно в Шадоус Фол, за да знае, че това изобщо нищо не значи. *Времето се е объркало тук...* Поли отвори входната врата и влезе вътре. Харт и Френд я следваха на няколко крачки.

Определено нещо бе сбъркано в къщата, наречена „Четири сезона“. Харт го долавяше във въздуха — безкрайно напрежение. Усещаше как нещо го притиска, долавяше нещо целенасочено. Някой или нещо чакаше тук. Пристъпи в коридора, ярко огрян от следобедното слънце, и трябваше да устои на порива да поглежда назад през рамо. Как можеше Поли да живее на такова място? Той едва бе пристигнал и вече му се искаше да се обърне и да излезе веднага. Поли погледна назад да каже нещо и той побърза да прикрие безпокойството си. За пръв път си даде сметка, че разбира нейното напрежение, правещо я непрекъснато нервна и възбудена, подобно струна на китара, опъната докрай и доста дълго време останала в това положение. Тя се изчерви леко от погледа му и пооправи с ръка разрошената си косата, сякаш за пръв път си даваше сметка как изглежда в неговите очи.

— Съжалявам, доста е разхвърляно тук, видът ми също е занемарен. Ако знаех, че ще имам гости, щях да се постарая. Малцина идват тук, в повечето случаи така ми харесва. Хората смятат, че съм луда. Понякога и аз мисля така.

Тя се огледа, сякаш се опитваше да реши къде да го въведе.

— Трябва да се опиташ да разбереш, Джеймс — това място е опасно. Времето се движи различно тук. Нещо се случи в тази къща много отдавна, когато бях малко момиченце. Нещо ужасно. Ала не си спомням какво. Сузан ми каза, че си изгубил спомените си от детството. Аз нямах този късмет. Още помня. Спомените ме преследват, тази къща също. На горния етаж има четири различни стаи и във всяка от тях аз съм друг човек. Четири различни версии на мен самата. Тук долу нещата са по-стабилни. Позволява ми се да съм самата аз. Ела в кухнята. Там ще сме в безопасност, а е и в най-отдалечената част на къщата, тя няма да може да ни чува като говорим.

Поли го поведе надолу по коридора към кухнята, като бърбеше възбудено през цялото време. Харт не успяваше да следи и половината от онова, което казваше, но все пак слушаше внимателно, за да открие какво се е случило преди много време с Поли и нейната къща. В кухнята беше разхвърляно, но бъркотията бе приятна — от онези места, където знаеш кое къде е и не ти се налага да търсиш. Всяка свободна повърхност бе зарита от вещи, но нямаше никаква мръсотия, а подът бе безукорно чист. Поли махна един стар пуловер от някакъв

стол, пусна го небрежно върху дъската за изцеждане и покани с жест Харт да седне. Той седна и незабелязано побърза да се увери, че Френд е още с него и наблюдава как Поли се суети из кухнята, докато прави кафе. Не спираше да приказва, може би защото се страхуваше от това, какво ще изпълни тишината, ако тя не се погрижеше за това.

— Нещо лошо ми се случи, когато бях на осем години, и още продължава да е в една от стаите горе. Тази без прозорец. Откакто се случи, не съм влизала в нея, но нещо там ме очаква.

Поли вече звучеше странно спокойна, сякаш облекчена от това, че е с някого, с когото да поговори за всичко.

— В миналото се опитвах да се изправа срещу него. Опитах, като бях на осем, после на двайсет и две и наскоро, миналата година. Не можах. Не бях достатъчно силна и всеки път когато се провалях, някоя стая отнемаше частица от мен и я задържеше в плен подобно мушичка в кехлибар. Когато се кача горе, къщата отново ме превръща в тези хора. Не като наказание. Отне ми доста време да разбера това. Къщата се опитва да ме излекува, да ме накара да преодоляя това, което се е случило тук, като се изправа с лице срещу него. Ала аз не мога.

Тя замълча и Харт се постара да подбере думите си много внимателно.

— Какво всъщност ти се е случило, когато си била на осем години? Спомняш ли си нещо?

— Не. Майка ми беше излязла, бях сама вкъщи с баща ми. Нещо ужасно се случи между нас. Толкова лошо, че не мога да понеса мисълта да си спомня, нещо ужасяващо, което все още витае в тази къща и ме преследва.

„О, Боже — помисли си Харт. — Говори за сексуално насилие. Баща ѝ трябва да я е... нищо чудно, че не иска да си спомня.“

— Защо не си тръгнеш? — попита я накрая, когато се увери, че гласът му няма да го издаде. — Просто да си опаковаш нещата и да заминеш, да оставиш всичко зад гърба си?

— Не мога. Къщата не ме пуска. Докато има тези части от мен там горе, не съм цяла. Една част от къщата иска да ме излекува, другата се храни от мен. И така, аз продължавам да се боря със страховете си и всеки път, когато се провалям, фрагмент от мен остава в тази къща. Скоро няма да можеш да се движиш тук заради различните версии на мен самата, задръстили това място.

Опита се да се усмихне на собствената си шега, но без особен успех. Прехапа устни и се извърна рязко, за да не види Харт, че в очите ѝ напират сълзи. Той седеше там неловко, искаше да помогне, но не знаеше какво е най-добре да каже или да направи. Внезапно Френд доплува по кухненската маса и загърна като шал потръпващите ѝ рамене.

— Хайде, хайде, не си го слагай толкова присърце, миличка. Всичко е наред, вече не си сама. Бедата е, че твърде дълго си се опитвала да се справиш с това сама. Никой ли не е пробвал да поговори с теб за това преди?

— Не. Никога не съм допускала никого тук, дори и Сузан, най-добрата ми приятелка. Единственият, който би могъл да помогне, е майка ми, но тя не би ме разбрала. А можеше и да каже, че аз съм виновна за всичко. Почина, когато бях на осемнайсет. Точно когато за пръв път се опитах да вляза в стаята и се провалих. И тази част от мен наблюдаваше погребалната ѝ процесия от своя собствен прозорец, докато детето гледаше от друг. Оттогава само аз съм тук и ставам все по-самотна, когато парченца от мен се откъсват и попадат в плен. Никой не идва, чувстват силата на къщата „Четири сезона“. Това е ревност, тя не иска някой, който би могъл да се опита да ме освободи, да идва тук. Изненадана съм, че ти успя да влезеш. Трябва да си много силен. Дори когато се опитвах да те убия, част от мен знаеше, че си специален.

— Аз знаех това още когато той беше дете — каза Френд. — Всичко ще бъде наред. Джеймс и аз ще се погрижим да се справиш. Ще започнем оттам, когато си била на осем, ще минем и през останалите ти същности, докато накрая стигнем до онова, което те е изплашило в началото. Тогава ще му сритаме задника.

— Извинете за минутка — обади се Харт. — Може ли да поговоря с теб насаме, Френд? Вън, в коридора?

— Разбира се, Джеймс, но не може ли да почака?

— Не, не мисля.

— О, добре тогава. Извини ни, скъпа, няма да се бавим. Ще се справиш ли за малко сама?

— Да — отвърна Поли. — Имам доста практика в това да съм сама.

Харт се изправи и излезе в коридора, Френд се плъзна по стените след него. Джеймс грижливо затвори вратата на кухнята след себе си, отдалечи се предпазливо по коридора, после погледна гневно сянката си.

— Какво, по дяволите, смяташ, че правиш? Тази жена има нужда от компетентна психиатрична помощ! Очевидно е била подложена на сексуален тормоз като дете и от страх, срам и чувство на вина е предпочела да потисне спомена, вместо да се изправи пред него. Тези другите фрагменти не са нищо друго, освен проява на раздвоение на личността. Има нужда от професионална помощ. Не може да се предвиди каква вреда биха ѝ нанесли двойка аматьори с добри намерения!

— Ако отдръпването можеше да помогне, тя щеше да се е справила досега — отвърна спокойно Френд. — Опитва се цял живот да го преодолее, така че може да си сигурен, че е пробвала всичко. Ние можем да ѝ помогнем, Джими. Ние сме специални. Ти, защото също си изгубил своето детство, а аз — защото не съм напълно реален. Нищо не може да ми навреди или да ме изплаши и аз мога да предпазя Поли буквално от всичко. Научих се да правя доста неща, докато те чаках да се върнеш. Тя е права, Джими. В теб има сила. Не знам каква е тя, но я усещам, като бръмчене на скрит механизъм в очакване някой да натисне подходящото копче. Трябва да свършим тази работа, Джими. Поли има нужда от нас.

Харт си пое дълбоко въздух и го изпусна бавно.

— Наистина имам лошо предчувствие, Френд. В тази къща има нещо друго — освен Поли. Усещам как наблюдава и чака. Ако в мен има някаква сила, това е новина за мен. Обаче си прав — не можем просто да обърнем гръб на Поли. Дори и само защото може да ти забие нож в него. Ако ще си имам съсед, бих предпочел да не е лунатичка с нож.

— Станал си много циничен, Джими. Не съм сигурен, че одобрявам.

— Прав си, но мисля, че се разбрахме да ме наричаш Джеймс, а не Джими. Виж какво, казах, че ще помогнем, нали? Просто смятам, че за всички ни е по-безопасно да си отваряме очите, като се заемаме с това. Е, добре, да се залавяме с шоуто, преди да имам пристъп на здрав разум.

Той се усмихна, Френд поклати глава и двамата се върнаха в кухнята. Поли стоеше обърната с гръб и гледаше през прозореца. Бе обгърнала с ръце тялото си, сякаш внезапно ѝ бе станало студено или просто за да спре да трепери. Тя не се огледа, когато те влязоха.

— Преди да дойдеш, вечно се боях — каза бавно. — От онова, което може би се е случило в миналото, от онова, което се намира в стаята без прозорец, и от това, че във всеки момент ще ме извика отново и ще трябва да отида. Ала не знаех какво е наистина страх, докато ти не дойде и не ми предложи помощ. Толкова много искам да се освободя от всичките етапи на миналото си, но мисълта, че ще опитам и ще се проваля ме плаши толкова много, че едва дишам.

— Не се тревожи — каза Харт. — Каквото и да се случи, няма да те оставя тук сама. Ако не мога да намеря начин да те измъкна, добре си дошла в дома ми отсреща. Там ще си в безопасност.

— Ти не разбираш — възрази Поли.

Обърна се и го погледна, а в безизразния поглед нямаше никаква надежда.

— *Не мога* да си тръгна оттук. Къщата не ме пуска. Каквото и да има в нея, аз помогнах да се създаде, аз му дадох власт над себе си. И зная — без всякакво съмнение, — че по-скоро би убило и двама ни, отколкото да ме пусне.

На Харт му се прииска да пристъпи напред, да я прегърне и утеши, но болката по лицето ѝ бе бариера, която не можеше да преодолее.

— Е, добре — отвърна той енергично. — Ето какво ще направим. Ще се качим горе и ще влезем в стаята, където си на осем години, после ще минем по останалите, за да съберем всички частички от теб и ще ги направим отново едно цяло. Ще те възстановим пак, после ще проверим какво има в последната стая и ще се справим с него.

Усмихна се леко.

— Опитвам се упорито да звуча уверено, сякаш знам какво правя, но всичко зависи от теб. Повярвай ми, Поли. Не се сещам за нито една причина защо трябва да го правим, но опитай. Някога сме били приятели, макар и да не си спомням, но се заклевам, че ще направя всичко, което мога, за да ти помогна. Френд също. Проваляла си се преди, защото си била сама, но сега ние сме тук. Няма да те разочароваме. Няма да допуснем да се провалиш. Готова ли си?

— Не — отвърна Поли. — Но, както и да е, да го направим.

Тя отпусна кръстосаните си ръце, отиде и застана с лице срещу него.

— Беше мърляво малко момче. Дрехите ти винаги бяха мръсни, а косата ти — рошава. Аз бях неизменно спретната и чиста, тип-топ. Единствено с теб предпочитях да играя и споделях неща, които не би ми хрумвало да споделя с друг. Когато ти си замина, мислех, че е настъпил краят на света и те мразех заради това, че си отиде и ме остави тук — с онова ужасно нещо, което се бе случило. Мисля, че отчасти затова се опитах да те убия преди малко, щом трябва да сме честни един с друг. Но сега си тук и аз пак храня надежди. Къщата е друга, откакто влезе в нея. Може би е било предопределено да се върнеш тук и да ми помогнеш. Такъв си е Шадоус Фол понякога. Но, Джеймс... в теб може да има сила, ала и тук определено има, изграждана с години от чувство за вина и от страдание. Тя е истинска като мен самата и не иска да стана отново едно цяло. Не зная какво ще стори, щом реши, че си враг. Не се налага да правиш това, Джеймс.

— Налага се — възрази той. — Ние сме приятели, макар и да не си спомням. Води ме, Поли.

Тя се усмихна, докосна с пръст устните си, после го притисна към неговите. Излезе в коридора, не погледна назад. Харт и Френд я последваха и не изоставаха. Поли бе изправила гръб, главата ѝ бе високо вдигната и само напрежението в раменете ѝ издаваше силите и емоциите, които воюваха в нея. Коридорът изглеждаше някак по-тъмен и по-страховито тесен и Харт изпита непреодолима нужда да докосне с ръка стените, за да се увери, че те не се приближават една към друга. При все това не го направи. Не искаше да стори нещо, което би могло да разсее вниманието на Поли сега, когато бе събрала смелост да стигне докрай. Нямаше ясна представа доколко храброст има тя да се изправи срещу един страх, с който бе живяла през по-голямата част от живота си, но бе повече от достатъчно, за да го впечатли подобаващо. Не бе сигурен защо Поли му хареса, особено след епизода с ножа, но бе решен независимо от това какво ще му коства, да я освободи от нейното минало. Каквото и да му струва това. Тя спря внезапно до една затворена врата и Харт едва не се блъсна в нея.

— Ето откъде започна всичко — каза тихо Поли. — Бях на осем. Играех си сама, а майка ми я нямаше вкъщи. Татко беше горе. Извика

ме и аз се качих. И тогава се случи, не знам какво точно, но животът ми вече не бе същият.

Тя пое дълбоко въздух, отвори вратата и пристъпи непоколебимо вътре. Отстъпи крачка встрани, за да може Харт да застане до нея. Той влезе с ръце, стиснати в юмруци, макар че не знаеше защо. Стаята бе почти обидно обикновена, с хубави, удобни мебели сред обстановка, създадена с вкус. Следобедното слънце светеше ярко през прозореца и лъчите му образуваха сияйни вадички по килима, сякаш от златисто вино. Поли направи крачка напред и коленичи пред празната камина.

— Ето тук бях, пухкаво малко създание с безупречни плитки, редях си някакъв пъзел, не особено успешно. Беше много сложен за възрастта ми наистина, но не исках да го призная. Тогава приемах предизвикателствата съвсем лично. Част от мен е все още тук, взима парчетата от пъзела и ги поставя долу. Чакам татко да ме извика.

„Поли! Ела горе. Нуждая се от теб.“

Гласът бе дрезгав и напрегнат. Глас на мъж. Той сякаш отекна в стаята — отзвук от миналото, резониращ в настоящето. Поли се изправи на крака и излезе през вратата. Харт побърза да я последва. Тя мина по коридора, без да бърза, и спря в подножието на стълбите. Без да се оглежда, протегна ръка към Харт. Той я хвана и двамата се заизкачваха заедно нагоре към миналото. Изглеждаше по-тъмно, сякаш слънцето се бе скрило. Навсякъде имаше сенки. Френд ги следваше по петите като куче пазач. Харт усещаше как напрежението ѝ расте, сякаш тя бе тетива на лък, опъната докрай, но също така долови и сила. Дори да бе усилие да контролира отчаянието, а не истинска смелост, все пак стори необходимото. Харт стисна силно ръката ѝ и се опита да ѝ вдъхне част от своята решителност.

„Ако си още там, татко на Поли, идвам при теб. Ако по някакъв начин си още жив, ще те убия, а ако си мъртъв, ще те изровя и ще се изплюя отгоре ти. Не си спомням за теб изобщо, но те ненавиждам за онова, което си ѝ причинил. Ще сторя всичко необходимо, за да я освободя от теб. Каквото и да ми коства.“

Бяха вече горе и Поли стисна ръката му силно, до болка. Тя тръгна напред, без да го изчака и отвори вратата пред себе си. Поколеба се на прага, докато вратата зейна широко, а Харт се напрегна в очакване нещо да се случи. Не последва нищо.

— Бях на осем години, съвсем сама и чух татко да ме вика. Първо дойдох тук, защото се опитвах да отложам за по-късно да отида при него. Не помня защо, помня само колко изплашена бях. Боя се и сега.

— Този път не си сама — напомни ѝ Харт. — Френд и аз сме до теб.

— И все пак ме е страх. Само че този път нищо няма да ме спре.

Тя влезе в стаята, наведе се рязко, сякаш внезапно я сви стомах. Смали се, спихна се като надуваема играчка. Умалената ѝ ръчичка се изплъзна от неговата и тя застана пред него — отново малко момиченце, облечено с рокличка в ярки, весели цветове. Погледна го кратичко с очите на възрастен, после се извърна и надзърна през прозореца. Харт се приближи и застана зад нея. Погледна навън — беше пролет.

— Била съм тук толкова пъти — каза малкото момиченце. — Гласът ме призоваваше, аз идвах, само защото ако не дойдех, той не преставаше да ме вика, докато не се подчиня. Странно чувство е да знаеш, че каквото и да се случи, никога няма да ми се наложи пак да дойда тук като дете. Никога не съм знаела какво е да изоставиш детството си завинаги, никога да не го преживееш отново. На част от мен ще ѝ липсва, но ще си струва свободата.

Тя му протегна малката си ръчичка да я хване отново и той внимателно я пое в дланта си. Беше много мъничка и много крехка и в него отново пламна гняв и измести страха и неувереността. Поли се обърна и излезе от стаята с пролетта и тръгна по коридора. Погледът ѝ се спря за миг на отсрещната стая, по нея го отмести и отиде до следващата врата. Харт погледна назад към затворената врата на стаята без прозорец. Чуваше как някой диша тежко зад нея. Не звучеше съвсем като човешко дишане. Той усети смесицата от страх и сила, която привличаше Поли към тази врата, макар че дори не ѝ се искаше да я погледне.

Поли го отведе до следващата стая, отвори вратата и влезе решително. В миг се източиха на ръст, а той усети как ръката ѝ се плъзга и нараства в неговата и внезапно тя бе отново на осемнайсет. Той разпозна в нея белезите на жената, в която щеше да се превърне, с непоколебим поглед и дръзка брадичка. Вън под прозореца бе лято, стаята бе обляна в светлина. Напрежението трептеше във въздуха

подобно трясък от затръшната врата. Поли погледна навън към едно отдавнашно лято с изражение на по-възрастна, а когато заговори гласът ѝ бе тих, но съвършено спокоен.

— Това бе първият път, когато се опитах да се отзова, когато ме повика, да се изправя лице в лице срещу моя страх и да го овладее. Чувах го да вика понякога през годините, но нито веднъж не минах покрай тази стая. Прекалено много се страхувах. Чувствах се толкова засрамена, макар че не беше обикновен страх. Беше като ням писък, който продължаваше и не секваше, не спираше. Но майка ми бе мъртва, аз бях на осемнайсет, почти жена, и мислех, че трябва да превъзможна детските страхове. Затова изкачих стълбите, влязох в първата стая и излязох бързо, за да не променя намерението си и тогава заставах втрещена в затворената врата отсреща. Нещо мърдаше вътре, чакаше. Накрая се обърнах и влязох тук. Смятам, че точно тогава разбрах, че никога няма да се освободя от страха. Заставах до прозореца и погледнах навън към лятото, а после се обърнах и слязох отново по стълбите.

Тя се извърна и излезе от стаята, тръгна по коридора. Ръката ѝ сега трепереше, раменете ѝ бяха увиснали, сякаш носеше тежък товар, но гърбът ѝ бе все така изправен и решителното ѝ изражение бе все така ледено и яростно, почти нечовешко. Блъсна вратата на стаята на есента, влезе вътре и още години ѝ се струпаха отгоре. Внезапно изглеждаше много уморена, а косата ѝ бе брутално къса.

— На двайсет и две имах нервен срив. Бях започнала да си спомням, нали разбираш, а нямах достатъчно сили да се справя с това. Рухнах внезапно един следобед. Нищо кой знае колко драматично. Просто започнах да плача и не можех да спра. Прибраха ме някъде на хубаво и спокойно място, докато успях отново да забравя. След известно време се върнах у дома, гласът пак ме повика, а аз бях толкова изтръпнала, че си помислих, че мога да се изправя срещу него. Грешах и част от мен завинаги остана в тази стая, изгубена, объркана и мъничко по-слаба от преди.

Тя се обърна и излезе, без да поглежда през прозореца и Харт трябваше да побърза да я настигне. Поли крачеше решително по коридора, отвори следващата врата и влезе в стаята на зимата. Тринайсет години се изнизаха в миг, косата ѝ избуя и се разпиля по раменете ѝ. Напрежението в стаята бе почти непоносимо, така

смазващо, че Харт го усещаше с цялото си тяло. Все едно се бе изправил срещу ураганен вятър или се бореше с прилива, който те повлича безмилостно навътре в морето, без значение колко усърдно плуваш.

— Почти успях този последен път. Вече не ме беше грижа. Смятах, че не може да бъде по-зле от начина, по който живеех. Грешах. Отново. Останах в тази стая цял ден, до късно следобед, и не можах да се напъна да сторя единственото, което би могло да ме освободи. Толкова просто беше... само да вляза в следващата стая... Мразех се, че съм толкова слаба, толкова уплашена, но омразата не ми помогна. В крайна сметка отново слязох долу и оставих още една част от себе си. Дотук успях да стигна. Не мога да сторя нищо повече, не и сама. Помогни ми, Джими. Моля те!

Ръката ѝ бе вцепенена в неговата, сякаш всички сили я бяха напуснали. Раменете ѝ бяха увиснали, а главата ѝ — сведена, като на кон в края на изгубено състезание.

„Поли! Ела тук. Нужна си ми.“

Гласът бе по-силен сега, точно там, в съседната стая. Харт се опита да долови някакъв смисъл или контекст в този зов, не само думите, но той оставаше все така тайнствен. Поли стоеше пред него — спокойна, отпусната, съвсем неподвижна, достигнала състояние, в което гневът не би я завладял, а страхът не би я помръднал. Каквото и да се случеше в следващия миг, то зависеше единствено от него.

„Не мога да понеса тази отговорност! Не знам какво да правя!“

— Тя стигна докъдето може — обади се тихичко Френд, свит при нозете му — Трябва да решиш, Джеймс. Продължаваме или отстъпваме?

— Не знам! Мислех, че мога, но... погледни я. Щом само мисълта за следващата стая може да ѝ причини това, какво ли въздействие ще има тя върху нея? Веднъж вече е рухвала, не мога да понеса отговорността за следващ срыв.

— Тя стигна дотук, защото повярва, когато ѝ каза, че ще си до нея. Ще я изоставиш сега?

Харт тръсна гневно глава.

— Какво, по дяволите, има в тази стая, че да е възможно да ѝ причини това? Какво ѝ е сторил баща ѝ?

— Питам се същото — обади се Поли бавно, сякаш насън. — Години наред се питам какво може да има в онази стая, което да е толкова страховито. Дълго време се чудех дали не е някакво сексуално насилие. В днешно време много се говори за това. Ала не мога да го повярвам за баща си. Обичах го и той ме обичаше. Тогава защо само мисълта да го видя отново ме плаши толкова много, че не мога да дишам?

— Един е начинът да разберем — каза Харт. — Да го направим.

Той решително стисна ръката ѝ и се отпрати към вратата, а Поли тръгна с него покорно, като малко дете. В коридора се бе спуснала нощ. Единствената светлина струеше изпод вратата на петата стая. Равномерното дишане се чуваше по-силно, дрезгаво, сякаш в очакване да се появят. Харт вървеше бавно напред, Поли — до него. Коридорът се простираше пред тях безкраен. Харт не знаеше вече какво да мисли. Бе толкова уверен, че сексуалното насилие е в основата на всичко, но Поли се бе сетила за това и го бе отхвърлила. Тогава какво има в онази стая, какво диша така силно? Те продължиха в тъмното, а вратата много бавно се приближаваше, сякаш нещо отдалечаваше мига, за да му се наслади. Най-после застанаха пред нея, Харт се поколеба — не бе сигурен какво е най-добре да стори. Поли протегна уверено ръка, натисна дръжката и отвори вратата. Двамата с Харт влязоха заедно, за да се изправят срещу онова, което бе там. Вратата се затръшна зад тях.

Стаята бе ярко осветена, миришеше на болест и лекарства. В леглото лежеше мъж, изпит и измъчен от дългото страдание. Очите му бяха затворени, дишаше тежко, сякаш всяко вдишване му костваше усилие. Поли го погледна мълчаливо. Харт се огледа озадачено. В стаята нямаше нищо друго, само един изключително болен човек, който даже не знаеше, че те са тук.

— Спомням си — каза Поли. — Татко имаше рак. Лекарите не можеха да направят нищо тогава и го изпратиха вкъщи да умре. Това отне доста време. Плашех се от него. Боях се, че ще го изгубя, че ще си отиде завинаги. Трудно е да проумееш смъртта, когато си само на осем години, а когато става въпрос за собствения ти баща... Дълго време не можех да повярвам, че всъщност ще се случи, а после отказвах да повярвам. Ала накрая той се залежа и не ставаше, а аз осъзнах, че никога повече няма да стане. Тогава повярвах.

Молех се за чудо. Редях молитви една след друга, обещавах на Господ, че ще сторя всичко... всичко, което поиска. Даже казах, че ще стана монахиня, само да спаси моя татко. През цялото време ракът изяждаше баща ми и той се смалвяваше в леглото. Не можех да гледам ръцете му върху завивките, виждах костите; не виждах лицето му, виждах черепа. Сякаш той се превръщаше в смърт. Престанах да влизам при него, защото толкова ме плашеше... Дори когато питаше за мен, не исках да вляза.

Тогава един ден майка ми трябваше да излезе и аз останах сама вкъщи. Сама с баща ми. Бях погълната от пъзела си. Него поне можех да реша, стига да се постарая усърдно. Точно по обяд той ме повика. Не исках да отида. Бях уплашена. Той не преставаше да ме вика и накрая аз станах и излязох в коридора. Стоях дълго в подножието на стълбите, после се качих, много бавно, стъпало по стъпало. Скрих се в отсрещната стая, а той ме извика отново. Застанах пред вратата му, чувах го как се бори за всяка глътка въздух. И после дишането спря. Влязох, беше мъртъв. Изобщо не приличаше на моя баща, не и по начина, по който си го спомнях. Сякаш онова мъртво нещо, ракът, бе дошло и бе заело неговото място. Единственото, което можех да си мисля, бе, че ако бях отишла при него, когато ме повика, можеше все още да е жив. Можех да направя нещо, да кажа... и той нямаше да е мъртъв. Но не го сторих... Избягах от стаята и си казах, че изобщо не съм била там. Продължавах да си го повтарям, докато си повярвах. Чувството за вина не ми позволи да забравя, не и напълно. Не мина много време и започнах да го чувам как ме вика отново. Вината и страхът ми създадоха нещо в тази стая и му дадоха власт над мен. За да бъде наказана, както заслужавам. Това там не е моят баща. Нещо друго е, нещо ужасно. Мисля, че някога може и да е било част от мен, но вече не е така. То принадлежи на себе си сега. И ме мрази.

Харт погледна към умирация на леглото, после отново към Поли. Изражението на лицето ѝ го разтревожи. В думите ѝ се долавяше нещо странно, някаква заклинателна сила, сякаш тя призоваваше нещо. В този миг мъжът се изправи и седна в леглото. Поли отстъпи крачка назад и се вкопчи в ръката на Харт. Мъжът им се усмихна, а в погледа му се четеше някакъв ужасяващ глад. Внезапно под кожата се надигнаха ракови образувания като черни гроздове, разцъфнаха като циреи в плътта, сякаш под някакво вътрешно

напрежение, на което не можеше да се устои. Лицето се разду и обезформи, налетите с кръв тъкани преобразиха чертите в демонична маска. Той продължаваше да се усмихва.

— Здравей, Поли — прошепна. — Най-последно дойде да ме видиш. Ела да целунеш татко си и ще споделя това, което имам с теб. Знаеш, че го заслужаваш. После ти и аз можем да останем тук заедно в тъмното, ще се променим, ще сме различни и никога няма да умрем. Никога...

Поли го погледна безмълвна, по лицето ѝ обилно се стичаха сълзи. Обезобразената от рак фигура се изкикоти.

— Ела при мен, Поли. Толкова си хубава, иде ми да те изям.

— Достатъчно! — отсече Френд и се хвърли върху обезобразената от рак фигура.

Мъжът се сепна и падна назад, Френд се извиси в огромна черна сянка над него с грамадни зъби и нокти. Стовари се върху жертвата си и демонът изчезна в тъмнината. За миг последва тишина, после Френд изпищя. Разпиля се, крещейки ужасяващо срещу зловещата фигура, която без видимо усилие изтръгна сянката от себе си. Френд се изхлузи до леглото като разплискана помия, пробяга по пода и се събра в краката на Харт, скимтейки като пребито дете.

— Сладичък — каза обезобразената фигура, — но малко лекичък и ефирен за моя вкус. Поли искам аз. Толкова отдавна чакам този момент, скъпа моя. Къщата се опита да те защити, предостави ти разни възможности да се измъкнеш, но ти не се възползва, затова сега си моя, телом и духом. Особено телом. Ще се наслажда на плътта ти по всевъзможни начини и когато свърша с теб, няма да познаеш сама себе си.

— Върви по дяволите — извика Харт и пристъпи напред, за да застане между Поли и обезобразения от рака.

Демонът го изгледа преценяващо, а по разцъфналата в рани кожа блестеше влага. Въздухът се изпълни с воня на гниецо месо.

— Не ти е тук мястото — каза раковото чудовище. — Не си оттук. Тя ме създаде и ми принадлежи. Точно това ѝ се иска, макар че не си го признава. Напусни веднага или ще те убия. Не ти се ще изобщо да узнаеш какво ще сторя с жалкото ти беззащитно тяло след това.

— Тя е била едно малко дете — възрази Харт. — Не е разбирала нищо. Страхувала се е.

— Твърде късно е вече за молби и извинения. Ще взема тази жена и ще заровя лепкавите си пръсти в нейната плът. Нищо не можеш да сториш, за да ме спреш.

Фигурата отметна завивките с подпухналата си ръка, спусна трудноподвижните си крака на пода. Изправи се, олюлявайки се, на крака, а раковите образувания издуваха плътта като изгнил плод. Тръгна напред — неизлечим кошмар в образ и форма и Харт вдигна ръка да го спре. Нещо се размърда вътре в него в този миг, но не можеше да го опише с думи. Бе някаква сила, потенциал, нещо неизвестно досега и то отвърна, когато го призова. Не заради себе си, заради Поли, която бе вече прекалено наранена. Протегна рязко ръка към обезобразената фигура, а гласът му отекна остро и властно:

— *Ти! Излез оттат! Напусни това тяло веднага!*

Черни струи изригнаха от обезобразената плът на бащата на Поли и живите ракови образувания се сгърчиха на пода при нозете му. Безформени тумори разкъсаха плътта и от всяка пора на болното тяло бликна и се изля мръсотия, докато тялото се извиваше в конвулсии, безпомощно във властта на по-могъща сила. Накрая бащата на Поли застана пред тях блед и разтреперан, но без всякакви белези, а на пода около него от безформените образувания се издигаше пара и те потръпваха като някакъв току-що роден кошмар от най-тъмните дебри на мрака. Пред очите на Харт и Поли зловеците форми постепенно престанаха да помръдват, безжизнени и мъртви — последната капчица живот, дадена им от Поли, ги напусна завинаги. Тя се обърна и погледна баща си, понечи да направи крачка към него и спря.

— Татко?

— Здравей, принцесо. Я вижте прекрасното ми малко момиченце как е пораснало изящно и високо. Много време мина, миличка, но вече се върнах. Тук съм.

Поли се хвърли в обятията му и те се прегърнаха силно, сякаш искаха да останат така завинаги. По лицата на двамата се стичаха сълзи, но те не им обръщаха внимание. Харт се извърна да ги остави насаме и погледна към безформената тъмна сянка, обгърнала нозете му.

— Добре ли си, Френд?

— Бил съм и по-добре. Попитай ме пак като ми дадеш шанс да се оправя, след година-две. Как, по дяволите, го направи? Не знаех, че си способен на това.

— Нито пък аз — каза Харт.

Погледна към Поли и баща ѝ. Те се бяха освободили от прегръдките си, но все още стояха съвсем близо един до друг. Поли подсмърчаше и бършеше последните си сълзи.

— Татко, това е Джими Харт. Той те спаси. Доведе ме тук, повярва в мен тогава, когато и аз самата не бях уверена.

— Джими Харт?

Мъжът го изгледа странно.

— Много приличаш на баща си, Джими. Благодаря ти за това, което си направил за дъщеря ми.

— О, татко, толкова съжалявам. Знам, че трябваше да дойда при теб много по-рано, но толкова се страхувах...

— Тихо, принцесо, знам. Разбирам. Ти беше просто малко дете.

— И не ме виниш за това...

— Не ти се сърдя за нищо — каза той и погледна отново към Харт. — В крайна сметка се надявам някой да ми обясни точно какво се е случило, но засега просто се радвам, че съм тук и съм щастлив, че съм жив. Част от мен е тук от години, бях във властта на това... нещо, но не си спомням много. Повече ми приличаше на трескав сън, среднощен кошмар, от който не можех да се събудя.

— Всичко свърши — каза Поли. — Ти си жив и всичко ще е чудесно.

Тя внезапно помръкна.

— О, татко, ти не знаеш. Мама умря.

— Зная. Усетих, че си отива много отдавна, но тогава не можех да направя нищо. Няма нищо, Поли. Ако беше тук, сигурен съм, че и тя щеше да се гордее с теб колкото мен.

— Но аз се отнесох толкова зле с нея...

— Тя разбира — обясни баща ѝ. — Където и да е, сигурен съм, че разбира.

Поли се усмихна на Харт.

— Благодаря ти, Джеймс. Благодаря ти за... всичко. Никога не съм си представяла... няхах представа, че имаш такава сила.

— Нито пък аз — отвърна Харт. — Май има доста неща, които не знам за себе си. Ще трябва да направя нещо по този въпрос.

---

[1] *Dalek* (англ.) — измислена извънземна раса мутанти от телевизионната поредица „Доктор Ху“. ↑

[2] *Aurora Plastics Corporation* — основана през 1950 г., първият модел пластмасово чудовище е на Франкенщайн през 1961 г. ↑

[3] *Friend* (англ.) — приятел. ↑

7.

НЕЩО ЛОШО ИДЕ

Сузан Дюбоа се събуди бавно от звука на музиката и полежа известно време в леглото, без да отваря очи. Радиото се включваше автоматично всяка сутрин в девет часа и предвидливо бе поставено по-надалеч, за да се наложи да стане, за да го изключи. Тя лежеше неподвижно със затворени очи, оставяше музиката да я залива, без в действителност да я слуша. Събуждането за нея бе винаги бавен процес и нямаше какъде да бърза.

Леглото ѝ бе залепено за стената, така че можеше да протегне ръка и да усети силата и присъствието ѝ, без да се налага да става. Стената ѝ действаше успокоително — твърда, реална и неизменна. Откакто се бе върнала вкъщи и бе намерила мъртвото тяло на Лука на пода, изпитваше нужда постоянно нещо да я убеждава, че домът ѝ е все така сигурен и стабилен. Ненадейната поява на смъртта все още я преследваше и малката ѝ колиба вече не беше някогашният сигурен рай. Минаваше доста време, преди да успее да заспи нощем, ако не оставеше лампата да свети. През деня успяваше да се отвлича с хора и ежедневни задачи, но нощта я заварваше слаба и уязвима като малко дете. Лежеше в леглото неподвижно вдървена, напрягаше уши да долови и най-слабия звук, докато очите ѝ привикнеха с тъмнината и после наблюдаваше тъмните сенки край себе си, докато накрая заспиваше просто от изтощение. Вратата бе заключена, резето — спуснато, единственият прозорец — обезопасен, но щеше да мине още доста време, преди отново да се почувства в безопасност.

Сузан лежеше напълно отпусната в леглото, заслушваше се в утрото, сглобяваше картината на своя свят по звуците край себе си. Радиото бръмчеше тихичко и тя чуваше лекото поскърцване на леглото, докато се протягаше лениво. Имаше го вече повече от двайсет години и бяха се нагодили един към друг. На места дюшекът бе висок като в самото начало и бе хлътнал, където се налагаше. Годините бяха образували голяма вдлъбнатина по средата, в която тя пропадеше

естествено и която ѝ прилягаше съвършено от глава до пети. Дървената колиба поскърцваше силно, докато наместваше тежестта си, дървото набъбваше с признателност под топлината на утрото след студената нощ. Навън чуваше някакъв шлеп да пухти бавно по река Тоун — живият, жизнерадостен звук носеше обещание за нови места, които да посетиш, и нови неща, които да вършиш. Сузан въздъхна, седна в леглото и отвори очи.

Обгърна колене с ръце, подпря брадичка на тях и се огледа. В едностайната ѝ колиба цареше бъркотия, но така си беше винаги. Така ѝ харесваше. Навсякъде бяха небрежно разхвърляни дрехи и всичките три стола бяха отрупани с купища стари списания и вестници. Картонените кутии от вчерашния обяд и късната вечеря продължаваха да лежат там, където ги бе пуснала. Този последен факт я наведе смътно на мисълта за закуска, но още не бе достатъчно будна за нея. Приготвянето на закуска бе твърде сложна задача, за да я обмисля, преди тялото ѝ да се е събудило достатъчно, за да се вслуша в мислите ѝ. Или пък беше обратното? Сузан сви рамене. Бе свикнала с това, че не ѝ се отдава да разсъждава успешно сутрин. Именно това безгрижие и тази небрежност бяха вбесили последния ѝ любовник, висок, кльощав китарист от някакъв хеви метъл състав, за който не бе и чувала. Бе доста приятна компания и почти толкова добър в хоризонталните ритми, колкото сам смяташе, но имаше навика да скача от леглото сутрин, готов да атакува деня и да граби с шепи от всичко, което той му предложи. Естествено, бе с петнайсет години помлад, а тя бе на трийсет и пет и сутрин усещаше всяка една от тези допълнителни години. Това бе отчасти причината да не се почувства сломена, когато я напусна.

Тя отметна чаршафите, спусна крака на пода и поседя тихо, потънала в размисъл. Имаше определено усещане, че днес трябва да става и да се залавя за работа, но не разбираше точно защо. Без съмнение щеше да ѝ стане ясно по-късно. Почеса се по ребрата, по-скоро за удоволствие, отколкото от нужда. Сузан спеше гола, с изключение на студените зимни нощи, когато неохотно навличаше дебела пижама. Изобщо не си падаше по одеждите за спане, те сякаш винаги се усукваха по тялото ѝ нощем, докато не се събудеше — все едно опасана в усмирителна риза.

Стана, огледа се разсеяно и се зае да се облича, без да изчаква да се разсъни допълнително. За последното ѝ помогна бавната разходка до тоалетната отвън. Върна се, продължи да се прозява и застана наред стаята. Струваше ѝ се, че нещо важно ще се случи днес — но мътните я взели, ако можеше да отгатне какво. Нямаше значение. Често се чувстваше така. Отиде без да бърза да огледа голямото огледало, подпряно несигурно на нощното ѝ шкафче. Снимки на стари гаджета с подвити краища и гледаха оттам, имаше и едно съобщение за самата нея, изписано с червило.

„Идват гости...“

Сузан се загледа разсеяно в огледалото и оттам неуверено я погледна нейното отражение. Висока, дългокрака блондинка, която се обличаше във всякакви странни ансамбли, защото никога не можеше да се намери да изхвърли каквото и да било. Изпитваше същите чувства към модата, както и към религията — добре си е за тези, които я почитат, но за нея си е досадна грижа. Единственото, в което вярваше, бе достатъчната доза сън. Понякога изпитваше сантиментална привързаност към странни дрехи и си ги пазеше дълго след като бяха надживели своето предназначение. Тази блуза е късметлийска, онзи шал носеше, когато Грант за пръв път я покани да излязат на среща, а онези обувки са твърде хубави, за да ги изхвърли... И така нататък, и така нататък.

В огледалото лицето ѝ представляваше едни огромни очи и изпъкнали скули. Без грим приличаше на майка си. Сузан направи гримаса и си постави грима с бързи заучени движения. Твърде ранна сутрин бе за такова кощунство. Огледа критично дългите си плитки. И преди да си легне не изглеждаха добре, по и спането не им се бе отразило благоприятно. Нито умееше, пито имаше търпение да ги поддържа, но не спираше да се опитва. Изглеждаше добре с плитки, а и бяха практични. Харесваше ѝ мисълта, че е практична по отношение на нещо.

Радиото засвири някаква вдъхновяваща музика, бавна и спокойна, с цигулки, които ѝ идваха прекалено, затова повъртя копчето, докато не намери нещо високо, с подходящ ритъм. Добрият стар, познат рокендрол. Музиката нахлу в кръвта ѝ и тя най-после напълно се събуди. Заприпка весело из стаята, в такт с ритъма — вземаше разни неща и ги трупаше на огромна купчина в ъгъла.

„Идват гости.“ Пак се сети за това. Картите бяха много категорични снощи, поне доколкото таро можеха да бъдат, че тя ще има важен посетител рано сутринта. Някой, когото познава отдавна, но не е виждала цяла вечност. Тя се размисли весело за това кой може да е. Описанието можеше да се отнася до всекиго, без да споменаваме бившите ѝ гаджета. Винаги някой идваше или си отиваше, понякога и двете. Не си правеше труда да води сметки, но ѝ се нравеше мисълта, че е част от чара ѝ да им се радва всеки път, когато се появяха отново в живота ѝ — стига да не започнеха да се държат собственически. Сузан можеше да се чувства обсебена от вещите, но не и от хората. Това водеше до твърде много усложнения, а тя по душа си бе обикновено момиче.

На вратата се почука силно, но и някак колебливо, сякаш посетителят не знаеше дали е добре дошъл. Сузан огледа набързо стаята. Не бе поразчистила нещата, само ги бе преразпределила, но и това вършеше работа. Хвърли поглед в огледалото да провери как изглежда, отиде до вратата, отвори и усмивката замръзна на лицето ѝ щом видя кой е.

— Здравей, Сузан — поздрави я Поли Къзинс. — Мина доста време, нали?

— Поли... Това *ти ли си*, Поли? Не си идвала тук от... Не знам вече колко години!

— Знам. Най-последно се посъвзех, така че... Мога ли да вляза?

В този миг Сузан осъзна, че Поли е пребледняла и трепери — повече от усилието, отколкото от сутрешния хлад.

— Разбира се! Влизай!

Сузан я сграбчи за ръката, издърпа я вътре, затвори с ритник вратата и я стисна в здрава мечешка прегръдка. Те се вкопчиха една в друга с почти безумна сила, сякаш всяка от двете се боеше, че другата може да изчезне, ако не стискат здраво. Сълзи от щастие се стичаха по бузите им, докато всяка се опитваше да каже колко е щастлива, че се виждат. Думите не значеха нищо, но нямаше и нужда. Накрая се пуснаха и се задържаха на ръка разстояние, за да се огледат една друга по-добре. Сузан посочи безмълвно двата стола до масата и те седнаха с лице една срещу друга. Поли огледа разхвърляната стая и за пръв път се усмихна.

— Смятах, че си спомням каква бъркотия е тук, но трябва да видиш това място, за да го оцениш. В чест на моето завръщане, нека да почистя тук. Вероятно си заровила две-три стари гаджета някъде в целия тоя боклук.

— Остави къщата ми на мира — каза Сузан. — Съвършено ме устройва такава. Удобна ми е. Поли, много се радвам да те видя след толкова време. Колко станаха... десет години? Не си представях, че някога ще те видя отново да излизаш от онази прокълната къща. Какво се случи? Нещо трябва да се е случило! Разкажи ми всичко, до най-дребните подробности и пикантерии. Искам да чуя всичко.

— Задръж малко — каза Поли, усмихната до болка. — Дай ми възможност да си поема дъх. За пръв път, откакто взех да се разпадам, излизам от дома си, изминавам някакво разстояние и все още треперя. Взех такси, за да стигна до тук, но през повечето време не посмях изобщо да погледна навън през прозореца. Светът е толкова голям, а аз не съм свикнала с това. Дори и краткият път по брега на реката до твоята колиба бе достатъчен, за да накара сърцето ми да бие до пръсване. Ще ми отнеме известно време да привикна към свободата.

Спомняш ли си като бяхме малки как ходехме навсякъде заедно? Забави, танци, концерти, протести, навсякъде — две лоши момичета наред всяка суматоха. Красавици от Ада. Разюздани тийнейджърки — никой мъж не бе в безопасност. Боядисвахме си разноцветни кичури над мивката на майка ти в кухнята, защото си мислехме, че така ще изглеждаме по-разкрепостени. Тогава си беше модерно да си разпуснат. Спомняш ли си като ходехме по дискотеки и си проверявахме грима в дамската тоалетна и спорехме на кои момчета ще разрешим да ни поканят тази нощ? Сега ми се струва, че беше някакъв друг свят. Не мога да повярвам, че съм била аз. Сякаш от кралица тийнейджърка съм се превърнала в стара мома, която няма нищо общо с онези времена.

— Престани с това — прекъсна я решително Сузан. — Не беше виновна за нищо. Имаше си проблем или по-скоро той те бе завладял и се опитваше да се справиш с него по най-добрия начин. Всеки друг би рухнал под такъв товар още преди години. Винаги съм знаела, че накрая ще се освободиш. О, Боже, толкова е хубаво, че те виждам пак, Поли! Разговорите по телефона с часове наред ни помагаха да сме

заедно, но не е същото. Сега, моля те, преди да съм се разтопила, разкажи ми какво, по дяволите, се случи.

— Един човек дойде да ме види — каза Поли. — Някой, когото познавах преди, когато и двамата бяхме деца. Той ме освободи от миналото ми. Казва се Джеймс Харт.

— Майтапиш се! Срецнала си Джеймс Харт! Видях завръщането му в картите преди седмица, дочух, че е тук, но не съм срещала някой, който действително да е говорил с него. Как изглежда? Хубав ли е? Мираж, призрак? Достъпен ли е?

Поли се засмя за пръв път.

— Да... не... ще трябва да го попиташ лично. Той е удивителен човек. Не говори много, но в него има неподозирана сила. Има потенциал да се превърне в нещо изключително, дори и да не го разбира все още.

— Разбира се, че има — потвърди Сузан спокойно. — Картите от месеци показват, че нещо могъщо иде насам. Но трябва да призная, че не очаквах това да е Джеймс Харт. Не мисля, че и някой друг го е очаквал, освен може би старецът Времето. А ти го откри първа... Успя ли да те събере отново? Цялата?

— Всяка част от мен. Сега съм едно цяло. Но и не спря дотук...

— Искаш да кажеш, че има още? Какво друго направи — построи ти нова къща?

— Върна баща ми. Жив е отново, благодарение на Джеймс Харт.

— А стига бе... Поли... май двете се нуждаем отчаяно от по едно силно питие. Вероятно от по няколко.

Сузан стана, не спря да клати глава, отиде до шкафа, измъкна бутилка бренди и две чаши. Постави чашите на масата, повтори пак „А стига бе“ и наля щедро от брендите.

— Поли, къде точно е той сега?

— Отиде на гроба на майка ми. Или имаш предвид Джеймс? Не съм много сигурна той къде е. Каза нещо, че ще потърси някой от семейството си, но пак ще се срещнем по-късно тази вечер. Ще се видим в някакъв бар, който знае. В бар! Осъзнаваш ли колко отдавна никой не ми е купувал питие в бар? Не знам дали ще мога да го направя. Имам предвид, да изляза навън ми е достатъчно трудно и без да се налага да се срещам с цял куп непознати. Може би трябва да му кажа, че не мога да отида. Да отложим докато се почувствам по-силна.

— О, не, няма — възрази незабавно Сузан. — Вече си се измъкнала от черупката, не можеш да се връщаш назад. Не се безпокой, всичко ще е наред. Аз също ще дойда, ще стоя дискретно някъде отзад, разбира се. По-добре да намеря някой да ме ескортира, за да не се набивам на очи.

— Кой е за тази седмица? — попита Поли подсмивайки се. — Не успявам да съм в крак със заплетения ти любовен живот. Ти си единствената, която познавам, чийто живот е като сапунена опера. Спомням си последно за Грант. Още ли е актуален?

— Горе-долу. Добро момче. Китарист в някаква група, за която не си чувала. Сериозно си пада по това да потъва в размисъл в някой ъгъл и да изглежда енигматично. Малко младичък е за мен, но пък си падам по предизвикателствата.

— Както винаги — отбеляза иронично Поли. — Добре ли свири?

— Откъде да знам, скъпа. Човек не си носи китарата в леглото. Официално сме разделени, защото не признавах неговия гений. Коего всъщност ще рече, че не си придавах сериозен вид, когато той разказваше за това. Ще му звънна по-късно днес да видя дали още се цупи.

Поли я изгледа замислено.

— Чуваш ли се често с Амброуз напоследък? Не говориш много за него, както преди.

— Той плаща наема на това място, оставя ми и по някой чек от време на време, като се сети, но най-вече е достатъчно цивилизован да спазва разстояние. Изобщо не трябваше да се женим. Ти ме предупреди. По дяволите, всички до един ме предупреждаваха за Амброуз, но аз не ги послушах. Животът с него бе все едно, че съм омъжена за някой човек на изкуството с всичкото му там непостоянство. Никога не знаех до кой аспект от личността му ще се събудя сутрин. В началото бе забавно, все едно, че съм омъжена за няколко души едновременно, но ми омръзна доста бързо. Дори и аз обичам по малко стабилност в живота си. По-точно, предпочитам мъжете ми да не си променят нрава по средата на разговора. Сега, като се виждаме твърде рядко, сме къде-къде по-щастливи.

Наистина трябва да се накая да се разведе с него, но така си ми е удобно, иначе ще ми коства усилия и грижи. Защо да клатим лодката? Той се грижи за финансовата ми стабилност, а аз не се

появявам да го притеснявам пред устремите му към възвишеност приятелчета. Щастлива съм с моята си картина и сеансите с картите. Честно казано, скъпа, мисълта да ходя навън, за да си изкарвам прехраната, ме изпълва с ужас. Искам да кажа, представяш ли си ме да тичам за работа всяка сутрин като послушен дребен чиновник, да повтарям „Да, сър“, „Не, сър“ на шефа и да ме регистрират по часовник на влизане и излизане от работа? По-скоро ще умра. Не съм практична по природа и нямам никакво желание да се уча на това. Аз съм щастлив малък паразит, на топличко и безопасно в уютното си малко гнезденце и не виждам причина да сменям нищичко.

— Пари... — вметна Поли. — Не ми се е налагало да мисля за това отдавна. Не че имам някакви скъпи навици. Наследих къщата от татко и прилична сума също. Само дето повечето ги няма. Стопиха се някак си с годините. Още не съм успяла да кажа за това на татко. Изчаквам подходящия момент да повдигна въпроса, но досега не е имало такъв. Освен това вече си има достатъчно проблеми, като се опитва да се приспособи към всички неща, които са се променили докато го... нямаше. Не е животът, който помни.

— Пийни си — каза Сузан. — Светът е твърде студено и мрачно място, за да си трезвен.

— Сузан, едва девет и половина сутринта е! В тази чаша има достатъчно, за да се парализирам до десет и половина.

— Най-добре за теб — отвърна без да се поколебае Сузан. — Ако повече хора се трупяват от сутринта, светът ще е по-приятно място. Няма да свършат кой знае каква работа, но няма и да са във форма да им пука кой знае колко, нали?

Поли се усмихна и поклати глава. Обаждаше се по телефона на Сузан от години, говореха безкрайно за нищо и всичко, но бе забравила колко въодушевяващ може да бъде разговорът с нея на живо. Трябваше да се стараеш да поддържаш темпото, когато ѝ се отвори глътка. В това се състоеше и половината от удоволствието. Поли отпи предпазливо от брeндитo и се поотпусна почти против волята си, когато топлината му се разля в стомаха ѝ. Сузан пиеше и говореше на практика едновременно — умение, за което ѝ бяха нужни години усърдно практикуване.

— Още ли имаш проблеми с отец Калахан? — попита накрая Поли само за да вметне нещо.

— Разбира се. Той не одобрява гледането ми на карти, но така е с всичко, което е интересно и забавно. Мисля си, че тайно в себе си е пуритан по сърце и вярва, че хора като мен трябва да бъдат заклеени на общо основание. Никога не е помиришвал ни питие, ни жена тоя тип. Нарича ме „лош пример“ в проповедите си, което си е справедливо, и предрича всякакъв сорт възмездие за всеки, който се осмели да се консултира с мен. Обаче, тъй като аз имам много повече опит в сферата на предсказанията от него, клиентите все продължават да идват, благословени да са плахите им сърчица. Във всеки случай, не знам какво прави човек като Калахан в Шадоус Фол.

— Ами родителите ти? — побърза да я прекъсне Поли, преди тя да успее да подхване любимата си тирада.

— Отношенията са все още напрегнати и вероятно ще останат такива известно време. Всъщност стига да не се виждаме, се разбираме добре. Пийвай, изоставай.

Поли покорно отпи още една глътка. Не бе свикнала на алкохол. Вкъщи никога не държеше. Щеше да е много лесно да се напие или дрогира до безпаметност, а това щеше да се окаже опасно. Нужен ѝ бе целият ѝ самоконтрол, за да съхрани онова, което бе останало от нея. Сега вече нямаше за какво да се тревожи. Мисълта бавно изпълни съзнанието ѝ, примесена с въодушевление. Имаше много неща, за които повече не се налагаше да се безпокои и тази мисъл бе далеч поопияняваща от самото бренди. Тя отпи голяма глътка, пое за миг дълбоко въздух и после изгледа замислено Сузан.

— Наистина ли видя завръщането на Джеймс Харт в твоите карти?

— Дяволски точно. Седмици наред показваха все него. Може би, след като вече е пристигнал тук, ще се успокоят отново.

— Гледай ми — помоли импулсивно Поли. — Прочети моето бъдеще, след като вече съм свободна.

— Разбира се, защо не?

Сузан пресуши чашата, стана и отиде да донесе картите. Държеше ги в чекмеджето на нощното си шкафче, небрежно завързани с ластиче. Не бяха в много добър вид когато ги разбърка и подреди на масата. Бяха стари и поразръфани, и мъничко позацапани от постоянното пипане с ръце. Посмачкани и поизбелели. Сузан нареди картите една след друга, мърморейки си нещо, докато правеше това.

Постави и последната, облегна се назад в стола и се загледа в тях. Дълго време не каза нищо, после погледна Поли някак странно. Погледът ѝ бе студен, а устните — стиснати.

— Какво има? — попита разтревожено Поли. — Какво виждаш? Нещо лошо ли ще ми се случи?

— Сбъркала съм — каза Сузан и гласът ѝ прозвуча като чужд. — Картите не са показвали Харт. Нещо лошо иде. Нещо лошо за целия град.

В Дълбоката пещера, дълбоко под Шадоус Фол, в тъмната земя, където само къртиците и онези твари, с които те се хранеха, се чувстваха комфортно, имаше съдебно заседание на Подземния свят на измислените герои. Всяко измислено или митично създание, живяло някога във въображението на света, принадлежи към него. Дракони и еднорози, йети и човекоядни чудовища, крилати змейове и базилиски, всички диви зверове, които никога не са съществували — а би трябвало. Суперинтелигентните кучета от телевизионните поредици на петдесетте години, анимационните герои от събота сутрин, не оцелели след първия сезон, политически ангажираните животни от комикси, които с годините бяха забравени — всички те са добре дошли в подземния свят, огромната мрежа от пещери и бърлоги, топли тунели в пръстта под земята и града, където мечтите идват, за да умрат. Дълбоката пещера е място за дебати и произнасяне на присъди, където животните се събират сегиз-тогиз да решат какво трябва да се направи и защо.

Всъщност е много по-глупаво от това.

Дълбоката пещера бе ярко осветена от хиляди свещи, но мястото бе потънало в прахоляк и паяжини, следи от разтопен восък, които никой не си правеше труда да изчисти. Обстановката бе такава, каквато животните смятаха, че е подobaваща за зала за дебати, но тъй като те никога не са били силни в сферата на въображението, в крайна сметка бяха изкопирали доста от илюстрациите в книгите. Крайният резултат напомняше на нещо, заимствано от детска книжка от времето на кралица Виктория. Една от онези приказки, изпълнени с чувство за дълг и поуки, в които участват страхливи мошеници със засукани

мустаци и герои — така храбри, истински и чисти, че биха накарали и бухал да повърне.

Съдията седеше отпред и гледаше надолу към залата от едно дървено бюро, толкова високо, че на някои животни им потичаше кръв от носа само да го гледат. От лявата му страна на изключително неудобни дървени пейки седеше журито, така че нямаше начин да задремат, ако случаят се окаже досаден. То се състоеше от дузина животни с храбри и честни сърца, избрани главно чрез простата процедура да сграбчиш този, който не може да избяга достатъчно бързо. Отдясно на съдията се намираше подсъдимата скамейка, мрачна дървена клетка с метални шипове, за да не би обвиняемият да пропусне да разбере защо е там. Тя стърчеше самотно върху висока платформа, така че зяпачите да могат да хвърлят разни неща по нея, ако им се прииска. И в повечето случаи го правеха. Насреща бяха наредени редици от пейки за публиката, свидетелите, за онези, които имаха някаква работа със съда, или просто бяха любопитни и се нуждаеха здравата да се посмеят. За всички животни, независимо дали са измислени, митични или пък съвсем невероятни, е присъщо едно характерно любопитство, възторжен порив да сриташ някого, докато е повален.

Това конкретно заседание бе свикано да реши какво да се прави относно стрелбата от неизвестен извършител по Сий Гоут. Разсилният, огромна хиена, застанала на два крака, с университетска шапка и тога, съобщи това звънко. Размениха се кратки коментари, докато едната половина от зрителите обясняваше на другата какъв е смисълът на думата „извършител“. Вече бе проведена продължителна обща дискусия относно това какво да се прави. Когато чуха, че Сий Гоут е бил прострелян, но ще оцелее, значимо мнозинство сред животните предложи да го гръмнат отново, но този път както трябва, по дяволите. Предложението бе отхвърлено чрез гласуване, както и заради това, че Бруин Беър стоеше до количката на Сий Гоут с най-големия проклет револвер, който животните някога бяха виждали. Някакъв глас от задните редове изтъкна, че е в разрез с правилата да се носи оръжие в съда. Бруин Беър подчерта, че разчистването на сметки също противоречи на правилата и той е способен да наложи това правило с толкова муниции, колкото са необходими. Гледаше гневно публиката и въртеше небрежно напред-назад оръжието, тогава всички незабавно

отвърнаха, че зачитат становището му и са напълно съгласни. Беър им обърна гръб и седна до Сий Гоут, а присъстващите постепенно надигаха отново глави по пейките. Съдията гледаше отвисоко всичко това и въздъхна тежко.

Лигавият кондор^[1] бе в ролята на съдия. Трябваше да е Лигавата костенурка, но бе малко депресирана и се бе измъкнала тихичко нанякъде да си полегне. Гласуваха кондорът да е неин заместник, въпреки бурните му възражения, защото неговият глас се оказал най-силен, като обявил необходимостта от нов съдия. Затова той не бе в най-добро разположение на духа и за себе си бе решил да обяви колкото се може повече души за виновни. Някой щеше да пострада заради неговото унижение и дяволски сигурен бе, че това няма да е той. Той удари силно с чукчето и бърборенето спря, а присъстващите се заозъртаха с интерес да видят какво става. Кондорът се запита какво да направи по-нататък. Удрянето на чукчето доста изчерпваше познанията му по съдебните въпроси. Кондорите общо взето нямаха кой знае каква връзка със закона. Те по-скоро имаха навика да отхапват главите на по-малките животни, а после от учтивост да изразяват съжаление пред роднините на своя обяд.

— Моля за вашето внимание, ваша чест — чу се висок, силен глас и съдията погледна с надежда надолу към прокурора.

Понастоящем постът се заемаше от един щраус с пенсне и донейде високомерно изражение. Той бе централен герой в поредица от политически анимационни филмчета по своето време и оттогава нататък необратимо губеше популярност. Всеки път говореше силно и уверено по всякакви въпроси, независимо дали знаеше нещо по тях или не, но авторитетът му неизменно биваше подронван от кофата с пясък, която разнасяше със себе си, ей така за всеки случай, ако му се наложи набързо да си зарови глава в нея. Той се огледа гневно из претъпканата зала, намуси се шумно в знак, че има по-хубави неща, с които да ангажира времето си, вместо да стърчи тук и да изчаква „определени индивиди“ да запазят тишина. Публиката, която разпознаваше добре сумтенето, се успокои доволно и си раздадоха един на друг парчета гнили плодове, готови за първия свидетел, който нямаше да им се хареса. Щраусът зае горда, изпълнена с достойнство поза и се изкашля. Като се има предвид дължината на шията му, процесът бе продължителен и страховит, а и той се възползва докрай,

като през цялото време гледаше зрителите презрително. На тях това много им хареса. Такова бе предназначението на всеки съд.

— Милорд, уважаеми членове на това жури, събрали сме се днес тук по много сериозен повод. Един от нас е прострелян, ранен от външен човек. Трябва да разберем защо, как и къде.

— В стомаха! — извика силно Сий Гоут. — Излезе отзад, а след това вече загубих представа.

— Тишина в съда! — извика кондорът и удари с все сила с чукчето по масата. — Ред и тишина!

— Хаос! — изкрещя една агресивна лама в стил пънк от задните редове, само за да е напук. — Анархия! Бунт! Не гласувайте, това само ги насърчава!

И тогава започна да плюе предизвикателно във всички посоки, докато разсилният не я укроти с як удар отстрани по главата, нанесен с огромен дървен чук за крикет. Трио млади патици в моряшки костюми се възползваха от зашеметеното състояние на ламата и претършуваха джобовете ѝ за нещо интересно или за пушене.

— Милорд — каза щраусът, — настоявам за тишина. Въпросът е много сериозен и трябва да бъде разгледан в дълбочина.

— Глупости! — възмути се един изнервен еднорог. — Това, което е от значение е, че сме атакувани. Ловното братство накрая ни откри. Казвам, че трябва да изчезнем в най-дълбоките дупки, които открием, да ги затворим и да останем там, докато някой слезе да ни каже, че всичко е приключило. Тръгвайте към дълбините и се спускайте бързо, момчета. Аз ще ви водя.

— Оставете по местата си — сряза го кондорът и удряше като обезумял с чукчето. — Никой няма да ходи никъде, докато не обсъдим докрай и журито не вземе решение.

— Какво, тази паплач? — обади се Сий Гоут, гледайки недоумяващо дузината подбрани на скамейката на журито. — Не бих се доверил на тази пасмина за нищо на света. Виждам съм поинтелигентни представители да лежат проснати по гръб във витрината на месарниците. Единствената причина, поради която са тук, е защото глезените им са оковани с вериги за тези пейки. Да бъдем честни, наистина ли избрахме тези образи или просто теглихме жребий и те изгубиха?

— Всичко бе извършено както трябва, съгласно традицията отвърна щраусът и сбърчи клюн презрително.

Ефектът му хареса и той повтори, макар че клюновете по принцип не се сбръчкват особено добре.

— Всички членове на журито отговарят на изискванията.

— Да бе — каза Сий Гоут. — Още са топли и дишат.

— Сдържай се! — скастри го щраусът.

— Какво, пред тях ли? — възпротиви се Сий Гоут. — Не съм и подходящо настроение. Но дори и да бях, не бих желал да ви гледам, докато се сдържам. Определено не сте мой тип.

— Ще бъдете призован да свидетелствате скоро — каза щраусът. — Моля да не забравяте къде се намирате.

— Моля да продължите нататък — отвърна Сий Гоут. — Или ще ви завържа шията на възел.

Щраусът реши да се престори, че не го е чул и се обърна към журито, повечето членове на което вече бяха загубили интерес към процедурата и се опитваха да подкупят някои от зрителите да заемат местата им. Един от тях се опитваше да предизвика интерес в игра на шанс. Друг твърдеше, че има колода с порнографски карти, но тъй като всички снимки бяха на патици, трудно бе да му се вярва. Разсилният конфискува картите и ги изяде за по-сигурно. Щраусът се изкашля отново, а съдебните заседатели го изгледаха свирепо и бунтарски.

— Благородни мои патици, полски мишки, катерици... и дребни пухести бозайници с отвратителни привички, за съжаление трябва да настоявам да съсредоточите цялото си внимание върху доказателствата, които ще ви бъдат представени — отбеляза твърдо щраусът. — В противен случай ще останем тук през целия проклет ден, а някои от нас си имат домове, където да се приберат.

Съдебните заседатели кимнаха одобрително. Това бе понятен за тях език. Надянаха маските на усърдно внимание и погледнаха в очакване щрауса, който явно се наду под погледите им. Така много обичаше да е в центъра на събитията. От години не бе имал такава огромна аудитория и имаше твърдото намерение да се възползва от това докрай.

— Ще призова първия си свидетел — заяви той надутото. — Повикайте славните радиоактивни костенурки.

Няколко души се изредиха да викат костенурките, това сториха и някои сред зрителите, които просто се опитваха да са полезни. Последва продължителна неловка пауза и накрая разсилният отиде да види какво става. Върна се почти незабавно като клатеше глава.

— Ще трябва да се оправяте без костенурките — заяви той категорично. — Очевидно са подхванали спор кой е играл най-важна роля в последното непрежалимо телевизионно шоу и в този момент се дуелират на смърт — или докато им писне. И в двата случая във всички посоки се размахват стоманени остриета, няма да се приближа и на инч разстояние от тях, освен ако не е абсолютно наложително. Извикайте някой друг на тяхно място.

— Много добре — каза обвинителят щраус и му се прищя да има зъби, за да скръцне с тях. — Призовете нощния гризач, Роби Рабит.

Мнозина се развикаха за Роби Рабит, бяха придобили опит в това, а разсилният трябваше да мине между тях със своя дървен чук за крикет, за да възстанови реда. Кондорът удряше с чукчето сякаш за последно, но никой не му обръщаше внимание с изключение на малък брой опърпани невестулки, които биха заети да правят залози в коя посока ще полети главата на чукчето, когато накрая се измъкне. Хиената удряше с дървения чук със замах и мощ, където свари, докато накрая въдвори напрегната тишина, с неясен подтекст на масово негодувание. Тя се хилеше с озъбена усмивка и се оглеждаше с надеждата да открие още някого, когото да сплаши. Бе се вживяла в ролята на разсилен. Разкриваше изцяло нови перспективи за законово оправдана тежка телесна повреда.

Някой се изкашля и вдигна колебливо ръка. Всички наоколо поеа шумно въздух, след това шеметно се разбягаха във всички посоки, за да се измъкнат от огневата линия. Хиената се озъби още повече в широка усмивка, а някои от по-плашливите зяпачи изпоприпадаха в безсъзнание. Предимно на основание, че щом това и без друго ще стане, по-добре да го направят без кой знае какви сериозни натъртвания. Разсилният си проправи път през тълпата, създанията се отдръпваха на вълни пред него. Вторачи се с най-страховития си поглед в животното, което бе вдигнало ръка.

— Да? — изгледа го въпросително, като вдигна многозначително чука.

— Не искам да досаждам, може и да бъркам, но мисля, че е възможно аз да съм този, когото търсите. Смятам, че съществува вероятност аз да съм Роби Рабит.

Хиената отпусна чука.

— Или си, или не си. Кое от двете?

Заекът въздъхна горестно.

— Де да беше толкова просто...

Разсилният го сграбчи за гушата с огромната си лапа и го измъкна от тълпата, както се изтръгва плевел от цветна леха. Отиде обратно, застана отпред, а заекът висеше безпомощно и без да се оплаква от стиснатия юмрук. Пусна го на мястото на подсъдимия, което служеше и за свидетелска скамейка — предимно защото никой досега не си бе направил труда да направи такава. Щраусът подаде стол на заека да се качи на него, а той надзърна печално над ръба. Бе невзрачен на вид, на практика дребен, слабичък и доста посивял. Даже и онези места по него, които не сивееха, някак си оставяха впечатлението, че е толкова проскубан и безжизнен, че не можеше да не си помислиш, че и те трябва да са сиви. Мустаците му бяха увиснали, а дългите уши — прегънати по средата. От лицето му се виждаха почти само изключително печалните очи, примигващи над потрепващия му нос, и май трябваше в значителна степен да се поразвесели, за да придобие вид на депресиран.

— Ваша чест — каза щраусът, — позволете ми да ви представя първия свидетел.

— Виновен — отзова се незабавно кондорът.

— Но ваша чест, той е само свидетел!

— Сигурен ли сте? Прилича ми на виновен.

— Напълно, милорд. Ако ми разрешите да продължа...

— А вие как мислите?

Щраусът реши да бъде над нещата и насочи целия си властен авторитет към заека, чиито уши клепнаха още повече в резултат на това.

— Ти си Роби Рабит, смахнатият див заек, този с безпокойството?

— Е, това е труден въпрос — отвърна тъжно заекът. — Бих могъл да кажа, че е така, но как мога да съм сигурен? Само защото приличам на него в огледалото не е причина да прибързваме със

заклученията. Спомням си, че някога бях той, но тези спомени биха могли да са изкуствено наложени. Или пък да са халюцинации. Е, възможно ли е, как мислите? Всички тук присъстващи. Доколкото знам, целият този съд може да е единствено една определено депресираща моя илюзия. В който случай значи, че разговарям сам със себе си, а не бих искал да е така. Мисля, че ми се ще да си ходя вкъщи вече, моля ви. Не се чувствам много реално.

— Мога да ти го докажа — прекъсна го хиената. — Ако те фрасна зад ухото с този чук и ти го усетиш, а така и ще стане, това ще ти докаже, че си реален.

— Не непременно — отвърна заекът. — Може просто да си въобразявам, че сте ме ударили.

— О, не, не и по начина, по който ще го сторя. Няма да имаш никакво съмнение, че съм те цапардосал.

— Но как това ще докаже, че аз съм заекът Роби?

— Защото аз ще ти го кажа, преди да те цапардосам!

— Но как ще знаете, че не си го въобразявате? Може да страдате от заблуждението, че удряте хората с чук за крикет, когато всъщност вършите нещо свършено различно, като например да четете книга или да берете цветя? Искам да кажа, как дори знаете, че сте в действителност хиена? Виждам ви такъв, като ви погледна, но как може да се доверявате на ненадеждната ми преценка относно нещо тъй важно, като вашата идентичност?

Разсилният отвори и затвори уста няколко пъти, после седна на стъпалата до свидетелската скамейка да помисли малко. Щраусът, който бе от по-жилаво тесто, опита пак.

— Аз казвам, че си заекът Роби, и тъй като представлявам обвинението по този случай — което кажа, се приема. А сега пихте ли разказали на съда какво видяхте при нападението над Сий Гоут?

— Не знам какво видях — отвърна тъжно заекът. — Ако изобщо съм видял нещо и не съм бил някъде другаде по това време. Даже не съм сигурен, че съм тук сега. А пък ако съм, ще ми се да не бях. Май искам да си вървя вече, ако всъщност не съм си отишъл.

Съдията се надвеси над бюрото си и изгледа строго щрауса.

— Разкарайте този заек от съда ми, преди да е успял да ни убеди, че и ние не сме тук и ще изчезнем на...

— Добре, добре — отвърна бързо щраусът. — Това е всичко, Роби Рабит. Можеш да си вървиш.

Той даде знак на заека да стане от свидетелската скамейка, но до този миг Роби бе вече решил, че наистина не съществува, или пък съдът не е там, а може би и двете, но и в двата случая нямаше смисъл да изпълнява заповед, която вероятно не е чул. Щраусът даде отегчено знак на разсилния да махне заека оттам, което той стори с известно удоволствие, очевидно решил, че го лично би трябвало да съществува, защото толкова се забавляваше. Особено когато това включваше размахването на чука. Измъкна безропотно отпуснатия заек от свидетелската скамейка и го пусна пред насядалите по пейките, които начаса се възползваха да опънат уморените си нозе върху му.

— Мисля, че аз разсъждавам, затова смятам, че съществувам^[2]. Мисля... — промърмори заекът тъжно, но никой не му обърна внимание, дори и той самият.

— Призовете следващия свидетел — нареди щраусът и в тона му едва-едва се долавяше отчаяние. — Извикайте Сий Гоут.

— Аз вече съм тук — възмути се козелът. — Но не, не мога да изляза от тази количка, така че няма смисъл да се опитвате да ме поставяте на онази скамейка. Само ме избутайте дотам, а аз ще се облегна на това проклето нещо.

Двамата с Бруин Беър с усилие намърдаха количката на позиция. Щраусът изглежда многозначително оръжието на мечока.

— За самоотбрана — поясни Беър и небрежно обърна дулото към щрауса.

Птицата реши, че той няма да натисне спусъка. Съсредоточи вниманието си изцяло върху Сий Гоут, който смучеше звучно водка от бутилката си. Козелът не бе в най-добрата си форма, но всъщност едва ли някога бе бил. Пропитите с кръв бинтове на кръста му изглеждаха неуместно в този животински свят.

— Вие ли сте Сий Гоут? — попита щраусът прокурор.

— Ако не съм, жена ми дяволски ще се изненада като се върна довечера вкъщи. Разбира се, че съм, по дяволите. Какво смятате, че съм — кървяща птичечовка ли? Боже, какви гадни твари са. Живо доказателство, че Създателят е имал чувство за хумор, при това доста гадно.

— Трябва да потвърдите за пред съда — настоя упорито щраусът.
— Кажете си името и разкажете на тук присъстващите какво точно се случи на гробището.

— Аз съм Сий Гоут и някакво копеле ме гръмна. Нали така, Беър, а сега ме разкарай оттук.

Необходимо бе малко време и повече търпение от страна на всички, но присъстващите в залата накрая получиха от него подробна картина на случилото се. Публиката шушукаше неспокойно помежду си. Повечето от тях никога през живота си не бяха имали истински враг, да не говорим за някой, който стреля иззад прикритие и после се измъква с военен хеликоптер. Козелът се утешаваше с бутилката и гледаше щрауса с кървясали очи.

— Кога ще пристъпим към важните неща, а именно — да измислим какво, по дяволите, ще правим?

— Затова е свикано това заседание — да реши — подчерта кондорът и му се прииска да не го бе правил, когато козелът се втренчи в него свирепо.

Фактът, че го простреляха, не допринесе абсолютно с нищо, за да пооправи нрава на Гоут и изобщо не му пукаше кой ще види това. Погледна първо присъстващите, а после към съдебните заседатели.

— Май се шегувате. Тая сбирщина не може дори да реши да се изпикае върху обувките си, ако горят.

Съдията удари с чукчето си.

— Достатъчно! Още една дума и ще ви осъдя за неуважение на съда.

— Не, няма — намеси се Бруин Беър.

— Трябва да се съглася с мечока — отбеляза щраусът. — Главно защото е насочил оръжие срещу мен.

Кондорът погледна надолу към Беър и револвера му и реши, че прокурорът има право.

— Свидетелят е свободен и може да напусне скамейката. Може също да върви по дяволите, ако не представлява голям проблем за него.

Беър избута мрачния, мърморещ Сий Гоут, а кондорът изгледа много строго щрауса.

— Още един такъв свидетел и по-добре да си прибираме нещата и да се разотиваваме по домовете си.

— Още е рано, милорд — отвърна оживено щраусът. — Призовавам следващия свидетел — Скоти, страшилището за елфите.

Преди някой да успее да го подкрепи и извика, залата внезапно се огласи от поредица изплашени писъци, когато нещо дребно, но много разярено си запробива път из претъпканите редици на зрителите. Животни с всякаква форма и нрав се опитваха да се махнат от пътя му. Тези отпред се разпръснаха, когато едно малко, но изключително непоколебимо на вид куче се появи сред блъсканицата.

Беше шотландски териер с късо кожено яке, декорирано с метални кабари и вериги. На нашийника си имаше шипове, в ноздрата си — безопасна игла и за такова дребно куче имаше изключително огромна уста, определено пълна със зъби. Излъчваше заплаха и опасност, а стойката на главата му подсказваше, че е от онези твари, дето не понасят глупаци. Изприпка напред, подуши презрително щрауса, вдигна крак и се изпика на свидетелската скамейка. Вонята бе отвратителна, а въздухът се насити с нея. Кучето се огледа свирепо да провери дали някой се осмелява да протестира, после скочи върху стола на свидетелското място и се втренчи арогантно в щрауса.

— Надявам се, че няма да има от онези глупости: „Вие Скоти ли сте?“ Всички знаят кой съм аз, а ако още не са научили, майната им.

Щраусът побърза да кимне и се обърна с лице към заседателите. Струваше му се по-безопасно да гледа тях.

— Благородни патици, полски мишки, катерици... и дребни, мъхнати бозайници, позволете ми да ви представя Скоти, страшилището за елфите, изтъкнат, забележителен звяр с високо положение в нашата общност.

— Дяволски точно — съгласи се малкото куче. — Създайте ми някой проблем и ще ви отхапя главата. Сега давай нататък, прекалено наедрял гълъб такъв. Не съм тук за собствено удоволствие, нали така.

— Скоти обиколи надлъж и нашир града да научи нещо за нашия враг и чрез упорство и непоколебимост сглоби една тревожна картина на проблема, срещу който сме се изправили. В този момент ми се иска да ви призова да изразите своята благодарност към неговата преданост и чувство за дълг.

— Опитват се да преглътнете пикнята ли? — попита сурово кучето.

— Ами, наистина... — опита се да каже нещо шашардисаният щраус.

— О, я млъквай и давай нататък или ще ти подпаля панталона.

— Не съм с панталон.

— Проблемът е твой, друже. Сега се разкарай, затваряй си човката — мой ред е да говоря.

Кучето огледа претъпканата зала.

— Яко сме я закъсали. Никой в града не знае точно как врагът е проникнал тук, но дяволски очевидно е, че е невъзможно да са го направили без помощ отвътре. Което значи, че сред нас има предатели. Също така е ясно, че врагът не е някой презрян аматьор. Добре въоръжен е, с добро снаряжение и може да се обзаложим, че пак ще се върне, в пълен състав. Ако очаквате човеците да ви защитят, помислете си пак. Те не знаят повече от нас. Точно сега търчат навсякъде и все по-малко от тях ще видиш навън, изпокриват си задниците. Виждал съм котки как губят и малкото си мозък като подушат валериан, но и те са ми изглеждали по-организирани, отколкото хората са точно в този момент. Което означава за онези от вас, които са ме слушали внимателно, че сме оставени сами на себе си. От нас зависи да се защитим. Затънали сме в лайна и ще става все по-зле, преди да се окаже по-добре.

Дълго време никой не каза нищо.

— И така, според вас — обади се щраусът — нещата изглеждат твърде мрачни.

— Да не се опитваш да ме разсмееш, друже? Не чу ли нито дума от това, което казах?

— Разбира се, че чух, скъпи приятелю, но не бива да се обезкуражаваме. Сигурен съм, че можем да разчитаме на съответните власти да направят необходимото за нас.

— Какви съответни власти? Шерифът не може дори един проклет убиец да открие, да не говорим за нашествие на вражески сили, а Времето се е сврял в своята галерия и не иска да разговаря с никого. Единственият, когото виждам с правилна идея е проклетият мечок с неговото оръжие.

— Няма да го получиш — обади се с леден тон Бруин Бър. — Намери си сам.

— Не ме слушаш, мътните те взели! Врагът иде насам, при това с цялото си войнство. Какво ще правим?

Щраусът зарови глава в кофата си с пясък.

Скоти въздъхна уморено.

— Сами сме. Никой няма да ни помогне. Не можем да си позволим да се майтапим повече.

Рия Фрейзиър спря колата си пред дома на Ленард Аш и се опита да убеди себе си, че постъпва правилно. Бе тук по работа, като кмет на Шадоус Фол, защото трябваше да узнае какво Аш би могъл да й каже за Джеймс Харт. Бе загрижена за това какво означава за града неговото завръщане, особено след като Времето с такава готовност му бе разрешил аудиенция. Старецът обикновено не беше толкова гостоприемен. Бе тук по работа, нищо повече. Рия въздъхна и се погледна в страничното огледало. Може би, ако си го повтаря достатъчно често, ще успее да си повярва. Може би.

Тя погледна към дома на семейство Аш от колата си, където се чувстваше в безопасност. Хубава самостоятелна къща, модерна и приятна, удобно разположена далеч от пътя. Широка пътека, покрита с чакъл водеше през грижливо поддържаните площи към входната врата. Докато слушаше как камъчетата хруцят под гумите по алеята, в главата й нахлуха всевъзможни спомени. Бе идвала тук често, докато Аш бе още жив, понякога с Ричард Ериксон, понякога и сама. Предимно сама, към края. Идваше устремена по алеята, усещаше как сърцето й бие учестено, докато се оглеждаше да зърне Ленард. Той неизменно бе там, отваряше входната врата, когато колата й спреше, посрещаше я с усмивка и целувка и я прегръщаше през кръста. Бяха толкова щастливи, така влюбени... но това бе преди три години, преди той да умре и оттогава много неща се промениха.

Сега нямаше и следа от него и Рия поклати глава като осъзна, че несъзнателно е очаквала да го види да се появява както обикновено. Или не беше въщи, или пристигането й не бе от значение за него. Ленард бе загубил интерес към много неща откакто бе умрял. Тя сви рамене, изключи двигателя и се заслуша в тишината. Къщата на семейство Аш се намираще в покрайнините на града, далеч от шума на множеството негови реалности. Дори и птички не пееха. Вероятно

съществуваха наредби относно тези неща в квартала. Тя отвори вратата и излезе от колата. Направи го бързо, за да няма възможност да размисли над това какво прави и да промени намеренията си. Беше се разколебала пет-шест пъти по пътя насам. Заклучи вратата на колата, разсеяно се зарадва на приглушеното щракване на ключалките. Харесваше ѝ, когато механизмите работеха, както се очакваше от тях. Караше я да се чувства в безопасност. Малко неща ѝ вдъхваха подобна увереност през тези три години.

Тя отиде до входната врата, като полагаше усилия да остане спокойна и уверена, просто за веки случай, ако... някой... я наблюдаваше. Все още бе облечена в елегантните си черни дрехи от погребението по-рано през деня, макар че бе оставила малката си шапчица с воал в колата. Ленард не обичаше шапки. Самият той никога не носеше и имаше навика да прави ужасно хапливи забележки за онези, които ги предпочитаха. Не смяташе, че може да понесе чувството му за хумор, не и като капак на всичко останало. Тя спря пред входната врата, пое дълбоко въздух и натисна звънеца. Чу го как звъни слабо във вътрешността на къщата. Не можа да долови друго. Някъде запя птица. Звучеше самотно.

Зад матовото стъкло на вратата се появи сянка и се приближаваше без да бърза, а Рия внезапно изпита облекчение като осъзна, че не е достатъчно висока, за да е Ленард. Вратата се отвори широко и майка му се усмихна с искрена топлина като видя, че това е Рия. Марта Аш бе дребна жена, едва пет фута висока, с къдрава тъмна коса и спокойни сиви очи. Носеше елегантни, практични дрехи, скромни бижута и очила с позлатени рамки, които вечно забравяше някъде. Рия винаги се бе разбирала добре с нея и осъзна в нещо като шок, че макар някога да смяташе Марта за своя приятелка, не бе идвала нито веднъж да я види, откакто Ленард се завърна от света на мъртвите.

— Рия, скъпа, толкова се радвам да те видя пак. Хайде, влизай. Ще пийнем чай, сложила съм чайника.

— Благодаря — отвърна тя сковано. — Чаят ще ми дойде добре. Ленард вкъщи ли е? Трябва да говоря за нещо с него.

Почувства се неудобно от неловките реплики, но ако Марта бе наясно с притеснението ѝ, тя не даваше никакъв признак за това.

Отдръпна се Рия да влезе, а гласът ѝ прозвуча спокоен, безпристрастен.

— Ленард го няма в момента, но няма да се бави. Отивай в дневната, сега ще дойда. Спомняш си накъде е, нали?

— Да, благодаря ти. Помня.

Рия мина покрай Марта и тръгна по широкия коридор, а познатата миризма на този дом я обгърна, все едно никога не бе го напускала. Беше време, не толкова отдавна, когато ѝ бе толкова близък, колкото и нейният собствен. Видя познатите картини в рамки по стените, усети дебелия килим под краката си. Коридорът бе широк и просторен, не се чуваше и звук от стъпките ѝ по килима. Внезапно я завладя чувство на покой и ѝ се стори, че минава през спомените си, че е отново в миналото, когато светът все още имаше смисъл. Всеки миг Ленард щеше да се затича по стълбите надолу да я посрещне... Рия направи усилие да се отърси от този ред на мисли. Онова си беше тогава, а сега беше друго. Нещата вече се различаваха.

Всекидневната бе отворена — просторна и много уютна. Рия остави чантичката си на масичката до вратата и бавно влезе в огромната стая. Предполагаше се, че родителите на Аш са доста богати, макар че предпочитаха да ги смятат за прилично заможни. Учтив евфемизъм, който означаваше състоятелни, но не прекомерно. Навън през отворените френски прозорци се виждаше огромна градина, за която с любов се грижеше Томас Аш, бащата на Ленард. Той прекарваше доста от времето си в градината. В дните, когато това не бе възможно поради лошото време, той придърпваше някой стол до френските прозорци, седеше и я наблюдаваше, сякаш да се увери, че тя няма да се държи лошо в негово отсъствие. Нямаха общи теми с Рия, но винаги бе учтив, вечно смотолевяше нещо разсеяно. В началото тя си помисли, че е така, защото е черна, но не ѝ бе нужно дълго време да разбере, че Томас е такъв с всички, включително с Марта и Ленард. Не че не харесваше хората. Просто нямаше кой знае какво да им каже. Освен ако не се интересуваха от градинарство и тогава нямаше спиране. Сега времето бе ясно и прекрасно, така че вероятно бе някъде навън, вторачен замислено в някой безобиден храст с градинарски ножици в едната ръка, стиснал здраво лулата в крайчеца на устата си.

Рия се отдръпна от прозореца, като долови някакво движение зад себе си. Беше Марта, която носеше сребърен поднос с всичко

необходимо за правене на чай. Даже в една чиния имаше шоколадови бисквити. Рия се усмихна, много ги обичаше и Марта никога не пропускаше да донесе по някоя, просто за да я изкуши. Двете жени преместиха по един стол до ниската масичка, седнаха една срещу друга и се заеха с приготвянето на чая. Накрая и двете имаха по чаша чай точно такъв, какъвто го харесваха, и се отпуснаха в столовете си. Марта я погледна критично.

— Поотслабнала си, откакто се видяхме за последен път, скъпа. Храниш ли се достатъчно?

— Да, Марта. Макар че с многото работа напоследък нередко ми се случва да хапвам набързо.

— Винаги трябва да намираш време за добра храна. Да търчиш насам-натам не е добре за храносмилането.

После поседяха и помълчаха малко. Марта очакваше Рия да направи първата стъпка и двете го знаеха. Тя се почувства неловко от спокойния поглед на Марта. Някога можеше да сподели с нея всичко, но не и сега. Позамисли се над дузина възможни варианти да започне, но всички ѝ се сториха фалшиви и изтъркани. Марта би искала да чуе единствено истината.

— Трябва да говоря с Ленард. Отнася се за града.

— Помислих си, че вероятно е това, за да те дойдеш тук отново. Ленард е на разходка. Напоследък доста често излиза. Вече не спи, нали разбираш, и това го прави ужасно неспокоен. Но ще се върне скоро. Имаше предчувствие, че ще наминеш по някое време днес.

Рия сбърчи учудено вежди.

— Той често ли... има такива...

— О, да. И обикновено са доста точни. Казва, че вижда нещата много по-ясно, откакто умря.

Последната реплика увисна във въздуха между двете, нямаше как да бъде игнорирана и пренебрегната. Рия отвори уста да каже нещо, затвори я и опита пак.

— Как се справяш с това, че е мъртъв?

Марта въздъхна и отмести поглед. Погледна към градината, сякаш търсеше съпруга си за помощ, но след миг се извърна и отвърна на погледа ѝ.

— Не е лесно. Първо, Томас и аз разбрахме, че се е върнал през нощта след погребението. Бяхме си легнали рано. Къщата изглеждаше

така празна без него. Все още бяхме в шок от смъртта му. Умря така ненадейно. Винаги съм се тревожела за него, когато караше онзи мотор, но изобщо не съм си и помисляла... предполагам, че и другите не го допускат... Произшествия с мотори са неща, които се случват на другите хора.

Бяхме в леглото, лампите бяха угасени, и двамата искахме да намерим утеха в съня, но не успяхме. И тогава на вратата се позвъни. Седнах в леглото и погледнах часовника на нощното шкафче. Беше едва дванайсет и половина. Томас стана, облече си халата, мърмореше през цялото време, че го безпокоят в този час. Аз също станах и слязох по стълбите с него. Не зная защо. А може и да съм знаела някъде дълбоко в себе си. Спряхме до входната врата, Томас попита високо кой е. От другата страна на вратата един глас отвърна:

— *Аз съм, тате. Връщам се у дома.*

Спогледахме се, но дълго не казахме и дума. После Томас отключи вратата, отвори я. Ленард стоеше там, леко усмихнат, с безукорен, изряден вид, точно както изглеждаше в ковчега, преди да го погребат. Погледна към Томас, към мен и обратно, сякаш не бе сигурен, че е желан. Взех го в прегръдките си и го притиснах с всичка сила. Хрумна ми налудничавата идея, че ако не го стисна достатъчно силно и не му стане ясно колко е желан, той ще изчезне и никога няма да го видим отново. Плачех толкова, че не можех да говоря, а Томас потупваше по рамото ту мен, ту Ленард, сякаш не бе сигурен кой се нуждае повече от утеха.

Накрая го освободих от прегръдката си и взех ръцете му в своите. Бяха студени. Не неестествено, а сякаш бе седял твърде дълго навън в студената нощ. Въведох го вътре и го накарах да седне до огъня, баща му поседя с него, докато направя чай. Томас не престана да потупва Ленард по рамото и повтаряше колко е хубаво, че го вижда отново. Бяхме чували по-рано, че такива неща се случват, в края на краищата, това си е Шадоус Фол, но не бяхме имали повод да вярваме... такива неща се случват само на другите хора... както и катастрофите с мотори. Но той се бе върнал и само това бе от значение.

Минаха няколко дни, преди да забележим промяната. Определено бе Ленард, дума не можеше да става да се подлага на съмнение, но... не съвсем. Сякаш когато се върна, бе оставил част от себе си другаде. Вече не се хранеше, не пиеше, нито спеше. Седеше по

цяла нощ и четеше или гледаше телевизия с намален звук, да не ни безпокои. Бе загубил интерес към всички онези неща, които запълваха времето му. Неща... и хора. Мнозина от приятелите му дойдоха веднага, щом научиха. Ричард Ериксон пристигна след по-малко от час. Ала никой не се застояваше. Ленард се стараяше да е учтив, но като минеше малко време, всички се чувстваха неловко в негово присъствие. Не беше онзи Ленард, когото познаваха. Бе ходил някъде, те изобщо не проумяваха, а следите още личаха по обувките му. И така всички си тръгнаха и повече не се връщаха. Ленард не се постара да ги задържи. В него вече липсваше искрицата.

— Надявах се, че това е временно, че не се е „събудил“ напълно. Не престанах да чакам и да се надявам, наблюдавах го, нещо да ми подсказе какво липсва, но така и не разбрах. Беше моят син, изобщо не съм се съмнявала в това, но... не съвсем. Само част от него се завърна. Затова ли и ти стоеше настрана, Рия?

— Не. Нямам дори извинение. Когато първо чух, не повярвах, а после не можах. Не исках. Мъжът, когото обичах, бе мъртъв и погребан. Последното нещо, което ми бе нужно, бе да видя някакъв двойник с неговото лице и глас. Не преставах да си повтарям, че това всъщност не е той и накрая успях да убедя сама себе си във всяко едно отношение, освен онова, което имаше действително значение. Нали разбираш, аз съм кмет. Знаех кое е по-добре. Бях чувала, че хората се връщат понякога. Той е, нали? Наистина е той.

— Да — отвърна Марта. — Той е.

Те поседяха известно време потънали в мълчание, гледаха навсякъде другаде, избягваха да се погледнат и тогава Марта се наведе напред и постави длан върху ръката на Рия.

— Винаги си знаела, че е той, скъпа. Защо не дойде? Знаеш ли защо?

— Да — отвърна тихичко Рия. — Защото знаех, че дори и да се е върнал, няма да остане задълго. Никога не става така. Рано или късно причината, поради която се е върнал, ще избледнее и когато не е достатъчно силна да го задържа тук, той ще си тръгне отново. Ще умре и ще си остане мъртъв. Не можех да преживея да го загубя за втори път.

За миг ѝ се стори, че може да се разплаче, но се въздържа. Раната бе стара и нямаше тази сила над нея, както някога. Във всеки случай

беше и политик и бе свикнала да контролира емоциите си. В последно време плачеше само когато се налагаше и само ако имаше камери наоколо. Заподсмърча, но се овладя и се усмихна на Марта, за да ѝ покаже, че всичко е наред. И двете чуха, че входната врата се отвори, Рия скочи на крака, сякаш частица от нея искаше да избяга и да се скрие от онова, което идваше. Наложих си да не мърда, трепереше леко. В крайна сметка Марта се изправи и отиде в коридора. Чу се шепнене, после Марта каза ясно и високо:

— Ленард, скъпи, ела в хола. Имаш посетител.

Рия се стегна, но въпреки това ѝ подеждат леко като шок, когато Аш се появи откъм коридора със същата усмивка както някога. Сърцето ѝ заблъска малко по-силно в гърдите ѝ, не точно от удоволствие. Изглеждаше почти както винаги — облеклото му бе небрежно, разпуснато, косата му се нуждаеше от старателно разресване. Той пристъпи към нея да я поздрави и в един ужасяващ миг тя си помисли, че ще понечи да се ръкува. Не би могла да го докосне, за нищо на света. Накрая той само се усмихна, кимна ѝ дружелюбно, може би малко разсеяно, сякаш вниманието му бе някъде другаде, насочено към нещо по-важно за него.

— Здравсти, Рия — поздрави я спокойно. — Радвам се да те видя тук. Доколкото разбирам, майка ми се е погрижила добре за теб... а, да, извадила е шоколадовите бисквити. Забележи каква чест ти е оказала, Рия, тя не ги предлага на случайни хора.

— Трябва да говоря с теб — каза припряно тя. — Важно е.

— Така си и помислих, щом си дошла след толкова време. Да се качим горе. Можем да поговорим в моята стая. Ще сме сами.

— Останете тук, ако желаете — обади се Марта. — Мога да се махна, щом преча.

— Не е нужно — каза Аш. — Предпочитам да поговорим в моята стая. Чувствам се по-концентриран там.

Той се обърна и излезе от всекидневната, без да изчака да види дали Рия ще го последва. Тя кимна да благодари на Марта и побърза след него. Спомняше си накъде е стаята му, макар да бе минало доста време, откакто я видя за последен път. Не и откакто умря и тя бе отишла там на един вид поклонение, да се сбогува с нещата му. Старите спомени нахлуха в главата ѝ и запрепусаха в нея, а тя се опитваше да ги отблъсне. Бе тук по работа. Нищо повече. Аш я чакаше

горе на стълбите, бе отворил вратата. Тя мина покрай него и спря наред стаята. Бе същата, каквато я помнеше. Нищо не бе променено. Съвсем нищо.

— Прекарвам доста време тук — каза тихо Аш. — Пълна е със спомени, които ме задържат. Вече не спя, но лежа с часове в леглото. Мисля, спомням си, опитвам се да се вкопча в нещата, които ме правят мен самия. Помага ми, когато нещата ми са наоколо — книгите, плочите, четката и гребена, дезодоранта на нощното ми шкафче. Всички онези дребни неща, които живите използват всеки ден и изобщо не се замислят за това. Аз нямам нужда от тях вече, но ми харесва да ги гледам. Помагат ми да... се преструвам.

— Тук съм по работа — прекъсна го тя — малко по-рязко, отколкото възнамеряваше. — Трябва да поговорим за Джеймс Харт.

— Да. Сетих се, че може да е това. Заповядай, седни.

Имаше само един стол, Рия седна на него и сковано кръстоса крака. Аш седна на ръба на леглото, с лице към нея. Тя отдръпна малко краката си, за да не докосва тези на Аш. Той я погледна окуражително и тя трябваше да отмести поглед. Така много се стараше да ѝ помогне и някак си това правеше нещата още по-трудни за нея. Тя се огледа наоколо, за да избегне погледа му и всичко, което видя, ѝ върна спомените от времето, което бяха прекарвали заедно тук, в тази стая, в миналото, когато още бе жив. Афишът на стената от концерта, на който бяха ходили заедно, книгата на нощното му шкафче, която му бе подарила и която той все се канеше да прочете, но не успяваше. Или пък сега вече я бе прочел, когато имаше повече време.

— Черното ти стои добре — обади се Аш. — Много си елегантна. Ако знаех, че ще изглеждаш толкова добре, щях да умра порано.

— Не е заради теб. Преди да дойда тук днес, бях на погребение. На Лука дьо Френц.

— Да, чух за това. Тревожех се, че може да си пострадала при стрелбата. А трябваше да знам, че нищо няма да ти се случи. Винаги си имала късмет.

— Ти защо си в черно? — попита Рия, повече за да печели време, отколкото от интерес.

Внезапно Аш се усмихна.

— В траур съм относно сексуалния си живот.

Рия изпъшка и неволно се усмихна.

— Това, че си мъртъв не е успяло да се отрази добре на чувството ти за хумор, Ленард. Хайде да направим нещата по-леки и за двама ни. Не съм тук да те видя, а да изкопча каквато информация имаш за Джеймс Харт. Стават странни неща, странни дори и за Шадоус Фол и всичко започна от деня, в който той се върна у дома. Разкажи ми за него. Как изглежда, какъв е?

Аш стисна устни.

— Съвсем обикновен, нищо особено. Ако има нещо общо с онова, което става в града, напълно сигурен съм, че не е наясно с това. Не си спомня нищо за града. Очевидно сме били в едно и също училище, но не помня нищо конкретно. Естествено, паметта ми не е каквато беше.

Аш внезапно млъкна и се намръщи.

— Има нещо... Заведох Харт при Времето, там беше и Джак Феч. Съвсем истински и два пъти по-гаден. Рия... *плашилото коленичи и се поклони на Харт*. Не съм виждал да го е правил пред друг, дори и пред Времето. Може и да греша, но смятам, че и старецът се стъписа. Не е нещо, което се случва всеки ден.

— Мътните ме взели — промълви Рия и се намръщи. — Смятах, че Джак не признава друг авторитет, освен Времето. Със сигурност не се е покланял на мен няколкото пъти, в които пътищата ни се пресичаха. Не че щях да зная какво да направя, ако го бе сторил. Странна работа. Бих го прогонила оттук, ако не бе толкова нужен. И ако смятах, че ще ми обърне някакво внимание. Какво друго можеш да ми кажеш за Джеймс Харт?

— Това е всичко, наистина. Стори ми се доста дружелюбен, не бе твърде стъписан от Шадоус Фол, което предполага или огромна сила на характера — или изключително ограничено въображение. Добра компания, но доста сдържан. Не говореше много за себе си, като се замисля. Не знам какво друго да кажа.

— Очаквах повече, Ленард.

— Съжалявам. С толкова разполагам.

— Тогава е време да си вървя.

Рия се изправи и Аш бързо скочи на крака. Тя пооправи роклята си, като се стараяше да не поглежда към него.

— Радвам се, че се видяхме, Ленард. Трябва да се видим пак — някой път. Сега трябва да тичам. Имам да върша куп неща.

— Моля те, не си отивай, Рия.

— Няма за какво друго да говорим.

Рия се насили да го погледне.

— Бях тук по работа, нищо повече.

— Искам да ти кажа толкова много неща.

— Не искам да ги чуя.

— Не го вярвам. Накрая дойде да ме видиш, след всичкото това време. Това трябва да означава нещо. Толкова ми липсваше. Не минава и час от деня, без да си мисля за теб и времето, когато бяхме заедно. Понякога смятам, че само тези спомени ме крепят.

— Престани! Беше някой друг. Мъжът, когото обичах, е мъртъв и погребан, няма го! Вече не е част от живота ми.

— Все същият съм, Рия. Мъртъв съм, но съм аз. Същият мъж, който държеше ръката ти когато се разхождахме, който седеше и чакаше долу, докато се ти мъчиш да избереш какво да облечеш. Този, който ти каза, че те обича повече от самия живот. Лицето ти просто е променено, Рия. Същото студено, безизразно лице, както когато не искаш да чуеш нещо. Виждам в очите ти как спускаш кепенците, а лицето ти казва, че няма никой въщи. Не се крий от мен, Рия. Не и от мен. Толкова съм самотен.

— Не ми причинявай това, Ленард.

Тя отвърна твърдо на погледа му, но той усети как краката ѝ треперят. Напрежение или усилие. Нищо друго.

— Няма нищо между нас вече. Любовта е за живите, за хората с бъдеще.

— Мислиш, че не го знам ли? Нямах представа какво ми е сега. Знам, че не съм истинският Аш. Аз съм споменът за това, което съм бил в образ и форма. И това не е достатъчно. Човек със скрита същност, подводни камъни, така казваше, нали. Само дето сега е истина. Започвам да забравям, Рия. Губя едно по едно нещата, които ме правеха завършен. Всеки ден си спомням с нещо по-малко. Думите от любимата песен, цвета на колата на някой приятел — изчезват и нищо не може да запълни празнината. Дребни неща за момента, но се натрупват. Или по-скоро изчезват от мен. Избледнявам, с всеки ден все повече се губя. Накрая всичко ще изчезне и аз наистина ще съм

мъртъв. Един призрак, образ на човек, който вече не съществува. Помогни ми, Рия. Уплашен съм. Толкова се боя.

Страданието в гласа му я разкъсваше, в гърдите ѝ се надигна болка, жестоката отдавнашна болка, за която не бе споделила с никого. Погледна го гневно, отказваше да се предаде пред сълзите, които изгаряха очите ѝ.

— Ти не се върна, защото ме обичаш. Върна се, защото майка ти се нуждаеше от теб!

— Не. Не стана така.

— Тогава защо дойде? Защо трябваше да идваш и да разбиеш живота на всички ни?

— *Не знам!* Тук съм с някаква цел, но не знам каква и защо. Казах, че родителите ми се нуждаят от мен, защото все нещо трябваше да кажа. Нямах намерение да те обидя. Не съм искал да те нараня. Ти си единственото, което някога е имало значение за мен, Рия. Бих умрял заради теб. Щях да остана мъртъв за теб, ако можех. Затова стоях далеч от теб през цялото това време, защото исках да си свободна, да ме прежалиш. Ала нещо ме върна и ме задържа тук. Ден след ден губя част от себе си. Не искам да живея, но нещо не ми позволява да умра. Нуждая се от теб, Рия. Ако някога си ме обичала, обичай ме и сега.

Рия посегна и взе студените му ръце в своите.

— Ако някога съм те обичала? Ленард, скъпи мой... Не съм преставала да те обичам.

Аш понечи да я прегърне, поколеба се и Рия трябваше да го дръпне в прегръдките си, преди той да успее сам да си повярва. Тя зарови лицето си във врата му и издиша в една продължителна ужасяваща въздишка.

— Не зная какво да правя, Ленард. Нищо в живота ми няма смисъл вече. Шадоус Фол се разпада из основи, въпреки всичко, което правя, за да го запазя. Случва се *така бързо*. Едва насмогвам с докладите. Предполагам, че затова всъщност съм тук. Дойдох при теб за помощ, дори и да не искам да си призная. Чувствах се толкова провалена. След като ти си отиде единственото, което ми остана, бе работата. Работех здравата. И тъй като имах само нея, тя обсеби живота ми. Дойдох тук да те използвам, Ленард, да измъкна информация, която да използвам, за да контролирам Харт. Да ме върне отново на върха.

— Не ме интересува — възпря я Аш. — Използвай ме целия, ако искаш.

И двамата успяха някак да се усмихнат, отдръпнаха се един от друг, за да могат да гледат в очите си. Аш продължаваше да стиска ръцете на Рия и тя притискаше неговите нежно в отговор. Те бяха все така студени.

— Каквото и да се случи, Ленард, няма да те изгубя отново. Пак сме заедно, за добро или лошо. Смъртта не успя да ни раздели в крайна сметка.

— Радвам се — каза Аш. — Всичко, което е останало от мен, е твое. Докато го има. Ще ми се да можех повече да ти предложа.

— Ще намерим начин да сме заедно завинаги — промълви Рия. — Трябва да има такъв. Това е Шадоус Фол, в крайна сметка.

— Докато го има. Имам някакви много странни усещания напоследък. Предчувствия. Лоши. Мисля, че нещо много лошо иде насам. Нещо достатъчно могъщо, за да застрашава целия град.

— Не и ти, Ленард. Всички ги гони параноята през последните няколко седмици. Може ли поне ти да бъдеш малко по-конкретен?

— Съжалявам. Като съм мъртъв, виждам нещата по-ясно, но са по-скоро предчувствия, не друго. Навън, извън града, има нещо, което ни дебне и изчаква подходящия момент, но нямам представа какво е. Живо е, ако това ти помага.

— Не много.

— Така си мислех.

— Трябва да си разсъждавал върху това, Ленард. Какво смяташ, че е?

— Не знам — отвърна Аш. — Но се чудех дали то не е причината да ме върнат. Трябва да има такава.

— Сигурна съм, че има — каза Рия. — Може аз да съм те върнала, защото толкова се нуждая от теб.

— Може би. И по-странни неща са се случвали, дори и в Шадоус Фол. Много ти е хубава роклята. Може ли да ти помогна с ципа?

Далече под Кеър Ду, придворния замък на елфите, дълбоко в сърцето на земята под хълма три фигури вървяха, без да бързат, в широк подземен тунел. Две от тях бяха високи и руси, а едната не

беше, но всички те излъчваха аристократичност, подобно щит, белязан от удари в не една битка. В тунела бе тъмно, но във въздуха край трите фигури танцуваха стотици блуждаещи огънчета. Тяхната синкаво-белезникава светлина бе силна и ослепителна, блестеше върху стените от пръст, но нито един от тримата не хвърляше сянка.

Оберон, Титания и съсухреният елф на име Пък най-накрая спряха пред един огромен люк на пода, в самата пръст. Бе цели двајсет стъпки в диаметър, простираше се от едната до другата стена и представляваше дебели многовековни дъбови дъски с метални обръчи и сребърни нитове. В дървото бяха издълбани думи и фрази на език, много по-древен от човешкия, гравирани с киселина в металните обръчи. Нямахше халка или друго приспособление за повдигане, стига някой да можеше да размърда масивната тежест. Оберон, крал на елфите, се загледа мълчаливо в капака на пода. В ледените му сини очи не се четеше никаква мисъл, или пък емоция, бледото му лице не трепваше. Беше десет фута висок, почти само мускули, загърнат в кървавочервена мантия и въпреки това стоеше пред люка като просител, неуверен дали е добре дошъл.

До него стоеше Титания, неговата съпруга, кралица на елфите. Бе няколко инча по-висока, облечена в черни като нощта дрехи със сребърна везба, но на фона на късата ѝ черна коса бледото ѝ лице изглеждаше призрачно. Те бяха преживели много заедно и ако бяха хора, можеха да се замислят дали любов или спомени ги свързват в този съюз. Но те бяха елфи с по-силни и светли емоции, които никое човешко същество не би могло да изпита или понесе. Тяхната любов бе вечна.

Пък, деформиран и грохнал, единственият несъвършен елф, клекна на косматите си задни части до капака, а едната му ръка висеше по-ниско от другата заради гърбицата. Китката на тази ръка бе изсъхнала и сгърчена като ноктите на хищна птица и той подраска с тях по многовековното дърво. Между пръстите му прехвърчаха искри от статично електричество, дървото се овъгли на места. Под стърчащите от челото му израстъци, наподобяващи рога, зелените очи пламтяха палаво, макар че лицето му бе подобаващо сериозно и мрачно. Подрапа разсеяно кожата, с която бе облечен, в пълен контраст с изящните мантии на неговите спътници. На Пък не му

пукаше особено за изяществото и възвишеността, тъй като изкривеното му тяло го лишаваше съвсем естествено и от двете.

— Не е твърде късно — каза тихо Оберон. — Още можем да се откажем. Съдбата на Шадоус Фол ни е ясна. Не може да оцелее. Уайлд Чайлд е на свобода и вилнее сред жителите, не може да бъде убит, нито спрян. Предадени са от онези, на които са вярвали. Не се налага да споделяме тази съдба. Макар че ме боли да го кажа, по-скоро бих предпочел да видя града унищожен и всички — избити, вместо да рискувам живота на своя народ.

— Чухме оракула — каза Титания със спокоен и твърд глас. — Шадоус Фол не може да бъде спасен или защитен, но не е нужно да загиваме с тях. Все още можем да обърнем гръб на това, да се оттеглим в Кеър Ду и да изчакаме гибелта на града. Елфите ще оцелеят.

— На каква цена? — обади се Пък, без да откъсва очи от люка на пода. — Може да спасим скъпоценния си живот, но само ако се откажем от онова, което тачим най-много. Положили сме клетва да защитаваме града — на каквато и да е, на всяка цена. Точно както героят Лестър Голд защити вас от ужасния звяр. Ще допуснем ли да ни надминат? Какво са елфите, ако се отрекат от честта? Ще нарушим ли свещените си клетви, ще разрушим ли доверието, ще се отречем ли от онова, което най-много ценим в себе си, само за да оцелеем? Не мисля. Хората може да са способни на такова лицемерие, но не и ние. То би ни унищожило. Не, елфите трябва да се бият. Простичък избор в един сложен свят.

Оберон се размърда неспокойно.

— Времето ни е обърнал гръб. За пръв път от незапомнени времена не можем да надникнем в бъдещето. Винаги сме знаели, че този миг ще настъпи — когато дори оракулите ще са слепи и глухи, но предпочетохме да не се замисляме над това. Сега вече нямаме тази възможност. Обръщаме поглед към бъдещето и виждаме само мрак. Някаква по-велика сила е спуснала завеса пред очите ни. Но как може да е по-велика от нас? Само веднъж имаше такава, но вече ги няма.

— Падналите воини^[3] — каза Пък и думите сякаш отекнаха безкрайно в тишината на тунела.

— Не произнасяй името им толкова високо — предупреди го Титания. — Може да се събудят.

— Няма да е лесно — възрази Пък и се изкикоти неприятно. — Шадоус Фол ще бъде унищожен и Кеър Ду ще бъде превърнат в развалини, преди те да успеят да се пробудят. Хайде, благородни кралю и кралице, времето за приказки свърши. Съветът на елфите обсъди това отвсякъде. Има само един отговор. Не можем да обърнем гръб на честта, не можем да унищожим града, нито да го игнорираме, така че остава ни единствено възможността да отворим Арсенала, да извадим древните оръжия и да разбудим заспалата си кръв с ярост. Елфите трябва да тръгнат на война още веднъж със или без успокоителни пророчества. Няма значение кой може да е врагът. Във всички предишни войни, в цялата ни история, не сме били побеждавани нито веднъж.

— Да — потвърди Оберон. — Нашата слава и нашето проклятие. Прав си, Пък, господарю на Арсенала. Време е. Отвори вратата и ни пусни да влезем.

— Подгответе се — каза Пък и за пръв път в очите му го нямаше игривото пламъче. — Ще разбудя Слийпър^[4].

Той вдигна копитото си и го стовари върху дървения капак два пъти. Звукът бе обезпокояващо силен в тишината, ехото от него отекваше дълго, след като трябваше да е заглъхнало, сякаш имаше да пропътува безкрайно разстояние. И някъде далеч, извън границите на зрението и слуха, нещо извън пределите на пробуждащия се свят се размърда в дълбокия си сън и се събуди. Обърна ужасяващия си взор към тримата елфи, а те извърнаха поглед, неспособни да го погледнат. Ала накъдето и да гледаха, Слийпър бе факт, вторачен в тях, и те потръпнаха от ужас в агония и омерзение, че тази промяна им бе натрапена.

Гордостта и славата на елфите се състоеше в това, че те не бяха обвързани с определена форма и естество. Не им бе присъща и човешката логика за „да“ и „не“; „или... или“, живееха според пошироки параметри. За тях образът и формите бяха преходни като мисълта и въображението, а миналото, настоящето и бъдещето бяха еднакво достъпни. По всеобщо съгласие имаха една основна форма, отчасти по естетически причини, но главно по силата на традициите и обичаите. За този обичай си имаше причина, онази многовековна традиция, за която малцина искаха да си спомнят. Слийпър я знаеше. Той не можеше да забравя. И неизменно присъстваше чувството за

чест. На елфите то им бе нужно — единственото нещо, което свързваше мислите и желанията им и им пречеше да се унищожат един друг заради някакъв моментен каприз. Сега всички тези неща ги нямаше, пометени от погледа на Слийпър. Тримата елфи бяха лишени от своята спонтанност, заключени в тези тела и приковани към настоящето, осъдени на баналността на една непроменяща се реалност. Титания и Оберон се вкопчиха силно един в друг, разтреперани безумно, и дори Пък изгуби част от черния си хумор. Той надигна рогатата си глава и удари отново по капака с копито.

— Отвори вратата, Слийпър. Враговете ни нападат, трябва да извадим сабите от ножниците!

Масивният дървен капак се размърда в отговор на гласа и древните кодови думи. От процепите се разпиля прах, капакът бавно се надигна, завъртя се грациозно на безшумните си панти и откри огромна черна паст. Блуждаещите огънчета отскочиха назад, зацвъртяха възбудено и отказваха да се доближат. Елфите стояха твърдо, запазиха достойнство, макар че всичко друго им бе отнето. Бяха се обрекли доброволно на тази единствена форма, за да получат достъп до отдавна изоставения арсенал и мощните оръжия, скрити долу, но бе се случило толкова отдавна... че бяха забравили колко ужасно е да получиш заповед, неподлежаща на обсъждане. Само елфите можеха да издържат на погледа на Слийпър и да приемат формата и структурата на реалността. Човечеството би се сгърчило под този поглед като подпалено от лупа листо. Дори и елфите можеха да бъдат унижени, тъкмо затова оръжейницата не бе посещавана толкова отдавна. Беше цена, която не бяха плащали безброй векове, не и откакто я изпразниха, за да се изправят срещу Падналите воители — толкова отдавна вече.

Капакът на пода зееше, горната му част опираше в покрива на подземния тунел. Долу бе огромният черен отвор, зейнала паст непрогледен мрак, който отблъсна назад ярката светлина на блуждаещите огънчета с презрителна лекота. Да погледнеш в този черен мрак бе все едно да гледаш безкрайното нощно небе, в което никога не е изгрявала луна. Главите им се замаяха, но гордостта им ги задържа на ръба на отвора. Мракът сякаш продължаваше да се спуска безкрайно надолу или поне по-далеч от този материален свят. Арсеналът бе твърде мощна съблазън, за да остане някъде, където

всеки би могъл да се натъкне на него. Затова го изместиха от този свят и го скриха там, където единствено те можеха да го открият. Пък погледна към Оберон и Титания и се поклонил с присмех.

— След вас, благородни ми кралю й кралице.

— Не, верни ми Пък — каза Оберон. — Няма да ти отнемем тази чест. Ти си господарят на Арсенала и трябва да влезеш пръв.

Съсхреният елф се изсмя тихичко и пристъпи напред в тъмнината. Сякаш от нищото изникна широко стъпало от лъскава стомана, за да подхване копитото му, а под него се появи друго. Пък се спускаше уверено надолу по блесналите стъпала, когато те се появяха пред него, а Оберон и Титания го следваха отблизо. Трепкащите блуждаещи огънчета кръжаха неуверено край отвора, но не ги последваха по-нататък. Капакът се завъртя напред и се намести плавно обратно на мястото си, изолирайки мястото под хълма от онова другото, което елфите бяха създали, за да скрият и защитят оръжието. Далече долу под тях блесна светлина, нетрепващ аленочервен пламък, като немигащо око, което ги следи. Елфите се спускаха предпазливо към него, макар че по-късно не можеха със сигурност да кажат колко дълго продължи това. Съществуваха само стъпалата и мрака, заедно с усещането, че се отдалечават. Най-после Пък стъпи от метално стъпало на гол бетон и Арсеналът се появи, сякаш винаги се бе намирал там.

Беше огромна, необятна пещера, която се губеше към безкрая във всички посоки. На тавана, на някакви си петдесет фута над тях, на равно разстояние една от друга бяха разположени лампи, от които струеше ярка червена светлина. Навсякъде наоколо под тази сатанинска светлина се виждаха редици лъскави стоманени рафтове, отрупани с безброй оръжия и всякакъв вид техника. Всички онези инструменти за унищожение, които елфите бяха създали в дните, когато разчитаха повече на науката, отколкото на магията. Имаше снаряди, енергийни оръжия, плазмени генератори и високо ефективни лазери. Безброй бомби, безчет пистолети. Огромни установки, които биха взривили армия или цял свят с еднаква лекота. Грамадни екрани за наблюдение стояха в очакване да разкрият вражеските планове и позиции, редици от компютри бяха в готовност да ги осуетят.

Тримата елфи се огледаха наоколо. Бе минало доста време, по свой собствен избор бяха позабравили. Бяха се наслаждавали на мощта

на оръжията прекалено дълго. При равносметката след битката с Падналите не им бе нужно дълго време, за да осъзнаят, че следващата неизбежна стъпка е някоя групировка елфи да използва тези оръжия срещу друга и това да доведе до унищожението и на двете. И така се отказаха от Арсенала и всичко в него, погребяха го дълбоко в спомените си, така че да се появи отново при спешна необходимост, когато земята под хълма може да се окаже застрашена. Сега се бяха върнали и спомените нахлуха като тонове вода, отприщени от язовирна стена. Спомени за кръвопролития и унищожение — и безумното опиянение от кръвта. Пък се усмихна и се протегна бавно като котка на припек. Хубаво му беше, че е отново тук.

— Пък, господарят на Арсенала — каза бодро. — Осигурете достъп.

От тавана се проточи сноп лилава светлина и го прикова на място като пеперуда, нанизана на карфица. Не можеше да помръдне, нито да мигне, дори да диша, но знаеше, че е по-добре да не се опитва да се противи. Докато Слийпър потвърди идентичността и ранга му, той все още командваше тук и би го убил без колебание, ако преценеше, че е заплаха. В края на краищата, така го бе програмирал самият той преди толкова много векове. Светлината потъна в него като бавно разстилащ се мраз, проверяваше физическата му структура, генетичното му наследство и ги сравняваше с тези в записите.

— Достъп разрешен — чу се в главата му бавен, но не човешки глас. — Добре дошъл, господарю на Арсенала.

— Активирай всички системи — нареди Пък. — Искам всички оръжия на линия, готови за инспекция.

— Разбира се, господарю. Сензорите ми засичат две други живи форми в непосредствена близост до вас. Трябва да ги сканирам и изясня кои са, преди да се проведе инспекцията.

Пък кимна към Оберон и Титания, те казаха имената си и бяха подложени на същия преглед от трепкащата светлина. Пък наблюдаваше, без да си прави труда да прикрива, че му е забавно. Наистина бе минало доста време, откакто на краля и кралицата на елфите им се бе налагало да се подчиняват на нечия друга воля. Приеха го изненадващо добре. Вероятно защото бяха започнали да си спомнят за всички могъщи оръжия в Арсенала и бяха нетърпеливи колкото него да докоснат с ръце тези чудесни играчки. Слийпър

потвърди личността на Оберон и Титания и изрази почитта си към тях. От всички страни светнаха екрани с ярка светлина и тръгна безкрайна информация кои оръжия са готови незабавно да бъдат използвани и за кои ще е необходимо време, за да се приведат в готовност. Пък се ухили толкова широко, че бузите го заболяха. Как може някога да му се е искало да забрави всичко това? Тук имаше достатъчно барут да се изравни Шадоус Фол със земята само за часове. Достатъчно бойни машини да сринат света. Много от тях той самият бе използвал в битката срещу Падналите. Нещо топло и зловещо приятно се размърда в него, докато си спомняше, че е боравил с това или онова оръжие и как сееше смърт и опустошение, когато пожелаеше.

Ето го *Светлинното копие*^[5], което не можеше да бъде спряно или избегнато, щом веднъж е хвърлено, и можеше да издири един враг сред хиляди. Ето го и *Казана на смъртта*, в който мъртвите могат да бъдат съживени и изпратени да избиват отново в името на елфите, независимо на чия страна може да са се били в самото начало. Ето ги *Чудовищния трион*^[6], *Гръмовния прибор*, *Разбивачът на мечти* и *Крадецът на разум*. Кошмарни средства за унищожение, съвсем истински пред очите, все така могъщи и смъртоносни, както и когато бяха създадени от елфите, преди хиляди години.

Оберон и Титания обикаляха залата с оръжията, без да бързат, спираха от време на време пред един или друг екран, наслаждаваха се на нечие страдание или масово кръвопролитие. Грандиозни, могъщи средства за унищожение се разкриваха пред своите господари, които обмисляха перспективата за един свят, обхванат в пламъци, и я намираха за приятна. Бе настъпил отново моментът, когато елфите щяха да изпитат своята смелост, умения и чест на единственото място, което бе от значение — бойното поле. Те знаеха, че не са това, което някога са били. Безсмъртието си има доста недостатъци, основният е отегчението. От липса на предизвикателства бяха станали мекушави и прекарваха дългия си живот като в сън, ала сега това щеше да свърши. Ще разпалят кръвта си в огъня на битките и ще преоткрият своето величие чрез пролятата кръв на враговете си.

Пък стоеше сам пред огромен екран, а мислите му бяха другаде. Времето, през което бе пазач на Арсенала, го бе направило това, което е сега — единственият несъвършен дух. Бе излагал себе си на сили и енергии, които му дадоха неизмерима мощ и бе платил цената за това.

Бе се изкривил и съсухрил в огъня на странни приливи и отливи, а плътта му напомняше восък от свещ, който се стича и изплъзва на пламъка. Дълго бе господар на оръжията и едва сега бе започнал да си спомня до какво бе довело това. Войната бе неговият живот, неговата кауза, повод за съществуването му. Той тържествуваше от смъртта и унищожението, от погрома на световите. Сега грабваше едно след друго оръжия от рафтовете, зареждаше ги, насочваше ги без колебание и пробиваше огромна дупка в стелажата. Грохотът на експлозията отекваше силно в залата с арсенала и отломки от метални шрапнели се изсипваха от въздуха като градушка. Пое дълбоко въздух, все още ухилен. Хубаво бе, че пак е тук.

Насочи мислите си навътре и погледна отвъд материалния свят. Вътрешният му взор попадна на грохотеща сила и канали от енергии, които пламтяха с несекваща мощ. Появиха се още бойни полета, лумнаха пред очите му, пращяха и виеха в празното пространство между световите, готови да се отприщят в услуга на притежаващите власт и дързост. Бе въпрос само на миг да се озове на най-близката пътека, но някаква сила извън контрола на смъртните или надежда, че е отгатнал, заблъска в него. Едва тогава Пък се сети за източника на тези енергии и смехът му отекна гръмко и диво в залата с оръжията.

Бяха Падналите, милиони пълчища, мъртви, но не и унищожени, сразени, но не свободни, страдащи безкрайно, защото унищожението им се простираше в дебрите на времето. Падналите загиваха и така щеше да е винаги.

— Треперете, хиляди светове — прошепна Пък. — Елфите отново тръгват в бой.

Шериф Ричард Ериксон бутна, отвори високата порта от ковано желязо и влезе сред един кошмар от избуяла зеленина. Дървета и храсти покриваха гъсто асфалтираната пътека от двете страни, гъсти, пълзящи растения висяха от надвисналите клони. Някакъв полъх размърда околните дървета, прошумоля в гъсто оплетените клони, но вятър изобщо не духаше и въздухът в градината бе мъртвешки замрял. Бе рано вечерта, но вече се бе стъмнило и дълбок, непрогледен мрак изпълваше празното пространство в гъстата зеленина. Тишината сякаш ставаше все по-крехка, колкото по-навътре в градината навлизаше, и

всяко внезапно прошумоляване или едва доловим шум от движение отекваше силно. Във въздуха се носеше ухание, тежко и прекалено сладникаво, като цветя, оставени в парник твърде дълго и вече загнили.

Ериксон спря, огледа се разсеяно наоколо, без да бърза. Не забеляза нещо определено, но имаше силно предчувствие, че това е лош момент да показва каквито и да е признаци на слабост. Усещаше тежестта на оръжието и палката на хълбока си, но държеше ръцете си далеч и от двете. Не искаше да предизвика нещо. Изпитваше смътно спокойствие и покой, а градината и мракът наоколо утихваха все повече. Част от напрежението също го напусна и той задиша по-спокойно. Вървеше без да бърза по тясната пътека към огромната запусната къща пред него. Бе груба, занемарена, навсякъде наоколо пълзеше бръшлян. В един от прозорците на приземния етаж светеше лампа, останалите зееха тъмни срещу него като дебнеци в мрака очи. Ериксон изсумтя разочаровано. Бе виждал и по-грозни места. Шадоус Фол не бе място за боязливите по сърце, особено ако си представител на закона. Той се намръщи при вида на мрачната, страховита къща пред себе си и въздъхна тихо. Независимо за какво иска да го види добрият стар доктор Мирин, дано да е нещо важно.

Беше приел обаждането по предавателя в колата преди половин час. Доктор Натаниел Мирин настояваше да разговаря спешно с шериф Ериксон. Не желаше да каже за какво, но настояваше, че е от жизненоважно значение да се свърже с шерифа незабавно. Наблегна на думата „жизненоважно“. Диспечерът се опита да го прехвърли на един от заместниците, но Мирин не позволи и дума да става за това. На всяка цена трябваше да е Ериксон. На когото и да е друг шерифът би отвърнал учтиво, би го успокоил и би се заел със случая, когато има време, но Мирин бе различен. Докторът бе важен член на обществото, с подобаващи връзки и — трябваше да му се признае — често способен да вижда в настоящето и бъдещето неща, които другите хора пропускаха. Тъкмо от каквото се нуждаеше градът — още един политик с амбиции, който се занимава с магьосничество.

По-скоро некромантия, вземане-даване с мъртвите — макар че никой не казваше това на глас. Всъщност не бе незаконно, но не беше и много популярно. От опит шерифът знаеше, че на хората не им се нрави мисълта да бъде нарушаван вечният покой на техните скъпи

мъртъвци само за да може доктор Мирин да намери отговори на въпроси, които не би следвало да задава. При все това Мирин имаше връзки с всички влиятелни личности в обществените и политически среди, а беше и най-добрият лекар в Шадоус Фол, определено гениален в диагнозите — затова внушително мнозинство го толерираше.

Ериксон най-после стигна до входната врата и потърси звънеца. Такъв нямаше, но имаше голямо желязно, черно чукче с формата на озъбена лъвска глава. Наистина голямо, почти два пъти юмрука на Ериксон и той изпита странно нежелание да го използва, сякаш се боеше, че може внезапно да се съживи и да захапне пръстите му. Отхвърли решително мисълта, хвана здраво чукчето и удари два пъти. Дори и през вратата чу как ударите отекнаха навътре в къщата. Всичко останало бе тихо, с изключение на спорадичното шумолене в градината зад него. Не погледна назад. Не смяташе, че го интересува. Хрумна му някаква мисъл и той затършува из джобовете на якето си. Измъкна пакетче ментови бонбони, пъкна един в устата си и го засмука звучно. Не би било добре доктор Мирин да усети, че лъха на алкохол.

Ериксон не се смяташе за заклет пияч, но обичаше да обръща по някоя чаша от време на време. Напоследък границите на понятието „от време на време“ се бяха поразмили. Търсенето на убиеца не напредваше бързо и от всички страни му се струпваше все повече напрежение. Правеше каквото може, пришпорваше себе си и своите седем заместници безмилостно, но засега нямаше кой знае с какво да се похвали. Налице бяха само десетте мъртви тела и никъде никаква следа от техния убиец. Никакви следи, никакви заподозрени, дори не бяха успели да идентифицират оръжието на престъплението. Сведоха го до „тъп предмет“, използван с почти свръхестествена сила. Никакви отпечатъци. Никакви свидетели, никакви следи от убиеца, нищо, което да покаже, че копелето е било там, освен поредната жертва. Никакви догадки, никакви теории, нищо. Затова Ериксон обръщаше по някое малко питие от време на време. Налагаше се. Нужно му бе нещо, което да го поддържа.

Изгледа гневно огромната врата пред себе си. Всичкото това търчане да стигне дотук, а сега Мирин дори не си прави труда да отвори проклетата врата. Беше доста внушителна. От онези, които

специално са създадени, за да не може никой да нахлуе вътре. Човек би казал, че е приготвена за обсада; че принадлежи на някой, който има врагове. В горния край на вратата забеляза лъч светлина и се загледа по-внимателно. Очите му бяха свикнали с мрака, но въпреки това едва различаваше очертанията на охранителната камера точно над вратата. Нищо чудно, че Мирин се бавеше толкова. Той старателно оглеждаше своя посетител.

„С какво си се захванал, докторе? Какво те е изплашило така?“

Вратата се отвори широко, доктор Мирин се показва навън и погледна шерифа. Лицето му бе бледо и напрегнато, в едната ръка държеше ловна пушка. Ериксон стоеше напълно неподвижно. Мирин го огледа отблизо. Устата му трепереше, но ръцете му бяха уверени и пушката не трепваше. Дрехите на Мирин бяха раздърпани и съдейки по тъмните кръгове под очите му, явно не бе спал много напоследък. Той отмести поглед от шерифа към потъналата в мрак градина, очите му се стрелкаха напред-назад, сякаш се опитваше да изненада някого. Ериксон се изкашля предпазливо.

— Помолихте да се видим, докторе, и ето ме тук. Казахте, че е наистина важно.

— Да. Много.

Мирин свали пушката, но не махна пръстта си от спусъка.

— Съжалявам, вече нямам доверие в камерата. Има доста неща, които не се появяват на екрана.

— Какви... — Ериксон подбираше внимателно думите си — неща очаквате, докторе?

Мирин го изглежда студено.

— Кажете ми нещо, шерифе. Нещо, което само двамата с вас знаем. Трябва да съм сигурен, че сте този, когото виждам.

— Докторе, познаваме се вече почти от десет години. Безброй пъти сме седели един срещу друг на заседанията в Градския съвет. Казахте на диспечера ми, че трябва да ме видите за нещо от жизненоважно значение. Точно сега съм зает с разследване на убийство, ако случайно сте забравили, и собствената ми гледна точка относно „жизненоважен“ доста се е поразмила. Така че или ме поканете вътре и ми кажете какво, по дяволите, става, или си тръгвам. Имам си работа.

Мирин се усмихна леко, но очите му останаха безизразни.

— Да, Ериксон сте. Съжалявам, но си имам основания. Влизайте и ще ви обясня.

Той отстъпи и направи знак на шерифа да влезе. Изглеждаше малко по-спокоен, но дори да беше така, Ериксон не изпускаше от бдителния си поглед пушката, докато минаваше край доктора, за да влезе в коридора. Мирин сви рамене да покаже, че съжалява, свали оръжието, насочи го към пода. Огледа напрегнато и подозрително градината си за последен път, после затръшна вратата, заключи и пусна резето. Затворената врата сякаш го поуспокои и с добре познатата си арогантност той кимна на Ериксон да го последва.

— Насам, шерифе. Можем да поговорим в кабинета ми.

Той тръгна по коридора с уверена крачка и Ериксон трябваше да побърза, за да не изостане. Усещаше се малко по-уверен сега, когато пушката не бе насочена срещу него, и се възползва от възможността да се огледа по-добре. Никога преди не бе идвал в дома на Мирин, макар че до него бяха достигнали разни слухове. Коридорът бе наистина внушителен. Бе просторен, това бе точната дума, едва осветен, със сенки по двете стени. Дървена матирана ламперия се виждаше зад масивните антични мебели и множеството картини. На Ериксон не му бяха познати, но можеше да се досети, че са стари и ценни. В една ниша дори имаше доспехи, които май се нуждаеха от малко поизлъскване. Ако останалата част от къщата бе със същия мащаб, то Мирин сигурно се ширеше като единствено грахово зърно в цяла празна шушулка. Такъв огромен дом се нуждаеше от голямо семейство и цяла свита слуги. Мирин обаче живееше сам, както винаги.

Ериксон се намръщи леко. Не му се нравеше идеята да прекара и един час тук сам — ни денем, ни нощем. Мястото бе прекалено призрачно, дори и за Шадоус Фол. В него витаеше атмосфера, изпълнена с лоши предчувствия, угроза и нещо, което предстои да се случи. На шерифа все така му се искаше да спре и да погледне през рамо. Вече му се струваше, че май трябваше да обърне внимание на онова, което го бе смутило в градината и да си плюе на петите, докато още можеше. Мисълта го обезпокои и той изсумтя ядосано. Беше шериф на Шадоус Фол и щеше да е необходимо нещо повече от една пълна с призраци стара къща, за да попречи на служебните му задължения. Мътните го взели, доста повече.

Кабинетът се оказа изненадващо уютен. Голяма стая, но не чак внушителна, и добре осветена. Претърпкани с книги рафтове покриваха три от стените, а от двете страни на пламтящия в камината огън бяха поставени две много удобни меки кресла. Мирин се отпусна в по-близкото и направи знак на Ериксон да заеме другото. Докторът постави ловната пушка на коленете си и я стисна така здраво, че кокалчетата му побеляха. Той наблюдаваше нетърпеливо, докато шерифът се настани. Видът му бе на човек, който има да каже нещо, но не е сигурен откъде да започне или дали изобщо трябва да го направи.

— Докторе, накарайте ме да дойда тук — обади се накрая Ериксон. — Кажете ми сега какво е толкова важно, че трябваше да изоставя случая с разследването на убийствата само за да си поговоря с вас. При нормални обстоятелства, като член на Градския съвет, имате известни привилегии, но днес те са далеч от нормалните. Е, защо съм тук? Свързано ли е с разследването?

— Не съм сигурен — каза Мирин, сякаш се извиняваше. — Може би.

— „Може би“ не ми е достатъчно.

— Моля ви, шерифе, проявете търпение към мен. Положението ми е... сложно. Разкажете ми за разследването. Как върви?

— Не върви. С моите хора се скъсахме да търсим нещо, да открием каквото и да е, което би могло да даде тласък на случая, но ударихме на камък при всичките си усилия. Няма следи, няма мотив, няма заподозрени. Само трупове. Сякаш това не е достатъчно, ами Времето се е заключил в Залата от кости и отказва да приеме когото и да е. Няма обяснения, да не говорим за извинение. Само една кратка бележка с предупреждение, която е оставил при онова момиче пънкарче, което живее при него.

— Предупреждение?

Мирин се поизправи в креслото и сякаш напрегнатите му черти малко се съживиха.

— И какво пишеше там?

— *Пазете се от Уайлд Чайлд*. Това е всичко. Звучи ли ти познато?

— Не — отвърна Мирин и отново се отпусна назад в креслото. — Не бих казал.

Внезапно изглеждаше състарен, а също и изтощен и Ериксон изпита за миг съжаление към човека. Какъвто и да бе проблемът му, явно му бе коствал много. Зачуди се дали в крайна сметка не е идвал напразно до тук. Нещо се бе случило, достатъчно лошо, че от уплах бе състарило с десет години човека, който се занимаваше с мъртвите всеки ден от своя живот за удоволствие. Какво би го изплашило така? Ериксон реши да продължи да говори и да види до какво ще доведе това.

— Моите хора работят в библиотеките, разговарят с различни авторитети в града, опитват се да разберат какво може да е това Уайлд Чайлд, но досега не сме се натъкнали на нищо. Не мога да получа дори два еднакви отговора защо добрият старец Времето е решил да се изолира от града. Доколкото знаем, това не се е случвало преди.

Мирин кимна бавно.

— Откога Времето е некомуникативен?

— Почти дванадесет часа. При все това роботите му все още са навън, докладват ми, че са навсякъде. Един от тях дори се озова на мястото на последното убийство, докато тялото бе още топло. Още не си чул за него. Кийт Джанюъри. Ясновидец, участващ в сериал с разследвания от края на шейсетте години. Не е успял да се хареса, нямало второ издание. Намерен бил мъртъв в стаята в предната част на дома си. Оказал е доста съпротива, ако се съди по вида му. Стаята била обърната наопаки. Моите хора я изследват сантиметър по сантиметър. Този път ще открием нещо. Влакно от дреха, кал от обувката на убиеца. Нещо...

— Познавахте ли го, шерифе?

— Да. Познавах го. Работихме заедно по няколко случая. Приятен човек. Стигнахме до някои резултати, които можехме и да нямаме без негова помощ. От време на време пийвахме по някое питие заедно. Само преди няколко вечери бях у тях на чашка. Говорихме за разни неща. Сега е мъртъв и аз, по дяволите, не мога да направя нищо. При цялото ми обучение, целия ми опит, а дори не мога да намеря убиеца на моя приятел.

— Имаше ли нещо... необичайно в това убийство?

— Да. Нямахме следа от проникване с взлом, което предполага, че жертвата е познавала убиеца. Освен това Джак Феч бе там. Появи се скоро след работа. Нищо не правеше. Стоеше, гледаше и изплаши

хората ми до смърт. Това беше необичайното. Плашилото се появява само когато има неприятни задачи за вършене. Колкото повече се замислям над това, толкова по-малко ми се нрави. Времето се крие, а Феч е на свобода. Трябва да означава нещо...

Те постояха и се гледаха един друг известно време от двете страни на пращящия огън. Ериксон се почувства леко смутен, че разкри толкова пред Мирин. Не бяха приятели. Просто познати. Не смяташе, че докторът има някакви приятели. Не беше от хората, които наричаме общителни. Ала на Ериксон му бе необходимо да поговори с някого. В противен случай щеше да експлодира.

— Да ви предложи питие, шерифе? — попита ненадейно Мирин. — Аз бих пийнал едно, а не обичам да пия сам. Лош навик за лекар.

— Не бих отказал едно малко, щом предлагате — отвърна Ериксон, като се постара тонът му да е небрежен и спокоен.

Мирин остави пушката настрана, стана и бързо извади две чаши за бренди и гарафа от едно шкафче с дървени орнаменти. Наля щедро с нетрепваща, уверена ръка и ги донесе до камината. Някакъв пън изпращя в огъня и Мирин леко подскочи. Подаде едната чаша на Ериксон, седна внимателно и постави пак пушката на коленете си. Леко разклати брендито в чашата, за да усети аромата, и после отпи с удоволствие. Ериксон опита своето. Не разбираше много от коняк, но можеше да разпознае скъпия, когато го опита. Трябваше да се въздържа да не пресуши чашата на големи глътки. Не искаше да го сметнат за неучтив.

— Разкажете ми за града — каза Мирин. — Знам, искате да започна по същество и се чудите дали просто не отлагам момента, когато ще трябва да ви кажа защо сте тук. Е, може и да е така отчасти, но моля, повярвайте ми, имам причина да задавам тези въпроси. Какво е настроението в града тази вечер?

— Уплашени са — отвърна категорично Ериксон. — Превъзбудени. Хората са започнали да се паникьосват. Никога по-рано не е имало такава неща в Шадоус Фол. Тук просто не стават убийства. Предполага се, че има сили, които се грижат да сме в безопасност от такива неща. Ако повече не можем да разчитаме на тях, от какво ли друго сме уязвими сега? Чакай да видиш като открият, че Времето се е залостил здравата. Ще се вдигне истинска олелия.

Някои хора вече се опитаха да напуснат града. Не стигнаха далеч. Когато Времето се скри, край града навсякъде изникнаха бариери. В момента никой не може нито да излиза, нито да влиза. Кметът ме притиска, защото Градският съвет притиска нея, но всъщност вие знаете всичко това, нали докторе? Единствената полезна идея, с която излезе Съветът, бе да арестуваме Джеймс Харт, вероятно на общо основание. Не е лоша идея. За беда, Харт е изчезнал. Изкопал си е дупка, спуснал се е в нея и е затворил входа. Знаете ли докъде ме докараха, докторе? Веднага щом си тръгна оттук, отивам у Сузан край реката и ще я накарам да ми гледа на карти. Може поне тя да ме насочи в правилната посока.

Вижте какво, докторе, достатъчно търпение проявих, но стига толкова. Или пристъпвайте към същността на нещата, казвайте какво, по дяволите, правя тук, или си тръгвам. И няма да се върна повече.

Мирин въздъхна и отпи голяма глътка от питието си.

— Нещо лошо иде насам, шерифе. Нещо могъщо и ужасно. Достатъчно могъщо, за да срине този град със земята. Няма да ви кажа откъде знам, не бихте одобрили. Правете си сам заключения. Само ми повярвайте като казвам, че целият град е в опасност. Ще трябва да започнете да вземате решения как най-добре да отбранявате града. Може да се наложи някои райони да се изоставят, за да се защитят други. Шерифе, не разполагате с много време. Часовникът тиктака.

Ериксон се намръщи, но гласът му бе все така престорено учтив.

— Може ли да сте по-конкретен относно тази заплаха?

— Не, не мога. Ала опасността е реална. Трябва да ми повярвате.

— И за да ми кажете това, ме накарахте да дойда чак до тук? Нещо лошо идва насам? Докторе, надявам се да получа повече информация от проклетите карти на Сузан!

— Това не е единственото, заради което ви накарах да дойдете, шерифе. Предполагам, че краят... страхувам се. Разбирате ли, не мога да си позволя да умра. Не още. Ако умра, мъртвите ме очакват. Вършил съм... тъмни дела в името на познанието и мъртвите ще ме накарат да си платя за това. Нещата вече се объркват. Четохте доклада ми за това какво се случи, когато се опитах да съживя Оливър Ландо по настояване на кмета Фрейзиър, за да му зададем въпроса кой го е убил. Нещо друго се появи вместо неговия дух. Древно, ужасно и страшно могъщо. Оттогава не мога да извърша нито един успешен

ритуал, но... във всеки случай, нещата започнаха да се появяват, без аз да ги призовавам.

Все още не са успели да пробият моята защита, доста години посветих на това да превърна този дом в сигурна крепост. Не съм глупак. Знаех за опасностите. Сега обаче започнаха да ми се привиждат разни работи. Поглеждам в огледалото и виждам някой друг. Разни неща изплуват и изчезват пред очите ми, смеят се, шептят. Нощем чувам гласове и стъпки пред вратата на спалнята си. Те идват за мен, шерифе. Мъртвите идват да ме отведат със себе си.

Ериксон стана на крака, Мирин също се изправи неуверено. Шерифът го изглежда безизразно.

— Не виждам какво мога да направя, за да ви помогна, докторе. Мъртвите са извън моята юрисдикция.

— Може да ме поставите под ваша опека! Искам денонощна полицейска охрана. Имате половин дузина известни магове, които работят за вас, биха могли да създадат защитен кръг около това място, който не би позволил нищо да проникне вътре. Така поне ще спечеля малко време да измисля какво да правя по-нататък. Мога да ви разкажа много неща, шерифе. Казах ви за опасността, която ни грози, със сигурност ми дължите нещо в замяна!

— За смътното предчувствие, че някаква сила, която не можете да назовете или опишете, е тръгнала насам? Докторе, моите магове и заместници повече от шестнайсет часа на ден разследват убийства и имам нужда от всеки един от тях. Те също се нуждаят от мен. Задържах се доста време тук. Мога да ви свържа с някои частни охранителни агенции, но ви предупреждавам, че в момента има огромно търсене на такива услуги. А сега наистина трябва да тръгвам.

Той си даде сметка, че продължава да държи чашата си в ръка и пресуши последната капка коняк. Усети топлината, която се разля в него, но тя не успя дори да се докосне до настанилия се в костите му хлад и до изтощението — вече негов постоянен спътник. В миналото винаги разчиташе на пиячката, когато нещата задебееха, но през последните дни не можеше да прибегне и до това. Не знаеше дали е за добро или за лошо. Той постави празната чаша на облегалката на креслото и погледна Мирин студено.

— Сам сте си постлали леглото, докторе, сега от вас зависи дали да легнете в него. Доста често ви повтарях, че жалкото ви хоби ще се

обърне срещу вас някой ден. Хрумва ми, че най-добре е да си потърсите някоя църква, която да прояви разбиране, когато я помолите за убежище. Този тип хора са по-всеопрощаващи от мен. Може би ще успеят да ви защитят, ако сериозно се разкайвате за стореното от вас. Ако ли не, тогава сте сам, докторе. Не си правете труда да ме изпращате. Знаем къде е вратата.

Той излезе от кабинета, мина през огромния коридор и нито веднъж не погледна назад. Никога не бе харесвал Мирин и смътно се чувстваше виновен, че не изпитва съчувствие към него. Но дори и половината от слуховете, достигнали до него, да бяха истина, тогава си заслужаваше съдбата да се изправи срещу онова проклето нещо, което е тръгнало насам. Излезе навън и затвори тежката врата зад себе си. В градината се долавяше неспокойно движение, клоните се клатеха, чуваше се силно шумолене. Не бе сигурен, но му се стори, че видя потайни сенки да се мяркат в края на пътеката. Ериксон се усмихна презрително, постави ръка на колана си близо до кобура и тръгна бавно, но решително по пътеката. Излезе през портата.

„Нещо лошо идва насам... Имам новина за теб, докторе. Смятам, че вече... Е тук.“

В своята стая Мирин седеше сам пред огъня, забравил за пушката в ръцете си. Нашествениците щяха да стигнат до града много скоро, носейки смърт и унищожение, и тогава този глупак, шерифът, ще види какво го чака. Него и мнозина от онези, които смятат, че командват парада тук. Воините му го бяха обещали в замяна на работата, която свърши за тях. Обаче бе по-добре да идват по-скоро или обещанието нямаше да има никаква стойност. Шерифът заслужаваше всичко, което щеше да му се случи, на него и на неговия скъпоценен град. Беше му предоставил шанс. Ако Ериксон се бе съгласил да му осигури защита, Мирин щеше да му разкаже всичко за своите отношения с онези отвън. Може и да бе останало достатъчно време да се изгради някаква защита. Ала сега градът и шерифът го бяха изоставили и той бе сам — както винаги. Наистина ли бе сторил нещо толкова лошо? Единственото, на което винаги бе държал, бе истината... и може би малко компания. Затова склучи сделка с Воините. Те му бяха предложили достъп до натрупваното с векове мистично познание. Как да откаже подобно предложение? Мирин потрепери, въпреки топлината на огъня. Бе рискувал толкова много,

включително и душата си, но ако Воините на Кръста не се озоват скоро тук, всичко ще е било напразно. Мъртвите идваха за него и те не биха приели „не“ за отговор.

По правило Дерек и Клайв Мандервил не обичаха да вършат нещата под пара. Като гробокопачи и момчета за всичко или пък гробищни служители, както майка им предпочиташе да се изразява, работата им обикновено бе спорадична и мудна. Когато не чакаш да свърши някоя погребална служба или да се разрази буря, имаш доста време за някоя философска дискусия или някое дръпване от ръчно свита цигара. Въпреки това, братята Мандервил все пак можеха да се разбързат при нужда и в този момент скоростта, с която приготвяха два куфара, би стъписала дори и наблюдател от рекордите на Гинес. Дрехи, тоалетни принадлежности и всякакви неща от първа необходимост летяха в посока към куфарите с удивителна скорост и точност. Накратко, Дерек и Клайв можеха да участват в олимпийско състезание.

Това не бе предпочитаният от тях режим на съществуване, независимо дали бяха на работа или не, но братята имаха особен нюх към заплахата, надвиснала над спокойното им ежедневие, особено когато ги тръшне на земята, опре, метафорично казано, коляно в гърдите им и започне да ръмжи право в лицето им. Те също така не изпитваха трудност при вземане на решение как да посрещнат такава кризисна ситуация. Те се паникьосаха.

Дерек и Клайв живееха с майка си в приятна малка къщичка срещу гробището Ол Соулс. Гледката не бе кой знае каква, но поне означаваше, че не се налага да ходят далеч до работа сутрин. Имаха добра служба, отлично здраве и сигурно — макар и не особено перспективно — бъдеще. И двамата бяха млади, единият в началото, другият в средата на двайсетте, високи, мускулести и красиви по начин, който би накарал сърцата на доста жени да запърхат в гърдите, а някои — и да вдигнат полите. Парите не изобилстваха при тях, но и не закъсваха за по някоя бира. Така че в крайна сметка би следвало да са щастливи от своята съдба. На седмото небе, така да се каже. Вместо това бяха си тръгнали рано от работа и тичаха по целия път към къщи. Сега бяха в спалнята и тъпчеха двата куфара със скорост, равна на

онази, която се развива, когато опразвате някоя квартира посред нощ, без да платите наема.

Естествено, тъй като бе ранен следобед, среднощната част отиваше по дяволите. Бягството бе важната част и те хвърляха всички сили в това да стане по-скоро. За беда приготовленията не протичаха особено добре. Предполагаше се, че ще вземат само най-необходимото, но Дерек и Клайв имаха доста разногласия относно това без какво не могат да живеят. Вече почти половин час приготвяха багажа, а все още не бяха стигнали доникъде. Напрежението растеше. И двамата изхвърляха разни неща от куфара на другия, дишаха учестено, с широко отворени ноздри. Клайв бе облечен в тениската си от турнето на Дийп Фикс и толкова мръсни джинси, че биха могли да стигнат и сами до пералнята. Дерек, от друга страна, бе успял да се преоблече в най-хубавия си костюм, с риза и вратовръзка. Не успяваше да закопчае всички копчета, а възелът направо го задушаваше, но поне се бе постарал.

— Поне няма да бягам като шивашки манекен — каза язвително Клайв. — Погребвали сме хора, на които костюмът им прилягаше по-добре, отколкото на теб.

— Ако не се размърдаме — скастри го Дерек смразяващо, — някой ще погребва нас, със или без костюм — при това без ни най-малко да му пука дали още дишаме.

Той замълча за миг, очевидно доволен от „без ни най-малко да му пука“. Рядко използваше този израз.

— Костюмът е за прикритие, ясно? Кой би очаквал да ме види облечен в костюм?

Сложи тъмни очила, за да подсили ефекта. Клайв изсумтя, видимо невпечатлен.

— Страхотно. Сега приличаш на шпионин. Целият замисъл на това упражнение е да се измъкнем от града, без да ни забележат, помниш ли? Само излез в тоя вид и всички, които познаваме, ще идват да ни питат кой в семейството ни е умрял.

— Ако и ти се беше докарал, нямаше да могат да ни разпознаят — обясни търпеливо Дейвид. — Помислих си, че може да се дегизираш в някои стари дрехи на мама и можем да се престорим, че сме мъж и жена.

Клайв го изгледа застрашително.

— Да не ми се правиш на забавен, а?

— Добре де, добре! Беше просто идея!

И двамата млъкнаха, защото влезе майка им. Г-жа Мандервил бе както обикновено облечена в одежди и було на монахиня и тъй като бе ниска и донейде тантуреста, приличаше най-вече на пингвин. Не бе това, което бихте нарекли вярваща, но се обличаше като монахиня, откакто почина съпругът ѝ, преди три години. Носеше поднос с две високи чаши лимонада. Братята погледнаха лимонадата и трепнаха.

— Заповядайте, скъпи — каза весело г-жа Мандервил. — Донесох ви по чаша хубава студена лимонада.

— Благодаря, мамо — отвърнаха в един глас Дерек и Клайв.

Те взеха чашите и продължиха да ги държат неловко в ръка.

Г-жа Мандервил им се усмихна широко, примига, когато видя двата куфара на леглото, после се обърна и излезе, като весело си тананикаше някаква стара песничка в стил кънтри и уестърн. Харесваше този стил. Винаги бе най-щастлива, когато припяваше нечия история за разбито сърце и мъка. На практика тя живееше в свой собствен свят, където не трябваше да си спомня, че съпругът ѝ е мъртъв, и посещаваше реалния свят понякога, за да се увери, че момчетата ѝ са добре. Бяха ѝ казали няколко пъти, че заминават, но не бе стигнало до нея. Тя имаше навика да не чува неща, които не желае да чуе. Много хора умеят това, но г-жа Мандервил го бе превърнала в изкуство. Дерек и Клайв изчакаха вратата да се затвори след нея и тогава оставиха лимонадата на шкафчето до шестте други чаши, които им бе донесла по-рано вечерта. Веднъж щом ѝ хрумнеше някаква идея, нямаше мърдане. Дерек изгледа гневно Клайв, той стори същото в отговор. Дерек въздъхна тежко.

— Виж, нямаме време да спорим. Воините идват и доброто ни здраве занапред зависи от това да сме доста далеч от Шадоус Фол, когато пристигнат.

— Сигурен ли си, че идват?

— Няма да чакат папата я. Ще заблъскат по вратата ни в следващите двайсет и четири часа, а когато това се случи, аз със сигурност възнамерявам да съм на друго място. Те смятат, че през всичките тези месеци сме работили за тях и сме подготвяли пътя на тяхната инвазия. Понастоящем са жертва на заблудата, че ние старателно сме саботирали защитата на града в замяна на не съвсем

незначителните суми, които ни плащаха. В аванс... глупаци. Никак няма да им хареса като стигнат тук и разберат, че нищо не сме свършили, за да ги заработим. Смятат, че сме идеологически терористи с политически пристрастия. Изобщо няма да се впечатлят от двама гробищни служители, които все още живеят при майка си. Не знам за теб, но аз изчезвам към най-близкия хоризонт.

— Свърши ли? — скастри го язвително Клайв. — Изненадващо за теб, но аз и сам успях да проумея тези неща. Може ли да ти напомня чия е вината Воините да смятат, че ние сме толкова готини? Кой ги увери, че имаме личен контакт с Времето, компрометиращи материали за всеки член на Градския съвет и сме работили по проекта за отбраната на града?

— Добре де, малко съм се поувлякъл... Работата е там, че и двамата ще ни изнесат в чували, ако не спрем да се мотаем и не си плюем на петите. Което означава, да се върнем пак на въпроса, че нямаме време да спорим за несъществени неща като тези!

Той посегна към една купчина с касети, но Клайв ги грабна пръв.

— Не мога да ги зарежа! Това са ми пиратските записи на Бени и изстребителите^[7].

— Клайв, времето и мястото в куфарите ни е сериозно ограничено, също като мозъка ти. Трябва да вземем само най-необходимото.

— Ти си взимаш плюшеното мече.

— То е талисман.

— Трогателно! Щом можеш да си вземеш мечето, аз мога да си взема записите.

— Добре! Каквото ти е нужно за спокоен и, да се надяваме, дълъг живот. Но без повече глезотии!

Продължиха да стягат багажа, без да разговарят; дебнеха се като ястреби. Клайв погледна към чашите с лимонада на шкафчето.

— Пак казвам, че трябва да вземем мама с нас.

— Няма да си тръгне без татко, а нямаме време да го изкопаем. Тя ще е в безопасност. Воините няма да наранят монахиня, нали? Не, ще си имат много по-важни грижи. Като например какво да правят, когато Шадоус Фол се обедини и им зарита задниците отвсякъде. Искам да кажа, май нямат никакъв шанс да спечелят, нали? Горките копелета.

— Ами да — каза Клайв. — Така си е.

И двамата се изсмяха неприятно и затвориха куфарите.

— Готово — каза Дерек и се опита да прозвучи по-организирано.

— Сега ни остава само да се обадим на всичките си работодатели и да обясним, че утре няма да сме тук. Внезапно сме се разболели от нещо гадно и изключително заразно.

— Обрив — подсказа му Клайв. — Обривите винаги напрягат хората.

— Правилно. Целите ли сме обринати?

— Предимно по слабините. Това ще свърши работа.

Дерек сякаш го засърбя цялото тяло, но го превъзмогна.

— Докато се обаждам, смъкни куфарите долу и ги натовари в колата. Като свърша, потегляме направо към парка и ще се крием там, докато се стъмни.

— Почакай малко — възпротиви се Клайв. — Какво е това чакане в парка, докато станело тъмно? Не си го споменава досега. Не бих прекарал нощта там, дори въоръжен с две базуки и огнехвъргачка! В случай, че си забравил, в парка съществува гадната тенденция да се появяват динозаври в мига, в който се стъмни.

— Точно така! Това е идеята! На никого не би му хрумнало да ни търси там. Искам да кажа, би ли отишъл, ако не се налагаше?

— Налага ми се и въпреки това няма да го направя.

Дерек въздъхна тежко.

— Мисля, че в някое предишно прераждане мозъкът ти е бил използван да подпира някоя врата. Онова, което трябва да помним, е, че Воините идат на цели пълчища и ще бъдат тук много скоро. Всяко нещо, което би ни осигурило дори нищожно предимство, е добре дошло за нас. И съвсем не е толкова опасно. Имам предвид големината на парка и нашия ръст — каква е вероятността някой бронтозавър да се спъне в нас?

— Дяволски удобна ситуация, като се има предвид как се обръща късметът ни напоследък.

Те млъкнаха, защото г-жа Мандервил отново влезе с поднос и две чаши лимонада. Усмихнаха се и си кимнаха взаимно, момчетата взеха лимонадата, а тя излезе, тананикайки си весело за някакъв катастрофирал влак. Клайв погледна чашата в ръката си.

— Не че някой от нас си пада особено по лимонада...

— Няма значение — каза твърдо Дерек. — Ще трябва да изпразним всички тези чаши, преди да тръгнем, иначе мама ще се разстрои.

Клайв погледна към нощното шкафче.

— Ако се наложи да изпия пет чаши лимонада, аз ще се разстроя. Устата ми ще се сгърчи от киселото завинаги.

— Няма да ги пием, умнико. Ще ги излеем в тоалетната.

— О, не можем да направим това — възрази Клайв. — Човек не хвърля ей така хубава лимонада. Искам да кажа, милиони гладуват в Китай.

— И какво искаш аз да направя? Да я опаковам и да я изпратя с въздушна поща? Слизай долу с тези куфари и пали колата.

— Добре. Дай ми ключовете тогава.

Дерек го погледна.

— Мислех, че са у теб.

— Не, не са у мен.

— Ако си ги забравил в проклетия куфар, ще те вържа на фльонга. Обърни си джобовете.

Клайв се намръщи недоволено и изпразни съдържанието на джобовете си на леглото. Отне му известно време. Дерек се втренчи в нарастващата купчинка не твърде чисти предмети с онова изражение, което е запазена марка за особено тежки автомобилни произшествия. Реши също, че ако в бъдеще кихне, определено няма да поиска Клайв да му услужи с носната си кърпа. Естествено, ключовете бяха последното нещо, което измъкна. Типично за този ден. Клайв напъха всичко обратно в джобовете, с изключение на едно парче дъвка, която отлепи от носната си кърпа и залепи зад ухото си за по-късно.

— Кой ще кара? — попита ненадейно.

— Аз — отвърна Дерек. — По-голям съм.

— Имам повече опит.

— Да, да налетиш на нещо.

— Беше инцидент! Кракът ми се подхлъзна.

— Да бе. Е, затова аз ще карам. Моят не поддава.

— Знаеш ли — започна замислено Клайв, — още не сме решили наистина къде ще отидем, като си тръгнем оттук. Все така ми харесва Ню Йорк. Или пък Холивуд. На някое бляскаво и романтично място.

— Щом търсиш блясък и романтика, забрави за Ню Йорк. Това не е град, а еволюция в действие. По-безопасно ще ни е сред динозаврите. Не, смятам, че е по-добре да спрем първо в Швейцария. Воините казаха, че там е банката с парите ни.

— О, да, да вземем парите първо. После Холивуд, да забърша колкото се може повече фенки.

Изведнъж Клайв се намръщи.

— Знаеш ли, започвам да се чувствам малко виновен, че изчезваме така. Искам да кажа, ще трябва да се копаят гробове. Досега не сме подвеждали хората.

— Нито пък някога сме се изправяли лице в лице срещу надвиснала смъртна опасност. Ако на отец Калахан му пука за някой гроб, да запретне ръкави и да си ги изкопае сам. Малко усилие няма да му се отрази зле. Казват, че тайно си похапва, знаеш ли. Дъвче бисквити, докато хората са в изповедалнята.

— О, не ми се ще да мисля как отецът копае гробове — каза Клайв леко шокиран. — Не е правилно...

— Не бих се безпокоил за това — каза Дерек. — Ще си намери други нещастни балами, които да се заемат с копаенето. Вероятно ще им го наложи за покаяние. Три пъти „Аве Мария“ и шест фута пръст, преди да си отидете у дома.

— Внимавай мама да не те чуе, че говориш така — или пак ще ти мие устата със сапун.

— Носи куфарите долу в колата — настоя решително Дерек. — Аз ще се заема с телефоните.

— Ще звънеш ли на Сейди да се сбогуваш?

— Не виждам защо. Тя е твое гадже.

— Не, не е — възрази Клайв. — Мислех, че е твое.

Спогледаха се.

— Не — каза Дерек. — Не ми е гадже.

— Е, добре тогава. Не се налага да й звъним. Всъщност не разбрах какво намираш в нея...

Отец Игнатий Калахан гледеше мрачно празния буркан за бонбони. Трябваше да има достатъчно шоколадов и ванилов фондан, за да му стигне до края на седмицата, а ето го празен и е едва четвъртък.

Някога имаше повече воля. Въздъхна печално и обърна буркана с дъното нагоре, за да изсипе трохите на дланта си. Усети за кратко вкуса на шоколада по езика си, после вече го нямаше, като мимолетен спомен от целувка. Той вдигна едната си вежда учудено, когато му хрумна това сравнение, после погледна към големия си корем и въздъхна отново. Ако не се смяташе той, отецът бе в добра форма. Всъщност за мъж, когото само няколко месеца делят от четирийсетте, той бе в дяволски добра форма. Правеше упражнения всеки ден, тичаше сутрин и се разхождаше вечер, но все пак слабостта му към бонбоните го издаваше. Някога можеше да яде буквално всичко и да изгори калориите чисто и просто от нерви, но с напредването на годините метаболизмът на човек се забавя и в последно време трябваше само да помирише някоя бисквита и талията му се увеличаваше с още един инч. Беше ги понамалил доста, когато започна да изглежда на четиридесет, преди още да ги е навършил, но все още си позволяваше по малко шоколадов и ванилов фондан от време на време. Като специална почерпка. По четвърт фунт^[8] от всеки вид на седмица. Не повече. Ала ето, че е четвъртък следобед, а бурканът вече е празен.

И Великите пости приближаваха.

Намръщи се решително. Можеше да се справи с това. Беше го правил по-рано, можеше и сега. По-малко храна, повече гимнастика и дяволски много сила на волята. Няма да седи, да се тъпче и да се разплуе от мазнини като баща си. Калахан изпита познатия порив да се огледа да види дали баща му не го наблюдава и не е наясно с непочтителните му мисли. Той превъзмогна импулса си със сурово усилие. Баща му умря от сърдечен удар преди почти двацет години. Не биваше да се бои от злобата и отмъстителността му, от внезапните му избухвания и размаханите юмруци. Беше свободен. Бе в безопасност. Не биваше да се бои повече.

Намръщи се още когато старата му омраза се разгоря отново, безпомощната ярост на едно беззащитно дете срещу огромен и властен родител. Мерзавец, зъл човек. Калахан се усмихна нервно на това колко лесно дори мисълта за баща му бе в състояние все още да го тревожи след всичките тези години. Съсредоточи се и положи усилие да се отърси от гнева, отказа да му се поддаде. Сега бе Божи служител, мирянин. И в него не би следвало да е останало място за омраза. Тя бе

от друго време, от друг живот и ако не можеше да намери сили в себе си да забрави или да прости, поне можеше още да се моли за силата да живее своя собствен живот, освободен от духа на баща си. Усмихна се тъжно на познатата мисъл и поклати глава. Колко далеч стигаме от онова, което някога сме били, и колко далеч оставаме винаги от онова, което би трябвало да сме. Имаше го в някоя проповед някъде. Огледа се за хартия и писалка, тогава се чу звънеца на входната врата и той загуби мисълта си. Нямаше значение. Пак ще се сети, ако си струва. Изправи се на крака, внимателно постави капака на буркана и отиде да види кой е дошъл да го търси. Не очакваше никого.

Отвори входната врата и се озова лице в лице с мъж в бляскави черни доспехи, украсени с храбро подбрани нюанси на червено и синьо и с дълга черна пелерина. Мъжът бе висок и с яки мускули, с телосложение на млад и деен човек, но косата му бе прошарена със сребърни нишки, а лицето бе с дълбоки бръчки. Лестър Голд, Човекът на действието, Тайнственият отмъстител се ухили като видя изненадата, изписана на лицето на Калахан.

— Здравсти, Нейт. Съжалявам, че се отбих без предупреждение, но изникна нещо. Трябва да говоря с теб.

— Разбира се — отвърна бързо Калахан. — Винаги си добре дошъл тук, знаеш това. Хайде, влизай. Изглеждаш... добре.

Голд изглеждаше още по-грамаден и по-внушителен, когато пристъпи в тесния коридор. Калахан затвори вратата и тогава със закъснение пое протегнатата ръка. Голяма длан, осеяна с лунички. Ръка на старец, но ръкостискането бе здраво и силно. Калахан се понамръщи леко, докато вървеше напред по коридора към кабинета си. Голд изглеждаше добре. Походката му бе пружинираща, в очите му имаше блясък, който не бе виждал отдавна. Но пък и не бе виждал Голд в костюм почти от три години. Бе дочул, че Тайнственият отмъстител се е оттеглил. Нещо трябваше да се е случило. Нещо наистина важно, за да накара Голд да промени решението си. Калахан за пръв път изпита смътно безпокойство, но положи усилие да го потисне, докато водеше Лестър по коридора към кабинета си. За миг бяха заети с това да се настанят удобно в двата стола до камината, после Голд се наведе напред и се втренчи в Калахан с настойчив, тревожен поглед.

— Странни неща стават в града — каза той решително. — Странни дори и за Шадоус Фол. Тревожни.

После млъкна, сякаш не бе сигурен откъде да започне или кое е безопасно да разкрие. Калахан чакаше търпеливо. Костюмът на Тайнствения отмъстител бе дори по-внушителен отблизо, почти съкрушителен, но Лестър имаше изражение на човек, разкъсан от съмнения, измъчван от дилеми на душата. Накрая той въздъхна, облегна се назад, силните му ръце бяха отпуснати неспокойно на облегалките на стола, сякаш усещаша, че има важна работа, с която трябва наистина да се заемат.

— Откога се познаваме, Нейт?

Калахан се усмихна.

— Трябва да са почти дванайсет години вече. По онова време всичко си бе в реда на нещата. Да, почти дванайсет години, откакто почуках нервно на вратата ти с брой от първото ти издание в ръка, за да ми дадеш автограф. Ти бе много благосклонен и когато ми показа частната си колекция от забележителни с помени, аз си помислих, че съм умрял и съм се озовал в рая.

Голд се засмя.

— Не знаеш колко смаян бях аз. Дотогава не бях имал свещеник за почитател. Как ти е колекцията сега?

— Доста добре. Има още някои неща, до които не съм успял да се докопам, но си държа очите отворени. Цената ме спира в днешно време. Не би повярвал как вървят някои от по-редките комикси. Но не си дошъл тук да говорим за това. Какъв е проблемът, Лестър? С какво мога да ти помогна?

Голд се наведе напред в стола си сякаш събираше смелост и погледът му изведнъж стана много студен.

— Нейт, какво можеш да ми кажеш за Воините на Кръста?

Калахан вдигна учудено вежди.

— Е, това е име, което не съм очаквал да чуя. Какво искаш да знаеш за тях?

— Всичко. Кои са те, какви са били? Тяхната цел, причината за тяхното съществуване. Името се появява напоследък из целия град в пророчества и предупреждения, но изглежда никой не знае нищо за тях. Бях тръгнал към библиотеката, но се надявам, че може да ми спестиш усилието.

— Гледаш ли на тях като заплаха за Шадоус Фол?

— Не знам. Може би.

— Не виждам наистина как. Те са несъществена група крайни фанатици, които вярват в налагането на запазената си марка християнство чрез брутална сила. Военни привърженици на твърда политика за едни, а за други — терористи, фанатици. Проповядват революция и наказание в ада и финансират всякакъв вид десни правителства по целия свят. Сериозно посветени на изцелителната сила на вярата и натрупването на фондове. Дори си имат собствена сателитна предавателна система. Многократно са ги разследвали за промиване на мозъци, препрограмиране на последователи, но нищо не беше доказано. Приветствани от някои като последния шанс за оцеляване на християнството в един нерелигиозен свят. Но защо тяхното име внезапно се появява в предсказанията, отнасящи се до Шадоус Фол, не ми е ясно.

— В пророчествата Воините са представени като заплаха. Един ясновидец дори използва думата инвазия.

— Не — отвърна твърдо Калахан. — Не вярвам. Ако предстоеше нещо такова, досега трябваше да съм чул за това. Повярвай ми, Лестър, не сме в опасност. По-вероятно е да сме изнервени от последните убийства. Безпомощни, изплашени хора биха се вкопчили във всякакъв слух с надеждата да намерят отговор. Не бива да допускаме да ни въвлекат в истерията, важно е хора като нас да запазят бистър ума си. Хората гледат с уважение на нас. Но това ти го знаеш. Не си дошъл тук за брифинг относно Воините на Кръста. Нещо те тревожи, нали? Нещо... духовно.

— Да — отвърна Голд толкова тихо, че Калахан едва го чуваше.

Ръцете на огромния мъж пред него бяха стиснати в юмруци, той гледаше в пода и избягваше погледа на свещеника.

— Бях в земите под хълма, говорих с елфите. Видях... странни неща. Тревожни...

Калахан кимна бавно.

— Не е бивало да ходиш там, Лестър. Не е място за християнин. Земите под хълма са зло място, потънало в грях и порочност. Нищо добро не може да се очаква от там — или от съществата, които живеят там.

— Смята се, че са безсмъртни. Бяха много красиви, но жестоки... цивилизовани, но все още варвари.

— Пълни с противоречия.

Калахан полагаше усилия тонът му да остане спокоен. Голд бе дошъл при него за утеха, а не за сурова лекция.

— Лъжата е част от тяхната природа. Не зачитат вярата и сигурността. Безсмъртни са, защото нямат душа, затова като умрат са им отказани и Раят, и Адът. Отрекли са се от Бога и са проклели неговото учение. Те са демони, Лестър. Това, което си видял или смяташ, че си видял, е единствено блясък, магьоснически илюзии, предназначени да скриват тяхната действителна грозота. В действителност те са гнусни, ужасни същества, невероятно грозни и живеят в свой мръсен ад, създаден от самите тях. Златото им е фалшиво, храната — отрова, думата им няма стойност. Те съществуват само за да изкушават човека да изостави вярата и задълженията си.

— Наистина не ги харесваш, нали? — попита Голд и се наложи Калахан да се усмихне.

— Съжалявам, малко се разгорещих, а? Повярвай ми, Лестър. Елфите са зли и нищо добро не можеш да очакваш от тях. Как стана така, че се срещнахте?

— Шон Морисън...

— Шон? Не казвай нищо повече — ако някой е създаден, за да всява смут, това е той. Има прекрасен напевен глас, като цяло твърде много чар, но в него не е останало местенце за Божието слово. Той е езичник, проклет от собствената си арогантност и безумство. Попаднал си в лоша компания, Лестър. Настанали са смутни времена, трябва да се придържахме към онова, което сме сигурни, че е истина.

— Не съм сигурен вече в какво да вярвам — каза Голд. — Трудно е да вярваш в Рая и Ада, когато живееш в град, където мъртвите се съживяват отново твърде често.

— Е, не толкова често — възрази Калахан. — Но знам какво имаш предвид. Днес погребях отново Лука дьо Френц.

— Беше ли наистина ангел, как мислиш?

— Не. Само една бедна, заблудена душа, полудяла от това, че се е върнала. Сега почива в мир в Божиите ръце.

Те поседяха мълчаливо известно време. Голд все така изглеждаше разтревожен, обезпокоен на някакво дълбоко,

фундаментално ниво. На Калахан му се искаше да може да каже още нещо, за да облекчи тревогата на своя приятел. Очевидно нещо друго имаше в ума на Голд. Старият герой вдигна внезапно поглед, сякаш току-що бе взел някакво решение. Погледна свещеника право в очите.

— Нека ти подсказва още едно име, Нейт. Да видим дали ти говори нещо.

— Разбира се.

— Уайлд Чайлд.

Калахан изчака за миг да види дали има още нещо, после се облегна назад в стола и стисна устни замислено.

— Не бих казал, че ми звучи познато. В какъв контекст чу това име?

— От елфите. Шон ги попита кой е отговорен за убийствата в Шадоус Фол и те отвърнаха, че е Уайлд Чайлд.

— Не можеш да вярваш на елфите, Лестър. Те изпитват наслада от измамите, коварството и номерата. Не може да им се вярва за нищо.

Голд кимна бавно, но не изглеждаше никак убеден. Калахан реши, че е време да смени темата.

— Нека и аз те проверя за едно име, Лестър. Какво можеш да ми кажеш за Джеймс Харт?

— Мислех си, че може да стигнем до него. Май точно сега всички говорят само за този човек. По-рано говорих с Градския съвет, побъркали са се заради него. Явно е изчезнал. Изгубил се от погледа им преди няколко часа и нито хората на шерифа, нито любимите магове на Съвета могат да открият някаква следа от него. Много хора твърдят, че са го срещали, разговаряли са с него, но е трудно да намериш два разказа, които да съвпадат. А ти срещал ли си го?

— Не. Тревожи ме. Не мога да повярвам, че е чисто съвпадение, че започнаха да се случват толкова лоши неща точно когато той се върна. Чух някои от историите, които разправят за него. Казват, че излекувал болна жена от страданието ѝ и че Джек Феч коленичил пред него. Един от мистиците в Сейнт Лорънс казал, че е аватар на промяната, фактор с много способности. Ходих в библиотеката и намерих първоначалното пророчество. Удивително ясно и недвусмислено е. Джеймс Харт ще докара края на Шадоус Фол. Няма ако, но или може би.

Съжалявам, Лестър. Ти дойде тук за помощ и утеха, а не мога да ти предложа дори мъничко надежда. Само помни какво ти казах. Не можеш да се доверяваш на елфите и може да забравиш за нашествие на християни терористи. Придържай се към това, което има значение — убийствата. Големи неща се случват навсякъде около нас, Лестър. Единственото, което можем да сторим, е да се придържаме към онова, което разбираме. И може да се окаже, че нещата не са толкова лоши, колкото изглеждат. Кой знае, може би Шадоус Фол трябва да бъде унищожен и нещо по-велико да заеме мястото му.

— Благодаря много, Нейт. Много успокояващо.

Двамата се изсмяха тихичко, после Голд се изправи на крака, а Калахан стана и го изпрати от кабинета, по коридора и до входната врата. Голд спря там за миг, сякаш мислеше какво да каже за последно. Нещо храбро и многозначително може би, но накрая само се усмихна, ръкува се с Калахан и си тръгна. Свещеникът го наблюдаваше как отива бавно до колата си, стисна устни замислено и затвори вратата. Нещата бяха стигнали критична точка по-скоро, отколкото бе очаквал. Той мина по коридора, влезе в кабинета и седна зад бюрото си. Тук седеше и подреждаше мислите си, когато пишеше проповедите си, и винаги предпочиташе да поседи тук, когато трябваше да решава нещо важно.

Издърпа долното чекмедже на бюрото и извади чисто бял телефон. Изглеждаше напълно обикновен, но не бе свързан с по никакъв начин градската мрежа и бе получил уверение от онези, които знаеха за какво говорят, че няма начин да бъде подслушан от някоя агенция отвън, независимо дали е магическа или технологична. Въпреки това Калахан се колебаеше дали да го използва. Тук бе Шадоус Фол, в края на краищата. Въздъхна тихо и вдигна слушалката. Не се чу звук от набиране, само приглушено бръмчене и после един глас произнесе името му.

— Да, аз съм — отвърна Калахан и в същия миг се почувства глупаво.

Разбира се, че е той. Никой друг не можеше да използва този телефон, освен него. Така беше проектиран.

— Трябва да предупредите висшестоящите, нещата излизат извън контрол тук. Ако не нахлуете скоро, ще изгубите предимството на изненадата. Името ви е в устата на всеки оракул в Шадоус Фол.

Още не знаят какво значи, но няма да им отнеме много време да открият. За капак има твърде много неизвестни фактори, които объркват нещата. Първо, убийствата, второ, завръщането на Джеймс Харт. Сега пък е изчезнал, а и има опасност елфите да се включат в делата на града.

— Има ли вероятност вашата роля да бъде разкрита? — попита гласът от другата страна на телефона. Не прозвуча особено загрижено.

— Не знам. Поех голям риск, като вкарах вашия човек и още по-голям, когато направих пробив в защитната система на града, за да можете да изпратите хеликоптер да го прибере. Трябваше да ми кажете, че е убиец!

— Не беше нужно да знаете. Дръжте главата си ниско и сте в пълна безопасност. Повторете пак за елфите. Ще участват ли в отбраната на града?

— Не знам. Може би в бъдеще.

— На това трябва да се попречи. Тези демони са могъщи и непредсказуеми. Ще ги изтребим за нула време, но моментът е неподходящ.

— Те са нощни създания — каза Калахан пренебрежително. — Не могат да се мерят с Божиите воители.

— Разбира се. Но могат да нанесат огромни щети на силите ни по време на нахлуването. Не сме стигнали дотук, за да рискуваме целта на нападението. Направете каквото можете, за да попречите на града да се обърне за помощ към елфите. Не става въпрос за дълго време. Ще бъдем при вас скоро и тогава всеки демон и всяка издънка на ада ще падне пред нас. Ние сме Воините на Кръста, избрани от самия Бог, и никой не може да се изправи насреща ни.

Шон Морисън първо промуши глава през пластмасовия снежен пейзаж и шокът от внезапния остър студ спря дъха му. Сняг и лед се завъртяха във вихрушка наоколо, докато пропадеше надолу. Отнякъде някаква светлинка в мрака му показваше къде е покритата със сняг земя под него. Той успя да си поеме кратка, ужасяваща глътка въздух и студът го прониза отново, когато ледът изпълни дробовете му. Морисън стисна зъби и се съсредоточи върху това да направи от падането овладяно спускане надолу. Земята все така изглеждаше далеч,

но беше правил това и преди, значи можеше и сега. От онова, което си спомняше от последния път, приземяването щеше да бъде трудно и болезнено, но в крайна сметка такова, че би могъл да го превъзмогне. А само това имаше значение.

Времето наистина не го бе грижа за неканените посетители. Даже имаше недотам изтънчени начини да обезсърчи онези, които не са приели предупреждението на дългото падане, но Морисън не се тревожеше. Е, не много. Намръщи се внезапно, когато усети, че въздухът става по-плътен и забавя падането му. Първо си помисли, че Времето се е умилоствил и е решил да направи нещата по-леки за него, но му бяха необходими само няколко мига, за да осъзнае, че не само е спрял да пада, но на практика виси във въздуха, блъскан от всички страни от бурята. Взря се в снежната вихрушка и се насочи надолу през бурята, плуваше през ледения въздух целенасочено, далеч от всякаква грация. Земята отдолу се появи отново и се приближаваше с нарастваща скорост. Морисън бе научил няколко неща от елфите през годините, предимно във връзка с волята и решителността. И малко магия. Снежната виелица внезапно се разтвори пред него, земята изскочи и го удари право в лицето.

Дебелината на натрупания сняг омекоти падането му, но дори и така му бяха необходими минута-две, преди да се почувства достатъчно силен, за да се изкатери от дупката, която бе направил. Той обгърна силно с ръце тялото си, опитвайки с е да запази малко топлинка сред бурята, и се огледа. Не чак толкова далеч замъкът Все светии го мамеше като маяк. Не можеше да се скрие от него, независимо от това, какво ще направи Времето. В Галерията от мраз Вратата към вечността го зовеше, както и всички останали, които трябваше да преминат през нея, но още не бяха го сторили. Насочи към замъка като кон, който се връща в конюшната, и част от него се зачуди колко силно отвърща на призива, сякаш нещо дълбоко вътре искаше да премине през Вратата и да намери покой. Усмихна се тъжно. По-късно ще има време да си отдъхне. Точно сега трябваше да свърши някои неща.

Яростта на бурята се усили, но тя не можеше да го спре. Беше изминал дълъг път, за да разговаря с Времето и да му зададе няколко конкретни и неотложни въпроса. Като например защо някой с неговото могъщество и ресурси още не е успял да локализира и идентифицира

убиеца, който тероризира Шадоус Фол? И защо не е предупредил града за идването на Уайлд Чайлд? Каквото и да представляваше то. И най-вече кога Времето щеше да размърда старческия си задник и да направи нещо? Морисън искаше да каже направо, че той и останалите жители няма да си седят и да чакат търпеливо Времето да си помръдне пръста. Имаха си някои планове как да защитят града. Като пуснат елфите напред например. Морисън се ухили самодоволно. Това би трябвало да подпали огън под краката на Времето. Каквото ще да става, той щеше да получи някои отговори. Морисън твърдо вярваше в добрата страна на личностната конфронтация. Доста по-трудно бе да те игнорират, когато си заврял физиономията си в лицето на човека отсреща.

Замъкът Все светии изникна от снега застрашително — огромен, тъмен и съвсем не приветлив. Силата на бурята се разрази отново, сякаш в един последен опит да го държи настрана, но той просто наведе глава надолу и продължи с усилие през снега, стъпка по стъпка. Вятърът виеше, връхлетяваше го първо от едната страна, после от другата, а силният студ проникваше безпощадно в костите му, изсмукваше силите му. Вътрешният глас все така се обаждаше в него, зовеше го да продължава и не след дълго той откри самотната, небелязана с нищо врата. Отвори я с ритник, ярка златиста светлина се разли навън в бурята.

Той залитна навътре, подпря вратата с рамо и я затръшна срещу силния вятър. Ревът на бурята се превърна в шепот и в тялото му бавно пропълзя топлина. Стоеше опрял гръб на вратата, загледан в празното пространство, а затрудненото му дишане бавно се нормализираше. Лицето му се изкриви в гримаса, когато кръвообращението му предизвика боджи и иглички в пръстите, а после се зае да изтупва наваяния по дрехите му сняг. Беше доста. Времето наистина не желаше посетители. Реши, че ако отново му се наложи да върши това, следващия път ще се сети най-напред да вземе по-дебело палто. Изсумтя и се огледа. Огромният средновековен коридор се простираше напред в далечината, нарядко разположените газови лампи хвърляха сенки наоколо. Високо над него нещо се размърда за миг и пак притихна. Последния път, когато беше тук, не бе впечатлен. Така беше и сега. Мястото най-вече имаше нужда от по-модерно осветление и от старателно почистване.

— Слагай чайника, Време! Имаш посетител!

Морисън изчака, докато гласът му отекваше високо в тишината, но отговор нямаше. Би бил изненадан от обратното. Чрез снежната виелица Времето вече му бе показал, че изобщо не е добре дошъл. Тръгна по коридора, стъпвайки тежко, за да изтръска от обувките си останалия сняг и за да върне чувствителността в премръзналите си крака. Зовът на Вратата към вечността бе вече по-силен и по-ясен, но той се опита да не се вслушва повече от необходимото. Не бе дошъл тук за това. Имаше твърде много неща да върши. Ще има време и за нея по-късно. Доста по-късно.

Трябваше да продължава да мисли за това. Беше единственият начин да не загуби разсъдъка си.

Докато стигне Галерията от кости, започна да усеща ръцете и краката си отново свои. Мина покрай портретите по стените без дори да ги поглежда, не обърна внимание на движещите се образи и внезапно разнасящите се звуци. Нямаше време да се разсейва. Тъкмо затова ръката, която се стрелна от портрета вляво, го изненада напълно. Той залитна и спря, когато извитите пръсти се вкопчиха в яката му и го разтърсиха без усилие така, както куче разтърсва плъх. Опита се да се вкопчи в ръката, но не можа да стигне толкова далеч зад себе си. Тя го завъртя и гой се озова с лице срещу портрета на огромен тромав звяр с големи втренчени очи и алена паст, осяяна с остри зъби. Грамадни мускули издуваха ръката, с която звярът дърпаше ритация и съпротивляващ се Морисън към себе си, а от устата му се стичаха лиги и се стелеше пара. Морисън спря да се бори, пристъпи напред, за да поразхлаби хватката и тогава скрита звяра точно между краката. Ако бе ритнал топка, тя щеше да прекоси цяло игрище. В тази ситуация очите на звяра се облециха, после се затвориха, а ръката пусна яката му. Той залитна назад от портрета и се напрегна в очакване звярът да тръгне отново към него, но нищо не се случи и след миг си отдъхна и тръгна отново по коридора.

Намръщи се, докато оправяше палтото си. Не се предполагаше да се случват такива неща.

Всъщност предполагаше се, че е невъзможно някой или нещо да минава през портретите, освен роботите на Времето. Ако старецът бе започнал да губи контрол над галерията, значи нещата бяха още по-тревожни, отколкото си мислеше. По различни начини Времето бе

спойката, която крепеше Шадоус Фол, и правеше множеството застъпващи се реалности възможни. Какво, по дяволите, се случва, че и той да е бил засегнат? Морисън ускори леко крачка, като се стараеше за всеки случай да върви в средата на коридора, ако някой обитател на портрет се окаже чевръст. Опитваше се да не ги гледа като минаваше, но почти неволно зърваше някои сцени, изпълнени със звук и ярост, подивели образи, а понякога лумнали пламъци. Вниманието на Времето бе насочено другаде и в града знаеха това. Морисън бе така погълнат от портретите, че не чу уверените стъпки зад себе си, докато почти не го настигнаха.

Някакъв инстинкт го предупреди в последния момент, той спря, завъртя се и се озова лице в лице с висок метален робот. Той се извисяваше над него като великан от часовникови механизми, а лъскавите му месингови и сребърни части тиктакаха тихичко, докато колелетата се въртяха, а арматурите се люшкаха. Металните ръце понечиха да сграбчат Морисън, но той лесно се изплъзна. Затанцува около механичната фигура, почервенял от гняв заради това как за малко не се бе оставил да го хванат отново. Времето нямаше да успее да го спре така лесно.

Той се стрелваше напред-назад, удряше или буташе робота, винаги оставаше извън обсега му само за да му докаже, че не може да го докопа. Това нещо бе достатъчно бързо и силно, за да пипне всеки нормален човек, но Морисън бе живял в земите под хълма. Накрая търпението му се изчерпа, спъна робота, а той пък се сгромоляса на пода. Остави го да се мята по гръб, подобно прекатурила се костенурка, и забърза надолу по коридора. Отсега нататък трябваше да е нащрек. Нямаше приятели в Галерията от кости.

Затича се леко по коридора, пазеше си силите, отдръпваше се в някой ъгъл или цепнатина, или задънена ниша, за да избяга от другите работи, когато те се появяваха мълчаливо от портретите по стените. Вероятно Времето бе твърде зает с онова, с което си запълваше времето напоследък, за да обърне внимание на това кой се е озовал на свобода в неговата галерия, но не можеше да се предвиди колко дълго ще продължи това. Морисън не преставаше да тича, изплъзваше се на роботите където можеше и танцуваше покрай онези, на които не успяваше да избяга. Викове и вой отекваха от портретите, смразяващи звуци на насилие и ярост. Най-после стигна до светая светих на

Времето, спря за миг пред вратата да си поеме дъх. Не му се щеше старецът да си помисли, че е развълнуван. Пое си дълбоко дъх, ритна вратата и влезе вътре като господар. Първите впечатления винаги са най-важните.

За беда се бе постарал напразно за впечатлението — стаята бе празна. Той се намръщи и се огледа гневно наоколо. Мястото бе същото, каквото го бе видял и последния път — изобилие от ярки светлини и цветове като петно на Роршах^[9] от шейсетте години. Светлинни мотиви бълбукаха и се подреждаха по степените, а въздухът бе наситен с аромат на тамян. По пода бяха разхвърляни възглавнички, а в ъгъла бе поставено небрежно огромно индийско наргиле. Навсякъде имаше цветя, цареше покой, а от скрити колони се разнасяше нежният звук на китари; като в някой ретроспективен кадър. Бе някак си като завръщане у дома, но Морисън категорично се отърси от тази мисъл. Не можеше да си позволи да даде възможност на Времето за посрещания. Освен това такива мисли бяха опасни. Те отвеждаха при Вратата към вечността.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Морисън се усмихна искрено, когато зад него ненадейно се разнесе дрезгавият глас. Обърна се без да бърза и кимна дружески на младата пьнкарка, застанала до една врата отсреща, която само преди миг не беше там.

— Скъпа Мад, не се променяй никога. В това ти е чарът.

— Зарежи глупостите, Морисън — каза Маделин Креш, като го доближи намръщена. — Не би трябвало да си тук. Не би трябвало никой да е тук. Времето няма да приеме никого.

— Мен ще приеме — настоя спокойно Морисън. — Имам да обсъждам нещо важно с него.

— Виж какво, умнико, Времето се е изолирал и е заключил вратата. Отказва да види дори мен. Така че може да се обърнеш и да се разкараш оттук. С каквото и да е зает, той няма намерение да позволи да го безпокоят.

— Споменах ли, че изглеждаш особено привлекателна днес?

— Няма да стигнеш доникъде с ласкателства.

— Хайде, Мад, нещо се е объркало и ти го знаеш. Времето никога не се е заключвал преди, когато има наистина спешни въпроси

да се решават. Ти си му най-близка. Забелязала ли си нещо... необичайно в поведението му напоследък?

Тя се намръщи натъжено, боядисаното ѝ в черно и бяло лице за миг изглеждаше младо и уязвимо.

— Трудно е да се каже за него, но... Да. По цял ден ходи нагоре-надолу из галерията, гледа портретите. След като може да ги види съвършено добре и оттук. Мътните ме взели, ако разбирам какво смята, че прави. Или какво търси. Извикал е всичките си работи, не мисля, че е останал някой в града. И спря да разговаря с мен. Обикновено не спира да говори за работата си и какви ценни уроци могат да се научат, като го наблюдаваш. За да млъкне, аз правя точно това. Ала се е променил. Откакто Джеймс Харт дойде да го види, той е... разсеян.

— Срецнала си Джеймс Харт? — Морисън я погледна с нов интерес. — Как изглежда?

— Удивително обикновен. Начинът, по който Времето говореше за него, ме караше да си мисля, че е с две глави и ще си носи персонално термоядрено оръжие под мишница. Като го видях, реших, че е малко невзрачен. Докато Джак Феч не коленичи и не му се поклони.

— Ти наистина ли видя това? Не можех да повярвам, когато го чух.

— Бях там, но и на мен ми беше трудно да повярвам. Дяволски се изплаших тогава. Искам да кажа, ако не можеш да разчиташ поне Джак Феч да е последователен, на кого би могъл да се довериш? Предполагам, че трябваше да знам, че щом Феч се е побъркал, Времето ще го последва не след дълго. Не мога да те пусна да го видиш, Шон. Той отказва да говори дори с мен. След всичко, което съм направила за него... Неблагодарно копеле. Би могъл да ми се довери. За каквото и да е. Нещо не е наред. Нещо друго, освен всички ония шантави неща, които се случват в града напоследък. Може да не съм права, но... мисля, че Времето е изплашен.

— Изплашен? Той е безсмъртен, неуязвим, всезнаещ и, предполага се, всемогъщ. Какво, по дяволите, би било онова, което би го изплашило?

— Не знам. Не мисля, че искам да знам. Ще ми се само всичко да свърши и да се върнем към онова, което минава за нормално тук.

Междувременно можеш да се разкараш и да престанеш да ме тормозиш или ще изографисам инициалите си на челото ти.

— Как можеш да ми говориш така, Мад, след всичко, което означаваме един за друг?

— Никога не сме означавали нищо един за друг. Изпитвам същите чувства към теб, както и към онова, което изстъргвам от обувките си. А сега няма да видиш Времето, така че по-добре се махай, докато тялото ти е още съвсем непокътнато и функционира.

Морисън изпита увереност, че пропилява чара си в огромна степен по отношение на Мад, но във всеки случай продължи да е настоятелен. Май нямаше какво друго да прави. Усмихна и се чаровно, после и двамата набързо се огледаха, когато чуха стъпки да приближават към тях по коридора. Дузина от роботите на Времето един след друг се струпаха в залата, с маршова стъпка. Те се разпръснаха, за да блокират пътя към вратата. Морисън отстъпи бавно назад, по-далеч от тях, като гледаше предпазливо ту една, ту друга механична фигура. По безизразните им, боядисани лица нямаше и следа от емоция, но в целенасочените им бавни движения се долавяше ледена, невъзмутима заплаха, от която кръвта му се смрази.

— Всичко е наред — каза Мад. — Тъкмо си тръгва. Отстъпете и ще си отиде. Нали, Морисън?

— Определено го обмислям.

— Не ми помагаш, Морисън.

Тя наблюдаваше внимателно роботите един по един, но сякаш никой от тях не ѝ обръщаше внимание.

— Казах, че ще се справя с това. Сега се махайте там, откъдето сте дошли, и ме оставете аз да се заема. Ясно?

— Не мисля, че те слушат — обади се Морисън. — Мисля, че са тук да се уверят, че си тръгвам. За тяхно нещастие, аз още не съм готов за това.

Внезапно китарата му се озова в ръцете му, сякаш винаги си е била там. Той изсвири няколко акорда, ухили се неприятно на роботите и поде една от старите си песни. Една от онези, които пееше през шейсетте години, преди да дойде в Шадоус Фол, когато гласът и музиката му бяха известни на света. Не беше я пял от години. Напомняше му твърде много за времето, когато бе реален. Но сега пееше и гласът му изпълни залата.

Цялата някогашна сила бе там, изливаше се с песента и с гласа му, сила и енергия, които бяха безспорни. Беше като вълшебство, онази завладяваща, изумителна музика, която изпълва концертната зала и кара публиката да стане на крака, когато оркестърът е на сцената и чувстваш ритъма на музиката да пулсира във вените ти. Тя се изля над роботите и ги накара да отстъпят, а неодушевените им форми не можеха нито да разберат, нито да се справят с дивите емоции, които се завъртаха около тях.

Те отстъпваха назад, стъпка по стъпка, докато опряха гръб в стената и нямаше накъде повече да отидат. Освен навън, през вратата. Изнизаха се обратно, а боядисаните им лица не можеха да отразят могъществото, което ги караше да се подчинят и да излязат от залата, вълшебството на тази музика и този глас. Излезе и последният и вратата се затвори след тях, песента секна, а недовършеният припев все още звънеше във въздуха. Мад погледна към Морисън и в погледа ѝ се четеше нещо много подобно на респект.

— Не е зле — каза тя накрая, опитвайки се отчаяно да звучи равнодушно. — Малко отпреди да съм се родила, но не е зле. Знаеш ли някоя пънкарска на Странглърс^[10]?

— Не богохулствай — изкритикува я Морисън.

Погледна надолу към китарата си и се засмя весело.

— Добре е да знам, че още мога да разпаля огъня, ако се наложи.

После млъкна, погледна пак към вратата, Мад стори същото. Чу се шумолене на дрехи, скърцане на клонки по пода и в залата влезе Джак Феч — на лицето от ряпа се виждаше издълбаната усмивка, а на мястото на очите — зейнали дупки. Плашилото Джак Феч щеше да свърши онова, което роботите не успяха. Той спря точно от вътрешната страна на вратата, празният му поглед бе насочен към Морисън.

— О, по дяволите — възкликна Мад.

Сгъваемият нож начаса се озова в ръката ѝ, дългото острие изщрака мигом навън. Тя гледаше разярено плашилото и си спомни последния път, когато се опита да го използва срещу него. Погледна неуверено Морисън.

— Шон, може би ще дойдеш някой друг ден...

— Не — възрази Морисън. — Не мисля.

— Шон, не се ебавай. Джак Феч е лоша новина дори да е на миля и половина разстояние. Не си виждал какво може да направи. Той е

опасен, зъл, а Времето го няма тук да му попречи.

— Може да е дошъл да ми се поклони.

— Не бих разчитала на това. Шон, разкарай се, по дяволите. Моля те.

Внезапно плашилото с нова решителност тръгна към Морисън. Той дръпна струните на китарата и извиси глас отново. Стаята се изпълни с емоция — топла и прекрасна, като горещо питие в студен ден. Мад се олюля несъзнателно, уловена в потока. Живот, любов и всичко, което те означаваха се изля върху Джак Феч като водопад, но не го спря. Музиката се разбиваше и стените, гласът на Морисън се извисяваше и заглъхваше като океанския прибой, могъщ и непрестанен и въпреки това плашилото продължаваше да върви към него. Ръката в ръкавица се стрелна и изтръгна китарата от ръцете му. Джак Феч я погледна за миг, сякаш не бе сигурен какво е, и после я разкъса, сякаш бе направена от хартия. Недовършената песен още отекуваше във въздуха, когато счупените парчета паднаха на пода, а Морисън облиза пресъхналите си устни. Вторачи се в плашилото гневно и с цялата си присъща арогантност запя отново без акомпанимент. Гласът му изпълни залата като неудържимо присъствие, резониращо с всичката сила, която бе омагьосвала публиката и я бе оставяла без дъх. И тогава Джак Феч се озова до него, студен и суров. Ръката в ръкавица се протегна, сграбчи го за ревера и го придърпа по-близо. Морисън спря да пее и с един последен предизвикателен жест сграбчи главата ряза с две ръце и я целуна право в издълбаната уста.

— Е, добре. Стига толкова.

Джак Феч незабавно пусна Морисън в отговор на уморения, категоричен тон, отстъпи и застана неподвижно, с ръце до тялото, в очакване на нови разпореждания. Ужасеният Морисън си пое дълбоко въздух, когато усети как го обзема облекчение, после се обърна да погледне фигурата, която се бе появила на отсрещната врата. Времето отвърна на погледа му със смесица от нежност и раздражение. Бе облечен в дълъг кафтан на дипло, към него — сандали, мъниста и лента за главата. Побелялата му коса падаше по раменете, а дългата му брада бе грижливо сплетена. Приличаше на типичен гуру от шейсетте години или на Гандалф^[11]. Така изглеждаше в очите на Морисън винаги. Само че този път бе по-стар, грохнал, сякаш годините му

тежаха. Морисън бе шокиран от огромната промяна и хвърленият набързо поглед към Мад доказа, че тя се чувстваше по същия начин.

— Повечето хора разбират от намек — подчерта сурово Времето. — Не мога да ти отделя време и да говоря с теб, Шон. Нещо лошо идва насам и трябва да се подготвя за среща с него. Знам за убийствата и Уайлд Чайлд. Те ще трябва да почакаат. Във всеки случай не съм сигурен, че мога да направя нещо относно тях. Във Вселената има сили, на които не може да се противостои. Съжалявам, Шон. Върви си. Нямах какво да правиш тук, а аз правя всичко, което мога. И да, знам за елфите. Не смятам, че наистина си даваш сметка какво пускаш на воля. Ала ще го разбереш. Сбогом, Шон. Ако и двамата оцелеем, после може да поговорим.

И в следващия миг го нямаше, изчезна мигновено като спукано сапунено мехурче. Джак Феч се обърна тихо и излезе от залата. Морисън и Мад се спогледаха.

— Мисля, че точно това има предвид — каза тя.

— Смятам, че може да си права.

Морисън коленичи и събра остатъците от китарата си. Със сигурност бе разбита така, че не можеше да се поправи, и той я притисна до себе си за миг като мъртва рожба. Накрая поклати глава и китарата изчезна. Изправи се на крака, погледна Мад и сви рамене.

— Май пътешествието ми бе напразно. Той вече знае онова, което дойдох да му кажа. Отговорите му не са точно успокоителни, но такъв си е Времето. Предполагам, че можех да се помотая тук, да вдигна малко врява в неговата светая светих, просто да го подразня... Но не виждам смисъл. Очевидно каза всичко, което възнамеряваше, и аз не мога просто да се мотая наоколо без да правя нищо. Освен ако не искаш да остана и да ти правя компания, Мад.

Тя се усмихна мило.

— Тъкмо до това ми е.

Морисън се изсмя, прати ѝ въздушна целувка и се отправи към вратата. Мад го наблюдаваше докато почти стигна, тогава се изкашля. Той спря и погледна назад. Тя го гледаше замислено.

— Името ти невинаги е било Шон, нали?

— Не — отвърна Морисън. — Невинаги.

Усмихна се широко, обърна се и излезе. Гласът му продължи да звучи в залата като ехо, което нашепва тихичко едно име.

В един миг Джеймс Харт вървеше надолу по улицата, а неговата сянка Френд се стрелкаше напред-назад, увита около краката му като превъзбудено кученце. В следващия се озова на брега. Спря и примига няколко пъти, за да даде шанс на света да се върне към онова, което би трябвало да бъде, но пейзажът оставаше упорито един и същ. Той стоеше на покрит с камъчета плаж, който наляво и надясно се простираше докъдето поглед стига. Пред него като пухкаво сиво одеяло под обедното слънце се бе ширнал океанът. Нямаше вълни нито вятър да раздвижи повърхността на водата, само нежният прилив, който прииждаше и се оттегляше с бавно приспивно спокойствие. Въздухът бе свеж, малко студеничък, сякаш да подсказва, че е краят на лятото. Високо горе някаква чайка се рееше в небето като сянка и надаваше жаловит крясък. Харт си помисли, че това е най-тъжният звук, който някога е чувал. Намръщи се леко. Имаше нещо почти познато в тази мисъл, сякаш му бе хрумвала и преди.

Намръщи се още повече. Изобщо не си спомняше плажа, но имаше усещането, че отнякъде му е познат. Че е бил тук преди, в годините, които бе забравил, първите десет години от неговото детство. Може би родителите му са го водили тук на някоя лятна ваканция. Колкото повече гледаше, толкова по-познат му се струваше плажът. Той се разходи бавно по брега, камъчетата се плъзгаха и хрущяха под краката му. Хрумна му, че приема всичко удивително спокойно, но такъв си беше Шадоус Фол за всички. След известно време бе трудно да се изненадаш от каквото и да било. Попадна на една пълна с вода дупка в скалата — там, където приливът не можеше да я достигне. Коленичи до нея, подтикван отново от усещането, че не за пръв път е тук. На дъното на локвата лежеше ярка оранжева морска звезда и се преструваше на умряла. Едно раче, което трябва да беше инч на ширина, размаха щипци заплашително, готово да избяга при внезапно движение.

— Бил съм тук преди — каза тихо Харт.

— Разбира се, че си бил — обади се чевръсто Френд, като изтича по гърба му и надникна през рамото му в локвичката.

Майка ти и баща ти ни водеха тук всяко лято. Ти седеше на брега и хвърляше камъчета в морето. Не можах да разбера смисъла на това.

Искам да кажа, не че е трудно да уцелиш океана...

— Как се нарича това място? — попита Харт, взе едно камъче и го запремята замислено в ръката си.

— Е, тук ме хвана. Никога не съм бил добър в помненето на имена, а и беше много отдавна.

— Е, добре, опитай това да видиш как е. Какво, по дяволите, правим тук?

— Аз ви извиках — обади се тих, познат глас. — Има неща, които трябва да си кажем. Да обсъдим. И макар че ми е неприятно да го кажа, времето ни изтича.

Харт рязко се обърна, огледа натам, откъдето бе дошъл, и видя Времето, излегнал се в един шезлонг, който само преди няколко мига не бе тук. Бе облечен в същите викториански одежди, но чорапите и обувките му лежаха прилежно оставени на една страна, панталоните му бяха навити до коленете, сякаш възнамеряваше да нагази във водата по някое време. Изглеждаше остарял и много уморен, но все пак намираще сили да се усмихне на Харт.

— Виждам, че си намерил своя Френд. Надявах се на това. Бяхте неразделни като деца.

Той се огледа без да бърза, наслаждаваше се на пейзажа с мълчалива гордост, сякаш лично го беше поръчал.

— Винаги съм харесвал този плаж. Щеше ми се да идвам тук с теб и родителите ти, но не беше възможно. Понякога идвах сам, след като ти и семейството ти си бяхте тръгнали, за да се почувствам по-близо до вас. Събуй си обувките, Джеймс. На босо можеш най-добре да се насладиш на камъчетата по брега.

Той разрови камъчетата с пръстите на краката си и се усмихна отново.

— Чакай малко — каза Харт. — Я ми го кажи пак. Ти знаеш за Френд?

— Разбира се. Аз знам всичко. Такава ми е работата.

— Тогава може би ще бъдеш така любезен да ми кажеш защо съм тук?

Времето сбърчи вежди.

— Гняв ли долавям в гласа ти, Джеймс? Ако моментът е лош, извинявам се, но трябва да поговорим. Събитията са стигнали критичната си точка, въпреки положените от мен усилия, и ти трябва

да си готов да ги посрещнеш. Има някои неща, които искам да ти кажа. Важни неща, които не можах да спомена, когато се срещнахме миналия път.

— А защо не?

— Мнозина можеха да ме чуят.

Времето махна с ръка и до неговия шезлонг се появи още един.

— Седни. Ще ти е нужно да си седнал удобно за някои от нещата, които имам да ти кажа.

Харт разгледа шезлонга подозрително, после се отпусна предпазливо в него. Противно на очакванията му, той не се сгромоляса начаса под тежестта му. Всъщност бе удивително удобен.

„Само в Шадоус Фол“ — помисли си иронично.

Погледна Времето, който се бе загледал в океана.

— Добре — каза нетърпеливо Харт. — Тук съм, готов съм, подготвен съм. Говори.

— Твоят баща бе Джонатан Харт — започна Времето. — Но ти никога не си познавал дядо си.

— Не. Никога не съм виждал баба си и дядо си. Моите родители не желяеха да ми разказват за тях. Нямаше дори снимки. Нямаше лели и вуйчовци също, само ние бяхме. Когато бях дете, се чудех дали не сме черните овце в рода, изхвърлени от клана заради нещо ужасно, за което дори не се говори. Когато след погребението намерих картата на дядо ми и писмото сред книгата на баща ми, не знаех какво да мисля. Предполагам, че това е една от причините да реша накрая да дойда тук. Търсех отговори. Вместо това накрая се сблъсках с още повече въпроси за неща, за които никога не съм и сънувал.

Той млъкна ненадейно, защото му бе хрумнала една мисъл.

— Познаваше ли родителите ми? Затова ли е всичко?

— Да. Родителите ти не искаха да знаеш за Шадоус Фол. Тревожеха се, че може да поискаш да се върнеш тук и да потърсиш останалите от своя род. Пророчеството правеше това твърде опасно. Искаха ти да водиш нормален живот. Има обаче неща, за които никога не са ти разказвали — за пророчеството и за семейството, които е нужно да знаеш. На мен се падна да ти разкажа сега. Всичко започва с предсказанието — много преди да се родиш.

— Чакай малко — спря го Харт, като се изправи рязко в шезлонга. — То е направено, когато съм бил на десет години. Затова е

трябвало да напуснем Шадоус Фол така набързо.

— Не — възрази Времето. — Твоята баба направи предсказанието скоро след като роди баща ти, Джонатан Харт. Малко след това почина. Пророчеството бе запазено в тайна. Дори и така бе ясно каква бомба със закъснител е то. Нужно им бе време да го проучат, за да са сигурни в това какво означава. И така, единствените, които знаеха, бяха дядо ти, а по-късно баща ти, след като ти се роди. Той не повярва. Не искаше да повярва. Трудно е обаче да се пазят тайни в град като този и накрая всичко се разчу, когато ти беше на десет.

Харт лежеше в шезлонга сурово навъсен и се опитваше да сглоби цялата тази нова информация. Френд се настани в скута му като постелка, опитвайки се да осигури комфорт с присъствието си. Харт въздъхна загледан в безбрежната водна шир. Това, което чу, обясняваше доста неща, но повдигна точно толкова въпроси, на колкото и отговори.

— И така — каза накрая. — Кой е дядо ми, бащата на Джонатан?

— Аз — отвърна Времето.

Думите сякаш увиснаха във въздуха, а Харт погледна скептично стареца.

— Но... това не е възможно! Мислех, че не можеш да имаш деца!

— И аз така мислех. И векове наред бях прав. Но тогава срещнах баба ти и за пръв път в моите много животи се влюбих. Не беше особено специална или важна, такава бе само за мен. Беше жена воин от някакъв стар фантастичен филм по телевизията, за който никой не си спомня вече. Никой не бе по-изненадан от нас самите, когато тя забременя. За малко да я изоставя, убеден, че бебето трябва да е от някой друг, но не ми бе нужно много време да открия огромния скрит потенциал на ембриона или да разпозная силата, която детето може да владее. Беше моята сила, на Времето. В началото запазихме това в тайна. Нямахме представа какво означава. Бременността се оказа продължителна и трудна и накрая я уби. За мен не остана нищо друго освен мъртва любима, едно бебе, което не показваше никакви признаци на особена сила, и пророчеството, което нямаше никакъв смисъл.

Не желяех никое от тях. За известно време се бях побъркал малко.

Въпреки естеството на работата ми, мина известно време, преди някой да забележи. Виждах съм много смърт в Шадоус Фол, но нито в един случай не бях наранен така, както когато тя умря. Не исках бебето. Нямах опит, нито интерес да отглеждам дете, дори да измислех някоя история, за да му обясня. Затова го дадох на семейство Харт. Те току-що бяха загубили своето бебе и с радост го взеха. Аз оставих всичко зад гърба си и се залових отново със своята работа.

След няколко мои смърти и прераждания можех да виждам нещата малко по-ясно. Нищо не успокоява повече от това да остарееш и да умреш няколко пъти. Държах под око Джонатан. Той порасна като едно съвършено нормално дете, без никаква следа от силата, която бях усетил в него. Времето минаваше и аз си позволих да го загубя от погледа си. После изведнъж той стана мъж, ожени се и жена му забременя. Ти беше толкова мъничък като бебе. Дълго време те много се безпокояха за теб и се питаха дали ще живееш. Аз не се съмнявах в това. Виждах силата, скрития потенциал в теб да грее като слънце. Следях те отблизо. Не бях успял да бъда баща за Джонатан, но се опитах да бъда твой дядо, макар от разстояние.

И тогава, точно когато стана на десет, някак се разчу за пророчеството. Отидох при родителите ти и им разказах всичко. Нямах време за обвинения и помиряване, трябваше да се погрижат за твоята безопасност. Взеха само най-необходимото и аз ги изведох от града незабелязано. Изглеждаше най-добрият изход — да спечелим малко време, да си поемем въздух. Известно време всичко бе спокойно.

После родителите ти бяха убити.

Харт усети, че би следвало да подскочи от мястото си или да каже нещо, но в действителност се почувства само вцепенен. Много неща му се бяха струпали вече. Осъзна, че Времето го гледа в очакване да каже нещо. Облиза пресъхналите си устни и се изкашля.

— Кой... кой ги уби?

— Воините на Кръста. Те са отдавна основана екстремистка организация, армия от фанатични терористи, посветили се на опазване на собствената си версия на християнството, и унищожават всичко, което може да представлява заплаха за тях. Работят предимно задкулисно, като използват политически интриги и икономически

натиск, но не се гнусят да си изцапат ръцете с кръв, когато им се отдаде случай. От векове се опитват да локализират и атакуват Шадоус Фол. Отчасти защото смятат, че сме град, пълен с демони и необикновени създания, но най-вече, защото искат да се доберат до Вратата към вечността. Смятат, че тя ще им осигури пряк достъп до Бог.

— Защо им е притрябвало това? — попита Харт само за да каже нещо.

Времето сви рамене.

— Кой знае. Може би искат да му зададат някои недвусмислени въпроси относно естеството на света. А вероятно и те самите не знаят. Като всички екстремистки организации, и те са малко чалнати.

— Може ли Вратата наистина да им осигури достъп до Бог?

— Може би. Но само на еднопосочен принцип. Като на всеки друг.

Харт поклати бавно глава, опитвайки се да подреди всичко, за да придобие то някакъв смисъл. Френд се плъзна около раменете му като шал и го прегърна утешително.

— Спокойно, Джими — прошепна в ухото му. — Не му позволявай да те шашне. Приемай нещата само едно по едно. И помни, не си сам. Аз съм тук с теб.

Харт кимна кратко и погледна Времето. Оставаше още само един въпрос, който бе от значение.

— Защо Воините убиха родителите ми?

— За да се върнеш в Шадоус Фол и да активираш пророчеството. Харт трепна в стола си, все едно Времето го бе ударил.

— Нима казваш, че аз съм виновен? Че са загинали заради мен?

— Не, не си виновен. Не си го и помисляй. Воините трябва да поемат пълна отговорност за действията си и това, до какво те ще доведат. Те гледат на теб и пророчеството като на средство, което да използват, за да нахлуят в града. Съмнявам се, че ти или родителите ти изобщо ги интересувате. Шадоус Фол е защитен посредством всякакви щитове, но напоследък става все по-ясно, че сред нас има предатели. Ето защо предприех безпрецедентна стъпка. Единствената власт, която още имам. Затворих Вратата към вечността и изолирах напълно града от външния свят. Отчаяна стъпка, знам.

Не смея да държа Вратата затворена задълго — напрежението от преминаващи души нараства с всеки миг и накрая тя буквално ще взриви града. Хората не разбират какви опасности крие естеството на този град. Ако балансът някога сериозно се наруши, ще се наложи да пуснеш всичко в ход, за да го оправиш пак. Вероятно буквално.

В момента обаче съм в голяма степен безпомощен. Би следвало да мога да кажа кои са предателите, но не мога. Воините са ги скрили от мен, макар че само преди няколко месеца бих казал, че това е невъзможно. Не мога да видя и какви действия са предприели. Винаги съм можел да виждам всичко, което се случва в Шадоус Фол, във всичките му измерения — минало и настояще, но не и сега. Нещата са скрити от мен. Много неудобно е, досущ като бели петна в паметта. Нека ти покажа.

Харт трепна в шезлонга си, когато светът изведнъж се промени. Той летеше над града, толкова високо, че виждаше всичко, и в същото време бе в центъра, като паяк в паяжината си. Нищо не се случваше, без да узнае за него, нищо не помръдваше, без той да го забележи, дори и най-нищожният детайл. Наблюдаваше хиляди сцени едновременно и чуваше рева на хиляди гласове наведнъж. Всичко бе така огромно, а той — толкова малък. Трябваше да положи усилие да запази чувството си за идентичност, давейки се в море от информация. Но дори и когато се объркваше, забелязваше наченките на подредба и усещаше как различните ситуации в града се мяркат и се изсипват като пясък през пръстите му. Реши, че ако разполага с време, че би се ориентирал във всичко това и би усетил как светът преминава край него. При все това тук-там имаше празни петна — места, до които не можеше да стигне, хора, които не виждаше. Като място, което сърби, но не можеш да почешеш. И тогава внезапно се озова отново на плажа, на уединения и самотен плаж. Харт въздъхна дълбоко, докато се отпускате бавно в шезлонга си.

— След известно време свикваш с това — каза Времето. — Ти носиш силата в себе си, Джеймс. Моята сила. Завръщането ти в Шадоус Фол я е събудило в теб. Все още е латентна, вероятно защото светът не може да се справи с два образа на Времето.

— Да не би да се предполага, че съм твой... наследник? — попита Харт.

— Не знам. Може би. Предполага се, че съм безсмъртен и неуязвим, но никога не се знае... Видя белите петна. За тях също се предполага, че е невъзможно да съществуват, но напоследък се случват доста невъзможни неща в Шадоус Фол. Не си срещал архангел Михаил, нали? Той се спусна на Земята, за да ни предупреди за настъпващите промени и за това какво значат, но някой или нещо се намеси в паметта му, за да не може да довърши мисията си. Беше убит, по-скоро бе убито тялото, в което се бе вселил, преди да успее да си спомни. Уверен съм, че Воините са размътили мозъка му, но не мисля, че те са го убили. Бил е Уайлд Чайлд. За него ще ти разкажа по-късно, след като оцелеем след нахлуването на Воините. Ако оцелеем...

— Нашествие?

Харт подскочи в шезлонга така, че едва не го преобърна.

— Какво имаш предвид под нахлуване? Тези Воини армия ли имат или нещо подобно? Кога ще са тук?

— Те са цяла армия и ще стигнат тук скоро. Имат агенти навсякъде и свои собствени военни тренировъчни лагери.

— Щом са толкова много защо не съм чувал за тях досега?

— Вероятно си чувал. Те съществуват в много форми, под различни имена, но всички са Воини по душа. Имат велика, макар и непочтена сила, и са изключително опасни. За тяхно нещастие, Шадоус Фол също може да е доста опасен, а имаме и могъщи приятели. Определено имам чувството, че ще се наложи да прибягнем до тях.

Разпоредих тялото на Дьо Френц да не се кремира — за всеки случай, ако архангел Михаил пак се върне, но досега не е. Освен тази, други никакви идеи нямам. Затова те доведох тук. Имаш моята сила някъде дълбоко в себе си. Винаги съм се боял, че пророчеството може да означава, че ти си предопределен да унищожис Шадоус Фол, но сега се чудя дали не е предсказано, че ще я използваш, за да защитиш града от Воините. Възможно е.

Всъщност не мога да те моля като твой дядо. Нямах за какво да си ми благодарен, а аз нямам много опит с децата. Мад ми е по-близка, но не е същото. Дори нямам достатъчно практика като човек. Посветил съм на работата по-голямата част от живота си и в продължение на векове бях щастлив така. Нещата се промениха, след като срещнах баба ти. Моята Сара. Тя ме научи на радостта и ограниченията да си

човешко същество. Още не съм сигурен дали това улесни работата ми, или я направи по-трудна. Трябва да спазвам известна дистанция или не бих могъл да се справя с онова, което работата ми изисква в някои случаи. Но се опитвам да върша необходимото със съчувствие и ефективност.

Ако не заради мен, направи го заради града, Джеймс. Той е специално място, а Воините ще го унищожат, опитвайки се да го преобразят в онова, което смятат, че трябва да е.

— Но... какъв е той? Какво е Шадоус Фол в действителност?

— Сигурен съм, че си чул поне дузина обяснения, но в действителност е съвсем просто. Светът може да вярва на определени неща в определен момент. Старите мечти трябва да отстъпят място на нови. Тук те идват, за да умрат и да бъдат забравени. Онези, за които реалността се е оказала непосилна, могат да намерят последна утеха. Шадоус Фол е необходим, той облекчава болката на света.

Те поседяха известно време потънали в мълчание, загледани в спокойното море. Вятърът бе приятно прохладен, две чайки се рееха високо горе и отправяха печален зов една към друга.

— След колко време ще са тук? — попита накрая Харт.

— Според времето в реалния свят — скоро. Но тук е различно. Можеш да си помислиш толкова, колкото ти е нужно, преди да вземеш решение.

Харт кимна, посегна надолу и взе едно камъче от брега. Бе гладко, студено и леко влажно. Попремята го в дланта си, после погледна Времето.

— Хвърлял ли си някога камъчета в морето.

— Не, не бих казал. Това човешко занимание ли е?

— Да. Семейно също.

Джеймс Харт и Времето се редуваха през целия дълъг, безкраен следобед да хвърлят камъчета в океана — понякога надалече, а друг път — за да отскачат.

Сапфиреното езеро в началото бе детски лагер, но това не продължи дълго. Мястото сменяше собствениците си през годините, един след друг те се опитваха да го направят доходоносно и се проваляха. Някои от тях бяха запалени по здравословния живот, други

— по ориентирането, имаше и експерти по оцеляване. Всички те бяха съвсем различни ексцентрици. Екипите идваха и си отиваха, всеки път лагерът оставаше все по-разнебитен и никой от тези, които живееха наблизко, не бе ни най-малко изненадан. Сапфиреното езеро се намираше сред красива природа, но бе твърде далеч отвсякъде. Околността бе доста хубава, но не бе нещо, което да не можеш да намериш в някое по-евтино и достъпно място. Затова къщичките и спалните помещения стояха празни и изоставени и светът напълно забрави за него. Кое то чудесно устройваше Воините на Кръста.

Уилям Ройс, техен върховен главнокомандващ, крачеше енергично из претъпкания лагер и кимаше одобрително при вида на контролирания хаос наоколо. Стотици мъже във военни униформи маршируваха и тренираха, офицерите крещяха и раздаваха заповеди, шумно и свирепо, като лай в тихата вечер. Слънцето залязваше, генераторите в лагера забръмчаха един след друг. Джипове ревяха напред-назад в изпълнение на спешни мисии, а по-нататък на полянката загряваха хеликоптери с тежки картечници, готови да тестват оръжието. Навсякъде, където погледнеше Ройс, армията му се готвеше за война с гордост и усърдие. Сърцето му се изпълни и той си разреши лека усмивка. След по-малко от дванайсет часа щеше да е готов най-после да поведе своята армия на светлината срещу онзи дяволски развѣдник на демони, Шадоус Фол. Ще се лее кръв, неверниците ще измират с хиляди, а той ще се разхожда триумфално по улиците, за които бе мечтал толкова отдавна.

Ройс бе нисък, набит мъж в средата на четирийсетте. Имаше сурови, грубовати черти, щръкнал дълъг нос и смущаващо директен поглед. Знаеше, че погледът му безпокои хората, и го използваше като оръжие да разграничи мъжете сред момчетата. Бе доста оплешивял, но не му пукаше. Бе направил добра кариера в армията на своята страна, израстваше бавно, но стабилно, докато Бог го призова да напусне и да създаде своя собствена армия. Армия на светлината. Бе открил Воините на Кръста почти случайно, макар че по-късно си даде сметка, че Божиите намерения са били да ги намери. По това време те се бяха разделили, бяха се разцепили на враждуващи групировки, но той отиде при тях с далновидност и военен опит и след година направи от групичките армия, достойна за Бог. Единственото, от което те наистина се нуждаеха, бе обединяваща цел и той я бе открил в Шадоус Фол.

Бе мечтал за този град от дете, но знаеше, че не е за него. Все още. Не и докато демони и неестествени твари се разхождат по улиците безнаказано, а вещиците практикуват открито своите долни магии. Шадоус Фол бе място, предназначено само за истински хора. Бе видял всичко това в мечтите си и се бе закълел, че един ден ще отиде да прочисти онези улици. А сега, след години планиране, тренировки и изчакване, най-накрая бе готов. Бе превърнал армията в професионална бойна сила, беше ги пращал като наемници в стотици необявени войни по цялото земно кълбо, за да се калят в болка и сражения. Бяха го карали да се чувства горд многократно и ако някои загинаха безименни и самотни по чужди бойни полета, това не бе напразно. Воините ги помнеха и се сражаваха още по-яростно в тяхна памет. Никой не се оплака или възпротиви. Знаеха, че вършат Божие дело, и бяха доволни.

Ейдъс дотича при него с планове и книга по проблеми, възникнали в последния момент, и с всички тях той се справи спокойно и умело. Отделяше им достатъчно време, изслушваше ги учтиво, никога припрян или неспокоен заради новините, които му носеха. Водачът винаги трябва да вдъхва увереност на хората си. Дори и в случаите, когато бе толкова пренапрегнат вътрешно, че му се струваше, че може да експлодира всеки миг.

Той спря отвън пред дългия, пригоден за целта фургон, в който се помещаваше подвижния му щаб и огледа хората си. Бяха добри мъже и жени, всичките християни, непоқварени от удоволствията и слабостите на съвременния свят. Не биха се спрели пред нищо, не биха се поколебали да изпълнят заповедите му при екстремни обстоятелства. Или си богоизбран воин, или си грешник, достоен единствено да бъде унищожен. Те бяха негови деца и той щеше да ги поведе към победата. Тя им бе предопределена.

Той отвори вратата и влезе в своята щабквартира. Първоначално фургонът бе оборудван с всички удобства, но той бе наредил да махнат повечето от тях. На тяхно място бе поставил компютри и монитори и всички необходими за съвременния войник технологии. В главния щаб той влизаше само за да проведе телефонен разговор с някой от хората си някъде по света. Обучени мъже и жени седяха винаги пред мониторите и не пропускаха нищо. Имаха си дори собствен сателит, за да осигурят постоянни комуникации. Половин милион войници на

Бога, разпръснати по света, готови във всеки миг да убиват или да бъдат убити за каузата, в очакване на неговата дума. Това го караше да се чувства смирен. Понякога.

Кимна на секретарката си зад бюрото, а тя се усмихна лъчезарно, когато той мина. Като негов служител тя го предпазваше от ненужни посетители и канцеларска работа, а като бодигард — от Божиите врагове. Беше много добра в работата си. Мина в своя офис и затвори вратата плътно зад себе си. Испита нужда от малко тишина и време за медитация, докато все още имаше такава възможност. Но най-напред — книгата.

Седна зад бюрото и прелисти набързо натрупаните през деня документи, разписа там, където секретарката бе отбелязала, маркираше в съответните квадратчета, за да покаже, че е прочел съответните пасажки. Всичко изглеждаше наред, но не можеше да се отърси от все по-натрапчивото убеждение, че някъде по веригата е пропуснал нещо. Нещо важно. Прехвърли бавно в ума си списъка. Последните хеликоптери с тежко въоръжение и транспортъорите за войските бяха пристигнали и в този момент инженерите ги проверяваха. Последната доставка на оръжие и муниции пристигна от различните военни бази, които вероятно дори не бяха забелязали още, че им липсват. Всички мъже и жени от армията се бяха отзовали на мобилизацията и се бяха явили на проверка.

Идваха хора с всякакви професии, с всякакво социално и икономическо положение, обединени от вярата в Бога и от омразата към всички и всичко, което не се вместише в дефиницията на Воините за християнин. Всякакви търговци, атеисти и политици с кървящи сърца имаха много да отговарят, а Воините щяха да се погрижат това да стане веднага щом Шадоус Фол падне в ръцете на Армията на светлината. Свързаха се с всички постове и те бяха приведени в готовност, в очакване на неговите разпореждания за начало на нашествието. Всичко бе готово — бе подготвил себе си и хората си. Оставаше единствено да се помоли. Ето какво бе забравил. Затвори очи, склучи молитвено ръце и се обърна към Бог. Неговият Бог.

Мили Боже, чуй ме. Дай ни властта и силата да изтребим онази сган, от която гъмжи в твоя величествен град на светлината, Шадоус Фол. Насочвай оръжията ни и прокълни всеки, който се осмели да се изправи насреща ни. Всяка смърт е дар за теб, още една

душа, изпратена пред твоя съд. Ние ще победим на всяка цена, защото ти си с нас в този велик кръстоносен поход. Точно както предците ни са се сражавали за освобождението на свещените земи от езичниците, така и ние ще прочистим Шадоус Фол, а после и света. Воините ще властват като пълни господари, за да пребъде твоето свято име.

Виновните ще бъдат наказани.

Той отвори очи и погледна телевизора в ъгъла на офиса си. През годините му се бе налагало да върши много неща, за да изгради своята армия, да възроди Воините и да ги обедини. За някои съжаляваше повече, отколкото за останалите. Един конкретен случай все още безпокоеше сънищата му, ако не и будните му мисли.

Той бутна стола назад и стана от бюрото. Отвори горното чекмедже, извади дистанционното на телевизора и го насочи към екрана, сякаш държеше пистолет. Устата му бе пресъхнала, ръката му леко трепереше. Облиза устните си и бавно свали дистанционното. Моментът не бе подходящ за страх или слабост.

Не се боя от нищо, защото Бог е с мен.

О, да, а кой Бог?

Чу го в мислите си, но не беше неговият глас. Стисна очи, отвори ги пак и се вторачи в телевизионния екран. Стоеше си там самотен, компактен и обикновен, вътре в очертан с тебешир пентаграм. Не беше включен, нямаше и антена. Ройс пое дълбоко въздух и натисна дистанционното. Телевизорът заработи, изпращя, сиви ленти пробягаха по екрана. После картината се изчисти, появи се някакъв водещ на шоу в лъскав костюм сред море от пламъци, а огнените езици пълзяха около него. Усмихна се, а зъбите му бяха остри. Имаше два израстъка на главата, които можеха да са наченки на рога.

— Бре, бре, каква е тази публика днес? Хей, хора, това е Уилям-Аз командвам-Ройс, върховен главнокомандващ на известните (или поточно прословутите) Воини на кръста, самата добродетел и всеобщ любимец. Защитник на праведните, стига да почитат подходящия Бог по подобаващия начин, съдник на недостойните и да върви по дяволите всеки закон. Е, какво ще кажете, момчета? Ръкопляскайте и дяволски добре го посрещнете! Уилям Ройс, слез при нас!

Агонизиращи викове изригнаха някъде зад фигурата, стонове на безброй хора в невероятна, неопикуема болка. Пламъците лумнаха за

миг, изпълниха екрана, после се отдръгнаха и се показа водещият на шоуто, преобразен като хевиметъл рокендрол звезда с дълга коса, кожени дрехи и лъскави вериги. Лицето му бе отекло и подпухнало от твърде много излишъци и плътски задоволства. Рогата щръкнаха от челото му. Той се усмихна и за миг между стиснатите му устни се показа раздвоен език.

— Не си придавай толкова изненадан вид, Уилям. Не си ли подозирал това винаги? Аз имам много форми и лица и името ми е Легион. Знаем, че е позната импровизация, но ние тук страхотно си падаме по традицията. Аз съм всеки един рокер, който някога е свирил твърде силно за скъпоценните ти уши. Ако пуснеш плочата да свири на обратно, моят глас ще чуеш, щом се заслушаш внимателно. Стига само да поискаш да чуеш. Не се усмихваш, Уилям. Не ти ли харесва този мой образ? Знаеш, че ще сторя всичко за теб, докато ти си там вън, а аз тук долу. Може би така повече ще ти хареса.

Той се превърна в момче от църковния хор в снежнобяла дреха, разпнато на дървен кръст. От дланите и глезените му течеше обилно кръв, очите му бяха ледени. Разтвори розовите си устни и запя:

— Иисус ме е избрал за слънчев лъч...

— Достатъчно!

Капки пот се стичаха по лицето на Ройс, но гласът му бе твърд и властен.

— Престани с тия глупости, демон такъв. Призовавам те в името Божие и ти заповядвам да приемеш по-приятен образ.

— Развали ми удоволствието — отвърна момчето от хора.

Пламъците лумнаха отново, а когато станаха по-малки, се появи една тийнейджърка с джинси и пуловер, седнала в стол от ракета, небрежно кръстосала крака, за да покаже впечатляващата им дължина.

— Помниш ли ме, Били? Аз съм първото момиче, което ти се усмихна в гимназията. Имаше всякакви мечти, свързани с мен, но никога не събра смелост да ме заговориш. Сега можеш да ме имаш. Можеш да правиш каквото си поискаш с мен. Трябва само да счупиш пентаграма, да ме пуснеш да изляза и аз мога да се превърна във всичко, за което някога си мечтал.

— По дяволите — възкликна Ройс. — Никога ли не ти омръзват тези патетични изпълнения? Знаем кой си и какво си и съм безчувствен за твоите съблазни. Клел съм се в Бог и неговата сила е в мен.

— Не бих се усъмнил нито за миг, Били бой. Само дето, щом си толкова чист и свят, а каузата ти — толкова праведна, как стана така, че накрая дойде мен да молиш за силата, която ти бе нужна? А ти наистина имаш нужда от мен, Били. Молитвите и постите са нещо превъзходно, но няма да ти помогнат да завладееш цял град. С всички армии и предатели по света не ще успееш да пробиеш защитата на Шадоус Фол. Нуждаеш се от мен и подобните на мен за това. А когато денят си отиде и битката свърши, аз ще съм застанал начело в първата редица и ще поискам разплата. Тогава всичките молитви по света няма да те спасят, Били бой.

— Лъжеш, най-изпечен лъжец си — отвърна спокойно Ройс. — Ти си ми подчинен, защото Бог е с мен, и не можеш да си непокорен пред неговото слово.

Демонът сви рамене чаровно.

— Най-глухи са тези, които не искат да чуят. Какво искаш от мен този път?

— Разкажи ми за Шадоус Фол. Някой от тях подозира ли, че нахлуването ни е неизбежно?

— Малцина са започнали да подозират, но не знаят какво им предстои. Скрили сме бъдещето от тях и сме замъглили умовете им. Отпусни се, Били. Твоите и моите агенти са си по местата. Нищо няма да се обърка.

— А предателят архангел Михаил?

— Братята ми и аз сме се обединили да му попречим да се завърне в друго човешко тяло. Голям смях. Не ти ли се струва забавно, скъпи Били, че някой, който твърди, че воюва в името Господне, сключва съюз с един от падналите срещу приемник на Бога.

— Думите ти не ме разколебават. Правя необходимото.

Ройс се постара гласът му да не трепне.

— Ще използвам всякакви оръжия в справедливата битка. Ще използвам зло в битка срещу зло, ако се наложи. Архангел Михаил е предател на Бога и Божието дело. Той ще защити онези неестествени твари, които са се завъдили в Шадоус Фол. Няма да се поколебая да си изцапам ръцете и да работя с такъв като теб, за да му попреча. Бог е с мен.

Демонът се изкикоти очарователно.

— Така казват всички...

— Достатъчно! Не си помисляй да ме изкушаваш и объркваш, демоне. Ти си покварен и зъл, познавам те твърде добре. А сега се махай.

— Не още — отвърна дяволът небрежно. — Толкова интересен разговор водим. А твоите предпазни мерки доста са отслабени.

Ройс погледна машинално към тебеширения пентаграм около телевизионния приемник. Линиите бяха непокътнати. Въпреки това сякаш изведнъж в стаята стана неприятно топло. Огнен бриз повя от екрана към него, пропит с вонята на сярата. Някъде отзад пак се разнесоха викове на болка и ужас, но този път бяха по-наблизо и примесени с ужасяващ смях. Дяволът в женски образ стана от стола си, тръгна напред и изпълни целия екран. Огнените езици лумнаха и затанцуваха. Момичето протегна ръка и тя се показва навън от екрана. Ноктите на пръстите ѝ бяха дълги и остри, кървавочервени. Ройс неволно отстъпи крачка назад, а демонът се изсмя подигравателно. От челото ѝ изникнаха рога, извити като на коза.

— Никога ли не си чувал приказката, сладки ми Били, че когато вечеряш с дявола, трябва да използваш лъжица с дълга дръжка? Е, твоята не беше достатъчно дълга. Играта свърши вече. Ти губиш. Време е да поиграем на друга, която да ми е повече по вкуса. Време ми е да изляза оттук, както и всички мои приятели. Дяволски ще се позабавляваме.

Телевизионният екран се издължи и разшири, с всеки миг все по-малко приличаше на прозорец, а повече на врата. Ройс откъсна поглед от смеещия се демон и си пое дълбоко въздух. Усети, че дистанционното все още е в ръката му и този факт му подейства успокоително. Срещна погледа на дявола отново. Беше започнал да се измъква от екрана и вече не приличаше много на момиче.

— Не се боя от теб — каза Ройс. Аз те призовах и аз мога да те освободя. Ти склучи договор с мен и си обвързан. Знам истинското ти име и затова имам власт над теб. Връщай се в пламъците, изчадие, докато ми потрябваш отново.

Той натисна бутона за изключване и телевизорът започна да се свива. Дяволът бе засмукан неумолимо обратно, въпреки че се бореше с все сила. Ръмжеше и съскаше и се вкопчваше отчаяно в краищата на екрана, но в миг се озова обратно вътре и телевизорът придоби отново нормалния си размер. Ройс натисна копчето за изключване повторно,

картината изчезна, сякаш никога не бе съществувала. Телевизорът изгасна, остана единствено неприятната топлина и миризмата на сяра. Ройс седна зад бюрото си, прибра дистанционното и усили климатика.

Вътрешният телефон звънна и той подскочи. Изчака малко сърцето му да се успокои — преди да се обади. Не би било добре да звучи обезпокоен или тревожен. Хората му имаха нужда да вярват в него. И определено не би им се харесало да заподозрат с какви сили си има работа от тяхно име. Не биха го проумели. Той се наведе към телефона.

— Да?

— Франк Морс иска да се види с вас, господин главнокомандващ.

— Добре, очаквах го. Пратете го при мен.

Ройс се намести зад бюрото и придоби сурово, непроницаемо изражение. Тази среща изобщо нямаше да е приятна, но трябваше да се състои. Вратата се отвори и Морс влезе. Отиде с маршова стъпка до бюрото, отдаде чест и застана мирно, мълчаливо загледан в някаква точка точно над главата на Ройс. Бе млад, едва попрехвърлил двайсетте, но в сърцето му гореше свещеният огън на фанатик и той би умрял за Ройс или за Бог. Понякога май ги бъркаше двамата. Очевидно той беше човекът, когото трябваше да изпрати в Шадоус Фол, за да изпълни една проста задача, но някак си всичко се бе объркало. Ройс бе напълно сигурен, че знае защо, но искаше да го чуе от устата му. Кимна му да застане свободно, Морс се подчини и все така избягваше погледа на Ройс.

— Прочетох доклада за пътуването ти до Шадоус Фол, Франк. Не ми хареса. Наистина съм разочарован от теб, Франк. Изпратихме те със строги инструкции. Да убиеш шерифа и кмета и да напуснеш незабавно, без да те забележат. Това щеше да е тест за бъдещи мисии.

Вместо това си допуснал едно от по-незначителните създания в града да отвлече вниманието ти и трябваше да изпращам хеликоптер да те измъкне оттам. Имаш ли някаква представа живота на колко агенти трябваше да рискувам, за да измъкна теб и онзи хеликоптер безопасно от Шадоус Фол? Отговори ми, Франк. Не си говоря така, заради удоволствието да слушам собствения си глас.

— Напълно сте прав, г-н главнокомандващ. Допуснах да бъде отвлечено вниманието ми. Имах... видения. Някакви ангели в цялото

им величие изпитваха вярата ми. И тогава, като видях онзи демон, застанал там, в едно християнско гробище — така явно показваше рогатата си глава на козел, — позволих на гнева да ме победи. Провалих мисията си. Ще приема всяко наказание, което сметнете, че заслужавам.

— О така ли? Не знаех, че ми е необходимо разрешението ти. Не ме интересуват наказания, Франк, само изкуплението. Ти си прегрешил пред мен и пред Бог и трябва да изкупиш греха си. Ти ще бъдеш в първите редици, когато атакуваме града. Ще бъдеш без екипировка, гол и без оръжие, брониран единствено от вярата си. Ако тя е достатъчно силна и ако такава е волята Божия, ще оцелееш и положението ти ще бъде възстановено. Това е всичко, Франк. Свободен си.

— Тъй вярно, г-н главнокомандващ. Благодаря ви.

Морс застана отново мирно, завъртя се кръгом и излезе с маршова стъпка от офиса на Ройс. Не изглеждаше много разтревожен от наложеното му покаяние. Ако не друго, самонадеяният млад перко изглеждаше доста доволен от възможността да изпъкне с вярата си. Вътрешният телефон иззвъня повторно и Ройс го изгледа, сякаш бе съскаща змия.

— Да?

— Мартин Кейси настоява да се види с вас, г-н главнокомандващ.

— Да, разбира се. Пратете го при мен.

Ройс направи неодобрителна гримаса. Май вече беше уморен. Бе забравил за срещата със своя заместник. Трябваше да намери малко време за почивка, преди да потеглят. Уморените хора допускат грешки. Вратата се отвори, Кейси влезе приятно усмихнат. Ройс се усмихна в отговор и кимна, сякаш нямаше никакви грижи на този свят.

— А, Мартин, радвам се да те видя. Сядай. Е, хайде, чувам, че имаш проблем.

Кейси седна и веднага се отпусна; видът му бе спокоен. Бе малко под средния ръст, с мило открито лице и откровен поглед. Бе в началото на петдесетте и изглеждаше поне десет години по-млад. Самообладанието му бе легендарно, никой никога не бе го чувал да повиши гневно глас, да не говорим за това да избухне. Специалист бе по това да си поставя общи цели и да ги превръща в конкретни

планове и мисии. Бе свършеният втори командир и Ройс го следеше внимателно по всяко време. Такива хора бяха амбициозни и затова опасни.

— Всичко върви по план, г-н главнокомандващ. Войските са в готовност, свързахме се с всички агенти в Шадоус Фол, всички са готови да тръгнат на мига. Градът тихомълком остава без защита и скоро ще стои безпомощен пред нас. Във всеки случай, войната вече е приключила. Те просто още не го знаят. Въпреки това имаме един малък проблем...

Той замълча драматично, а Ройс го изгледа сърдито.

— Давай нататък, Мартин.

— Да, г-н главнокомандващ. Остава загадката за Уайлд Чайлд. Разузнаването успя да разкрие забележително малко за този индивид. Знаем само, че в града смятат, че той е отговорен за поредица убийства напоследък. Не е от особено значение само по себе си, но този човек е все още неизвестен фактор и поради това ние не сме подготвени за него.

Ройс се усмихна сурово.

— Не разбирам как някой промъкващ се в тъмното убиец ще бъде голям проблем за нашите войници. Не виждам причина да променяме плановете си. Нахлуването ще стане по план. Няма място за съмнения сега, нужна е единствено вяра. Това е всичко, Мартин. Може да вървиш.

Кейси стана, отдаде чест набързо и излезе, като затвори вратата тихо зад себе си. Ройс въздъхна. Беше толкова близо до успеха, предвкушваше го. Всичките години планиране, за да стигне до това място, до този момент. Всичко бе сторил, за да може да влезе в Галерията от мраз и да застане пред Вратата към вечността. Знаеше точно какво ще каже. Цял живот бе чакал този миг.

---

[1] *Mock gryphon* (англ.) — кондорът от книгата на Луис Карол „Алиса в страната на чудесата“; *Mock turtle* (англ.) — лигавата костенурка от същата книга. ↑

[2] *Cogito, ergo sum* (лат.) — Мисля, следователно съществувам. ↑

[3] *The Fallen* — съществата от този вид не изживяват реалността по същия начин, както по-низшите, линейни форми. Уловени са в

капана на различните измерения в паралелните светове. ↑

[4] *Sleeper* (англ.) — Този, който спи. ↑

[5] Светлинното копие поражява всички врагове по пътя си, докато стигне целта — и тогава предизвиква експлозия, която избива всички наоколо. ↑

[6] Чудовищният трион — мечът на Титания, който разсича всичко, което срещне. ↑

[7] *Benny and the Jets* — един от големите хитове на Елтън Джон.

↑

[8] 1 фунт е 453,6 грама. ↑

[9] Психоаналитичен тест с мастилени петна; въведен и използван от швейцарския психолог Херман Роршах. ↑

[10] *Stranglers* — английска пънк-рок група от средата на седемдесетте години. ↑

[11] *Гандалф* — Бял магьосник, герой от „Властелинът на пръстените“ на Дж. Р. Толкин. ↑

8. ПЪРВИ УДАР

Седнал сам в своя офис, шериф Ричард Ериксон погледна бутилката с уиски на бюрото си, а тя отвърна примамливо. Беше пълна, когато я извади от долното чекмедже, но някак неусетно бе успял да пресуши една трета от нея за по-малко от час. Бе ужасно показателно за това какво може да постигне човек, ако се заеме сериозно с нещо. Не можеше да хване убийците, нито да защити хората в града, но можеше да се нафирка до козирката. Усмихна се сурово. Беше се превърнало почти в клише — строгото ченге, което се дави в бутилката, когато нещата загрубеят. От една страна е трагедия, от друга — комедия. Само дето не му се играеше. Беше просто човек и се нуждаеше от питие.

Винаги бе смятал себе си за силен. Силен и компетентен. Човек, на когото можеш да разчиташ, когато нещата загрубеят. Точно тогава започнаха едно след друго убийствата и той откри, че не е ченгето, което бе смятал, че е. В спокойни дни си представяше какво би било, ако трябваше да разкрива някое убийство. Да се справи като Шерлок Холмс и да удиви всички с детективските си умения. Само че сега мечтата му се сбъдна и се оказа, че е кошмар.

Дванадесет трупа. Осем мъже и четири жени, убити по един и същи начин. Няма оръжие на убийството, няма свидетели. Нито заподозрени, нито следи, нищо, което да свързва жертвите помежду им или с убиеца. Ериксон и помощниците му работеха на повече от шестнайсетчасови смени в опити да открият нещо, което да ги насочи нанякъде, а в резултат бяха станали само по-раздразнителни и имаха тъмни кръгове под очите. Единственият път, в който градът разчиташе на своя шериф, а той ги разочарова. Не беше по-близо до залавянето на убиеца от онази нощ, когато бе коленичил до тялото на първата жертва в къщата на Сузан до реката.

В Шадоус Фол не се предполагаше да стават убийства. Такова нещо бе невъзможно. Поне така смяташе досега. Градът се охраняваше

от полиция, доброволци и малко тайна подкрепа от Времето. Понякога и Джак Феч. Ериксон се намръщи. На теория имаше власт над плашилото, но винаги помнеше, че Джак Феч получава заповеди само от Времето. Държеше си устата затворена и гледаше настрани, когато се налагаше, защото старецът изглежда винаги знаеше какво се случва. Плашилото правеше необходимото да предпази града, нищо повече. Само че сега Времето бе излъгал доверието, което Ериксон имаше в него, след като се оказа, че в края на краищата не е безпогрешен. Убийствата разпердушиниха Шадоус Фол, а старецът и Джак Феч не можеха да бъдат открити никъде. Страхотно. Направо чудесно.

Ериксон си наля още едно голямо питие. Имаше нещо обезпокоително в това да пие уиски от любимата си чаша за кафе. Истинско... кощунство. Мисълта го поразвесели, но не беше в настроение да се усмихне. Не че обичаше уиски толкова много. Имаше вкус на пикня. Погледна чашата си замислено. Разгледа снимката на съдия Дред^[1] отстрани и репликата в балонче „Аз командвам!“ Да. Точно така. Съдия Дред го гледаше укорително и Ериксон завъртя чашата, за да не го вижда. Погледна часовника си. Ставаше късно. Още около час и вече щеше да е рано. Трябваше да си отиде у дома и да почине малко, но бе твърде уморен, за да помръдне. Твърде уморен и твърде пиан.

Вероятно не можеше и да шофира. Трябва да си напише бланка за глоба. Изхили се при тази мисъл и силният ненадеен звук го изненада. По правило не беше от онези, които се кискат. Можеше да повика такси. Можеше, но нямаше да го направи. Щяха да тръгнат приказки за... състоянието му. Нужно бе да спазва приличие. Градът трябваше да може да вярва в своя шериф, дори и той сам да не си вярваше. Освен това, нямаше кой да го чака вкъщи. Никога не бе имало. Винаги бе живял сам. Нацупи устни в знак на самосъжаление. Някога имаше Ленард и Рия, но сега Ленард бе мъртъв, а Рия — кмет. Работата бе неговият живот, а сега дори и нея му отнемаха. Бе се отказал от всякаква надежда за любов и брак, за да се концентрира върху работата си, а после му се струпа всичко това. Разби спокойствието му на пух и прах и се оказа, че не е достоен. Не беше Шерлок Холмс. Не беше дори доктор Уотсън.

Изпи уискито си и огледа ядосано пустия офис. Никой вкъщи, никой тук. Всичките му помощници бяха навън, разследваха

убийствата. Можеше да слезе и да поспи в някоя от килиите. Ще остави бележка да не го безпокоят. Ще проявят разбиране. Всички бяха под напрежение. Някои от тях дори търсеха в него успокоение и подкрепа, което идваше да докаже, че не бяха толкова добри, колкото смятаха. Той въздъхна, наля си още уиски в чашата и я погледна уморено. Наистина трябваше да е там, навън, с тях, да броди из града за улики, да търси пробив, който ще постави всичко на място. Така би постъпил всеки детектив от филмите, който заслужава своя рейтинг. Вместо това той си губеше времето в пиене и допускаше да го разсейват хора като доктор Натаниел Мирин.

Да му има проблемите. Ериксон се намръщи нещастно. Не му бе приятно да си го признае, но дори копеле като Мирин имаше право на защита. Проклет да е, ако стори нещо, за да му помогне. Мъртвите не бяха в неговата юрисдикция. Усмихна се леко. Добра мисъл... Ще трябва да я запомни. Въздъхна и се облегна назад в стола. Може би трябва да позвъни в няколко църкви, да провери какво ще го посъветват. Не сега естествено. Напълно неподходящ момент да звъни в църкви. Дори и да намери някой буден там, може да му зададат неудобни въпроси за състоянието на говора му. Свещениците надушваха алкохола дори по телефона.

Погледна подредените в редица пред него телефони и бавно поклати глава. Ще звънне сутринта. Огледа се за бележника, за да си запише и погледът му попадна на купчината книжа, които преди известно време бе бутнал настрана. Не бяха важни. Някаква си купчина доклади и тъй като не бяха свързани с убийствата, нямаха изобщо значение. Взе най-горния, изпълнен с презрение. Очевидно Лестър Голд е бил забелязан в града, облечен в екипа си на Тайнствения отмъстител. Към този доклад имаше прикрепен с телбод и друг, в който се споменаваше, че още супергерои и авантюристи са се появили из града, някои нови, а други отдавна пенсионирани, сякаш в отговор на някаква незнайна нужда на общността. Страхотно. Точно това му трябваше. Банда аматьори с добри намерения, старци в прилепнали клинове и мантии в смешни цветове, които да му се пречат и да объркат нещата. Той взе целия куп и ги тръшна долу на поставката за писма.

Един от телефоните звънна и той го погледна глупаво. Който и да бе, не би следвало да му звъни сега. Не се предполагаше да е тук в този

час, а и във всеки случай, не му се говореше с никого. Диспечерът би трябвало да знае това и да не прехвърля разговора. Телефонът продължи да звъни пронизително и настойчиво и накрая Ериксон вдигна слушалката, само и само да млъкне.

— Шериф Ериксон слуша. Най-добре да е важно.

— Помощник Брайърс, шефе. Имаме проблеми. Получаваме съобщения за размирици из целия град. Пътувам към Даркакър, а Колинс и Люис — към Маншън Хайтс. Докладваха за пожари, сблъсъци, дори експлозии. Звучи доста страховито. Какво има? Изчакайте малко, шефе, някой се опитва... Какво?

Гласът прекъсна рязко, но Ериксон чу някой друг да бръщолеви възбудено някъде отдалеч. Стисна силно очи и се опита да се съсредоточи върху казаното. Размирици? Какво искаше да каже с това? В слушалката внезапно отново прозвуча гласът на Брайърс, задъхан и леко паникьосан.

— Съжалявам, шефе, трябва да тръгвам. Нещата излизат извън контрол тук. Виждам пламъци на хоризонта. Казват, че има сражения по улиците, дори и убити. Извикали са пожарникари и линейки, но има толкова спешни обаждания, че май трябва да подсигурирам още хора да отговарят на телефона. Най-добре тръгвайте насам, шефе. Нещата се развиват с главоломна бързина.

Заместникът му прекъсна връзката, без да изчака отговор. Ериксон тъкмо се канеше да остави слушалката, когато съседният телефон извънтя. Този път бе полицай Хендри от предградията Хеймедоу. Още сражения, разрушени сгради, ранени. Звънна следващият телефон, после друг. Още безредия и още. Хора с оръжие, стрелба по улиците, танкове и бронетранспортъри нахлуват в града от покрайнините. Ериксон се опита отчаяно да проумее всичко, но алкохолът бе замъглил мозъка му. Опита се да научи подробности за това какво става, но хората му, както и градът, бяха сварени неподготвени. Опитваше се да успокои един от своите и да го накара да говори смислено, когато внезапно се чу експлозия, а след това писъци. Още една експлозия, по-мощна — и телефонът прекъсна.

Ериксон погледна слушалката в ръката си, разтърси я, сякаш се опитваше да я убеди да проработи отново, но линиите бяха прекъснати. Остави я бавно, гледаше втренчено внезапно онемелите телефони. Градът беше атакуван отвън. Целият проклет град. Опита се

да мисли какво да направи, а уискито замъгляваше мислите му, правеше ги бавни, тежки и объркани.

Поли Къзинс внимателно тръгна надолу по тесните, зле осветени стъпала на единствения вход към Пещерата. Приземният клуб не разчиташе на префърцунености като лесен достъп и външно осветление. Вратата най-после се изпречи пред нея и сама се отвори, когато я наближи. Силна светлина се разля в мрака, блокирана почти незабавно от огромна фигура на бодигард, явно потомък на Кинг Конг. Но не и чак толкова далечен. Бе почти седем фута висок и почти толкова широк в раменете. Той огледа Поли много внимателно, само за да се увери, че не носи оръжие, отстъпи неохотно и я пусне да влезе. Тя го подмина с вирнат нос, а ръцете си бе стиснала в юмруци, за да не треперят.

Много време мина, откакто за последен път бе идвала в Пещерата, доста време откакто изобщо бе в състояние да напусне дома си. Но сега, когато всички частици от нейната личност се бяха слели в едно, тя щеше да празнува, дори и това да я убие. По-голямата част от деня прекара пътувайки из града, опознаваше местата отново и се опитваше да придобие някакъв контрол над нервите си. Не, нерви бе погрешната дума. Тя беше уплашена. Стомахът ѝ бе свит, всяка частица от нея бе изтръпнала от страх. Бе ѝ отнело няколко часа, но накрая бе овладяла нервите си. Сега изпитваше само лек ужас при мисълта за първата си среща с мъж от години. Добре, че уреди да се срещне с Джеймс Харт в Пещерата. Беше имала няколко хубави моменти тук, когато бе млада и животът ѝ все още ѝ принадлежеше.

Тя спря рязко пред едно огледало на стената точно пред входната врата. Изглеждаше добре. Бе облечена в дълга черна рокля, с тежък грим и черен маникюр — в типично готически стил. Той бе много модерен последния път, когато бе идвала тук, което идваше да покаже само колко отдавна бе това. Бе все така слаба според модата и облечена в най-хубавите си дрехи изглеждаше няколко години по-млада от угрижената непозната, която бе свикнала да вижда в огледалото. Или поне така се надяваше. Искаше да изглежда възможно най-добре за Джеймс. Вирна брадичка отново, бутна входната врата и влезе решително в клуба.

Заля я силна, енергична музика, ведно с шум от много гласове и това я накара да спре. Въздухът бе натезжал от смесени аромати — на благовония и много хора и тя отчаяно се огледа за нещо познато. За късмет барът бе съвсем близо. Проправи си път през тълпата, поръча си голямо питие и после положи усилие да се огледа наоколо. Тази вечер, както винаги, Пещерата изглеждаше като през шейсетте години. В две позлатени клетки, повесени от тавана, две танцърки по бикини от пера се кълчеха енергично в такт с живата музика на оркестъра. Там долу щастливата тълпа, облечена в противоречиви модни тенденции, се друсаше ентузиазирано в такт с музиката. Сред масите далеч вляво, без да бързат се движеха сервитърки с блузи с ниско изрязано деколте, кожени мини поли и високи до коляното ботуши. Усмивайки се на всички, висок елегантен мъж се измъкна от навалицата с по едно момиче, увиснало на всяка ръка. Носеше яркочервеното военно сако на пенсионерите от Челси^[2] и чифт слънчеви очила с нелепо тясна рамка. Поли не можа да се сдържи и се усмихна. Съвсем като в Пени Лейн^[3]. Типично за сержант Пепър^[4]. Хрумна й, че всичките тези млади хора, танцуващи пред нея от цялото си сърце, вероятно не биха разпознали песните, но не допусна мисълта да я натъжи. Питието й най-последно пристигна, макар че като чу цената, едва не го върна. Беше забравила колко скъп е алкохолът в бара. Усмихна се едва-едва. Май някои неща не се бяха променили по време на нейното отсъствие. Отпи примирено от питието си, докато се оглеждаше за Джеймс Харт.

Беше дошла навреме, но все още не го бе забелязала сред тълпата. Надяваше се да не е от хората, които нарочно закъсняват, за да може срещата им теоретично да е по-желана. Не бе сигурна, че смелостта ще й стигне задълго, със или без питие. Сърцето й едва не изхвърчаше от гърдите. Сузан Дюбоа трябваше да е някъде тук за морална подкрепа, но от нея също нямаше и следа наоколо. Поли се огледа, като здраво владееше емоциите си. Погледът й се спря на група представители на бийт генерацията^[5]. Седяха около една маса, всички облечени в тежки палта с качулки и с тъмни очила, въпреки мрака. Бяха се скупчили заедно, сякаш за утеха, опитваха се да изглеждат спокойни и размахваха книжки с разпечатана лично от тях поезия. Никой не им обръщаше никакво внимание и вероятно по тази причина изглеждаха толкова раздражени. На съседната маса седеше групичка малко повехнали хипита с огромни, замечтани очи, дълги коси и

флауър пауър^[6]. Пещерата определено бе в стил шейсетте тази вечер, макар че можеше да се види и доста голямо разнообразие от други времена и моди.

И тогава Джеймс Харт внезапно застана пред нея, появявайки се в миг сред тълпата. Усмихна ѝ се ведро, тя на него — също, но изведнъж се почувства толкова изнервена, че буквално се разтрепери като лист. Ръкуваха се доста официално и Поли осъзна, че и той е изнервен колкото нея и това я накара да се почувства доста по-добре.

— Хубаво местенце избра — каза той като се наведе напред и повиши глас, за да го чуе сред врявата. — Почти си изпила питието си. Искаш ли още едно?

— Бренди от праскова и лимонада — отвърна Поли машинално.

Пресуши чашата и му я подаде и той се шмугна през тълпата до бара с лекота. Привлече вниманието на бармана и поръча питие за нея и за себе си. Поли бе впечатлена. Тя никога не успяваше толкова лесно да накара бармана да ѝ обърне внимание, освен ако барът не бе празен и тя е почти залепнала за него. Всъщност не желаше второ питие толкова скоро, но не искаше да откаже на Джеймс и да изглежда задръстена. Разтърси ядосано глава. Доста дълго бе живяла сама, социалните ѝ умения бяха атрофирани от продължителна неупотреба. Вечерта щеше да е катастрофа, чувстваше го. Паниката я обзе мълниеносно и тя едва успя да остане на мястото си и да не избяга с писъци от клуба. Положи огромно усилие. Джеймс не би допуснал вечерта да се провали. Не знаеше защо, но имаше доверие в него.

Той плати питиетата набързо и погледна към нея. Тя гледаше към дансинга, очевидно потънала в собствените си мисли. Забеляза, че бе малко нервна, когато се срещнаха, но се бе поуспокоила вече. Със сигурност ѝ бе трудно след толкова дълго време в принудителна изолация. Трябва само да прояви изключително разбиране и според силите си да направи нещата колкото може по-лесни за нея. В крайна сметка, тя не може да е нервна колкото него самия. Никога не се бе чувствал добре на първа среща. Всъщност бе дошъл тук преди половин час, за да поразгледа. Както винаги, не се чувстваше удобно на непознато място, ако не пообиколеше наоколо. Имаше нужда да разбере какъв е барът и къде са тоалетните. Такива неща.

Радваше се, че вижда Поли отново. Тя изглеждаше страхотно. Облеклото ѝ бе малко крайно, но беше виждал и по-зле облечени. Със

сигурност изглеждаше по-млада и по-спокойна сега, когато бе навън и далеч от влиянието на къщата. Харт си даваше сметка, че е облечен в същите дрехи, с които бе пътувал цяла седмица. Бе тръгнал да търси Шадоус Фол доста импулсивно. Не си бе направил труда да приготви куфар, просто нахвърля разни неща в една малка чанта. Колкото повече се замисляше за това, толкова по-малко импулсивно му се струваше заминаването, по-скоро отговор на някакви вътрешни инструкции, сякаш Шадоус Фол командваше живота му още тогава. По-рано това не го безпокоеше, но сега му се искаше да бе имал повече време да си вземе някои прилични дрехи. Искаше да изглежда възможно най-добре заради Поли. Тя заслужаваше най-доброто, което можеше да ѝ предложи. Даде си сметка, че от известно време стои с питиетата в ръка и побърза да отиде при нея и да ѝ даде брендито от праскови с лимонада. Трепна мислено. Не проумяваше как тя може да пие това нещо. Стояха заедно, усмихнати един на друг над чашите, и двамата неуверени какво да направят или да кажат.

Имаше много неща, които Харт искаше да обсъди с Поли. Разговорът му с Времето още тлееше вътре в него и не му даваше покой. Трябваше скоро да поговори с някого или щеше да експлодира. При все това, частица от него искаше да забрави всичко, да го зарови толкова надълбоко, че да не му се налага да си спомня, за да може да се концентрира върху това да прекара добре с Поли. Отчаяно желаше да се почувства нормален и обикновен, макар че роднинството му с Времето означаваше, че не е и никога не е бил. За да се поразсее, той се огледа за свободна маса и тогава се стъписа, забелязвайки за пръв път оркестъра, който свиреше на живо. Обърна се към Поли, тя проследи погледа му, сви рамене и се усмихна.

— О, те често свирят тук — побърза да поясни тя. — Мястото няма да е същото без тях.

— Но аз мислех... искам да кажа, те всички са мъртви, нали така? Те загинаха в онази самолетна катастрофа...

— Да си мъртъв не е пречка в Шадоус Фол. Не сме предубедени. Хората някога са вярвали в тях и само това има значение.

На маса в един отдалечен ъгъл, скрита в сенките, седеше Сузан Дюбоа и следеше зорко, макар и дискретно, Поли и Харт, за да се

увери, че всичко върви както трябва. Не бе сигурна какво ще стори, ако реши, че не е така, но бе обещала на Поли, че ще е там заради нея, а обещанието си е обещание. Сузан обикновено не спазваше своите, защото смяташе, че я правят предсказуема, но тъкмо това правеше последното ѝ обещание още по-важно. Тя откъсна поглед от Поли и Харт, за да се огледа набързо, и потръпна от погнуса. Не харесваше особено Пещерата и никога не я бе харесвала. Е, изпитваше носталгия, но не беше както по-рано. Сузан твърдо вярваше в необходимостта да са живее в настоящето, а от време на време да се надниква и в бъдещето чрез картите. Никога не поглеждай назад, имаше навик да казва, особено след някое и друго питие. Виждаш единствено грешките, които си допуснали ти тежат, независимо дали ти харесва. Беше облечена в обичайната смесица на модни стилове и евтини дрънкулки, подбрани по-скоро набързо, отколкото с вкус. Не обичаше да се докарва специално за някой случай; Приемете ме такава, каквата съм. Това, което виждате, това и получавате. Сузан бе пълна с такива сентенции, предимно за да прикрие факта, че много отдавна се бе отказала да се опитва да създава добри първи впечатления. Просто не ѝ бе присъщо.

Тя погледна нежно мъжа, седнал до нея. Едно от хубавите неща да излизаш с Шон Морисън бе, че с каквото и да си облечен, щеше да изглежда хубаво в сравнение с него. Той беше с обичайната си тениска, джинси и кожено яке и всички те изглеждаха сякаш някой друг е спал в тях и при това е имал изключително неспокойна нощ. Шон бе известен с това, че изобщо не му пукаше. Винаги твърдеше, че има по-важни неща, за които да мисли, от някаква си мода. Сузан бе уверена, че това е само начин да прикрие пълната липса на вкус, но тактично си траеше. В момента той гледаше как тя наблюдава Поли и Харт. Усещаше погледа му отзад на тила си. Обърна се да го погледне и той ѝ се усмихна, в еднаква степен развеселен и изнервен.

— Знаеш ли — каза ѝ спокойно, — като ми се обади и каза, че имаш нужда от компанията ми тази вечер, не си представях, че ще е точно това.

— Съжалявам — отвърна Сузан, — но ми се ще всичко да мине както трябва днес. Поли имаше достатъчно лош късмет в живота си, полага ѝ се малко щастие. Тя ще се позабавлява тази вечер, в противен случай някой ще пострада.

— И ти мислиш, че ще открие щастието с мистериозния и загадъчен Джеймс Харт? Не искам да те безпокоя, Сузи, но от онова, което подочух, той не е приказният принц. Носи се слух, че човекът е направо жив дявол.

Макар че, да ти кажа истината, не ми изглежда такъв. Очаквах да е някой по-висок.

— В лошо настроение си днес, Шон. Какво ти има?

— Нищо особено. Тъкмо разговарях с елфите, за да ги убедя да излязат от земята под хълма и да дойдат да ни помогнат да хванем нашия убиец. Само че мина доста време и все още не съм ни чул, ни видял някой от тях. Кроят нещо и определено имам чувството, че когато разбере за какво става въпрос, изобщо няма да ми хареса. Когато елфите се захванат да кроят планове, единственото разумно нещо е да си държиш главата наведена и да тичаш да се криеш. Имам силно предчувствие, граничецо с увереност, че ще се развихри ураган. И всички ще обвиняват мен за опустошенията.

Той млъкна, когато Сузан хвърли още един поглед крадешком към Поли и Харт.

— Слушай, какво точно смяташ да правиш, Сузи? Чакаш да каже нещо, което да разстрои Поли, да се хвърлиш отгоре му и да го пребиеш? Остави ги на мира. И двамата отдавна са пълнолетни и могат да се грижат за себе си.

— Напълно си прав — каза Сузан. — Говори ми, Шон. Поразсей ме.

— Добре. Какво се случи с последното ти гадже, тийнейджъра, чудо китариста? Не му ли разрешават да излиза толкова късно или имаше да пише домашни?

— Ще ти го върна — отвърна с усмивка Сузан. — Ще страдаш дълго и ужасно. Засега е освободен, цупи се сред приятелите си, защото не признавам изтерзания му гений. Поне на мен ми писна да го слушам да говори за това. Пънкарите могат да са доста забавни, но всъщност са доста своенравни. Ако ставаше въпрос за секс, нямам нищо против, но той не престава да говори за музиката си... Ако точно това ме интересуваше, щях да си купя музикален вибратор. Не се тревожа. Ще се върне. Винаги се връщат. Дори и ти, Шон.

— Да не намекваш, че съм лесен? — попита Морисън и вдигна едната си вежда надменно.

— Зарежи тия мисли.

— Видях Амброуз онзи ден — спомена небрежно той. — Гримираше окото си след ухапване от куче за среща с някакви японски бизнесмени. Добре се справя, откакто се премести в „Обмен и Охрана“.

— О, още имам слабост към Амброуз. Става въпрос за едно мочурище извън града. В близките дни двамата ще го посетим, заедно с нещо тежко, което да му вържа като го пусна в него. Не забравяй, Шон — аз го напуснах, не той мен. Не трябваше изобщо да се женим, но хората правят такива неща, когато са млади и глупави и не разбират разликата между любовта и секса.

Харт и Поли седяха доволни от компанията си на една маса, удобно разположена далеч от състава и танцуващите, наслаждаваха се на питиетата си и се опитваха да не мислят за нещата, които наистина ги тревожеха.

— Е — възкликна ентузиазирано Поли, — какво откри за произхода си?

— Повече отколкото исках. Сложно е... Как е баща ти сега, след като се върна в света на живите?

— Опитва се да навакса с всичко, което се е случило откакто... ни напусна. Шадоус Фол доста се е променил през изминалите години. Къде е твоят Френд?

— Оставих го вкъщи, залепен за любимите си сапунки. Нямах нужда от придружител тази вечер.

Те замълчаха за пореден път. Беше трудно да измислят какво да кажат, когато и двамата имаха толкова много неща, за които не желаеха да разговарят. Харт се усети как смръщва вежди и се опита да не го прави. Не искаше Поли да си помисли, че е отегчен или ѝ е ядосан. Трудно беше обаче да разговарят за дребни неща, когато повечето от онова, което ги свързваше, бе твърде тревожно за обсъждане. Дори не бе сигурен какво изпитва към нея. Онова, което преживяха заедно, бе създадо някаква връзка между тях, но тя имаше повече общо с обстоятелствата, отколкото с личността им.

„Страхотно начало на връзка — възкресих баща ѝ и ѝ помогнах да си събере акъла.“

Не че той се чувстваше по-добре. Как би могла тя да изпитва нещо значимо към него, когато дори той самият не бе сигурен кой всъщност е? Харт реши, че размишлява твърде много и говори твърде малко. Поли щеше да си помисли, че е дал обет за мълчание. Най-добре е да престане да се тревожи в опити да я впечатли, просто да се отпусне и да остави нещата да се случват от само себе си. Тук беше в безопасност, само едно лице в огромната тълпа — нищо не се очакваше от него, никой не се боеше от него. Усмихна се на Поли, тя му се усмихна в отговор, усетила промяната в настроението му, отговори му с признателност.

Светлините изгаснаха, изведнъж шумът намаля, когато усилвателите изключиха. Инструментите замлъкнаха. И внезапна тишина изпълни клуба, когато разговорите секнаха. Тъкмо се чуха първите учудени въпроси и помещението се разтресе. Чува се викове, тук-там писъци в непрогледния мрак, подът се разклати под краката им и после всичко утихна. Висок и уверен глас, вероятно управителят, започна да призовава към спокойствие и разумно поведение, но никой не слушаше. Харт се протегна в мрака и хвана ръката на Поли. Тя трепереше неудържимо и той я стисна, надявайки се да я успокои. Клубът се разтресе отново, този път още по-силно. Хората крещяха, докато падаха по пода, навсякъде се разнасяше звук от счупено стъкло. От всички страни се чуваха писъци, а паниката сред хората нарастваше. Някои крещяха и псуваха, докато си проправяха път в тъмното натам, накъдето смятаха, че са изходите.

И тогава се чу толкова силен грохот, че ушите ги заболяха и една от стените на Пещерата се взриви навътре. Тухли, камък и трески се разлетяха във въздуха като шрапнели и се врязаха сред обхванатата от паника тълпа с ужасна сила. Плисна кръв, хората падаха, мъже и жени пицяха в страх и агония. От силата на взрива Харт бе изхвърлен през масата и се удари в някого, преди да падне на пода. Надяваше се да не е Поли. Нещо удари лакътя му силно и ръката му изтръпна. Усещаше, че по лицето му се стича кръв, но не знаеше дали е негова. Извика Поли по име, но гласът му не се чу във всичкият този хаос. Размърда крака си под себе си и се изправи. Протегна ръка в мрака да намери Поли, тогава се разнесе втора експлозия, по-силна от първата, и таванът се срути. Писъците внезапно секнаха, удавени в грохота на срутвачи се камъни, и после в клуба задълго настъпи тишина.

Аш и Рия лежаха прегърнати в неговото легло. То не бе достатъчно голямо за двама, но никой от тях не се оплакваше. Рия се протегна блажено, наслади се на начина, по който кожата ѝ докосваше тази на Аш, и зарови лице във врата му. В спалнята бе приятно прохладно и двамата лежаха голи под чаршафа. Той се пресегна над нея и взе цигара от пакета на нощното шкафче. Пъхна я в устата си и докосна с върха на показалеца си върха на цигарата. Тя засвети ярко при докосването и веднага запали.

— С тези неща ще си докараш смъртта — промърмори сънливо Рия.

— О, много забавно — отбеляза Аш.

Той лежеше по гръб, загледан в тавана, а от отворената му уста струеше дим.

— Е, как беше, да правиш любов с дух?

Рия повдигна глава, позамисли се над въпроса за миг и прокара бавно пръсти през космите на гърдите му.

— Смятам, че изнесе много одухотворено представление.

Аш простена.

— Забравил съм как ти се отразява сексът. Всички други огладняват или им се приисква цигара, ти започваш с лошите шеги.

— Трябва да са лоши, за да ни се отразят добре. Както и да е, ти си си виновен, че попита. Защо им трябва на мъжете винаги да питат как е било? Какво искаш — точки за техника и издръжливост?

Аш сви рамене и се наслади на допира на тялото ѝ.

— Чудех се просто дали изобщо ти се стори... различно сега, когато съм мъртъв. Трябва да има разлика. Не съм човекът, когото си познавала. Аз съм споменът за него, превърнат в плът и кръв по силата на някакво желание, но паметта ми не е свършена. Например лежиш отпусната на лявата ми ръка от доста време, но тя не е изтръпнала. Опитвам се да съм всичко за теб, Рия, но не мога да съм онова, което бях. Съжалявам.

— Не, недей. Всичко е наред. Разбирам.

Тя зарови лице отново във врата му, докосваше с устни кожата му, докато говореше.

— Знам, че има разлика. Както се мятахме, чудно е, че леглото е още здраво, но пък ти изобщо не се изпоти и не се задъха. Малко си студен като те пипна и не се стопляш, колкото и силно да те прегръщам.

— Има ли значение? Обичах те с цялото си сърце докато бях жив и сега те обичам толкова. Това не се е променило. И няма да се промени.

Внезапно силно пиукане изпълни стаята и Рия изпъшка сърдито.

— Това е нещо, което никога не се променя, по дяволите. В офиса са забелязали, че не съм се свързвала повече от пет минути с тях и целият ми екип е обхванат от колективна паника. Ако имах достатъчно разум, щях да изхвърля това пиукащо устройство и да се закълна, че съм го изгубила. Може ли да използвам телефона ти? Винаги съществува вероятност да е нещо важно.

— Разбира се. Давай.

Рия седна в леглото, разтърка очи, а Аш се изправи до нея. Облегна се на таблата на леглото и гледаше щастливо, докато тя набираше някакъв номер по телефона. Хареса му, че е в стаята му и използва нещата му. Също както някога. Рия посегна и взе цигарата от ръката му докато слушаше сигнала, че телефонът звъни в другия край на линията. Успя да дръпне набързо два пъти, преди да вдигнат слушалката.

— Обажда се кмет Фрейзиър и ако се окаже, че това повикване не е сто и един процента наложително, ще ти сритам задника. Казвай.

После млъкна и се заслуша. Устройството престана да пиука. Аш се опитваше да прочете по лицето ѝ какво се случва, тъй като мълчанието ѝ продължи, но тя изглеждаше свършено спокойна и сдържана. Беше професионалното ѝ изражение. Взе си цигарата обратно от нея, а тя изобщо не забеляза. Изсумтя и смотолеви нещо няколко пъти, погледът ѝ бе отнесен, а накрая попита със свършено спокоен тон колко зле са нещата. Заслуша се, после кимна бавно, сякаш това беше отговорът, който бе очаквала.

— Добре, идвам веднага. Обадете се на всички членове на съвета и ги съберете, докато дойда. Продължавайте да се опитвате да се свържете с шериф Ериксон и изпратете някой в Галерията от кости да блъска по вратата на Времето. Не може просто да ни изостави така.

Тя постави слушалката с едва сдържана ярост и погледна Аш.

— Цари хаос. Шадоус Фол е атакуван от неизвестен, но изключително могъщ противник. Градът е нападнат отвсякъде. Който и да е нашият враг, изглежда разполага с цяла армия, дяволски опитна при това. Вече са завладели няколко ключови позиции и се опитват да прекъснат комуникациите. Обстрелват със снаряди някои части от града. Танкове, камиони и хеликоптери влизат от всички посоки, без да срещнат съпротива. Защитата ни е разбита. Никой не знае как.

Хората ми са паникьосани. Времето отказва да разговаря с тях. Затворил е Вратата към вечността и е изолирал града. Никой не може да излезе, макар че нашествениците нямат проблем да влязат. Нашият любезен шериф не си е в офиса и никой от хората му не знае къде е. Вероятно някъде се е запил. Трябва да се връщам, Ленард. Нашествениците помитат хората ни. Трябва да направя нещо да организирам нашите сили...

— Идвам с теб — каза Аш. — Не съм те намерил след толкова време, за да те изгубя пак. Освен това може да се нуждаеш от някой, който да ти пази гърба.

Рия кимна набързо и спусна краката си на пода. Двамата с Аш се облякоха трескаво, намъкваха дрехите с брутална сила. Рия свърши първа, изхвърча през вратата и се втурна надолу по стълбите. Марта Аш я чакаше долу. Рия спря пред нея, внезапно си даде сметка за раздърпанието си и за това какво изпитва майката на Ленард, но Марта само се усмихна топло.

— Радвам се, че пак сте заедно, скъпа. Той се нуждае от теб.

— Да. И аз така мисля. Трябва да тръгваме. Изникна нещо важно, в града.

Поколеба се и продължи:

— Марта, смятам, че ще е по-добре двамата с Томас да стоите вкъщи известно време. Не отваряйте вратата на никого и стойте далеч от прозорците. Това е предпазна мярка.

Тя млъкна, когато Аш затрополи надолу по стълбите, като продължаваше да закопчава ризата си.

— Размърдай се, Ленард, или те оставям. Ще се видим пак, Марта. Довиждане.

Тя целуна Марта по бузата, после мина набързо по коридора и излезе през входната врата, а Аш бе точно зад нея. Качиха се в колата, Рия зад волана, а двигателят запали като никога от пръв път. Бързо

превключи на скорост, колата потегли по алеята и се озова на улицата, преди още Аш да успее да закопчее колана си.

— Знам, че в моя случай не е необходимо — каза той спокойно, като наместваше колана, за да се увери, че е закопчан. — Но обичам да се преструвам. Помага ми да се чувствам по-реален. Впрочем хубава кола. Доста по-добра от онази трошка, която караше преди. Градският съвет накрая се съгласи да плати за служебна кола, а?

— Не — отвърна Рия като взе завоя рязко и намръщено следеше пътя отпред. — Просто ми омръзна да чакам, купих си кола и им изпратих сметката. Още спорят по въпроса в комисията.

Аш се усмихна, но не задълго.

— Кои мислиш, че са? Нашествениците?

— Мътните ме взели, ако знам. Предполага се, че са цяла армия, но може да е чисто въображение или преувеличение. Повечето от докладите, в които се съобщава за тях, звучат доста истерично. Няма значение обаче колко са — щитовете и защитните системи на града трябваше да ги задържат отвън. Някой е заспал до копчето и щом открия кой е той, ще му откъсна топките, когато всичко това свърши.

Аш внезапно се намръщи, отправил поглед навътре в себе си.

— Намали, Рия. Има нещо отпред, точно зад следващия ъгъл...

Тя светкавично натисна спирачките и те завиха, имайки достатъчно време да намалят, преди да стигнат до бариерата на пътя, до която бяха застанали шестима войници във военни униформи. Барикадата представляваше бетонни блокове, увити с бодлива тел — набързо приготвена, но добра за целта. Рия спря плавно, но не изключи двигателя. Войниците се приближиха и едва тогава тя си даде сметка, че са въоръжени с автоматични пистолети. Изглеждаха млади, яки и професионалисти. Във всеки случай, тя ги изгледа гневно.

— Кои, по дяволите, сте вие и какво си мислите, че правите като сте блокирали пътя? Можех да катастрофирам.

— Изключете двигателя и излезте от колата — каза един от войниците.

От начина, по който го каза, и това как останалите войници реагираха, той явно командваше групата.

— Аз съм сержант Крофорд от Свещения орден на Воините на Кръста, армията на Бога. Този град сега е под наша защита, обявено е военно положение.

— Под ваша защита? — възмути се Рия и не помръдна от колата.
— От кого, по дяволите, ни защитавате?

— От Воините, от кого — обади се Аш.

— Излезте от колата — нареди категорично Крофорд. — Ако не го направите доброволно, ще накарам хората си да ви измъкнат от нея. Познайте кое предпочитаме.

Той отвори вратата откъм страната на Рия. Изобщо не приличаше на човек, който се шегува. Тя изсумтя, изключи двигателя и излезе от колата, сякаш такова е било намерението ѝ през цялото време. Аш излезе от другата страна. Краката му едва докоснаха земята, когато двама от войниците го сграбчиха, завъртяха го и го тръшнаха на капака на колата с ненужна сила. Един воин го притискаше долу, докато друг набързо го обискира с професионално усърдие. Рия погледна гневно към Крофорд.

— И мен ли смятате да претършувате?

— Не смятам, че ще е необходимо. Трябва обаче да проверя чантата ви.

Рия изсумтя и му я пъкна в ръцете. Той я отвори и изсипа съдържанието ѝ на капака на колата. Разрови нещата с пръст, вдигна свидетелството ѝ за шофиране. Разгледа го, докато тя прибираше нещата обратно в чантата си. Вдигна учудено вежди когато прочете името.

— Извадихме късмет, момчета. Това е кметът Рия Фрейзиър. Тя ръководи тази помийна яма, този град. Името ви е в червения ми списък, кмет Фрейзиър. Знаете ли какво означава това? Е, като начало да ви задържа, за да бъдете разпитана от висшестоящите. Също така означава, че можем да правим с вас каквото си искаме, стига да не ви повредим дотам, че да не можете да отговоряте на въпроси. Няма дори да ни смърят. Моите шефове наистина не ви харесват, ни най-малко. А сега, сигурен съм, че всякакви неприятни изненади очакват завоевателите в този град. Ще ни разкажете всичко за тях, за да предупредя хората си.

— Или? — попита Рия.

— Или ще наблюдавате как ще превърнем вашия приятел тук в боксова круша. Затова, ако не искате да го слушате как крещи, по-добре да сътрудничите, кмет Фрейзиър.

— Разполагаме с доста време — каза един от другите войници. — Напред сме с плана. Имаме достатъчно време да се позабавляваме и да поиграем. Смятам, че най-напред трябва да я направим по-сговорчива, нали така? Има вид на човек, който може да сътрудничи, с малко убеждаване.

— Не я докосвайте — каза Аш.

Войникът се извърна с изненадваща бързина и стовари юмрука си в корема на Аш. От силата на удара Аш се преви надве и лицето му срещна вдигнатото коляно на войника. Рия извика, Крофорд я сграбчи изотзад и прикова ръцете ѝ към тялото. Аш се облегна на капака на колата и разтърси глава. Войникът го сграбчи с две ръце за реверите на ризата и го тръшна на капака, удряше го отново и отново. Колата се тресеше от ударите, а на Рия ѝ прилоша да слуша как тялото му се удря в ламарината. Той не извика нито веднъж. Войникът спря да си поеме дъх, ухилен щастливо.

— Перфектен, както винаги, Камен — отбеляза сухо Крофорд.

— Жив е, нали? — попита Камен. — Засега поне. Защо не отведете мадам там, да ѝ намерите удобно местенце да полегне, а ние тук ще се позабавляваме малко с нашия нов приятел. О и, сержант, бъдете джентълмен. Не искаме да повредите стоката, докато дойде нашият ред.

— Разчитайте на мен — отвърна Крофорд. — Вижте дали може да убедите новия си приятел да вдигне малко шум. Може да ни помогне да убедим лейди кметицата да ни сътрудничи малко повече. Да е по... отзивчива.

Рия стовари с всичка сила крака си върху неговия, той охлаби хватката — по-скоро от изненада, отколкото от болка. Тя се изви и се освободи от Крофорд, хвърли се към Аш, но двама други войници я сграбчиха, преди да успее да направи и няколко крачки. Крофорд отиде и застана до нея. И двамата дишаха тежко, но той се хилеше. Сграбчи здраво блузата ѝ и я разкъса.

— Не я докосвай — извика Аш.

Войниците се обърнаха и погледнаха към него. Имаше нещо ново в тона му, нещо... обезпокоително. Камен отстъпи крачка назад, а Крофорд пусна блузата на Рия. Въпреки нанесения побой, нямаше и следа от кръв или синина по лицето му. В този миг, без да казва или прави нищо повече, Аш внезапно изглеждаше страховит. Той придоби

вида на това, което всъщност бе — ходещ мъртвец, и показва на войниците какво означава това. Кръвта им се смрази и те заотстъпваха назад, сърцата им бяха обзети от ужас. Не си направиха труда да вдигнат оръжие. Знаеха, че нищо нямаше да се промени. Изражението на Аш вещаеше смърт, долавяше се и в тона му и нито един от тях не можеше да стори нищо.

Камен не издържа пръв и хукна към гората встрани от пътя, без нито веднъж да се обърне назад да види дали приятелите му са го последвали. Те бързо се изстреляха след него, мозъците им бяха изпразнени от всичко, бяха останали само страх и паника. Крофорд плачеше докато тичаше и не знаеше защо. Рия ги проследи как изчезват. Страхът не бе обхванал нея, но почувства достатъчно, за да проумее защо войниците бягаха панически. Разбра също и че никога повече няма да се чувства по предишния начин по отношение на Аш. Сега обаче той изглеждаше напълно нормален, страхът бе само спомен и тя избърза да отиде при него и да се увери, че е добре. Той ѝ махна да се качва в колата.

— Карай, Рия. Да се измъкваме оттук.

Тя кимна и седна зад волана. Аш се настани до нея, тя заобиколи барикадата и се спусна надолу по пътя още докато затваряше вратата. Караше бързо, но внимателно, имаше едно наум за други барикади, а кокалчетата на ръцете ѝ, там където стискаше волана, бяха побелели.

— Смятам, че се справи доста добре — каза накрая, като се опитваше да си върне професионалното спокойствие, но не успяваше.

— Лесно е да си смел, когато знаеш, че нищо не може да те нарани вече — обясни Аш. — Безпокоях се само за теб.

— Тревожа се за града — каза Рия. — Ако тези копелета са типичен пример за нашествениците... Трябва да отидем на някое сигурно място, да се прегрупираме и да вземем решения. Ако още е останало безопасно такова...

— Карай — настоя Аш. — Просто карай.

Воините на Кръста връхлетяха Шадоус Фол като глутница вълци, обезумели от миризмата на кръв. Хората тичаха с писъци пред тях, а Воините ги разстрелваха, докато бягаха. Заповедите за войниците бяха да тероризират жителите на града и да сведат нещата до невъзможност

да окажат съпротива и доста време те вилняха, без да има кой да им се противопостави. Танкове напредваха неумолимо по опустелите улици, използваха всяка възможност да обстрелват сградите на властта и ги превръщаха в купчини камъни. След себе си нашествениците оставяха пожари и нямаше живи хора, за да ги потушат. Към небето се издигаше дим и скриваше слънцето. Воините сееха смърт и разруха в Шадоус Фол и се смееха и шегуваха, пееха във възхвала на Бог, докато напредваха неумолимо към центъра на града и своята крайна цел — Саркофага на Времето.

Три членове на Градския съвет се бяха събрали в заседателната зала, когато Воините ги откриха. Командващият провери имената им по списък и нареди на един от съветниците да пристъпи напред. Той изпълни нареждането, като мигаше плахо, а офицерът спокойно заповяда на войниците си да го разстрелят. Другите двама съветници още бяха зяпнали от учудване, когато куршумите подхвърлиха човека във въздуха и го запратиха в стената отзад. Той се плъзна бавно на пода и остави огромна кървава следа по нея. Воините изтласкаха набързо двамата други съветници навън, а те не се съпротивляваха, очите им бяха широко отворени от ужас. Офицерът разпореди сградата да бъде подпалена, а хората му се смееха, докато размахваха факлите. Те вършеха Божието дело и се чувстваха прекрасно, така прекрасно.

Макар че завоевателите връхлетяха в покрайнините и се понесоха към по-сложните вътрешни райони на града, настъплението им се забави. Картите бяха неизползваеми. Един път внезапно се сменяше с друг, докато се носеха по него, или дори извиваше обратно, без те да забележат. Времето ненадейно се сменяше без предупреждение, от ден в нощ и отново в ден. Завоевателите имаха списък със стратегически сгради и райони, които да окупират, но нищо не бе там, където се предполагаше, че трябва да е, сякаш самият град се бе заел с това да ги обърка. Те спираха случайни хора или ги измъкваша от домовете им, заповядваха им да им кажат накъде е посоката, но макар жителите на града да бяха твърде изплашени, за да лъжат, нашествениците имаха малко полза от тях. Вътре в Шадоус Фол съществуваха светове един в друг, дори природните закони тук бяха изменчиви. Горещо лято се сменяше от мразовита зима, имаше места, където двигателите на танкове и бронетранспортъори отказваха да

работят, макар да им нямаше нищо. Някоя група виждаше, че срещу тях идват въоръжени сили и откриваше огън, а после разбираха, че обстрелват собствените си войски в тил. Други се оказваха изгубени сред джунгли и степи или обезумяваха сред непознати местности.

Един взвод се откъсна от главните сили при настъплението и скоро безнадеждно се изгуби. Събраха се около един уличен знак с надежда да се ориентират по него, но установиха, че думите на табелата се сменяха, когато не гледаха към тях, а дори и когато гледаха даваха безполезна или противоречива информация. Воините се разпсуваха, знакът и той ги напсува. Надупчиха го с куршуми и той се сгромоляса на земята. На него бе изписано „О, аз умирам“. Войниците се скупчиха наоколо, тъпчеха го, ритяха го и крещяха. В своето безсилие засипаха околните сгради с куршуми и се смееха на писъците.

Всяко живо същество, различно от човешко, бе разстрелвано в мига, в който го зърнеха. Офицерите сред Воините ги бяха обявили за демони, дяволи, неестествени твари, чието съществуване бе подигравка с Бог. Войниците избиваха еднорози, грифони, анимационни герои и приятели от детството. Някои се опитаха да се предадат, но Воините нямаха милост към нечовеците. Представителите на Подземния свят на измислените герои се разбягаха, изпокриха се в потайни кътчета и дупки, разпръсваха се, докато бягаха, така че завоевателите да не могат да се надяват да открият всички. Някои от тях обаче не можеха да тичат достатъчно бързо, а други бяха проследявани и измъквани от техните скривалища, за да умрат от куршум в главата или размазани от приклада на някоя пушка. Трогателни мънички трупчета лежаха на окървавени купчини сред горящите сгради, а невинните им очи бяха изцъклени и невиждащи.

В крайна сметка Воините успяха да намерят централната гара и автогарата, завзеха ги, за да попречат на останалите жители да се измъкнат, както и да им се притекат на помощ отвън. Имаше явни доказателства, че някои хора са успели вече да избягат, но войниците гледаха недоумяващо странните имена и дестинации на таблото за заминаващи и не тръгнаха след тях. Местната телевизия и радио бяха следващите в списъка за на окупиране на обекти и Воините започнаха да излъчват инструкции в ефир. Всички трябваше да запазят спокойствие и да останат по домовете си. Опитите да избягат щяха да

се тълкуват като признание за вина. Всички нечовешки форми на живот трябваше да бъдат предадени на окупационните сили, за да бъдат екзекутирани. Наказанието за укриване на такива твари е смърт. Наказанието за оказване на съпротива е смърт. Телевизионните екрани показваха изтърбушени сгради с избити прозорци, обхванати от огромни пожари. Навсякъде имаше трупове и те, заедно с умиращите, бяха игнорирани от Воините, които настъпваха уверено и безмилостно напредваха.

Имаше съпротива тук-там, но оскъдна и изолирана. Скоростта и изненадата бяха заварили града неподготвен, въпреки всички поличби. Воините напредваха неумолимо, независимо от всичко, което градът правеше, за да ги забави или спре, и се насочваха към най-важната цел на своето завоевание — контролът на Саркофага, а чрез него — достъп до Галериите от мраз и кости. До Времето и Вратата към вечността. Отне часове, а други казват дни, но накрая командващите сили навлязоха в парка и за първи път се сблъскаха с реална съпротива. Идваха отвсякъде — огромни пълчища от метални роботи блестяха и тичаха от всички посоки и се хвърлиха срещу Воините с безмълвна ярост. Разплиска се кръв под юмруците им, а изражението на изрисуваните им лица не трепна нито за миг, докато разкъсваха нашествениците, избиваха ги и ги осакатяваха, смазваха ги с ледена, пресметлива точност.

Воините отстъпиха, за да освободят поле за обстрел и откриха артилерийски огън. Куршумите по-често рикошираха, не успяваха да пробият метала, но дори и така, някои роботи паднаха, защото огънят порази уязвими връзки и отвори. Часовниковите фигури не обръщаха внимание на загубите, настъпваха напред, крачка по крачка, стъпка по стъпка. Воините бяха принудени да отстъпват назад от своята цел, докато отново се озоваха във вълна пред парка. Прегрупираха се доколкото можаха, военният им професионализъм засега бе разбит от загубите и неудържимостта на техния враг и докато се колебаеха, се появи гъста мъгла и изпълни парка. Роботите отстъпиха един по един и изчезнаха мълчаливо в мъглата. Напрегната тишина се възцари наоколо и Воините бавно свалиха оръжие. След малко щяха да укрепят своята позиция, щяха да се обалят за подкрепления и по-мощни оръжия, но за момента просто стояха там,зираха се в мъглата, усещаха как плахо се

прокрадват първите страхове от поражение и ги карат да потръпват от ужас.

Някои райони на Шадоус Фол са по-стари от други. В един от най-старите вековен кръг от стърчащи каменни блокове посрещна зората, както правеше от незапомнени векове. Неподвижен и безмълвен той очакваше да бъде пробуден и използван. В този кръг стотина мъже и жени забравиха своите различия и се събраха да оформят още един кръг, вътре в каменния. Друиди стояха заедно с евреи, християни и мюсюлмани, а сред тях тук-там се срещаха и последователи на Уика^[7] и Златна зора^[8]. В друго време щяха да водят разгорещени спорове, да нанасят удари с юмруци или ножове, но бяха създали един нов съюз заради нуждите на града. Един и същ вътрешен глас ги бе призовал при тези камъни, за да отбраняват Шадоус Фол срещу Воините. Защото в крайна сметка врагът на моя враг е мой приятел^[9]. Или поне мой съюзник.

Те се събраха, хванаха се ръка за ръка, когато първите лъчи на зората се разпиляха над камъните и звуците на древна музика се надигнаха в тях, изливайки се навън в песен. Маговете запяха и в тях се разгоря сила, древната необузdana магия от зората на времето, когато човекът още не е открил разума и науката и е предпочитал да стои настрана от природните закони. Беше необятна, своенравна, причудлива магия, яростна, бушуваща, а маговете извличаха отдавна съхраняваната в камъните мощ и я подчиняваха на волята си. Почерпиха сила от всички предишни източници: от луната и приливите, от пасбищата и живота в стената от жив плет, от светлината, която гори във всичко живо по света. Дива магия нарастваше в кръга от магове, препускаше вътре в търсене откъде да излезе. Напрежението все повече растеше, крещеше за освобождение, но маговете го овладяваха. Докосваха и най-дребната частица от него и изпращаха мислите си да се реят над обсадения град, за да видят докъде бяха стигнали Воините. Те наблюдаваха и научиха, а сърцата им се вледениха като камък.

Воините на Кръста нахлуваха в Шадоус Фол от всички страни — върволици от танкове, камиони и мъже с маршова стъпка. Хеликоптери бръмчаха отгоре като ята разгневени насекоми и

шпионираха пътя напред. Воините прииждаха с хиляди, връхлитаха с рев през пробивите в защитата, които вероятно са могли да бъдат направени само отвътре. Войниците на един ревнив Бог се сражаваха и неумолимо напредваха към сърцето на града и откъдето минеха — изпепеляваха и избиваха всичко живо. Жителите на града се разбягваха с писъци пред Армията, а след нея оставаше погром и се чуваха виковете на умиращите.

Маговете станаха свидетели на клането на създанията от подземния свят и разрухата на града и не можеха вече да сдържат яростта си. Дивата магия се втурна, придобила форма и очертание от тяхната ледена ярост, и се стовари върху напредващите Воини. От този миг войниците бяха поразени от магията. Машините им се повредиха, двигателите спряха, станаха катастрофи. Хората падаха и трошаха краката си. Бензинът се превръщаше във вода. Оръжията не можеха да стрелят или експлодираха в ръцете на войниците. Хеликоптерите падаха от небето като умиращи пчели. Нашествието спря из целия град.

И тогава Воините на Кръста разкриха своя скрит коз — таен контингент от свещеници магьосници, посветени на своята визия за Бог, фанатично предани на делото на Воините. Тяхната магия се спушна от тъмните краища на света и още по-мрачните кътчета в техните сърца, макар че не биха признали това. Краят оправдава средствата^[10], казват някои, ако изобщо заговорят за това. Всичко е оправдано, ако е сторено в името на Бога. Те призоваха своите тъмни магически сили и ги пуснаха срещу маговете. Само вековната сила в камъните ги предпазваше, а магията им бе разтурена в миг. Моторите ревяха отново, оръжията стреляха и нашествието продължи. Маговете се подготвиха за решителна схватка, подеха високо песен и изпратиха отново дива магия.

Този път тя с рев се понесе в естествения свят и природата се обърна срещу Воините. Разразиха се бури, сякаш от нищото, непрогледен порой от дъжд се изля от небето. Сняг и град, и лед смразиха войниците, от яркото слънце кръвта закипя във вените им. Трецяха гръмотевици, разтърсваха света, светкавици се стоварваха и поразяваха танкове, а хеликоптерите политаха от небето надолу като обхванати от пламъци птици. Ала отново свещениците магьосници нанесоха в отговор удар, прекъснаха властта на маговете над

природните сили, времето се успокои и утихна. Свещениците бяха силни със своя фанатизъм и имаха на разположение вярата на цялата си армия. Маговете имаха само себе си и силата на камъните и знаеха, че това няма да е достатъчно. Особено сега, когато свещениците бяха открили къде се намират.

Един взвод войници се отцепи от главния поток на нашествениците и се отправи точно към кръга от камъни. Бяха може би на трийсет мили разстояние, а дори и по-малко. Нямахше време за мислене и планове, един отчаян опит и едно последно хвърляне на заровете. Маговете стиснаха здраво ръце и запяха високо нова песен. Те призоваваха бродещите в Долния свят, блуждаещите по пътя, който духовете на мъртвите поемаха, докато отиваха незабелязано от никой към Шадоус Фол и Вратата към вечността, към своята последна почивка. Повечето от тях не можеха или не искаха да ги чуят, но току-що убитите от Воините се отклониха от своето последно пътуване, за да защитят града си за последен път. Те се спуснаха в кръга от камъни, отдавайки единственото, което им бе останало — себе си. Нова сила забушува сред маговете и заобикаля по кръга им, а те неистово се опитваха да я обуздаят и контролират. Когато накрая успяха, имаха в най-добрия случай колеблива власт над нея, но за момента щеше да свърши работа. Придадоха ѝ форма и очертание чрез геомантия^[11], чрез магията на земята и всичко, което се движеше в нея. Те пееха, гласовете им прегракнаха от усилието, но молеха искрено и земята ги чу.

Взводът на Воините се приближаваше. Оставаше време само за едно последно заклинание. Можеха да атакуват главните сили на нашествениците или да предпазят себе си, но не и двете. Чест им прави, че не се поколебаха. Те запяха по-силно и призоваха нещо, което живееше дълбоко в земните недра — древно, ужасно и величаво по сила. Настъплението на Воините отново спря, когато те усетиха приближаването му. Земята се разтресе под краката им, сякаш подземна железница си пробиваше път през тунел, някъде дълбоко долу. Трусовете се усилиха, нещо се надигаше и приближаваше към тях — огромно и могъщо. Земята се разпука, зейнаха грамадни дупки и през тях се виждаха гигантските сегменти на Кром Круъч, огромният червей.

Маговете наблюдаваха неговото придвижване, а танкове, джипове и войници изчезват в бездънни пукнатини в земята. Видяха как Червеят изскочи на повърхността и разпиля като детски играчки танкове и транспортъори, натоварени с воини. Земята поглъщаше крещящите войници и се тресеше безкрайно от яростта на Червея. Воините откриха огън по огромните бели сегменти, когато се появяваха през пукнатините в пръстта, но оръжието не свърши кой знае каква работа. Беше твърде голям, огромен за техните миниатюрни оръжия. Под взвода зейна гигантска дупка и погълна хората и транспортните средства, после зейналата бездна се събра с трясък. Кром Круъч затвори огромната си паст, а Воините изчезнаха, сякаш изобщо не бяха съществували.

Червеят продължи да беснее, а подземният му път подкопаваше сградите навсякъде, откъдето минеше. Една къща се срути внезапно, сякаш всичките ѝ сили я бяха напуснали. По стените на сградите се появиха пукнатини, когато те се разместиха, после се срутиха бавно навътре, докато Червеят вилнееше. Невинни хора бяха смазани под останките, а във въздуха се носеха писъците на притиснатите и ранените. Маговете наблюдаваха ужасени и промениха своята песен, заповядаха на Кром Круъч да се върне обратно в земните дълбини, но той им се противеше с бавна, неумолима сила. За пръв път от векове насам бе свободен и нямаше по своя воля да бъде затворен пак.

На чародеите не им бе останала достатъчно сила, за да го принудят и те знаеха това. Също така знаеха, че приближаващият се взвод Воини вече е съвсем наблизо. Не можеха да обуздаят Червея и не можеха да се защитят, след като вече бяха открити, затова направиха единственото, което можеха. Позволиха на Воините да пробият кръга от камъни и не изградиха никаква защита, когато те ги разстреляха до един. Лежаха онемели на кървава купчина сред камъните, но в последните няколко мига, които им бяха останали, използваха магията, генерирана от тяхната собствена смърт, за да спрат Червея и да го изпратят обратно в земните недра. Някои оръжия са твърде могъщи. Земята спря да се тресе, сградите се успокоиха и хората започнаха да търсят оцелели сред развалините.

Воините се изпикаха върху труповете на маговете, взривиха останалите камъни с експлозивни и се отправиха към следващата цел.

Франк Морс, който бе идвал по-рано в града като наемен убиец, сега крачеше гол и невъоръжен сред хаоса и погрома и нищо не го докосна. От всички страни неговите събратя воини стреляха по бягащата сган и опожаряваха поразените им сгради, но въпреки че изоставените от Бога понякога намираха в отчаянието си сили да се сражават в отговор, Франк Морс не пострада изобщо. Той крачеше щастливо най-отпред в редиците на нашествениците, пееше химни в прослава на Бог, заклеяваше неверниците и топла светлина изпълваше сърцето му, че се е оказал достоен Бог да го защити. Не че някога изобщо се бе съмнявал, естествено. Той бе чист и примерен, непоколебим в преследване на неверниците. Огледа се, наслаждавайки се на дима и пламъците на горящите сгради и писъците на жителите на града, и се разсмя гръмко. Бог бе в своя Рай и накрая всичко се бе подредило правилно в този свят — или поне скоро щеше да е така. Не след дълго Воините щяха да отнемат контрола над Вратата към вечността от недостойните и тогава щяха да заемат полагащото им се място на господари на този грешен свят. Словото Божие ще бъде безмилостно наложено и Бог да им е на помощ на виновните.

Някои от неговите събратя паднаха, докато жителите на града отговаряха на атаката и нападаха ожесточено войниците на Господ като притиснати в ъгъла плъхове. Някои не станаха отново и Морс каза молитва за спасение на техните души. Кратка молитва, защото очевидно се бяха оказали недостойни. Ако вратата им е била чиста и свята като неговата, те нямаше да паднат жертви на неверниците. После зави зад ъгъла и всичко утихна. Огледа се набързо, но останалите войници не се виждаха никъде. Улицата бе пуста, сградите — непокътнати, недокоснати от пожари и разрушения. Вероятно бе завил не където трябва. Избърза да се върне обратно, но и назад улицата бе опустяла. Някак си се бе отделил от своите събратя и беше гол и сам на вражеска територия. Морс изпита кратък пристъп на паника, но безмилостно го потисна. Не беше сам. Бог бе с него и Той щеше го защити. Вероятно това бе някакъв вид проверка...

Чу, че нещо се движи в другия край на улицата и бързо се огледа. Дребна, тъмна фигура се движеше бавно, но сигурно към него. Ръцете му трепнаха, потърсиха оръжие, каквото нямаше. Фигурата пристъпи от сенките на светло и сърцето на Морс подскочи. Познаваше това

създание и то познаваше него. Четири фута високото плюшено мече със златиста като мед козина и тъмни всезнаещи очи спря на десетина фута от него. Бе облечено в обичайните си яркочервена туника и панталони и яркосин шал, носеше автоматична пушка. На гърдите му бяха праметнати патрондаши и стигаха почти до глезените му. Морс никога не бе чувал за Бруин Беър. Родителите му го бяха предпазвали от такъв тривиален и измислен материал като дете. Дори тогава в живота му нямаше място за магии и въображение. Но си спомняше Беър от гробището Ол Соулс. Помнеше, че стреля по него, но не можа да го улучи, и точно когато си помисли, че се е измъкнал по въжената стълба, спусната от хеликоптера, това неестествено животно бе сграбчило глезена му в мръсната си лапа и почти го бе смазало. Още имаше синини.

— Демоне — каза Морс, — не се боя от теб. Бог е с мен.

— И аз те помня — отвърна Бруин Беър. — Ти простреля приятеля ми. Би застрелял и мен, ако можеше. Сега аз имам пушка, а ти нямаш. Някакви предсмъртни думи, убиецо?

— Не можеш да ме нараниш. Бог ще те порази.

— Ти рани приятеля ми — повтори Беър и за пръв път тръпки на несигурност пробягаха по тялото на Морс.

В гласа на мечока имаше нещо, в очите му — също, нещо ледено и неумолимо. Морс се опита да се усмихне. Не можеше да гледа на това сериозно — плюшено мече с пушка, но оръжието изглеждаше съвсем истинско и много опасно и колкото повече се замисляше над това, същото осъзнаваше и Беър. Внезапно потрепери ужасено, когато го лъхна студен вятър и се опита да стои малко по-изправен, за да не реши малкият дявол, че трепери от страх. Мечокът вдигна оръжието, прицели се и в един безкраен миг двамата продължиха просто да стоят там, втречени един в друг.

После мечокът свали пушката, погледна я и въздъхна тихичко. Коленичи и постави оръжието внимателно на земята, свали патрондашите с амунициите, постави и тях до него. Изправи се и погледна твърдо Морс.

— Не — каза той тихо, но решително. — Не съм убиец и няма да ти позволя да ме превърнеш в такъв. Това ще е предателство спрямо всичко, което съм защитавал в света на децата. Бих ти казал да вървиш по дяволите, но знам, че ти вече си там.

Бруин Беър се обърна и се отдалечи, а Морс просто го проследи с поглед. Мечокът зави зад ъгъла и се изпари, а парализата, която бе обхванала Морс, внезапно изчезна. Той се втурна напред, грабна патрондашите, праметна ги през рамо, сграбчи пушката и хукна по улицата след Беър. Малкото копеле всъщност се бе осмелило да го заплашва, бе предизвикало страх... Сви зад ъгъла със заредена пушка и се наложи да спре рязко, защото налетя право на своите събратя воини.

— А, ето те, Франк — каза майорът начело на подразделението. — За миг помислихме, че сме те изгубили. Едва ли е изненадващо в цялата тази бъркотия, но се опитвай да стоиш до нас. Добро момче. Нямам време да изпращам хора да те търсят. Намерил си си пушка, виждам. Ето това ми харесва да виждам у хората — инициатива. Смятам, че вече можем да позабравим за онази работа „гол и без оръжие“. Ти доказа себе си. Хайде, тръгвай с нас, преследваме някакъв демон по този път и с малко късмет той ще ни отведе до мястото, където са се скрили подобните нему.

Млъкна и погледна надолу по улицата. Морс проследи погледа му. Голямо анимационно куче, около пет фута високо, облечено в не прилягащ добре бял костюм с гети на краката, се тътреше отпред. Изглеждаше старо, с бели и сиви косми по муцуната, а дългите му уши бяха увиснали безжизнено. То погледна назад, стъписа се като видя Воините и хукна да бяга. Майорът се изсмя.

— След него, момчета! Не го изпускате от поглед. Искам ушите му. Хайде, Франк. Движи се в крак. Нали не искаш да пропуснеш гонитбата?

Воинците се втурнаха по улицата след кучето, което изглеждаше, сякаш всеки миг ще се сгромоляса, но въпреки това някак си успяваше да е пред преследвачите. Воините се смееха и крещяха докато тичаха, от време на време стреляха във въздуха да се позабавляват като гледат как кучето се гърчи, подскача и вие жално. Морс не се смееше. Кучето изглеждаше съвсем безобидно, но той не се доверяваше на нищо в този изоставен от Бога град. Освен това ставаше въпрос за дълг, а не за забавление. Смехът бе фриволност и го разсейваше.

Кучето се втурна по една тясна уличка, а Воините хукнаха след него с крясъци и смях. Ала щом влезе в алеята, от него вече нямаше и

следа. Войниците спряха рязко и се огледаха. Уличката бе без изход и нямаше никакви разклонения. Нямаше къде да изчезне кучето. Морс внезапно усети как ледена ръка го сграбчва за сърцето и се обърна към майора.

— Измъкнете ни оттук, веднага. Това е капан.

— Спокойно, Франк. Ще открием къде се крие. Не може просто така да изчезне в края на краищата. Вероятно има някоя тайна врата тук някъде и тя ще ни отведе до всички тях. Няма защо да се тревожиш. В крайна сметка става въпрос за някакво си куче.

— Не — обади се спокоен, тих глас в тъмното. — Не някакво си. *Анимационно.*

То излезе отново на светло, а Воините се разшаваха неспокойно. Кучето стоеше изправено, а погледът му бе леден и недвусмислен. Вече не изглеждаше старо и безобидно. Усмихна се широко, устата му се разтегли неестествено и разкри големи, яки зъби.

— Не съм реален — каза кучето. — И макар че живея в реалния свят, все още притежавам някои характеристики от анимационния, в който съм се родил. Например мога да ставам по-голям...

Кучето се изстреля на двајсет фута височина, наду се като балон, а Воините отстъпиха назад и насочиха оръжие.

— Или по-малък...

Сви се до размера на мишка и заприпка между краката им. Те крещяха, опитваха се да го стъпчат, но кучето им се изплъзваше леко. Прие нормалния си размер и се озова на мястото си, озъбено в гадна усмивка пред изнервените войници. Сега зъбите му бяха заострени, а от лапите му се подаваха зловещи нокти.

— И в случай, че това не е достатъчно, довел съм някои приятели с мен.

Сенките наоколо се размърдаха, виждаха се зъби, появиха се очи, на светло на алеята наизлязоха чудовища. Те се уголемяваха и смаляваха, променяха формата си с ужасяваща, плавна лекота. Имаха зъби и нокти и огромни, невероятни мускули. В анимационно филмче можеше да изглеждат забавни, но в реалния свят бяха ужасни и страховити, като всеки кошмар, който някое дете е имало някога. Един воин внезапно изпадна в паника. Опря пушка на рамо, откри огън и в миг всички останали започнаха да стрелят. На алеята замириса на пушек, ехтяха залпове. Накрая един след друг всички спряха и свалиха

оръжието. Димът се разнесе, а анимационните герои все така си стояха там, ужасни и невероятни в своите ярки цветове от филмите. Бяха надупчени от куршуми, а раните заздравяваха за секунди пред очите на Воините. Чудовищните форми тичаха и се променяха с ужасяваща лекота и един войник се разциври. Чудовищата се смееха. Не изглеждаха изобщо забавни. — Кучето бе все така озъбено в усмивка.

— Не можете да ни нараните. Ние сме анимационни герои, а в анимацията всичко е възможно. Абсолютно всичко.

Надуха се като балони, изпълниха алеята и се нахвърлиха върху Воините със зъби и нокти. Наоколо се изпълни с викове, с ужасяващ смях и с приглушения звук на разкъсана плът. Анимационните герои разкъсваха войниците, играеха си с парчетата плът и не спираха да се смеят.

Франк Морс се обърна и хукна в мига, в който чудовищата се размърдаха, избяга от алеята и търчеше да спасява живота си, когато чу първите викове. Патрондашите с муниции го удряха болезнено по голите гърди докато тичаше, бе забравил за пушката в ръцете си. Забрави съвсем за своите приятели и събрата, за дълга и вратата си и бягаше с всички сили, задъхваше се и очакваше във всеки миг нещо ужасяващо да го сграбчи изотзад, но нищо не се случи. Стигна почти до края на улицата и тогава внезапно спря, когато една самотна фигура излезе на светло и се изправи срещу него.

В един миг Морс просто стоеше там, сърцето му блъскаше лудо в гърдите, дробовете му се напрягаха, после нервно вдигна пушката и я насочи към новодошлия, застанал само на няколко ярда от него. Ала не стреля. Разпозна фигурата. Седем фута висока, загърната в дълъг шлифер, с огромна, солидна козя глава, в едната си ръка държеше небрежно пистолет. Известно време двамата стояха и се гледаха един друг.

— Ти си мъртъв — обади се накрая Морс. — Аз те прострелях.

— Само ме рани — възрази Сий Гоут. — Не си толкова добър стрелец, колкото си мислиш. Но се радвам, че ме помниш. Аз те помня.

— Демон — отрони Морс. — Изчадие.

— Много добре, казва го някой, който току-що побягна и изостави приятелите си да умрат. Много добре казано от човек, който стоеше и гледаше как приятелите му избиват невинни и опожаряват домовете им. Но това няма значение сега. Сега сме само ти и аз. Имаш

оръжие, аз също. За разлика от последния път. Може да ме застреляш, или пък аз теб. От такова разстояние нито един от двамата ни няма да пропусне. Предполагам, че трябва да си зададеш въпроса — чувстваш ли се късметлия, боклук такъв.

Морс се обърна и хукна. Ще избяга, а после ще се върне и ще убие звяра. Ще избие всички. Усети как земята се разтресе под краката му, в мразовития въздух замириса на барут. Отвори уста да изкрещи, а Сий Гоут го простреля отзад в тила.

Воините на Кръста повлякоха намерените от тях седмина градски съветници из руините на онова, което някога бе техният град. Разрушени сгради горяха навсякъде, пламъци се издигаха в среднощното небе от почернелите им скелети. Камъни и счупени стъкла бяха осеяли опустялата улица, а мъртвите и умиращите лежах навсякъде. Воините ги отминаха. Те празнуваха. Пиеха алкохол, плякосан от изоставените магазини. Смееха се, пееха и сритваха съветниците, за да ги накарат да вървят по-бързо или просто за забавление. Седмината вървяха с наведени глави и не казваха нищо. Всички бяха покрити с кръв и синини от жестокия побой и вече знаеха, че е по-добре да не протестират и да не се оплакват. Трима от тях вече бяха мъртви, разстреляни хладнокръвно, за да убедят останалите, че е по-добре да правят, каквото им се казва.

Ръцете им бяха закопчани с белезници отзад на гърба и всички имаха примки на врата, на другия край воин държеше въжето и така ги караха да вървят. Влачеха се напред със сведени от умора глави и гледаха внимателно в земята пред себе си, за да не се препънат и паднат. Ако паднеха, Воините просто ги влачеха, докато успеят да се изправят на крака. На войниците това им се струваше страхотно забавно. Съветниците се бяха отказали от всяка мисъл за бягство или спасение. Не бе останал дори един жив човек да види техния позор. Онези жители на града, които бяха оцелели след постоянния обстрел и изстъпленията на жадните за кръв завоеватели, или лежах безпомощни по земята, или бяха побягнали да спасяват живота си. Сякаш имаше още накъде да бягат в Шадоус Фол. Воините пееха пиянски песни и химни на възхвала и влачеха съветниците през пламтящите руини на Ада.

Накрая стигнаха до старата сграда от времето на крал Джордж, която бе официалното място за срещи на Градския съвет. Тя бе обстрелвана, както всички останали, но приземният етаж все още бе незасегнат. Войниците въведоха съветниците вътре, пришпорвайки ги с удари и ритници, и накрая ги заставиха да седнат на една маса в онова, което някога бе тяхната главна зала за срещи. Сега приличаше на съвсем друг свят. Съветниците не бяха изненадани, че Воините знаят толкова много за тях, войниците вече се бяха похвалили с шпионите, внедрени в града. Лейтенантът, който командваше групата, издърпа един стол, избърса праха и седна срещу тях. Беше млад, едва попреминал двайсетте, с оплешивяващо теме и неизменна усмивка на човек, без никакво чувство за хумор. Пушеше тънка черна пура и не си правеше труда да я вади от устата си, когато говореше. Съветниците слушаха внимателно всичко, което казваше. Ако пропуснеха нещо и се наложеше лейтенантът да повтаря, очакваше ги бой.

— Е, ето ни всички тук — каза той. — Не е ли уютно? Стойте изправени, всички. Не понасям изгърбени. Да се залавяме за работа. От петнайсетте членове на Градския съвет на Шадоус Фол трима са мъртви, петима липсват, предполага се, че са мъртви. Така че, що се отнася до градската управа в тази клоака, то това сте вие. А вие сте мои телом и духом. По план трябваше да приемем от вас капитулацията на града, но смятам, че по тази точка всичко е ясно. Няма истинска съпротива вече никъде, а ако все пак има, то тя е смазвана в момента, докато говорим. Което всъщност ни оставя само с една точка за обсъждане. Можете ли да отгатнете каква е тя, джентълмени?

— Времето — смотолеви един от съветниците.

— Отгатна от първия път. Самият старец. Надявахме се да стигнем до него през Саркофага в парка, но явно нашите хора срещат трудности там. Така че вие, джентълмени, ще се свържете с Времето и ще го убедите да ни предаде Галериите от мраз и кости. На основание, че ако не го стори, ще избием всички ви, един по един, а после ще започнем да екзекутираме групи от жители, подбрани на случаен принцип, докато накрая се съгласи.

— Не е толкова просто — възрази съветникът и лейтенантът го цапардоса небрежно през лицето с опакото на ръката си.

Ударът бе неочаквано силен и съветникът се олюля в стола си. От едната му ноздра потече кръв.

— Ще отговаряш, ако те питат — добави лейтенантът. — Ако ми е нужен съветът ти, колкото и невероятно да изглежда това, аз ще те попитам. Как се казваш, съветнико?

— Марли. Патрик Марли. Мога ли да говоря?

— Зависи. Ако не ми хареса това, което имаш да казваш, може да ти се ядосам. А ние не искаме това, нали?

— Не можем просто да вдигнем някой телефон и да разговаряме с Времето — заобяснява упорито Марли. — Всички имаме пръстен, който Времето ни даде. Произнасяме името му пред пръстена и ако той пожелае, ще разговаря с нас. Ако не иска, просто няма да го направи, което обикновено означава, че трябва да изпратим пратеници в Галериите да разберат защо.

— Добре — каза лейтенантът. — Обадете се. И заради вас самите — по-добре е да се обади.

Даде знак на един от войниците си, който извади връзка ключове и отключи белезниците на Марли. Той избърса кръвта от устата си, започна да разтрива китките си, но спря, когато войникът опря пистолет в главата му. Доближи солиден златен пръстен с герб до устата си и заговори ясно.

— Време, обажда се съветник Марли. Моля те, свържи се с нас. Казано ми бе, че моят живот, както и този на много хора, е заложен на карта, ако не се обадиш.

Последва неловка, дълга пауза, после внезапно по-скоро се усети, отколкото чу, глух удар, сякаш някой бе ударил безмълвен гонг. И Времето се появи сред тях. Застана до прозореца, с гръб към пожарите и разрушенията, но гневът, изписан на лицето му, даваше да се разбере, че е наясно с това, какво става. Приличаше на хибрид между жив човек и някой от собствените си метални работи, на киборг, на човек машина. От мъртвешки бялата му плът стърчаха кабели и механизми, а половината от лицето му бе боядисана керамична маска. Марли не бе го виждал да изглежда по този начин никога преди, но държеше устата си затворена. Вероятно Времето показваше на Воините онова, което те съзнателно или подсъзнателно очакваха да видят.

— Не си правете труда да ме заплашвате с вашите оръжия — заяви твърдо Времето. — Аз не съм тук, това е образ, който съм създал във вашите умове. Спокойно, Марли. Идва помощ. Щях да дойда по-скоро, но бях доста зает. Не са ми останали много помощници, те са някъде другаде.

— Обади ти се, защото аз му наредих — каза лейтенантът. — Би направил всичко за мен. Ако си знае интереса. Имам да ти отправя едно предложение...

— Знам — отвърна Времето. — Слушах. Отговорът е „не“. Градът е по-важен, отколкото неговите жители и съветници. Във всеки случай няма да имате време да избиее още мнозина. Градът се събужда, неведоми за вас сили се надигат срещу жалката ви армия. Наистина ли смятахте, че може да завладеете Шадоус Фол със силата на оръжието? Глупаци. В света съществуват сили, на които не можете да се противопоставите, нито да им заповядвате. Скоро ще разберете това. Засега вашите магьосници свещеници са още силни и ми пречат да се намеся директно, но и това ще се промени. Чуйте ме, лейтенанте, още не е твърде късно да спрете това безумие. Съберете хората си и напуснете града. Няма да намерите това, което търсите, нито тук, нито в моите галерии.

— Добър опит — отбеляза лейтенантът. — Но щом не е тук, защо така отчаяно се опитвате да ни държите далеч? Екзекуциите ще започнат сега с Марли, а после по един съветник на всеки пет минути. След това ще довлечем и други тук и ще станем изобретателни. Чувствай се поканен да наблюдаваш.

— Мисля, че ще откриете, че има други, по-належащи въпроси, за които да се безпокоите — каза Времето. — Защо не погледнете през прозореца?

Той изчезна, в един миг бе тук, а после го нямаше, а Воините се спогледаха неуверено. Гласът на Времето отекна във въздуха, леден и спокоен, зловещ и всяващ смут.

— Развързал съм моята хрътка, лейтенанте, и скоро ще го чуете как жадно вие за вашата кръв.

Лейтенантът се изкикоти тихо и поклати глава с престорено възхищение.

— Перчиш се до самия край. Ще го накарам да коленичи и да моли за милост, след като го измъкнем от дупката му.

Той махна небрежно към един войник, който охраняваше Марли.
— Изведете го навън и го обесете на най-близкия уличен стълб.

После млъкна, обърна се бързо да погледне през прозореца, тъй като навън внезапно се чува викове и изстрели, последвани от ужасени, агонизиращи писъци.

— Пазете съветниците! — изръмжа лейтенантът на хората си. — Ако създават проблеми, застреляйте ги.

Погледна отново през прозореца и ако не беше с гръб към своите, хората му щяха да видят как и последната капчица кръв изчезва от лицето му. Навън, на улицата, Воините умираха един след друг.

Те стреляха като обезумели, често улучваха някой от своите, но убиецът напредваше необезпокояван сред тях, избиваше всеки, когото докопаше. Ръцете му бяха като бръснач и ужасно силни. Погледна към прозореца с ухилената си подобна на ряпа глава и подигравателно отдаде чест на лейтенанта. Джак Феч бе дошъл в града.

Той остави кървава диря сред изплашените войници, разкъсваше със свръхестествената си сила хората буквално крайник по крайник. От всички страни към него летяха куршуми, забиваха се в него, облачета дим изригваха от дрипавите му дрехи, но тъй като не бе жив и никога не бе бил, Феч не пострада от нито един от тях. Нямаше кръв, която да пролее, нито кости за чупене, а пораженията по неживите компоненти на тялото му изчезваха за секунди, сякаш от въздуха взимаха нов материал. Ръцете му в ръкавици щракваха като менгеме, а тънката му фигура се движеше със смъртоносна грация и шеметна бързина и бе почти невъзможно да го проследиш.

От една странична улица изскочи танк и насочи дулото си към Джак. Той се обърна с лице към него, а оръдието гръмна. Джак Феч избегна с лекота снаряда, втурна се напред и сграбчи дясната гъсенична верига с две ръце. Отне му миг да повдигне танка и да го преобърне на една страна, повдигайки тонове стомана, сякаш бяха перце. Командирът на танка изпъзля от люка и размаха като обезумял автомата си. Джак сграбчи с две ръце главата му и я обърна на сто и осемдесет градуса. Звукът от счупения врат бе твърде тих сред общия грохот.

Някакъв войник метна граната към плашилото. Джак я улови и я хвърли обратно. Беше достатъчно близо, за да усети удара от взрива,

но продължи да стои, без да помръдва, неуязвим за експлозията, която унищожи всичко наоколо. От тъмното се показа с рев хеликоптер, лаещите картечници издълбаха ями в улицата. Мина два пъти над плашилото, обсипа го с истински град от куршуми, а той продължи да стои там и издържа. Хеликоптерът зави, за да мине трети път над него. Джак изтръгна от земята стълба на една улична лампа и го метна като копие. То се заби в предното стъкло на хеликоптера и прикова pilota на мястото му като някоя буболечка от хербарий. Машината се завъртя, загубила контрол, и се разби в една горяща сграда. От експлозията горивото пламна и се разлетя надалеч. Като живи факли войниците бягаха и пицяха в нощта.

Джак Феч стоеше достатъчно далеч, за да не бъде засегнат, и това породила плаха надежда у един от Воините. Той се приближи до него с огнехвъргачка, а Джак тръгна да го посрещне с нетрепваща усмивка. Войникът откри огън веднага, щом приближи, и огънят заля плашилото. Джак бе обхванат от ярък, колеблив пламък, но не се подпали. Продължи да крачи напред, неудържим, непоколебим, непреодолима сила, а воинът захвърли огнехвъргачката и побягна пицейки. Джак Феч спря и се огледа. Войниците бяха избягали. Надолу по улицата бяха останали само неподвижни тела и горящите останки на разбития хеликоптер.

Плашилото се обърна и се отправи решително към сградата, в която се провеждаха заседанията на Градския съвет, а след него оставаха огнени следи. Бе обхванато от огнени езици, като жива мантия. Лейтенантът отвори прозореца и откри огън, но Джак не трепна от куршумите. Офицерът заповяда на войниците си да стрелят, двама от тях застанаха до него с автоматичните си пушки и също откриха огън. Джак Феч напредваше под градушката от куршуми като човек, който пори с гърди не особено висок прилив. Дори и сред пламъците Воините виждаха как главата-ряпа не престава да се усмихва.

Джак се качи по стълбите, отвори входната врата и тръгна по коридора към залата за заседания. Пред него наизлязоха Воини, които стреляха като обезумели и отстъпваха, докато той напредваше към тях — без да бърза. И тогава наоколо се възцари тишина, войниците един по един привършиха мунициите или пък оръжията им прегряха и за няколко кратки мига единственият звук в коридора бе тихото прашене

на огнените езици, обхванали тялото на плашилото и отсеченото стържене на клоните крака по пода. Воините отстъпиха и влязоха в залата за заседания, а Джак Феч ги последва. Лейтенантът сграбчи Марли, дръпна го към себе си и опря дулото в главата му.

— Имам още патрони. Махай се оттук, демоне. Вън или ще го убия.

Джак кимна веднъж със своята ряпа и изчезна. В един миг бе там, застанал на вратата, обвит от лумнали пламъци, после там нямаше никого, а в стаята цареше тишина. Лейтенантът зяпна от учудване, застинал на място за миг, а Джак Феч се появи зад него. Офицерът имаше време само да усети внезапния порив на горещина и тогава плашилото го сграбчи в огнена прегръдка. Лейтенантът изпищя за помощ, а хората му хукнаха и се поваляха един друг в устрема си да избягат от стаята. Плашилото притисна офицера до себе си и гръбнакът и вратът му изпукаха глухо, прекършени. Джак охлаби хватката си, остави мъртвеца да падне и се зае спокойно да потушава пламъците по тялото си с ръце. Съветниците се спогледаха и бавно проумяха, че отново са свободни. Марли се наведе и вдигна оръжието на лейтенанта. Джак Феч го поздрави кратко и изчезна, а след него остана само миризмата на изгорели дрипи. Марли погледна останалите съветници.

— Не знаех, че е способен на това. А вие наясно ли бяхте?

Тайнственият отмъстител, Лестър Голд, се облегна на един уличен стълб и се опита да си поеме дъх. Чувстваше се стар. Не, по-зле от това — стар, уморен и безполезен. Отдръпна се от стълба и избърса уста с опакото на ръката си. Трябваше да продължи. Ако стои тук, може да го застрелят. Със заредено оръжие в ръка поведе хората си надолу по опустялата улица, оглеждайки се зорко да забележи някакво движение. Почти бяха стигнали пак до предградията. Засега бяха в безопасност. Копелетата можеха да са цяла армия, но Шадоус Фол бе достатъчно голям и не можеха да бъдат навсякъде едновременно. Бяха минали оттук обаче. Някои от къщите бяха разрушени от снаряди, а две — опожарени от огъня. Във въздуха още миришеше на пушек. Налице бе някаква хаотичност, почти нехайство в погрома, сякаш нашествениците го бяха причинили просто мимоходом, по пътя си към

някое по-важно място. Но за момента улиците бяха пусти и всичко бе притихнало. Голд бе благодарен за това. Имаше нужда някъде да си почине и да си поеме дъх. Нещо повече, имаше нужда да усети, че все още има някое безопасно място в Шадоус Фол. Без това не можеше да продължи нататък.

Когато за пръв път чу новината за нашествието, бе тръгнал да се сражава в стария си костюм, без да знае всъщност какво да очаква, но въпреки това бе напълно уверен, че може да стори нещо, за да помогне за спасяването на града. Беше зърнал образа си във витрината на някакъв магазин и кимна въодушевено на отражението си. Изглеждаше елегантен и прекрасен в бляскавия си черен екип с ярки червени и сини нюанси, а наметалото му се развяваше и плющеше величествено като вървеше. Лицето му бе все така старческо, но се чувстваше млад, силен и уверен. Завари войниците да вилнеят из тесните улички в старата част на града, да стрелят по всичко живо, което мърдаше, и да опожаряват сгради безразборно. Чуваха се крясъци и писъци, лумваха гъсти черни облаци дим, докато завоевателите отблъскваха всякаква съпротива с почти неочаквана лекота. Те даже не забелязваха Тайнствения отмъстител. Той беше сам, а те — цяла армия и дори човек на действието като него не можеше да си позволи да се изправи срещу танковете и минохвъргачките.

Беше стрелял няколко пъти, но бе принуден да бяга, за да спасява живота си. Скоро се озова сред тълпа от бегълци, които търчаха насам-натам, подгонени като стадо от войниците. Накрая успя да се откъсне от обзетите от паника хора и се присъедини към група костюмирани приключенски герои и супергерои. Също като него и те бяха наизвадили костюми и униформи от старите дрешници и ги обличаха за пръв път от години, твърдо убедени, че градът се нуждае от тях. Също като него бяха тръгнали да пресрещнат нашествениците и установиха, че ярките им униформи ги превръщат в лесна мишена за войниците с модерните оръжия. И всички след това разказваха за герои, потънали в кръв и умиращи по улиците или обстрелвани от въздуха.

Хийтстроук^[12] попадна под кръстосан огън. Двамата близнаци Дабъл Дейнджър бяха погребани под развалините на една срутена сграда, докато се опитваха да спасяват наемателите. Светкавица падна в бой, докато се сражаваше с дузина войници наведнъж. Ритаха го до

смърт. Някой взе окървавения му рефлектор за сувенир. А г-жа Съдба се опита да се хване за картечницата на един хеликоптер с голи ръце. Гръмнаха я с насочен въздушен снаряд, който я следваше — накъдето и да летеше.

Трябваше да се досетят. Истински могъщите герои никога не идваха в Шадоус Фол. Тях все още ги печатаха в комиксите в света навън. Хората все още вярваха в тях. Само тези втора ръка, по-незначителните герои, отиваха в Шадоус Фол. Все още бяха храбри, верни и величествени и отиваха без да се оплакват към своята смърт. Приличаха на множество яркоцветни майски бръмбари.

Не всички умряха. Някои имаха достатъчно разум да избягат. Оцелелите се намериха един друг и се събраха на малки групички за утеха и подкрепа. Супергероите се съюзиха със суперзлодеите, старите вражди бяха забравени. Много от предишните врагове се бяха помирили още с пристигането си в Шадоус Фол. За тях войната бе свършила и обикновено не им бе необходимо много време да открият, че имат повече общи неща един с друг, отколкото с „гражданите“.

Оцелелите герои се приспособиха и поведоха партизанска война против нашествениците, нападаха от сенките и изчезваха, преди да успеят да ги хванат. Постигаха известен успех, но само дотолкова, че да забавят неумолимото настъпление на войниците. Герои без никакви специални способности работеха на малки групи по фланговете на съпротивата, спасяваха невинните, където можеха, и ги водеха на безопасно място. Поне дотолкова безопасно, колкото можеше да е в един окупиран град.

Голд спря отново, огледа се и се послуша внимателно. Някъде, немного далеч, гореше пожар, иначе нито се виждаха, нито се чуваха войници. Армията или беше отминала това място, защото не си струваше да бъде окупирано, или се бяха дотолкова разпръснали, че не можеха да охраняват всички улици. И в двата случая трябваше да има патрули и по-добре да накара хората си да се размърдат, докато не се е появил някой да ги хване на открито. Дишаше тежко и се опитваше да прогони умората от тялото си. Беше в отлична форма за мъж на своята възраст, но докато гледаше колко много жители измират, а той стои безпомощен, до голяма степен се обезвери. Сега се усещаше на толкова години, на колкото бе. Ала не можеше да допусне този факт да го спре. Не и още докато хората разчитаха на него.

Погледна към своите и видя, че те също го гледат с малкото останала им надежда. Двайсет и трима мъже и жени, единствените оцелели от няколко сгради, набелязани от войниците за унищожение. Бяха изгубили всичко, което някога са притежавали или им е било скъпо, и сега разчитаха на него и на тримата други герои като него да спасят положението в последния възможен момент и да ги заведат на сигурно място. Точно както това винаги ставаше в историите. Голд бе наясно, но не им казваше нищо, за да не ги обезвери. Щеше да е жестоко.

Погледна към другите герои и се усмихна леко. Не бяха другарите, които би избрал, но се налагаше, когато дяволът вилнее. Кървавочервен нокът някога беше злодей от Ориента — по времето, когато такива неща бяха модерни. Сега трябва да бе почти стогодишен и изглеждаше по-стар от Господ, но все още можеше да изстреля отровна стреличка и да се мери с най-добрите. Зверствата на войниците не го бяха засегнали, но повсеместният погром бе породил в него гняв, какъвто не бе изпитвал от десетки години. Бе облякъл официалните си доспехи, зарязал бе ресторанта си, въоръжен единствено със стария си фабричен пистолет за изстрелване на стрелички, и бе тръгнал сам да спре нашествениците.

После пък г-жа Разплата. Тя бе имала кратка кариера в края на седемдесетте години, когато на практика пробвали почти всичко, но не бе добила популярност. Тя бе всъщност травестит — мъж, който се преобличаше като жена и се бореше с престъпници. Малцина знаеха това, но на място като Шадоус Фол тайните не можеха да се пазят дълго. Тя бе добър и смел борец в ръкопашен бой, но не и срещу танкове и автоматично оръжие.

Единственият, който изглеждаше в стихията си, бе капитан Нам — патриот, супергерой, създаден, за да придаде по-позитивна страна на войната във Виетнам. Изобщо не стана популярен и бе пълен провал в продажбите. Справяше се добре с нашествието — за него бе като завръщане у дома. В момента се цупеше, защото Голд го бе ударил, задето каза, че обича миризмата на напалм вечер.

Голд се огледа нагоре и надолу по улицата. Време бе да се размърдат, докато още бе тихо. Не за пръв път се запита от кого точно се крие. Знаеше, че става въпрос за Воините, но не бе разбрал нещо повече след обяснението на отец Калахан. Нашествениците изглежда

не се числяха към никоя раса или страна. Нямаха знамена, нито конкретна униформа. Просто войници с оръжие. Не бяха се опитали да обяснят кои са, нито пък какво искаха. Ей така нахлуха, окупираха града и застрелваха всеки, който се окажеше на пътя им. Понякога обесваха хората по уличните стълбове и ги оставяха да се люшкат там като предупреждение за останалите. Но които или каквото и да бяха, си бяха професионални войници и засега в Шадоус Фол не бяха успели да открият нещо, което би могло да ги спре.

На съседната улица някой изпищя. Голд бързо даде знак на хората си да се покрият, промъкна се тихо напред и надникна зад ъгъла. Двама войници бяха завардили тийнейджърка до един вход и се смееха, като я дърпаха за дрехите. Тя плачеше и ги умоляваше, а на тях това им се струваше страшно забавно. Голд за миг си помисли, че трябва да игнорира ситуацията и да отведе хората си другаде. Бе поел отговорността да ги брани, не можеше да се изявява като герой за пореден път. Ала не можеше да обърне гръб на зов за помощ. Той защитаваше невинните и наказваше виновните. Точно такъв беше. Бе Човекът на действието, Тайнственият отмъстител и това би следвало да означава нещо. Можеше да ги премахне, да спаси момичето.

Освен това копелетата бяха само двама. Можеше да се с прави с тях, да спаси момичето и да изчезне — преди някой да е забелязал, че е бил там. Зави зад ъгъла, придвижи се тихо по улицата и в миг се озова до войниците. Не можеше да използва оръжие — твърде много шум би вдигнал. Един от двамата чу нещо и понечи да се обърне. Голд го удари с всичка сила точно над ухото. Главата на войника се извъртя и той изгуби съзнание, преди да падне на земята. Няма нищо по-добро за успеха от бокса под ръкавиците. Другият войник посегна да използва пистолета си, а Голд го изби с ритник от ръцете му. Олюля се неволно и се опита да възвърне равновесието си, не беше гъвкав като някога. Войникът опита каратистки ритник и Голд инстинктивно го блокира. Хубаво бе да установи, че все още има някогашните рефлексии.

Сборичка се с войника и хладнокръвно се зае да го размаже. Ръцете му бяха здрави и уверени, имаше дълги години тренировки и опит, с които другият не можеше и да се надява да се мери. Не бе способен и да изпитва гнева на Голд — ледената му ярост. Във въздуха се разхвърча кръв и съвсем не бе тази на Лестър. Беше му приятно, че най-накрая бе пипнал в ръцете си един от безликите врагове, които

бяха дошли да унищожат неговия град, и спря едва когато усети, че се наслаждава прекалено. Пусна изпадналия в безсъзнание войник да се стовари на паважа и се приближи да успокои хлипащото момиче. Тя се вкопчи в него като дете, успокоено при вида на костюма му. Децата имаха доверие в героите.

Чу войниците да идват още преди да ги види и блъсна момичето да му даде старт надолу по улицата към хората му. То не искаше да го остави и той трябваше да я отблъсне отново, по-силно. После и тя чу приближаващия се джип, обърна се и хукна. Голд остана на място. Не можеше да се надява да надбяга джипа, но трябваше да може да го задържи достатъчно, за да успее момичето да стигне до хората му и да се спаси. Щяха да я отведат на безопасно място. Извади пистолета от кобура на кръста си. Бе старомоден, не толкова мощен, като някои съвременни автоматични оръжия, но бяха заедно от много години и бе късно да го подменя. Беше точен и надежден, а това бе единственото, което искаше от едно оръжие.

Джипът се появи с рев иззад ъгъла, с висока скорост, практически на две колела. Един от войниците видя Голд, посочи към него и изкрещя нещо. Не прозвуча приятелски. Лестър се прицели внимателно, гръмна и мъжът изхвърча от задната седалка на джипа. Спирачките изскърцаха, машината спря, изви на една страна и блокира улицата. Голд се прицели отново и простреля шофьора на място. Другите двама войници се измъкнаха и залегнаха зад джипа, извадиха оръжието си. Голд се махна бързо от улицата и се скри в един вход. Не беше зле. Бяха само двама. Можеше да се погрижи за тях и да настигне хората си по-късно.

Тогава на улицата иззад ъгъла се появи с рев друг джип, а зад него тичаха още войници. Някой от двамата трябва да се бе обадил за подкрепление. Голд успя да преброи четиринайсет души, преди огнен залп да го принуди да се притисне към вратата. Шансовете му не бяха добри, но се бе случвало да е и по-зле. Набързо прерови джобовете си. Една граната, димка с отдавна изтекъл срок на годност и шепа патрони. Бе използвал всичките си други трикове и мунции, за да стигне дотук. Засипаха го с още куршуми, някои от тях рикошираха от доспехите му. Той изпсува цветисто. Куршумите не можеха да проникнат под бронята, но адски го болеше. На следващия ден щеше да е целият в синини.

Единият от джиповете се запромъква надолу по улицата, осигурявайки прикритие на войниците зад него. Голд излезе напред, за да простреля една от гумите. Не можеше да допусне да минат край него. Хората му се нуждаеха от време, за да се измъкнат. Навсякъде наоколо трещяха куршуми и хвърчеше мазилка. Във всеки миг можеше да стреля в ключалката, да се скрие в къщата, но за това имаше време по-късно, когато нещата станеха отчаяни. И сега не бяха добри, но владееше положението. Усмихна се тържествуващо. Доста странно, но се почувства по-млад и бдителен от доста време насам. Да се сражаваш сам при неравностойни шансове, за да защитиш невинни хора — в това бе същността на понятието „герой“.

Показа се откъм вратата, стреля набързо два пъти, шумгна се обратно и се смееше до захлас, докато слушаше как войниците крещят, псуват и търсят прикритие. Щеше да си поиграе още мъничко с тях, докато спечели достатъчно време за хората си, а после, по обичайния начин, в последната минута, щеше да се измъкне, предизвиквайки смъртта. Отново се чувстваше млад. Той бе Тайнственият отмъстител, Човекът на действието и щеше да покаже на тези хора какво значи това.

Изобщо не забеляза войника със снайпера на прозореца на втория етаж на къщата отсреща. Не видя как той доближи окото си до оптическия мерник, как се прицели внимателно и дръпна спусъка. Куршумът уцели Голд право в лявото око и разби главата му в затворената врата зад него. Лестър се сгромоляса безжизнен на земята, като остави огромно петно от кръв и мозък по вратата.

Войниците се изредиха да сритат тялото и после тръгнаха по улицата след онези, които се бяха измъкнали.

Двамата офицери Воини огледаха кабинета на доктор Мирин със същото презрение, което демонстрираха и към него. Да се занимаваш с предатели си беше мръсна работа, това личеше в погледа им — и то не такава, с която се бяха заели доброволно. Бяха дошли да се срещнат с доктор Мирин, защото така им бе наредено, но това не значеше, че им харесва. Докторът бе подчертано учтив, предложи на офицерите стол и бренди, но те отказаха и двете.

Полковникът изглеждаше в средата на петдесетте, със сбръчкано лице, тъмносива коса, постригана брутално късо. Силно навъсен, с тънки устни. Мирин познаваше този тип хора. Те имаха подчертано пристрастие към студените душеве и здравословните упражнения. Бяха горди, че никога не губят самообладание и пиеха тайно литри мляко, за да облекчи болезнките си. Бяха добре осведомени относно инфарктите.

Адютантът на полковника бе млад и безличен — ревностно се стараяше да изглежда добре в очите на своя началник. В началото на двайсетте си години, безупречно облечен, без чувство за хумор. И двамата гледаха Мирин, сякаш току-що го бяха хванали да граби пари от кутията за бедни в местната църква.

— Разполагаме с много малко време, докторе — заяви безцеремонно полковникът. — Да пристъпваме към целта на това посещение. Информацията, която ни дадохте относно отбранителните укрепления на града, се оказа полезна, но се нуждаем от още. Изправяме се срещу нарастваща и неочаквана опозиция, а градът... не е съвсем каквото очаквахме.

— Шадоус Фол рядко отговаря на очакванията — отвърна спокойно Мирин. — Той е специално място, твърде уникално. В този град може да намерите каквото ви е нужно. Не непременно онова, което искате, а нужното. Възмездие, изкупление, отдавна изгубени приятели или втори шанс. Играчка, загубена в детството, или разплата. Може да си отмъстите на онзи, който ви е сторил зло. Можете да намерите всичко тук, абсолютно всичко. Ала трябва да сте внимателен. Възможно е да не знаете какво ви е нужно, докато не си го получите.

— Има ли някакъв шанс в този проклет град да получиш конкретен отговор? — прекъсна го грубо полковникът. — Когато задам някой обикновен въпрос, очаквам и прост отговор, не безкрайни брътвежи, пълни с отваян мистицизъм. Очаквах повече от вас, докторе. Предполагаше се, че сте човек на науката. Разкажете ми сега за отбранителните укрепления на града. На какво още можем да очакваме да се натъкнем, като навлизаме по-навътре в него? Колко е голям този град? Кой отговаря за отбраната и контрастъплението?

— Три прости въпроса, три прости отговора. Първо: очаквайте неочакваното. Второ: градът е толкова голям, колкото е нужно. И

трето: тук няма командващ, освен може би понякога Времето. За повече ще трябва да си платите. Ще обсъдим ли моите условия?

— Знаете, че мога да ви принудя да сте сговорчив — обади се адютантът.

Мирин му се усмихна.

— Съмнявам се.

В гласа на доктора и в погледа му имаше нещо, което накара войника да се въздържа от отговор. Погледна към полковника за подкрепа и увереност, но той също не намираше думи. Мирин се облегна назад в стола си до огъня и погледна спокойно воините. Мислеха си, че ако останат прави, а той — седнал, ще имат психологическо превъзходство, но не се оказа така и всички бяха наясно с това. Сценката не напомняше за военни по време на разпит, а по-скоро за две провинили се момчета, привикани при директора. Мирин игнорира адютанта и впи поглед в полковника.

— Вече мина почти година, откакто се натъкнах на един от вашите шпиони тук, в Шадоус Фол. Загина в автомобилна катастрофа и не можах да открият нищо, по което да го идентифицират. Затова го донесоха при мен, възкресих духа му и му зададох някои въпроси. Представете си изненадата ми от отговорите, които получих. Оказа се случаен инцидент и за двама ни. Дори и така изпитвах... трудности в разследването си и във вас открих шанс за така нужното допълнително финансиране и средство да се защитя от враговете, които си бях създал. Затова се свързах с вашите хора и сключих сделка. Трябваше да ви дам необходимата ви информация как да намерите Шадоус Фол и как да проникнете в него, а вие трябваше да ми осигурите онова, което ми е нужно. Изпълних моята част от сделката, очаквам и вие да сторите същото.

— Най-напред трябва да освободите духа на Воина, когото сте възкресили — каза полковникът.

— Него ли? Отдавна го няма. Нужна е много сила да задържите нечий дух в тази реалност. Пуснах го да си върви веднага, щом узнах всичко, което ми бе нужно.

— Тогава не виждам причина да оставаме повече тук.

Полковникът се усмихна язвително.

— Вече не се нуждаем от вас, докторе. Можем сами да се справим с трудностите с малко усилие и усърдие. А щом духът на

нашия човек е в безопасност, вече нямате власт над нас. Бяха ви обещани пари, но ще се наложи да почакате. Ще получите вашите тридесет сребърника, когато спасим този град, не и преди това. Що се касае до настояването ви да получите протекции, в битката ни е нужен всеки, до последния човек. Не можем да си позволим да ви осигурим човек и известно време няма да го правим. Предлагам да си уредите нещо друго.

— Парите са без значение — отбеляза спокойно Мирин, — но с всеки изминал час враговете ми са все по-близо. Трябва да получа закрила сега или ще стане късно. Вие сте офицер, тези неща могат да се уредят. Може вие да задържите парите, които ми дължаха на мен. Не е необходимо някой да научава за това.

— Подкуп ли ни предлагате? — обади се адютантът.

Мирин не го погледна.

— Не на теб, момче. Ти нямаш нищо, от което да се нуждаеш. Но полковникът прилича на човек, който разбира реалността в този свят.

— Ако имах време — отвърна спокойно офицерът, — щях да накарам хората си да ви измъкнат от тази къща и да ви пребият с камшик, докато жалкият ви живот увисне на косъм. Може и да го направя веднага, щом градът е спасен. Аз съм войник на Бога и не се поддавам на съблазън.

— Всички твърдите, че служите на Бог — каза Мирин, — но не мисля, че знаете истинското му име. Не смятам, че сте наясно на кого всъщност се кланят вашите висшестоящи. Говорил съм с мъртвите, а те виждат много от нещата, които са отказани на живите. Служите на Повелителя на мухите^[13], полковник. По-добре помъдрявайте по-скоро, в противен случай ви очаква ужасен шок.

Адютантът вдигна ръка, сякаш да удари Мирин, но полковникът го възпря с жест.

— Богохулство. Трябваше да го очаквам от вас. Поздравления, докторе. Убедихте ме, че си струва да отделим от времето си да ви понаучим на дисциплина. Под мое командване има хора, които знаят всичко необходимо за болката. Ако поостанете малко в тяхната компания, ще ни разкажете всичко, което знаете за този град и неговите отбранителни укрепления.

В този миг млъкна и отстъпи крачка назад, същото стори и адютантът. Мирин държеше пушка, която само преди миг не бе в

ръцете му. Докторът стана от стола си, а Воините продължиха да отстъпват, докато опряха гръб в стената отзад.

— Махайте се от дома ми — извика той. — Не мога да ви доверя сигурността си, така че нямам повече нужда от вас. Изчезвайте. Веднага.

— Ще се върнем — каза полковникът.

— Съмнявам се — отвърна Мирин.

Той ги ескортира докато излязат от кабинета, по коридора и през входната врата. Остана на вратата, като ги държеше на мушка и ги проследи докато се отдалечават сред избуялата растителност в градината му. Клоните се разклатиха, макар че не духаше вятър, а листата на бръшляна пулсираха като вени. Тъмнозелената маса се изпълни с живот, Воините спряха и се огледаха тревожно.

„Сега“ — промълви Мирин и градината се нахвърли жадно върху тях. Пълзящите растения се устремиха напред и хванаха в капан двамата мъже, бръшлянът се впи в плътта им с тихо скимтене. Растенията разкъсаха телата като хартия и разпиляха щедро плячката си из градината. Цветята задъвкаха плътта, а корените изсмукваха кръвта там, където капнеше.

Мирин кимна сдържано. Щом Воините отказваха да му помогнат, бе принуден да прибегне до собствените си методи за отбрана. Всеки, който паднеше жертва в неговата градина, щеше да възкръсне като дух, за да му служи, без значение кому е служил преди това. Когато мъртъвците дойдеха да го търсят, гой щеше да има цяла армия от свои възкръснали да го бранят. Тръгна без да бърза по пътеката, а шептящата растителност се отдръпваше да му направи път. Спря и коленичи, когато зърна нещо на земята. Беше портативен радиоприемник. Един от Воините трябва да го бе изпуснал. Хрумна му една мисъл и се усмихна. Доближи го до устата си и се свърза с командването.

— Обажда се доктор Мирин. Моля, изпратете още войници.

Дълго време цареше единствено тишина. И тогава в тъмното, под отломките останали от Пещерата, някой се размърда. Самият той не бе сигурен кой в действителност е, но усети, че го боли навсякъде. Нещо тежко бе паднало върху него и той се заизвива бавно, за да се измъкне.

Май беше тяло, подозрително вдървено и отпуснато. Наоколо в тъмното се чуваха приглушени стонове и скърцане. Протегна предпазливо двете си ръце и напипа празно пространство. Присви крака и бавно се изправи в очакване всеки миг да удари главата си в нещо, после протегна ръце нагоре. Пръстите му докоснаха компактна маса отломки и стърчащи камъни. Стори му се достатъчно стабилно, дори здраво. Харт сви рамене. И да не беше, нямаше кой знае какъв избор.

Замръзна, когато бавно проумя кой всъщност е. Джеймс Харт, в клуб Пещерата, в Шадоус Фол. Поли... Наведе се и заопипва наоколо в тъмното, ръцете му напипах тежестта, която бе усетил върху себе си. Беше тяло, бе меко, бе свършено неподвижно. Докосна лицето, с пръстите си долови дихание. За пръв път от доста време Харт съжали, че бе отказал цигарите. Точно в този момент би убил човек за своята стара запалка. Сгърчи се на мястото си, парализиран от смазващото чувство за безпомощност и тогава някой простена и се възпротиви немощно с неясен, неуверен глас. Тялото се размърда под ръцете му и Харт внимателно му помогна да седне.

— Поли? Ти ли си? Добре ли си? Ранена ли си?

Усети се, че бръщолев и млъкна, за да я остави да отговори.

— Не знам — отвърна тя. — Твърде тъмно е, за да кажа. Всичко изглежда да е на мястото си, но имам убийствено главоболие. Какво, по дяволите, стана?

— Мътните ме взели, ако знам. Май си спомням, че чух експлозия, само толкова.

Ръката му напипа нейната и той я стисна успокоително. Тя трепереше непрекъснато като сърцето на уловено птиче.

— Предполагам, че нямаш запалка? Или кибрит?

— Не. Дали сме, където ми се струва? Под развалините на някаква сграда?

— Боя се, че е така. Не се тревожи. Във въздушна възглавница сме, а покривът изглежда достатъчно стабилен. Някой скоро ще дойде и ще ни изрови. Опитай се да стоиш спокойно.

Той не спомена, че въздухът вероятно е ограничен и колкото по-малко мърдаха и го изразходваха, толкова по-добре. Не смяташе, че е готова да чуе това. Не бе сигурен, че и той е подготвен.

— Може да мислят, че всички са мъртви — обади се накрая Поли. — Може да са се отказали от нас и да са си заминали. Възможно е да сме затрупани от тонове камъни.

— Не може да са толкова много, иначе досега покривът щеше да се е срутил. Ще почакаме малко. Ако никой не дойде, ще трябва да си прокопаем път навън.

Постара се да говори спокойно и нехайно, макар че му идеше да заскимти от отчаяние в непрогледния мрак. Внезапно го връхлетя чувство на клаустрофобия и ледена пот изби по лицето му. Изправи се на крака олюлявайки се и изпробва покрива отново. Каменният блок се размърда леко, когато приложи сила, наоколо се чуха злоещо скърцане и стонове. Той мигновено дръпна ръка, но звуковете не спряха. Харт се усмихна напрегнато в тъмното. Риск губи, риск печели... Натисна по-силно, камъкът се отмести и се сгромоляса, в тъмнината просветна. Не бе много, но поне можеше да различава някакви очертания. Поли обърна лице към светлината и Харт положи огромно усилие да не изглежда разтревожен. Бе цялата нарязана и в синини и трепереше неудържимо. Тогава погледна по-нататък, когато нещо се размърда в мрака. Заедно с тях във въздушната възглавница имаше още двама души, лежаха един върху друг. Единият се опитваше да се изправи. Харт побърза да се приближи до тях и се наведе, а Поли ахна когато ги разпозна, щом очите ѝ привикнаха с оскъдната светлина.

— Това е Сузан... и Шон Морисън. Какво търсят тук? Не е възможно тяхната маса да е била близо до нашата...

— Никога не задавай въпроси на щастливата случайност — каза Харт. — Може да се обърне срещу теб. Виж дали можеш да им помогнеш да станат и да се размърдат, докато аз много внимателно се опитам да направя по-голяма дупка в тавана. Мисля, че не сме далеч от повърхността.

Той заработи бавно и предпазливо, разшири дупката сантиметър по сантиметър и изчакваше всеки път, когато отломките се разместваха в нова позиция. Нямаше ни най-малка представа какво ги задържа, но трябваше да рискува. Накрая реши, че дупката е достатъчно голяма и помогна на Поли и другите двама да се изкатерят от тъмнината на светло. Излезе последен и после всички побързаха да се махнат от развалините и да се озоват на по-безопасно място. Морисън не

преставаше да тръска глава, за да я проясни, а Сузан придържаше внимателно вероятно счупената си ръка — иначе изглежда се бяха отървали доста леко. Поли още трепереше и Харт я прегърна през раменете. Накрая се огледаха — накъдето погледнеха, имаше развалини и тела в локви кръв. Тук-там горяха къщи, пламъците се издигаха високо в нощното небе.

— Колко време останахме долу? — попита предпазливо Харт. — Когато дойдох тук едва беше започнало да се здрачава. — Погледна часовника си. — Три часа? Не може да е истина. Невъзможно. Как може толкова много да се е случило за три часа?

— Мислиш ли, че и някой друг е успял да се измъкне от клуба? — попита Сузан, като правеше гримаси, докато се опитваше да намери по-удобно положение за пострадалата си ръка.

— Като гледам, май не — каза Морисън. — Цяло чудо е, че се измъкнахме живи. Истинско чудо. Какво, по дяволите, се е случило с града, докато бяхме погребани долу? Прилича на зона на военни действия... Сигурно труповете са десетки. Стотици...

Той измъкна носна кърпа от джоба си и затърка внимателно лицето си. От дълбока рана на челото му обилно бе кървяло и лявото му око бе затворено от засъхналата кръв. Поработи усърдно, за да отвори окото, сякаш убеден, че гледката ще се промени, стига да може да погледне с две очи.

— Нещо лошо трябва да се е случило тук. Наистина много лошо.

Те излязоха на опустялата улица и вървяха близо един до друг за взаимна подкрепа. Повечето улични лампи бяха изпотрошени, но имаше пълнолуние, както и светлина от горящите сгради. Във въздуха се носеше силна миризма на пушек. Навсякъде се виждаха трупове и парчета от тела. Повечето кръв бе засъхнала, но част от нея бе още влажна при докосване. Морисън провери веднъж, но само толкова.

— Превзели са града — каза Сузан. — Терористи, нещо подобно.

— Не — чу се рязък глас. — Не терористи. Воини на Бога. Не мърдайте от мястото си и вдигнете ръце над главата си.

Всички те се обърнаха предпазливо и вдигнаха ръце. Една самотна фигура във военна униформа бе насочила автоматична пушка към тях. Изглеждаше удивително млад, но лицето му бе решително и мрачно, а пушката не трепваше в ръцете му. Излъчваше професионална увереност, бе готов да използва оръжието в случай на

нужда. Войникът изгледа студено Сузан, която бе вдигнала само едната си ръка.

— Казах да вдигнете ръце.

— Тя не може — обади се Поли. — Едната ѝ ръка е счупена.

— Няма значение, да я вдигне — настоя войникът.

Той се подсмивваше леко като гледаше как Сузан се мъчи да вдигне и другата си ръка още малко. От болката и усилието по лицето ѝ се стичаше пот. Харт се намръщи, но се постара да овладее гнева си. Ако се опита да се нахвърли върху войника, той просто ще го убие. Ще има и по-подходящи моменти, повече шансове. На войника накрая му омръзна собствената му игра и даде знак на Сузан да се откаже.

— Наредено ни е да вземаме пленници, когато ни се отдаде възможност — обясни той спокойно. — Никога не знаеш кога ще ти потрябват неколцина заложници, за да е послушно населението. За беда, останалите от взвода ми продължиха напред и ме оставиха сам. Сержантът не смяташе, че тази купчина камъни си струва повече от един човек за охрана. Но ето че се появихте вие. Четирима грешници, изпъзели от онова, което би трябвало да се превърне в техен гроб. Единствените оцелели от този декадентски клуб.

— Декадентски? — повтори Морисън. — Май не ходиш много по заведения.

— Млъквай — нареди спокойно войникът. — Вие четиримата сте непредвидено усложнение. Не обичам непредвидените обстоятелства. Не желая да ви охранявам, няма и на кого да ви предам да ви пази. Затова единственото разумно нещо е да ви застрелям всички. Нищо лично, нали разбирате.

Преди който и да е от групичката да понечи да каже нещо, войникът насочи пушката си към Харт и дръпна спусъка. Чу се тихо изщракване, но нищо не се случи. Войникът погледна надолу смутен, а Морисън пристъпи напред и го удари с юмрук в устата. Войникът се олюля назад, но не падна, нито изпусна пушката си. Морисън се прицели внимателно и го изрита с все сила в слабините. Лицето на войника силно пребледня и той падна на колене. Шон му отне пушката и го удари с приклада встрани по главата. Войникът падна напред и остана неподвижен. Морисън се ухили дивашки.

— Следващия път, като те ударя, падай, шибана главо.

— Мисля, че трябва бързо да се измъкваме оттук — каза Харт, — преди някои от приятелчетата на шибаната глава да дойдат да го потърсят.

Поеха бавно по опустялата улица, без да знаят в коя посока е най-добре да тръгнат. Улицата бе неестествено притихнала, като в някакъв лош сън. Чуваха се само пращенето на пламъците и техните собствени стъпки. Навсякъде, накъдето погледнеха, виждаха още разруха, още трупове. Мъже, жени и деца лежах в неестествени пози, а безжизнените им очи бяха втрещени в горящите им домове. Харт се опита да каже на Поли, която все така трепереше неудържимо, нещо успокоително, но не намираше думи. Беше твърде мащабно, твърде потресаващо, за да бъде сведено до някоя проста, банална фраза. Бе гледал безброй войни и бунтове по телевизията, но нищо не бе го подготвило за реалността на разкъсаните трупове, миризмата на пушек и гъстия, черен дим на горящите сгради. Сякаш някой разгневен бог бе посегнал и разрушил улицата в пристъп на детинско раздражение и я бе наказал заради това, че е твърде независима, съвсем безопасна и безгрижна. Сякаш безметежната ѝ ежедневна реалност по някакъв начин бе обидила някакъв отмъстителен свят.

Всички се огледаха сепнато, когато чува грохота на приближаващи се военни машини. Харт ги поведе към тъмното убежище на най-близката уличка и оттам мълчаливо наблюдава конвоя от джипове, претъпкани с въоръжени войници, който премина с рев край тях. Никой не обърна внимание на погрома, през който минаваха, сякаш бяха видели достатъчно и вече не съществувахе нищо, което да ги трогне по какъвто и да е начин. Най-после и последният джип зави зад ъгъла и изчезна, а наоколо се възцари отново тишина.

— Трябва да се махаме от улицата — каза Морисън. — Ако сме на открито, войниците все някога ще ни забележат.

— Сузан не може да стигне далеч — каза Поли. — Нуждае се от лекар.

— Тук е добро място да се скрием — каза Харт, като посочи сградата до тях. — Май някой снаряд или нещо подобно е уцелил покрива, но не е пламнал пожар и приземният етаж изглежда сигурен. Сякаш няма никой вкъщи. Тук ще бъдете в безопасност, а аз ще отида

да потърся помощ. В случай че още може да се намери такава в Шадоус Фол.

— Не можеш да тръгнеш — възрази Поли. — Не е безопасно.

— Аз съм специален — подчерта Харт. — А и някой трябва да отиде, най-малкото за да доведе лекар за Сузан. Няма да се бавя. Грижи се за жените, Шон. Настанете се удобно, но не се показвайте навън. Преди да сте се усетили още, ще съм се върнал с помощ.

Усмихна им се припряно и забърза надолу по улицата. Сенките го погълнаха и в миг вече го нямаше. Поли поклати глава смаяно.

— Не трябваше да го пускаме да тръгва. Ще го убият.

— Не непременно — възрази Морисън. — Проверих пушката на войника. Нищо й няма. Пълен пълнител. Никаква причина да не гръмне, когато войникът се прицели в Харт. В края на краищата може наистина да е специален. Може и затова всички да сме оцелели след нападението над Пещерата — били сме близо до него.

— Това само идва да покаже колко съм уморена, щом виждам смисъл в това — обади се Сузан. — А сега, моля ви, може ли да се махнем от улицата, преди да повърна и да припадна? Надявам се — точно в тази последователност.

Отец Калахан седеше сам в кабинета си и се тревожеше. Нямаше за какво да се безпокои. Бяха му обещали, че всичко ще мине гладко. Въпреки това той седеше в кабинета си и му призляваше като слушаше как някаква жена пици на улицата. Внезапно писъците секнаха и последвалата тишина бе още по-зловеща. Калахан погледна през прозореца и видя да се стели дим над горящите сгради. Стисна ръце в юмруци и не преставаше да си повтаря, че всичко е за по-добро. Знаеше предварително, че ако пусне Воините, това неизбежно ще доведе до конфликт, но крайт оправдаваше средствата. Вратата към вечността трябваше да мине под контрола на християнска общност. Тя бе твърде важна, твърде могъща, за да бъде оставена в ръцете на езичник като Времето, отговорен единствено пред себе си. Ако вратата наистина осигуряваше достъп до самия Бог... Контрол над нея неминуемо означаваше контроли над града, но само временно. Мирът щеше да се възцари отново, щом Воините овладеят всякаква съпротива, после сградите могат да бъдат построени пак, а невинните

— утешени. Окупацията бе необходимо зло, което щеше да доведе до големи добрини.

Всичко щеше да е за добро накрая. Бяха обещаващи.

Въпреки това му бе трудно да стои в кабинета си и да бездейства, докато хората страдаха. Още от самото начало на нашествието му се искаше да излезе навън да помогне, но Воините не биха го допуснали. Настояваха да стои далеч, даже поставиха охрана на вратата му да го предпазят — в случай че се разчуе за сътрудничеството му с Воините. Не му харесваше думата „сътрудничество“, но се бе съгласил. Имаше и такива, които нямаше да го разберат.

Известно време хората му се обаждаха, молеха за помощ, той им предложи утеха, доколкото можа, после телефонът спря да звъни и когато взе слушалката, в отговор чу само тишина. Не разбра дали това е част от общ проблем или, че Воините не желаят повече да говори с никого. Вече минаха часове, откакто телефонът замлъкна. Бяха го уверили, че нашествието ще приключи много бързо с минимум жертви, че елементът на изненада им дава всички необходими предимства, за да преодолеят защитните съоръжения на града. А като преодолеят защитата, нищо не би спряло Воините да преминат с грохот през града към Саркофага, а през него — и чак до Времето. Бе опитал да се свърже с тях по специалния телефон. Чу как звъни отсреща, но никой не вдигна. Сигурно бяха заети. Не биха го игнорирани просто така.

Някой почука силно на входната врата и той подскочи в стола си. Изчерви се виновно и за миг му се прииска да не отваря вратата, в случай че Воините бяха дошли да го накажат заради това, че е допуснал да се усъмни. Но отхвърли мисълта и се изправи на крака. Несъмнено бяха изпратили някого да му обясни какъв е проблемът и защо отнема толкова време. Колко далновидно. Не искаха той да се тревожи. Посъзвзе се и без да бърза отиде да отвори входната врата. Охраната при вратата му кимна небрежно и му предаде голяма кутия за шапки. Калахан автоматично я пое и се изненада от тежестта ѝ.

— Върховният главнокомандващ ви изпраща подарък — каза войникът. Каза, че е за колекцията ви.

Калахан се опита да благодари на войника, но той просто се обърна и се зае със задълженията си. Примига зад неотзивчивия му гръб и после пристъпи отново в коридора и затвори вратата.

Колекцията му ли? Бе споменал пред Ройс за интереса си към комикси и спомени от миналото, но главнокомандващият не изглеждаше особено заинтригуван. И защо да му праща такъв подарък сега? Да го поразсее да не се тревожи? Той попремята кутията в ръце и нещо тежко се размърда в нея. Капакът бе затворен с тиксо. Може би вътре имаше бележка? Във всеки случай щеше да бъде къде-къде по-разумно да отнесе това нещо в кабинета си и да го отвори, отколкото да стои в коридора и да се чуди какво е.

Отнесе тежката кутия в стаята, стовари я на бюрото си и отиде да вземе ножица. Както винаги, намери я на последното място, на което погледна. Срязва набързо тиксото, вдигна капака и замръзна, когато го лъхна миризмата. Беше тежка и неприятна, смътно позната, макар че не можеше да се сети от къде. Остави капака встрани до кутията, махна хартията отгоре и погледна вътре да види какво му е изпратил Ройс. Беше отсечената глава на Лестър Голд. Едното му око бе простреляно и липсваше, а тилът му представляваше кървава пихтия. Устата му зееше, по брадичката бе засъхнала кръв, а единственото му око гледаше Калахан обвиняващо.

„Нещо за вашата колекция...“

Калахан бе твърде шокиран, за да се почувства зле или ядосан, или поне изпълнен с разкаяние. Испита само ярост, че са го предали. Бяха му обещали, че окупацията ще се проведе цивилизовано и сила ще да бъде използвана само в краен случай.

Бяха го излъгали.

Трябваше да се измъкне от къщата. Да отиде в града и да види какви ги вършат Воините. Щом го бяха излъгали за употребата на сила, за какво ли още го бяха измамили? Мили Боже, какво бе допуснал да се развилнее в Шадоус Фол? Прехапа силно устни и задиша дълбоко, за да се овладее. Трябваше да обмисли всичко. Очевидно Ройс не очакваше да е заплаха за плановете им, в противен случай нямаше да му изпрати главата. Възнамеряваше да го изплаши, да се подsigури, че няма да се меси. Ройс го смяташе за слаб. Трябваше да докаже, че главнокомандващият на Воините греша.

Да се измъкне от къщата нямаше да е кой знае колко трудно. На входа имаше охрана, вероятно някой пазеше отзад, но се съмняваше да има някой при вратата на вътрешния двор. В края на краищата, тя водеше към градината и нямаше изход — освен ниската вратичка,

която предишният собственик бе направил за кучето си. Калахан не виждаше смисъл от нея и тя се скри под избуялата растителност. Сега не можеше да я забележиш, освен ако не знаеш, че е там. Мъничко тясна щеше да е, за да се промъкне, но щеше се справи. Трябваше. Постави капака на кутията, потупа го за миг, сякаш се извиняваше и после побърза да се измъкне от вратата към градината, преди да му е хрумнала някоя причина да не го прави.

Стана лесно. Никой не го видя и никой не се опита да го спре. Колата му беше на улицата, където я бе оставил. Отвори вратата и се качи, очакваше всеки миг някой да изкрещи или дори куршум отнякъде, но навсякъде бе тихо. Запаали колата, измърмори една кратка молитва и потегли по улицата към града. Към ада.

По всички улици имаше сгради, които бяха обстрелвани със снаряди или подпалени с факли. Пожарите още горяха, а никой не излизаше да ги угаси. Мъже и жени бяха разстреляни и набучени по парапетите за назидание на останалите. Тук-там имаше и разпънати на кръст, приковани към каменните стени с железни колове, забити в ръцете. Някои бяха още живи. Навсякъде бяха изписани с боя надписи и лозунги.

„Покай се, грешнико. Виновните ще бъдат наказани. Това е денят на Божията разплата.“

Трупове лежах в локви от собствената си кръв, проснати по улиците, останали да лежат там, където са паднали. Бяха се насъбрали мухи. Калахан трябваше да намали, за да мине покрай телата. Колкото повече приближаваше центъра на града, толкова повече горящи сгради виждаше, пламъците се издигаха от всички страни.

„Това е денят на Сатаната — помисли си Калахан. — И аз направих всичко това възможно.“

Спря в края на улицата да огледа пътя и видя група войници да се забавляват с Дерек и Клайв Мандервил, неговите момчета за всичко. Войниците бяха образували кръг и се редуваха да блъскат Клайв напред-назад в средата му и всеки път го удряха малко по-силно. По лицето му вече имаше кръв, а краката му поддаваха. Беше твърде зашеметен, за да се отбранява. Сержантът стоеше извън кръга, смееше се и държеше Дерек на мушка. Дерек отчаяно бръщолевеше нещо, несъмнено използваше всичките си умения да го убеди да сключат сделка. Сержантът нямаше вид на човек, който слуша.

Калахан отмести поглед. Не можеше да се намеси. Не можеше да рискува да го спрат и заловят. Той носеше отговорност за това, което ставаше в Шадоус Фол, от него зависеше да го прекрати. Смяташе, че знае начин. Имаше един човек, който можеше и да е в състояние да спре нашествието и да отблъсне врага. Един мъж с вярата и силата да го стори. Свети Августин.

Отец Калахан се изсмя високо, а смехът не прозвуча жизнерадостно. Двамата със Свети Августин щяха да покажат на Воините какво всъщност означава Божият гняв.

Елфите наизлязоха с грохот изпод земята под хълма, материализираха се в Шадоус Фол и се нахвърлиха върху Воините като вълци върху беззащитно стадо. В един миг се появили хиляди, облечени в древните си доспехи, с всичките си страховити оръжия. Яздеха своите жребци в бляскави медни доспехи, връхлитаха от небето с машини, изтъкани от фина сребърна паяжина. Коболди яхаха мощни мотори, чието гориво бе човешка кръв, появили се и Спригани в такъв нечовешки вид, че трудно се разпознаваха като някаква форма на живот. Воините спряха по пътя си, разгневени и сащисани при вида на новия враг. Офицерите побързаха да ги назоват демони и дяволи, сатанински изчадия от самия Ад и се опитаха да ги отблъснат с вдигнати разпятия, но елфите само се разсмяха. Бяха по-древни от всички човешки религии. Те се врязваха в скупчените войници с шеметна скорост, от която сърцето спираше и трупове се разлетяваха на всички страни сред водопади от кръв. Блясваха саби, отекваха изстрели, светлинни оръжия припламваха във вечерния мрак.

Битката се вихреше навсякъде из града, елфите се разпръсваха и връхлитаха върху самотните Воини. Един елф се хвърли срещу брониран танк, който се появи с грохот от една странична уличка. Дългите му извити нокти разкъсаха стоманената броня с лекота и тя разцъфна като консервна кутия, разкрила своите лакомства. Войниците пицяха, а елфът препускаше като на родео, вкопчен встрани на танка, докато той се люлееше и с грохот се опитваше да го хвърли на земята. Задъха се от смях, провря се през отвора и скочи върху ужасените войници. Те бяха в капан във вътрешността на танка, без да имат никакво място да се бият или възможност избягат. Елфът откъсна

главите им и започна да пие кръвта, бликаща от вратовете им. Пронизителни викове отекваха кратко в танка, а елфът разкъсваше, дереше и беше доволен. Остави шофьора за края, изтръгна сърцето му и го изяде, докато още туптеше. После излезе от танка, запя една стара песничка на забравен език и тръгна да търси нова жертва, за да утоли надигащия се глад.

Навън, на улиците и по площадите, Воините посрещаха елфите с унищожителен кръстосан огън и град от куршуми. Забавяха ги, но не успяваха да ги спрат. Трудно можеше да се убие елф, а студеното желязо бе просто мит, измислен от човека за негово собствено успокоение. Понякога групичка войници успяваха да заклецят някой елф насаме и го обсипваха с куршуми отвсякъде, гледаха го как се гърчи и крещи. Неминуемо обаче спираха или им свършваха мунициите и тогава наблюдаваха ужасени как раните му зарастват и той се нахвърля отгоре им с предишното настървение. Снаряди и гранати разкъсваха елфите на парчета и ги разпиляваха по улиците, но за кратко време частите им бавно пропълзяха и се събираха отново в едно тяло. Те не можеха да променят формата си и пак да си служат добре с оръжието, по този начин ставаха по-уязвими, но онова, което оръжията им бяха способни да причинят, далеч надхвърляше този недостатък. Те прихващаха снарядите и експлозивите с електронни лъчи и мощни лазери и сееха смърт и разруха.

Горе в небето дракони се сражаваха срещу картечните на хеликоптерите. Летящите машини имаха метална броня и сееха опустошителен картечен огън, но драконите бяха по-бързи и по-маневрени и бълваха огън. Те връхлитаха върху хеликоптерите под невъзможни ъгли и обхванатите от пламъци машини падаха от небето като смачкани носни кърпички. Останките се стоварваха долу върху войници и елфи, но само елфите ставаха и тръгваха отново.

Треперете, знайни и незнайни светове. Елфите отново са тръгнали на война.

Оберон, с бляскава осанка, яздеше своя жребец в сърцето на самия хаос и мятеше Светлинното копие отново и отново. То не можеше да бъде спряно, нито можеше да му избягаш и намираше целта си сред хиляди души, независимо къде се е скрила. Минаваше през сгради, пробиваше стомана, за да намери жертвата си, и после се връщаше обратно в ръката на Оберон, като хрътка при своя господар.

Офицерите биваха поразявани един след друг, понякога оставаха набучени на бляскавото острие на копиецо. Оберон събираше главите им и ги окачваше на седлото на коня си.

Титания крачеше гордо във вихъра на битката, загърната в доспехи от тръни, и държеше в ръка вековния меч Чудовищния трион. Той сечеше плът, кости и метал, нищо не можеше да му устои. Тя размахваше огромното метално острие, сякаш бе леко като перце, а мечът изсече огромна пътека в бойното поле.

А Пък, повехналият Пък, господарят на Арсенала, куцукаше наред бойното поле, раздаваше заповеди, планираше стратегии и се кикотеше като гледаше как хората измират. Носеше Диадемата на хаоса^[14] и лошият късмет идеше с него, поразявайки всичко, покрай което минеше.

Някои оръжия трещяха сред стълпотворението от тела, без някой да натиска спусъка по свой начин и със собствена ярост, подчинени на волята за унищожение на елфите. Ревящият прибор се поклащаше насам-натам, смазваше войниците и не можеше да бъде спрял. Разбивачът на мечти бе невъзможно да бъде погледнат — той унищожаваше надежда и вяра навсякъде, където попаднеше изпепеляващият му поглед. Воините изгубиха всичко, в което вярваха, и избягаха разридани от бойното поле. Крадецът на разум изтръгваше разсъдъка на войниците; откъдето минеше, след него се чуваха само кикот и неистови крясъци. Където паднеха телата на Воините, те биваха сграбчвани и отнасяни в Казана на смъртта, откъдето се появяваха с хлътнали очи, немъртви, за да продължат да се сражават на страната на елфите. Войниците крещяха, когато падаха от огъня на своите приятели, и в празните им погледи четяха своята неизбежна съдба.

Имаше хиляди Воини и хиляди елфи, войниците умираха лесно, но не и елфите. В битката първо едната страна имаше надмощие, после другата. Воините призоваха своите свещеници магьосници, за да отблъснат магията и заклинанията на елфите. Изтръгваха обсебващите духове от ходещите мъртви и те падаха безжизнени отново, хвърляха магическите оръжия на елфите в смут и те атакуваха и приятели, и врагове. Гранати и минохвъргачки разпръскваха редиците на елфите и им пречеха да напредват.

И двете страни не се интересуваха от погрома над града, нито от жертвите сред гражданите, попаднали в яростния конфликт. Някакво създание от виещи ветрове се развилия по улиците — толкова ледено, че смрази всичко, до което се докосна или погледна. Воините отвърнаха, като взривиха сградите и те се срутиха върху елфите, погребвайки ги живи. И двете страни продължиха битката, ослепели за всичко друго, освен удоволствието от нея. Накрая, по негласно споразумение, се отказаха и отстъпиха, оттеглиха се на собствена територия, за да се погрижат за раните си и да планират отново.

Над руините в Шадоус Фол постепенно се възцари тишина, навсякъде се издигаха дим и пламъци.

---

[1] *Judge Dredd* — съдия Джоузеф Дред: измислен герой от комикс. ↑

[2] Дом за възрастни хора, военни от Британската армия. ↑

[3] *Penny Lane* — песен на Бийтълс от 1967 г. ↑

[4] *Sergeant Pepper* — песен на Бийтълс, заглавие на осмия им албум от юни 1967 г. ↑

[5] *Бийт генерация* — група американски писатели от 50-те години на XX век, известни като новите бохеми хедонисти след Втората световна война. Джак Керуак измисля названието през 1948 г. През шестдесетте години членове на все повече разрастващата се бийт генерация преминават към движението на хипитата. ↑

[6] Цвете на силата; лозунг, използван в края на 60-те и началото на 70-те от хипитата. ↑

[7] Съвременно окултно движение, фокусирано върху магьосничеството. Появява се във Великобритания през първата половина на XX век. ↑

[8] *Golden Dawn* — Окултен орден Златна зора, появява се във Великобритания в края на XIX — началото на XX век. ↑

[9] По аналогия с поговорката „Приятелите на моите приятели са и мои приятели“. ↑

[10] По аналогия с „Целта оправдава средствата“. ↑

[11] *Геомантия* — предсказване с помощта на земята. В съвременната езотерика геомантия е знанието за силовите линии, съответно места по Земята, през която като жив организъм преминават тези линии. ↑

[12] *Heatstroke* (англ.) — топлинен удар; герой от комикс; *The Double Danger twins* — double danger (англ.) — двойна опасност; twins — близнаци; герои от комикс; *The Living Lightning* — Светкавица — герой от комикс; *Ms Fate* — Г-жа Съдбата — героиня от комикс; *The Bloodred Claw* — Кървавочервен нокът — герой от комикс; *Ms Retaliator* — Г-жа Разплата — героиня от комикс; *Captain Nam* — капитан Нам — герой от комикс. ↑

[13] Роман, издаден през 1954 г. от английския писател, носител на Нобелова награда за литература, Уилям Голдинг. ↑

[14] Диадемата на хаоса носи лош късмет. ↑

9. ЗАТИШИЕ

Нощ.

Градът бе притихнал — лекуваше раните си. И двете страни се бяха оттеглили, бяха понесли неочаквани загуби и в момента бяха доволни да се окопаят и да си поемат дъх преди следващия щурм. Войниците и защитниците на града се бяха изтеглили от улиците, а драконите и хеликоптерите — от небето, след тях бе останала ранена, крехка тишина. Никой и нищо не се движеше по опустелите улици, единственият звук бе тихото пращане на пламъците в догарящите сгради. Мъждивият ален блясък се открояваше колебливо на фона на нощното небе, подобно на светлина от множество загасващи свещи. Като някакъв град насред самия Ад. Някъде в мрака някаква врата се блъскаше непрестанно и нямаше кой да я затвори. Поривите на вятъра подмятаха смачкана хартия по паважа, докато тя се омота около нечий изпружен, непогръдващ крак. На улицата пред къщата, в която се криеше Шон Морисън, навсякъде лежаха трупове. Лежаха неподвижно, прекършени, в локви засъхваща кръв, сякаш битката се бе пренесла другаде и те бяха забравени. Морисън продължаваше да чака някой да се появи и да отнесе телата, но никой не го стори.

Седеше на стол до един прозорец на приземния етаж на къща, която бе разрушена от снаряд, и се взираше навън в нощта. Горният етаж бе разрушен от експлозиите, на моменти от тавана се разнасяше внезапно бумтене и скърцане, докато развалините над тях непрестанно се наместваха, сякаш се опитваха да намерят по-удобна позиция. По някакво чудо огънят не бе успял да обхване приземния етаж и той бе почти невредим, ако не се смятаха пукнатите и счупени прозорци. Отоплението и лампите бяха изгаснали, но стаята бе огряна от лунната светлина, отразена от леда, покрил канала встрани от къщата. Морисън седеше и наблюдаваше пустата улица през пукнатото стъкло на един прозорец, очакваше да зърне Джеймс Харт. Нямаше го вече почти два

часа, нямаше и следа от него или от помощта, която бе обещал да доведе.

В стаята ставаше все по-студено. Морисън виждаше дъха си във въздуха. Загърна се по-добре с одеялото, но това не помогна кой знае колко. Бе намерил одеяла на горния етаж — едно от малкото неща, които си заслужаваше да се спасяват. Прищя му се да се бе огледал малко по-старателно, но подът горе скърцаше зловещо при всяка негова стъпка и не искаше да си насилва късмета. Погледна насреща към Сузан Дюбоа и Поли Къзинс, които спяха изтощени на единствения достатъчно широк диван. Бяха се сгушили една в друга под одеялата, за да се топят заедно. Сънят им бе дълбок, но неспокоен, сякаш обезпокояван от кошмари. И двете бяха демонстрирали удивителен запас от сили и спокойствие, откакто бяха изпъзели изпод развалините на Пещерата, и Морисън им завидя за това, но в края на краищата сънят ги победи. Ала при него не идваше. И така, той седеше сам и буден — както обикновено. Двете жени черпеха сили и спокойствие една от друга, но в известен смисъл това изключваше него. Не смяташе, че е нарочно. Просто те бяха отдавнашни близки приятелки, а той всъщност никога не бе бил близък с някого. Винаги избираше свой път, а понякога това означаваше, че изоставяше хората и продължаваше сам.

Само че сега него го оставиха сам. Сузан и Поли потънаха в сън, така че той трябваше да остане на пост. Във всеки случай не искаше да спи. След като прекара толкова време в капана на мрака под развалините на Пещерата, не смяташе, че ще му се прииска някога да заспи пак. Лунната светлина в стаята го успокояваше, умиротворяваща и постоянна, ярка и блестяща по всеки ръб и във всеки ъгъл. По някакъв странен начин бе все едно се намира под водата, доста надълбоко и надалеч от всичко, което е на повърхността. Една от двете жени измърмори нещо насън, той стана от стола и се приближи до дивана, за да се увери, че всичко е наред. Лицето на Поли бе спокойно и безгрижно като на дете, но Сузан бе намръщена, сякаш не харесваше сънищата си. Една къдрица небрежно бе паднала на лицето ѝ и Морисън нежно я отмести. Сузан измърмори нещо и с въздишка потъна в по-дълбок сън.

Шон се наведе до нея и в главата му нахлуха непознати досега мисли. Винаги я бе харесвал, ако го беше малко насърчила, можеше

дори да я обикне. Ала не беше се случило. Тя винаги бе заета да се грижи за някого, за някоя от бездомните си патици или пък някой наранен, а той винаги имаше още някоя песен да изпее, друга чаша да пресуши, а най-често и двете. Сега вече бе твърде късно. Нещата се бяха променили, светът бе продължил напред и ако направеше онова, което смяташе да прави, никога нямаше да му се отдаде шанса да разбере дали би могъл да я обикне.

Стана и се върна на стола до прозореца. Чувстваше се уморен, изцеден и само мъничко стар. Във всеки случай, вече не беше млад. Бе забравил откога е в Шадоус Фол, особено след като прекарваше толкова време с елфите, но трябва да бяха минали доста години, откакто бе умрял твърде млад в Париж и се бе превърнал в легенда. Тя не просъществува дълго — само няколко години по-късно същите хора, които го бяха насърчавали да бърза да живее и да умре млад, си бяха си намерили друга легенда, в която да вярват. И той се озова в Шадоус Фол. Усмихна се леко, като си спомни какъв живот бе водил. Песните, стиховете, пиенето, наркотиците и страстните жени — но най-вече музиката. Не се бе отнасял особено добре с приятелите си, но им бе посветил няколко песни, които си струваха.

Придърпа стола до бюрото пред себе си. Бе зает да записва една песен през повечето време, откакто седеше, и искаше да я довърши, преди да си тръгне. Не смяташе, че му остава много време. Нито пък на града. И двете страни бяха забравили за какво се сражаваха. Дотолкова бяха обсебени от необходимостта да победят врага, че изглеждаха готови да унищожат Шадоус Фол, вместо да го видят как пада в ръцете на противника. Морисън не бе забравил. Градът трябваше да оцелее. Бе от значение за толкова много хора. Той дори имаше идея как да го спаси. Планът бе добър — щеше да разгроми Воините и да спаси Шадоус Фол от още разрушения — ако проработеше. Последният му план, да накара елфите да излязат от земята под хълма, би могъл да се опише само като частичен успех, но този път бе сигурен, че новият план ще проработи. Единственият проблем бе, че най-вероятно той самият щеше да бъде убит.

Намръщи се, като погледна навън към опустялата улица. Още не бе готов да умре. Имаше толкова неща да свърши. Вратата към вечността не преставаше да го зове, още откакто пристигна в Шадоус Фол, но той отказваше да чуе призива. Сега всичко бе различно.

Погледна пак към дивана и въздъхна тихичко. Не бяха много нещата, които щяха да му липсват, но Сузан определено беше сред тях. Искаше му се да я бе срещнал преди тя да дойде в Шадоус Фол, когато и двамата бяха все още реални и тепърва щяха да бъдат погрешно разбрани като легенди.

Вече му се струваше, че е свършил всичко, което имаше значение. Някой друг можеше да продължи с песните и да бъде лошият пример за града. Оставаше само още едно нещо, което трябваше да се направи, и то бе да бъде спасен градът, който му бе дал втори шанс. Той неочаквано се усмихна. Кой би си помислил, че той ще се окаже героят? Поседя известно време, загледан в празното пространство. Бе уплашен, но това нямаше да го спре. Градът имаше значение, не той. Винаги бе знаел това.

Погледна листа хартия на бюрото пред себе си. Вероятно последната песен, която някога ще напише. Не от най-добрите, но достатъчно добра, за да я остави, преди да си отиде. Написа я за сбогом, защото се съмняваше, че ще успее лично да се сбогува. Щеше да я остави там, на бюрото, когато си тръгне, а Сузан и Поли щяха да я намерят, когато се събудят. Помисли си, че може да ги събуди, преди да излезе, но реши да не го прави. Те щяха да се опитат да го разубедят да не прави това, което е решил, и се боеше, че ще прояви слабост и ще ги послуша.

Стана и се приближи тихо до дивана. Свали одеялото от раменете си и загърна внимателно двете заспали фигури. Огледа се и се наслади на сребърното сияние на лунната светлина, въздъхна. Излезе от стаята, затвори тихо вратата след себе си, мина по коридора и излезе от къщата. На улицата бе студено и пусто. Наоколо нямаше никой, който да обезпокои почивката на Сузан и Поли, но той провери дали входната врата е заключена, просто за всеки случай. Отдалечи се надолу по улицата, тананикайки мелодията на новата си песен в такт със скриптенето на леда под краката му. Въздухът бе мразовит и много чист, а луната бе като прожектор.

10. ВТОРИ УДАР

Всички очакваха утрото, но то не идваше. Часовете минаваха, а нощта се проточи. Луната светеше ярко, но небето бе беззвездно. Навсякъде из Шадоус Фол пожарите постепенно изгасваха, а кръвта по тротоарите засъхваше. Войниците се окопаваха и строяха укрепления за оръдията си, докато защитниците на града издигаха барикади по улиците и събираха каквито оръжия намереха. Напрежението растеше, докато двете страни се подготвяха за следващата фаза на битката, наясно с факта, че този път убийствата и погромът няма да спрат, докато едната или другата страна не постигне победа. Пълна победа. Нямахше да има преговори за мир нито опити за дипломация. Това бе битка за сърцето и душата на Шадоус Фол и никоя страна не проявяваше интерес към компромиси.

Уилям Ройс, върховният главнокомандващ на Воините на Кръста, седеше в своя кабинет в подвижния фургон, понастоящем паркиран в покрайнините на града. Въпреки постигнатото от неговата армия, за него не бе безопасно да се придвижи към вътрешността на града. Дори и на окупираните райони не можеше да се има доверие. Ройс погледна купчината документи на бюрото пред себе си и положи върховно усилие да се овладее. Нищо не бе протекло по план. Цялата предварителна работа, извършена от агентите му във и около града, се оказа безсмислена, щом сраженията започнаха. Целият град се бе изправил срещу армията му, твърде често по напълно непредвидим начин. Защитниците трябваше да се окажат лесна плячка, без вярата и отдадеността, които даваха на Воините сила. Но жителите на града бяха отвърнали яростно на удара, с решителност, която бе свела настъплението до бавно пълзене напред.

За капак на това, основната сила на нашествениците бе разцепена и разбита на групички поради самото естество на града. Войниците се бяха забатачили на стотици фронтове и водеха сражения и престрелки на стотици места и в десетки времеви зони, твърде често

срещу непознати сили и оръжия. Комуникациите бяха в истински хаос. Воините бяха предвидили част от затрудненията, но съвсем не всички. При цялото предварително разузнаване, те се бяха провалили в преценката на действителната сложност на града. Ройс се намръщи още повече. Беше се провалил. Не бе разбрал. Старателно подготвяната му армия бе постигнала тук-там успех, а числеността и въоръжението им даваха пълен превес, но той не успяваше да открие един-единствен главен фронт, срещу който да ги използва.

И за десерт се появиха елфите. Ройс стовари юмрук върху купчината с доклади. Неговите разузнавачи бяха убедени, че елфите не планират да напускат земята под хълма, да не говорим за това да излязат на предна линия, за да отбраняват града. Дори имаше някакви индикации, че те планират да прекъснат напълно всякаква връзка с човешкия свят. Ройс бе градил плановете си върху тази информация, дори в известна степен зависеше от нея, но сбърка. Нещо трябва да се бе случило, за да се променят нещата, но какво бе то? В докладите нямаше нищо, което да обясни ситуацията.

Елфите символизираха всичко, което се бе объркало в настъплението. Самото им присъствие объркваше войските му. Войниците не можеха да се примирят с факта, че вярата и кръста не бяха достатъчни да им осигурят незабавна победа над демоните от Ада. Не на това ги бяха учили, не това ги караха да очакват. Съмнението подкопаваше вярата, а без вяра не можеше да има дисциплина.

Според докладите елфите не можеха да бъдат спрени, нито убити. Често самото им присъствие бе достатъчно, за да обърне битката в полза на защитниците на града. Ройс разчисти книгата от бюрото си с един замах и ги остави да изпопадат по земята. Трябваше да има някаква тайна причина за успешната съпротива, нещо, което разузнавачите не бяха му казали. Той се обърна в стола си с лице към телевизора в пентаграма от син тебешир и тъмният екран отвърна подигравателно на погледа му. Посегна към дистанционното и замръзна, когато телевизорът се включи сам. Ръката му бе все още на няколко инча от дистанционното, но екранът вече просветваше. Образът бързо се проясни и се показа самият Ройс, седнал на златен трон сред море от пламъци. От челото му щръкнаха рога на козел и се

извиха над главата му. Краката му бяха разцепени копита. Образът му се усмихна и му намигна.

— Уилям, сладичък Уилям, очаквах твоето обаждане.

— Ти наруши споразумението — каза Ройс с леден глас. — Не трябва да се появяваш, освен ако не те повикам. Такава ни беше договорката.

Фигурата сви рамене.

— Такива уговорки винаги са гъвкави. Ставаме все по-близки двамата, ти и аз. Скоро нищо няма да може да ни раздели.

— Лъжец, най-изпечен сред лъжците.

Ройс се мъчеше да се овладее и да запази спокоен вид. Не беше добре да позволи на демона да си помисли, че може да го разиграва. Не бе безопасно.

— Кажете ми, изчадие Адово, нашествието ми е спряно, заради проклетите елфи. Защо не ме предупреди, че ще се намесят?

— Когато ме попита, нямаха такива планове. Не попита повторно. Тц-тц... Уилям, грешка... Определено е грешка. Все пак, няма значение. Все още можеш да победиш елфите със свещениците магове.

— Много свободно раздаваш предложенията сега, демоне. Как мога да ти вярвам?

Изображението се ухили широко, видяха се мръсни, остри зъби.

— Ти си мой син, Уилям, и съм много доволен от теб.

Образът изчезна от екрана и телевизорът се изключи. Ройс погледна към дистанционното, после към ръцете си, които леко трепереха. Внезапно интеркомът забръмча и той подскочи в стола. Изчака миг, за да не създава впечатление, че е очаквал разговора, после натисна копчето.

— Казах, че не искам да ме безпокоят.

— Съжалявам — извини се секретарката му, — но членовете на Главния щаб са тук. Настояват да ви видят.

Ройс вдигна недоволно вежди като чу „настояват“, но отговори спокойно, с равен глас.

— Спестяват ми труда да пращам да ги викат. Кажете им, че идвам след малко.

Затвори телефона, преди секретарката му да успее да отговори, и се вторачи решително в ръцете си, докато те спряха да треперят.

Нямаше да е добре да остави хората да си мислят, че могат да го пришпорват. Не бе безопасно. Изправи се на крака, пооправи се тук-там, за да се увери, че изглежда добре, и излезе от офиса да се срещне с членовете на щаба.

Десетимата генерали стояха скупчени пред редиците от проблясващи монитори, които показваха различни части на града. Малко от картините бяха обнадеждаващи. Имаше доста разрушения и безброй тела, но твърде много от тях бяха на Воини. Ройс се изкашля, за да привлече вниманието на членовете на щаба си и мълчаливо отбеляза кои от генералите застанаха мирно и кои не. Заместникът му, Мартин Кейси, не го направи. Кимна кратко на Ройс, като на равнопоставен, и пак погледна към екраните.

— В твоё отсъствие си приказвахме, Ройс. С оглед на това колко несигурно е настоящето ни положение и сериозните грешки, които ти допусна в организацията на това настъпление, боя се, че сме принудени да вземем решение да се оттеглим. Не можем да се надяваме да победим елфите с тяхното въоръжение, не и при настоящето положение.

— Демони — измърмори един от генералите. — Дяволи от Ада.

— Така е, генерале — обади се Мартин Кейси.

Той се обърна да погледне Ройс, а лицето му бе спокойно и безмилостно.

— Ще изтеглим хората си и ще изчакаме по-благоприятен момент. След като решим как да се справим с елфите. Междувременно решихме, че ще е в интерес на всички, ако сдадете поста Върховен главнокомандващ. Незабавно. Аз ще поема командването временно и ще ръководя изтеглянето.

Ройс извади пистолета от кобура си и гръмна Кейси в гърлото. Заместник-главнокомандващият на Воините бе отхвърлен назад към мониторите, а един от генералите изкрещя от шока. Кейси се свлече на колене, от устата му бликна кръв. Опита се да каже нещо, а Ройс стреля още веднъж. Куршумът продупчи главата на Кейси и пръсна екрана на монитора зад него. От изходната рана се разплиска кръв и се размаза по останалите екрани и те заприличаха на снимки от ада. Кейси падна напред и не помръдна. Ройс скрита протегнатата му ръка, но реакция не последва. Кимна доволно и погледна генералите си,

които го гледаха шокирани с широко отворени очи. Ройс се усмихна мило на хората от щаба си.

— Още някой да смята, че трябва да се оттеглим? Че трябва да сдам поста си на главнокомандващ на Воините? Не? Доволен съм. Но се чувствайте свободни да идвате при мен, ако имате други забележки относно начина, по който ръководя нещата.

Усмивката му внезапно изчезна и тонът му стана равен и студен като погледа му.

— Тук вършим Божието дело и незачитането на моята власт е предателство срещу Божията воля. Повече няма да търпя никакви предателства, джентълмени. Рангът ви не ще ви защити, ако се обърнете срещу Бог и мен. Тук сме, за да наложим Божията воля и няма да напуснем, докато не постигнем победа. Без значение каква е цената.

— И така, към какво ще пристъпим?

Гласът му отново бе спокоен и приветлив. Той прибра оръжието в кобура си, без да го погледне. Няколко генерали си отдъхнаха с облекчение, но никой от тях не се отпусна особено. Ройс се загледа в екраните на мониторите, стиснал замислено устни. Извади носна кърпа от джоба си и избърса кръвта от мониторите там, където пречеше на картината.

— Знаем какво мислите, джентълмени, и грешите. Срецнахме някои трудности, но всички са преодолени чрез силата на оръжието и малко въображение. Не можем да си позволим просто да седим и да чакаме градът да предприеме следващата си стъпка. Те не осъзнават какви тежки загуби сме понесли, но щом това стане, можете да сте сигурни, че елфите няма да се поколебаят да се възползват от преимуществата си. А срещу пъкленото им въоръжение сме лесна мишена. Не можем, също така, да допуснем да сме все така разпръснати, както досега. Това разпилява силите ни и ни прави уязвими при нападение от по-многочислени сили. Такива изглежда има много в този проклет град. И така, не можем да отстъпим и не можем да напредваме. Ето защо трябва да предприемем неочакваното.

Той погледна окървавената носна кърпа в ръката си, побърза да я подаде на един от генералите, после погледна секретарката си, която все така седеше вцепенена зад бюрото.

— Повикахте ли магьосниците, както наредих?

— Да, г-н Главнокомандващ. Чакаат отвън вашите инструкции.

— Малко нетърпеливо, предполагам. Хайде, джентълмени, сега ще се срещнете с истинската мощ в нашите редове. Можех да ги изпратя с първата вълна, както някои от вас предложиха, но исках да изчакам да видя с каква скрита сила разполага градът. Сега знаем това, но те не познават нашата. Свещениците магове са нашето тайно оръжие, нашият скрит коз и те ще ни донесат победа.

— Разбира се, предводителю — побърза да го подкрепи един от генералите. — Такава е съдбата.

Ройс го изгледа сурово и генералът отстъпи инстинктивно крачка назад. Останалите, които стояха най-близо до него, отстъпиха незабележимо встрани, за да не се заразят от присъствието му. И да не би това, което се случи на него, да се случи и на тях. Ройс изсумтя презрително.

— Съдба ли, генерале? Само ако за миг си помислех, че наистина смятате така, щях да се разтревожа сериозно за вас. Сляпото подчинение е подобаващо по отношение на ранга за редовите войници, но не очаквам да го чувам от офицерите си. Бог очаква от нас да творим собствената си съдба чрез вяра и усърдна работа, като избиваме неверниците. А сега елате с мен, джентълмени. Искам да се срещнете с моите свещеници магове. Може да научите нещо полезно.

Той млъкна, погледна към сгърченото на пода тяло на Мартин Кейси, трупът лежеше в собствената си кръв със смутен израз на лицето. Изсумтя отново и погледна секретарката си.

— Изхвърли боклука, после повикай някой да почисти тук. Очаквам посещение по-късно.

Тя побърза да кимне и посегна към телефона на бюрото. Ройс излезе енергично от фургона, остави генералите да побързат да го настигнат. Отвън сто на брой Воини свещеници бяха строени като на парад, по десетима в редица. В мига, в който Ройс се появи от фургона, те застанаха мирно, гледаха право напред в очакване на заповеди. Бяха облечени в снежнобели одежди и блестяха в мрака като множество привидения. Ройс щракна с пръсти и външното осветление на фургона се включи. Внезапната ярка светлина трябваше да бе ослепителна за свещениците, но те само примигаха кратко. Той им се усмихна сърдечно. Те бяха негова идея от самото начало. Най-съвършените войници, най-благочестивите Воини, тренирани до предела на

физическото съвършенство и после обучени в мистичните изкуства, за да служат по-достойно за прослава на Бога. И Воините, разбира се. Бяха обучени да използват оръжието на врага срещу самия него. Той им кимна отривисто, те всички се поклониха, а светлината се отрази в голите им темета^[1].

— Приятели мои — каза Ройс, а гласът му бе кристално ясен в тишината на нощта, — настъпи вашето време. Знам, че ви бе трудно да стоите встрани, когато братята ви бяха покосени от врага, но вие сте моята главна сила и не можех да си позволя да пропилявам шансовете си, като ви вкарам в битката твърде рано. Няма за кога да чакаме, приятели. Имате моята заповед, изпълнете я. Накарайте ме да се гордея с вас.

Стоте свещеници се поклониха като един, после седнаха с кръстосани крака на голия бетон и се настаниха удобно. Не обръщаха внимание на генералите, които ги наблюдаваха, нито един на друг. Вече обръщаха поглед навътре в себе си, където бе скрита истинската им сила. Ройс постави пръст на устните си и даде знак на генералите да го последват пак във фургона. Те го направиха и свещениците магове останаха сами в нощта. Съзнанието бавно напусна отпуснатите им тела и се обедини в един поток съвършена сила. Той се понесе над нищо неподозиращия град и надвисна над него като надигаща се невидима гръмотевична буря.

Ройс каза няколко последни насърчителни слова, примесени с шеговито отправени заплахи и после изпрати генералите по пътя им. Не смяташе, че представляват някаква заплаха за неговия авторитет и освен това му приляваше да ги гледа. Постоя неуверено пред екраните на мониторите и осъзна, че не иска да вижда и тях, поне известно време. Откри, без да е особено изненадан, че се чувства неспокоен и че иска да се измъкне някъде за известно време. А защо да не го направи? Нямаше какво повече да върши, докато свещениците магове не свършат работата си, а не можеше да се предвиди колко време ще им отнеме. Затова кимна за довиждане на секретарката си, облече шлифер над униформата и излезе през вратата, преди тя да успее да каже нещо. Имаше пейджър за спешни случаи, но за нейно добро бе по-добре да не го използва, освен ако не е наистина наложително.

Погледна набързо неподвижните свещеници и бавно навлезе в лагера. Имаше още двацет фургона, паркирани в прави редици,

претъпкани до пръсване с техника за наблюдение, компютри и потънали в усърдна работа хора. Не се съмняваше, че съдбата на Мартин Кейси се знаеше от всичките му подчинени и те се стараеха да изглеждат изключително заети и компетентни в случай, че той реши да се отбие при тях. Ройс изсумтя презрително. Крайно време бе да им напомни кой командва тук. Трябваше да убие Кейси още преди месеци, когато за пръв път прояви признаци за амбиции, но той бе добър заместник, въпреки всичките си грешки — а такъв трудно можеше да се намери. Нямаше ни най-малка представа с кого ще го замени. Но това можеше да почака.

Продължи да върви сред безкрайните редици от палатки, които се открояваха смътно в мрака. В тях войниците му открадваха няколко часа сън преди заповедите му да стигнат до тях и да ги изпратят отново в битка. Навън нямаше никого, с изключение на няколко поста в периметъра около лагера, които да следят наблюдателните уреди, но не му се ходеше толкова далеч. Чувстваше се малко разочарован. Щеше да му хареса да се поразходи сред хората си, да им вдъхне спокойствие и увереност с няколко добре подбрани думи и силата на собствената си личност. Продължавайте да се сражавате, защото Бог е с вас. Не взимайте пленници, пратете демоните в Ада, откъдето са дошли. Нещо подобно... Малко от крал Хари^[2] нощем.

Но нямаше с кого да сподели нощта. Беше сам. Както винаги, без значение с колко души се обграждаше. Имаше безброй последователи, мнозина от тях с готовност щяха да дадат живота си за него, но нито един приятел, с когото да поговори, като човек с човек. Имаше власт, но нямаше пред кого да се похвали с нея. Сви рамене и се отправи обратно към фургона си. Животът му принадлежеше на Бог и щеше да извърви предопределения му път. Щеше да изведе Воините към победата над дяволските изчадия в Шадоус Фол и може би тогава, когато всичко свърши и злото бъде победено, той ще може да приближи до Вратата към вечността и да зададе няколко прости въпроса.

По време на отсъствието му от офиса във фургона бяха пристигнали още доклади и бяха затрупали бюрото му. Ройс седна и ги запрелиства с безразличие. Знаеше предварително какво имат да му съобщят. Хората му сееха смърт и разруха из Шадоус Фол, но не беше достатъчно, за да унищожат духа на града. Първата вълна на

нашествениците бе спряна при сблъсъка с нечовешката мощ на елфите. Намръщи се. Или свещениците магове щяха да му осигурят средството, необходимо, за да ги победи, или той и Воините можеха да си стягат багажа и да си отиват у дома. Усмихна се леко. Елфите бяха толкова арогантни със своята сила, толкова уверени в своята тактика, но неговите свещеници щяха да им дадат урок, който да запомнят през малкото време, което им остава от живота. Противоестествени създания. Той ще им даде да се разберат. На всички тях.

Навън свещениците магове седяха неподвижни и празни, умовете им бяха другаде. Силата им растеше, събираше се като буреносни облаци и те я изпратиха да се развихри над града. Децата се събуждаха с плач в нощта и нищо не можеше да ги успокои. Кучетата лаеха, котките мяучеха, а всички онези, които имаха поне мъничко усет за магията, гледаха напрегнато към небето и не знаеха защо. Само елфите не реагираха, защото свещениците магове се бяха скрили от тях. Затова когато накрая се нахвърлиха върху им като вълци над нищо неподозиращи овце, елфите бяха напълно неподготвени. Магията на свещениците се стовари като чук и в този миг те наложиха волята си над елфите — уловиха ги в капан и те не можеха да се преобразяват, остана им една-единствена форма с всичките ѝ недостатъци и уязвимост. Все така разполагаха със свършени оръжия, но не можеха да ги употребяват безнаказано. От този миг нататък елфите бяха уязвими. Можеха да умрат. Сред тях настъпи неистова паника, разнасяха се писъци, но свещениците оставаха глухи за тях. Вече планираха следващата си крачка. Имаха такава мощ и цял един град, върху който да я излеят...

Воините изскочиха от прикритието си и отново се нахвърлиха върху защитниците на града. Посъживили се след няколкочасовата почивка и водени от своята фанатична вяра, те нахлуха в тесните улички, а оръжието им изпълваше нощта с огън. Елфите се надигнаха да ги посрещнат, но нямаше достатъчно място да използват електронните си оръжия и сражението набързо бе сведено до ръкопашен бой, а сабите срещаха щикове. Защитниците на града наблюдаваха почти в транс как умират първите елфи, пицейки от ужас и болка и тогава мъже и жени се втурнаха навън от своите сигурни скривалища, за да ги подкрепят. Бляскавите създания имаха много приятели и почитатели в Шадоус Фол. В канавките течаха потоци

кръв, скоро улиците бяха задръстени от сражаващи се, крещящи тълпи, които се мятаха напред-назад, когато първо едната, после другата страна имаше надмощие.

Битката бе толкова яростна и се водеше на толкова много фронтове, че защитниците на града изобщо не забелязаха една малка група Воини, които минаха покрай сражаващите се, промъкнаха се тихо край бойното поле и се отправиха към центъра на града. Водеше ги самият Ройс, облечен в стандартна униформа без никакви опознавателни знаци, които да издават високопоставения му чин. Той видя своите хора как умират облети в кръв, но не се отклони, за да им помогне. Те загиваха, за да му осигурят време да се добере до градския парк и Саркофага на Времето.

Стигнаха много лесно и завариха вратите вече отворени. Малка групичка войници отдаде чест на Ройс, когато въведе хората си в парка. Той отвърна на поздрава им и погледна учудено командващия офицер. Офицерът се ухили.

— Имахме шанса да пристигнем първи тук, г-н главнокомандващ, и си помислихме — защо да не се възползваме, поне за да сме сигурни, че вражеските сили няма да стигнат до Саркофага преди вас. Добре, че го направихме — оказа се, че паркът внезапно се изпълва с динозаври, когато падне мрак. Огромни, гадни твари. Главните сили са заети да ги засипват с минохвъргачки и ракети. Грозни са, но, Боже мой, са и ужасно тъпи. Най-лесната огромна плячка, която съм виждал. Имахме известни проблеми с роботите на Времето, но изчезнаха преди малко. Направете нужното, г-н главнокомандващ, никой няма да ви попречи.

— Благодаря ти, синко — каза Ройс и го потупа по рамото. — Бог е доволен от теб, аз — също. Тези двамата кои са?

Офицерът погледна двамата млади мъже, които стояха навъсени встрани от тях. Бяха с белезници и си личеше, че наскоро са били зле пребити.

— Двама от местните, г-н главнокомандващ. След като ги победихме малко, ни разказаха за динозаврите и как безопасно да стигнем до Саркофага. Сметнах, че е по-добре да ги задържа в случай, че се окаже, че знаят още нещо полезно.

— Много предвидливо от ваша страна, лейтенант, но не мисля, че ще имаме още нужда от тях. Отървете се.

Лейтенантът кимна отривисто и даде знак на войниците, които охраняваха двамата пленници. Остриета на ножове блеснаха за кратко и потънаха в плътта, а Дерек и Клайв Мандервил се свлякоха на земята и застинаха неподвижно, когато последният им дъх ги напусна. Кръвта се събра на локвички около телата им.

Ройс виждаше единствено Саркофага — масивен блок сив камък, поставен на вдигнатата платформа. По него не личаха следите на времето или ерозията, макар че се издигаше в парка от незапомнени времена. Изглеждаше солиден, но не беше. Според някои доклади бе един-единствен миг, запазен от Времето — точният момент, когато е бил създаден Шадоус Фол, замразен в материална форма, за да е скрит и защитен. Сега това бе единственото, което стоеше между Воините, Галериите от кости и мраз, достолепния старец Времето и Вратата към вечността. Ройс се обърна към единствения свещеник маг, когото бе довел със себе си, спокоен и притихнал в своята бяла роба.

— Още си във връзка с другите свещеници, нали? Добре, добре. Отмести този камък вместо мен. Отвори го сега.

Свещеникът се поклони почтително и се свърза със своите братя. Цялата сила на тяхната магия потече в него и през него, за да отвори Саркофага. Тялото на свещеника бе обхванато от студени пламъци, а плътта му се разтече като восък от свещ, когато магията, която забушува в него, го възпламени. В камъка на Саркофага се появи една-единствена пукнатина и в този миг Ройс и хората му изчезнаха, транспортирани другаде. Пред разцепения Саркофаг останаха единствено телата на двамата млади гробокопачи и изпепеленият труп на мъртвия свещеник.

Рия Фрейзиър намали, спря колата и двамата с Ленард Аш се вторачиха мълчаливо в разпънатото на кръст тяло. И двамата бяха го виждали, макар и да не бяха разговаряли с него — Тим Хендри, един от заместниците на шерифа. Беше прикован към стената с дълги метални остриета през ръцете и глезените, а очите му бяха избодени. По бузите му бе потекла кръв и бе оплискала гърдите му. Не бе първото разпъване на кръст, което Рия и Аш виждаха — войниците бяха осеяли с тях целия град като знак откъде са минали, подобно на куче, което маркира територията си. Но това бе първата жертва, която

познаваха и това някак си правеше нещата по-лоши — по-реални. Рия включи двигателя отново, готова да потегли, а Хендри леко помръдна окървавената си глава.

— Той е жив! Още е жив!

Тя изключи двигателя, отвори вратата, изпълзя от колата и застана пред Хендри. Аш отиде при нея. Тя го погледна умоляващо.

— Трябва да го свалим, да го откараме в болница...

— Няма да е лесно — каза тихо Ленард. — Трудно ще махнем тези остриета и ще го боли страшно много. Може дори да е помилосърдно да го оставим там, докато намерим лекар и подходящи средства...

— Ако го оставим, ще умре! — отсече Рия. — Отзад в колата има лост, използвай го.

Аш кимна и отиде да го потърси. Рия погледна окървавеното лице на Хендри.

— Тим, чуваш ли ме, Тим?

Отговор не последва. Аш се върна с лоста, погледна Хендри почти хладнокръвно, после пхна края на лоста под лявата му ръка и натисна здраво. Ръката трепна и се отмести на инч от стената, плъзна се по металното острие, Хендри надигна глава и изкрещя. Рия неволно отстъпи назад, сякаш стъписана от толкова много болка. Аш натисна още по-силно лоста, ръката отскочи още малко от стената. Хендри изкрещя отново. Бе такъв пронизителен, неистов вик, че сигурно гърлото го заболя, но в този миг Рия си помисли, че вероятно не го е усетил в сравнение с онова, което изстрадваше. Аш измъкна лоста изпод ръката на Хендри и погледна Рия.

— Няма да стане — заяви той категорично. — В неговото безпомощно състояние толкова болка и шок ще го убият много преди да успее да измъкна всички тези остриета.

— Но ако го оставим, той пак ще умре. Моля те, Ленард, не може ли поне един човек да спасим? Трябва да има нещо, което можем да направим.

— Да — каза Аш. — Има нещо.

Посегна със свободната си ръка и постави длан върху челото на Хендри.

— Иди си в мир, Тим.

Хендри изпусна дъха си в продължителна въздишка и не пое въздух отново. Мускулите му се отпуснаха, доколкото остриетата му позволиха, брадичката му увисна на гърдите. На Рия ѝ бе необходим още един миг, за да проумее, че е мъртъв.

— Беше единственото добро, което можехме да сторим за него — обясни Аш. — Да сложим край на мъките му.

Тя го погледна безизразно.

— Ти го уби. Докосна го и той умря.

— Да.

— Не знаех, че можеш да правиш това.

— Има много неща, които не знаеш за мен, Рия.

Аш огледа пустата улица.

— По-добре да тръгваме вече. Не ми харесва да се навъртаме така. Тук се набиваме на очи, а не можем да допуснем да ни забележат. Да вървим.

Те влязоха пак в колата и Рия подкара надолу по улицата. Двигателят бръмчеше много силно в тишината. Някога това бе жилищен квартал, но сега имаше само развалини и изгорели скелети на сгради от двете страни. Повечето улични лампи бяха изпочупени, но улицата бе обляна от лунна светлина. Все едно колата се движеше по морското дъно.

Караха известно време, като завиваха тук-там, за да избегнат блокираните улици. Аш ги усещаше, както и присъствието на войниците, дълго преди да ги види и това им даваше предимство. Останалите хора нямаха късмета да избегнат срещата с войниците. Рия и Аш виждаха телата им навсякъде, обесени или разпънати на кръст, или пък просто изоставени да лежат на пътя с кървави дупки по телата си. В началото тя си помисли, че ще повърне, но имаше толкова много трупове, че скоро претръпна. Дори не можеше да мисли за тях. Сякаш главата ѝ бе пълна с памук. Аш не казваше нищо, но и не отместваше поглед. Вероятно смъртта не бе в състояние да го обезпокои както някога. Рия не попита.

Тя не бе сигурна накъде отиват. Бе потеглила с идеята да се свърже с шериф Ериксон или останалите членове на Градския съвет, но никой не ѝ отговаряше по телефона в колата. На няколко пъти спря и се опита да използва някой уличен телефон, но не свърши работа. През повечето време дори не успяваше да направи връзка, а в малкото

случаи, в които успя, никой не отговори — което следваше да означава, че членовете на Градския съвет са или мъртви, или пленени от войниците. Сега тя караше към центъра на града и Саркофага в парка, надяваше се напук на нищожните изгледи, че само ако успее да стигне до Времето, той ще постави нещата отново в ред. Ако градът изобщо можеше да бъде същият след всичко, което му се случи... Стисна решително устни. Всичко ще се подреди пак. Трябваше да вярва в това или щеше да полудее. Не го каза обаче на глас; отчасти защото не искаше да чуе отговора на Аш, но най-вече заради налудничавото усещане, че ако го каже високо, може да предизвика съдбата. Тя продължи да кара, като криволичеше насам-натам, за да избегне телата на пътя.

„Ще трябва да ги приберат скоро — помисли си с изненадващо спокойствие. — Толкова много трупове означават мухи, плъхове и болести.“

Колкото повече навлизаха във вътрешността на града, толкова по-зле ставаше. Повече смърт, погром, кръв и трупове навсякъде. Сякаш всичко, което й бе скъпо, бе разрушено и осквернено от войниците. От време на време покрай колата минаваха върволици от бегълци, тръгнали да търсят убежище извън пределите на града. Те не знаеха, че Времето е изолирал Шадоус Фол, а на Рия сърце не й даваше да им го каже. Носеха най-ценните си вещи със себе си, като народа на някоя страна от третия свят наред гражданска война. Рия имаше нужда от това да види бежанците. Отчасти за да се успокои, че в Шадоус Фол все още са останали живи хора, но също и защото я караха да се гневи, а докато бе гневна, нямаше място за страх. Аш изглежда не се боеше от нищо, но и не трябваше. Рия усети, че се усмихва. Май имаше някои предимства в това да си мъртъв.

— Защо Времето не ни защитава? — попита тя внезапно. — Не се предполага да е възможно подобни неща да се случват тук.

— Може нещо да му се е случило — отвърна Аш. — Може да е мъртъв. Или в плен.

Рия поклати глава невярващо.

— През целия си живот слушам колко могъщ е Времето, как Шадоус Фол е в безопасност — в сравнение с останалата част на света. Сега се е развилнял някакъв сериен убиец, градът е зона на военни

действия, а Времето не прави нищо, за да ни помогне. Не знам в какво да вярвам вече.

— Повярвай в мен — каза Аш. — Аз никога няма да те предам.

Рия му се усмихна, но не отговори. Тя видя как светофарът отпред светна червено и спря колата на кръстовището. Нямаше никакво движение в никоя посока. Рия потегли, без да изчака да светне зелено. Помоли Аш да опита отново да се свърже по телефона, но все така никой не отговаряше. Пътуваха дълго, без да си кажат нищо, все по-навътре в кошмара и тогава Аш внезапно ѝ каза да спре колата. Тя го направи, огледа се, но улицата бе пуста. Аш се намръщи още повече.

— Отпред има войници. Точно зад онзи ъгъл. Мисля, че са хванали някого. Карай бавно.

Първият порив на Рия бе да обърне колата и да поеме по друг маршрут. Не че можеха да помогнат с нещо. Долавяше миризма на пушек във въздуха, а някъде, не толкова далеч, се чуваха изстрели. Нищо ново, но тя имаше лошо предчувствие. Потисна мисълта безмилостно. Трябваше да опитат. Ако тя просто се предаде, значи войниците са победили. Потегли бавно напред, зави зад ъгъла и натисна рязко спирачките. По-надолу, в средата на улицата, група войници бе подпалила една къща и разстрелваше обитателите, които тичаха навън, за да се спасят от пламъците. Войниците се смееха и се обзалагаха. Един мъж се появи на входната врата, олюлявайки се; дрехите му горяха. Пламъците лумнаха по-силно като излезе на свеж въздух и косата му също пламна. Той не закрепя. Един от войниците го простреля в крака и всички наблюдаваха как човекът пълзи безпомощно по земята и гори, а те всички се заливаха от смях, сякаш това бе най-смешното, което някога са виждали. Рия се обърна към Аш.

— Трябва да направим нещо. Използвай способностите си на дух и ги накарай да се разбягат.

— Невинаги действа така — отвърна той. — Не мога да гарантирам какви ще са последиците.

— Опитай — настоя Рия. — Не мога просто да стоя и да позволявам това да се случва.

— Не — подкрепи я Аш. — Нито пък аз. Остани в колата. Каквото и да става, не излизай.

Той отвори вратата и излезе, после даде знак на Рия да заключи след него. Тя го стори, той ѝ се усмихна набързо, преди да изтича по улицата към войниците. Един от тях го видя да идва и предупреди останалите. Те насочиха оръжие към него и му извикаха да спре. Аш вдигна ръце да покаже, че няма оръжие, но продължи да върви напред. Един войник стреля между краката му. Аш дори не трепна. Почти бе стигнал до тях. Горящата фигура на земята бе спряла да мърда, макар че пламъците още подскачаха и танцуваха. Войникът насочи пушката си към Аш, а той спря и се обгърна с плаща на смъртта.

Войникът пребледня и преглътна тежко. Пушката трепна в ръцете му, сякаш внезапно бе станала по-тежка. Той я свали и отстъпи крачка назад. Останалите войници също отстъпиха с него, паниката нарасна и тогава един от тях вдигна пушката си с внезапно отчаяно движение и стреля в гърдите на Аш. Той се олюля. Рия изпищя. Дали куршумът или викът на Рия разпръснаха магията, но всички войници откриха огън по Аш. Цял откос куршуми се заби в гърдите му и излезе откъм гърба. Той продължи да се олюлява назад, мятеше се, тласкан насам-натам, когато куршумите го улучаха, докато накрая се препъна и падна. Войниците спряха да стрелят.

Аш седна на земята. Войниците не помръднаха. Той бавно се изправи на крака и разсеяно изтупа праха от себе си. Ризата и якето му бяха осеяни с дупки от куршуми, а отзад на гърба му висяха разкъсани парцали, но нямаше и следа от кръв. Аш бе мъртъв и куршумите не можеха да го наранят. Той се втурна устремно напред и в миг се озова сред шокираните войници. Сграбчи най-близкостоящия, вдигна го с една ръка и го метна на десетина фута надолу по улицата. Войникът се стовари тежко на земята и не помръдна. Аш сграбчи друг и го блъсна силно с лицето напред в близката стена. Пусна го, войникът се сгромоляса, притиснал ръце към размазаното си лице. Кръв бликаше между пръстите му. Друг един войник пристъпи напред и стреля между очите на Аш. Главата му се отметна назад, но не се разплиска кръв, нямаше и изходна рана. Аш се изкашля веднъж и изплю сплескания куршум в дланта си.

Войникът се обърна, готов да хукне, а Аш го хвана изотзад. Войникът се разкрещя безпомощно. Аш прекърши врата му с едно рязко усукване и го пусна да падне. Прекрачи тялото и се озова сред останалите, преди те да успеят да се обърнат и да побегнат. Той ги

мяташе по улицата, сякаш бяха парцалени кукли, а войниците крещяха, докато умираха. На Аш не му пукаше. Трябваше само да погледне към горящия човек и наистина не му пукаше. Накрая привърши, застана сред телата и се огледа спокойно. Дори не дишаше тежко. И в този миг куршумът разкъса рамото му.

Ръката му увисна безпомощно, а той се извърна олюлявайки се и видя още войници да нахлуват от другия край на улицата. Те видяха мъртвите и откриха огън с автоматичните си пушки. Многократните попадения караха Аш да се олюлява назад, тресеше се и подскачаше, когато куршумите го пронизваха. Изгуби половината си глава и едната си ръка, но още се държеше на краката си. Куршумите попадаха в него един след друг, откъсваха парченца от него, одялкваха го отвсякъде. Опита се да стигне до войниците, но напористият огън му пречеше да помръдне. Тогава един домъкна гранатомет. Аш погледна назад към колата и се опита да извика нещо на Рия. Тя не можа да го чуе сред грохота на оръжията, но знаеше какво ѝ казва.

„Стой в колата. Каквото и да се случи, не излизай от нея.“

Обърна се отново с лице към огъня и успя да направи една крачка, после още една, вървеше срещу този град от куршуми, сякаш пори с гърди прилива. И тогава ракетата го улучи. Той изчезна сред облак огън и дим. Войниците спряха стрелбата. Когато димът се разнесе, Аш лежеше неподвижен на земята. Главата и раменете му бяха откъснати от тялото, а едната му ръка лежеше в канавката с умоляващо протегнат длан.

Рия изскочи от колата и хукна към Аш. Застана над него, не можеше да крещи или да заплаче, или да направи каквото и да е, само седеше втренчена в него. Устните му леко помръднаха. Рия се разрида в неудържими хлипове и се съпротивляваше яростно, когато войниците я повлякоха нанякъде. За последно зърна Аш, когато войниците събраха частите от тялото му и ги хвърлиха в пламъците на горящата къща.

Питър Колдър се измъкна от редиците на Воините незабелязано и изчезна в сенките на една уличка. Вървеше, без да мисли къде отива, после спря и седна на стъпалото до една врата, прегърна с ръце коленете си и ги притисна към гърдите. Още чуваше виковете на

човека, когото полковник Ферис разпитваше. Колдър клатеше глава назад-напред — един млад човек с поглед на старец и нечия чужда кръв по ръкавите. Това не бе правилно. Не бе възможно да е справедливо. Трябваше да е славен кръстоносен поход да бъдат наказани грешниците, които са отмъкнали могъща реликва от Бога и са я запазили егоистично за себе си. Беше му казано, че градът е пълен с демони и уродливи създания и може да се наложи да се водят сражения. Затова се бяха обучавали усилено и бяха овладели всякакъв вид оръжия. Изобщо не бе му хрумвало, че ще очакват от него да стреля по цивилни граждани. По невъоръжени мъже и жени. И невинни деца.

Бе повярвал във Воините с цялото си сърце и душа. Нужно му бе нещо, в което да повярва, както на удавника му е нужен спасителен пояс, и в началото те бяха идеалният избор. Заради рецесията бе загубил работата си, после апартамента, когато вече не можеше да си плаща наема. В следващите няколко месеца загуби всичко останало и когато Воините го откриха, от три седмици живееше на улицата и се хранеше от кофите за боклук. Те го поеа и придадоха смисъл на живота му. Върнаха му гордостта и му обещаха кауза, за която да се сражава. Възможност да стане герой в битката срещу силите на мрака. Той бе обещал да почита и брани Воините с цената на живота си и тогава вярваше в думите си, но откакто нахлуха в Шадоус Фол, виждаше само смърт и разрушения и му прилягаше от тях.

Бе видял как разстрелват мъже и жени, само защото са казали нещо или просто са се изпречили на пътя. Бе гледал как опожаряват домовете им и влачеа окървавени и изпотрошени хора на разпит. Не бе видял нищо, което поне малко да напомня на демон. Хората тук не заслужаваха такова отношение, дори и да бяха грешници. Войниците губеха контрол, те стреляха по всичко, което се движеше. Това, което се предполагаше, че ще е дирене и спасителна мисия с минимум насилие, бе прераснало в кървава баня и никой не правеше нищо, за да го спре. Дори напротив, офицерите насърчаваха хората си да пристъпят към по-масови и кървави изстъпления. Всичко бе позволено, защото враговете бяха грешници. Убийства, изтезания, блудства. Опиянението от силата и битките бе замъглило разсъдъка на войниците и, Бог да му е на помощ, той бе изпитал същото. Бе опожарявал сгради дори като знаеше, че вътре има хора, стреляше по

бягащи мъже и жени в гръб, когато отказваха да спрат. Даже му беше забавно, докато допусна грешката да се доближи достатъчно, за да види лицата им. Тогава престанаха да бъдат грешници, бяха просто хора и всичко се промени за него.

Благодари на Господ, че не бе стрелял по деца. Някои го правеха, но не и той.

Трябваше да се измъкне и да помисли. Просто да прекрати всичко и да обмисли нещата. Затова се измъкна незабелязано от групата, когато започнаха да млатят последния си пленник. Мъничко бруталност, ей така, да го направят по-сговорчив преди разпита. Преди болката и кръвта. Прииска му се да спаси пленника или поне да му спести побоя, но не се съмняваше, че събратята му в името на Божието дело ще се обърнат срещу него, ако се опита да ги лиши от това удоволствие. Наказването на неверниците ги бе настървило за кръв и не ги бе грижа къде ще я намерят. И така, беше се измъкнал, за да остане сам, макар това да бе категорично в разрез със заповедите. Не смееше да се отлъчи задълго. Ако сметнеха, че се опитва да се измъкне от тях, щяха да го разстрелят като дезертър. Имаше много неща, за които Воините можеха да те гръмнат. Неподчинение на заповедта бе едно от тях. Офицерите получаваха своите инструкции от Върховния главнокомандващ, а той — от Бога, така че неподчинението бе светотатство. Колдър вярваше в Главнокомандващия преди. Вярваше на Уилям Ройс с цялото си сърце и душа. Ройс го бе спасил, когато не бе останало нищо, което да си струва да бъде спасено. Не че бе престанал да вярва, все още бе готов да умре за него — само не смяташе, че вече може да продължава да убива заради него.

Чу тихи стъпки да се приближават и бързо се огледа. Дребна, набита фигура се появи в уличката и вървеше право срещу него. Колдър сграбчи пушката си и скочи на крака. Благодарение на обучението бе насочил оръжието и се бе прицелил в целта преди дори да осъзнае какво прави. Поколеба се и после дъхът му секна, когато дребната фигурка излезе от сянката и застана на светло. Бе четири фута високо плюшено мече със златиста козина с цвят на мед, облечено в яркочервени туника и панталони и дълъг син шал. Очите му бяха тъмни и знаещи, изпълнени с всичкото състрадание и прошка на света. Колдър свали пушката.

— Но... аз те познавам — прошепна той тихичко. — Ти си Бруин Беър. Четях за твоите приключения непрекъснато, докато бях дете. Какво правиш тук?

— Хората престанаха да вярват в мен — отвърна Беър. — Тук е мястото, където мечтите свършват, а играчките идват, за да остареят. А ти какво правиш тук?

— Не знам. Вече нищо не знам. Командващият каза, че това място е пълно с грешници и демони...

— Тук няма демони, няма и чак толкова грешници. Само хора като мен. Всички герои от книги, които са били забранени, защото хората вече не вярвали във фантазията. Нищо не се губи никога наистина, не и докато има места като това. Всички сме тук, търсим малко покой в края на живота си.

— Ройс каза, че ще ме убие.

— Ти си този с пушката.

Колдър захвърли оръжието, пристъпи колебливо напред и коленичи, за да прегърне Беър. Зарови лице в гъстата златиста козина и се разрида за своето отминало детство и за изгубената си вяра. Мечокът го прегърна с късите си силни ръце — разбираше всичко, прощаваше всичко и за пръв път от доста време Питър Колдър изпита покой. В края на краищата, ако не можеш да се довериш на Бруин Беър, на кого другиго?

По уличката се чува нечии стъпки и двамата се освободиха от прегръдката. Колдър машинално се огледа за пушката, която бе захвърлил, но тя се оказа далеч. Беър остана на мястото си и погледна благо новодошлия, когато се появи на светлото. Сърцето на Колдър спря за миг, когато видя кой е — висок, мършав мъж с ръце на хирург и униформа на офицер. Очевидно полковник Ферис бе приключил разпита на пленника. Колдър пристъпи и застана между мечока и полковника, внезапно изплашен, че Ферис просто ще застреля мечето, като го види и реши, че е демон. Полковникът се усмихна студено.

— Разочароваш ме, Колдър. Очаквах повече от теб. Да позволиш да те заблуди приятният външен вид, след всички отправени предупреждения. Не можеш да вярваш на нищо тук, момче. Сега се отдръпни и ме остави да се оправя с тази твар.

— Не можете да го застреляте — каза Колдър разтреперан. — Не можете. Той е Бруин Беър. Беше моят любим герой, когато бях дете.

Беше героят на всички деца. Няма да ви позволя да го нараните.

— Отмести се — повтори Ферис. — Няма място за слабост у Воините. Ние вършим Божиите дела и не е наша работа да ги поставяме под въпрос. Това нещо зад теб е поругание. То олицетворява всичко, което сме се клели да изтребим с огън и меч в този град. Още не е твърде късно, Колдър. Все още можеш да се завърнеш в лоното Божие. Но ако останеш, където си, ще стрелям през теб, за да унищожа демона. Отмести се, момче.

Колдър се опита да каже „не“, но бе толкова изплашен, че не можа да произнесе думата, затова само поклати глава онемял. Полковник Ферис насочи пистолета си и стреля от упор в Колдър. Той извика и разпери ръце, сякаш да се защити. Силният изстрел още отекваше в тясната уличка, когато той осъзна, че е невредим и бавно отпусна ръце. Погледна надолу към тялото си, но нямаше и следа от кръв или дупка от куршум. Полковникът го погледна глупаво с все още протегнатата ръка, а димът не се бе разнесъл от дулото на пистолета му. Нямаше начин да пропусне от толкова близко разстояние. Още една стъпка напред и пистолетът щеше да опре в гърдите на Колдър. Ферис осъзна, че е зяпнал с отворена уста и рязко я затвори. Изпъна ръка и дръпна спусъка отново и отново. Колдър трепваше при всеки изстрел, но не се отмести. И когато ехото заглъхна, Колдър все така стоеше невредим на мястото си. Бруин Беър пристъпи напред, показа се зад него и се усмихна на Ферис.

— Сега сте в моя свят, полковник, а в него на добрите хора не им се случват лоши неща. Моля, бъдете така добър да се предадете. Наистина нямате друг избор.

Ферис изръмжа срещу него, захвърли пистолета си и измъкна от ботуша си осветен в църква сребърен кинжал. Тръгна към мечока, лицето му бе изкривено от ярост и страх. Успя да направи две крачки и тогава зад него от сенките се показа Сий Гоут и го удари много професионално по главата с дълга и тежка сопа. Ферис се олюля на краката си, изпусна ножа, но не падна. Козелът го удари отново и този път се постара. Ферис се срути на земята и остана неподвижен. Сий Гоут го срита по едно болезнено място, за да се увери, че Ферис наистина е в безсъзнание, после свали тоягата и се ухили весело на Колдър.

— Винаги можеш да различиш един офицер. Те са толкова тъпи, че трябва да ги удариш два пъти, преди да забележат, че нещо се случва. Здравсти, синко, добре си дошъл сред кървящата Съпротива. Донеси си оръжието и мунициите и може да забравиш за несигурната си заплата.

Той изгледа кръвнишки лежащия в безсъзнание полковник, после погледна с надежда към Бруин Беър.

— Някакъв шанс да пречукам този? Вече имаме половин дузина гадни офицери в плен.

— Ние не убиваме — отвърна твърдо мечокът. — Ние сме от добрите.

Сий Гоут се обърна и удари главата си няколко пъти в близката стена. Колдър наблюдаваше с любопитство.

— Това помага ли?

— Не както някога — призна козелът. — Е, добре, хайде да се махаме отгук, по дяволите, преди приятелчетата на Спящата красавица да са тръгнали да го търсят.

Той вдигна Ферис, метна го небрежно на рамо и тръгна надолу по уличката. Колдър и Бруин Беър го последваха.

— Каза нещо за Съпротивата — обади се Колдър. — Кои всъщност са те?

— Всички, които тъпо и упорито отказват да приемат, че са победени — отвърна козелът. — За момента предимно животни, но няма дискриминация. На практика сритваме задниците на Воините, разбиваме плановете им, изкарваме им ангелите и предимно действаме както ни хрумне.

— Но не убиваме — обади се мечокът.

— Защо? — попита Колдър.

— Не ни харесва какво ни причинява това — отвърна козелът тихичко.

И така Питър Колдър тръгна с Бруин Беър и Сий Гоут да се присъедини към Съпротивата, където намери много приятели от детството си — и една нова кауза, в която да вярва.

Елфите и Воините се сражаваха навсякъде из града и накрая се озоваха лице в лице от двете противоположни страни на Гленканън

Скуеър. Не приличаше много на другите площади, по които в две редици растат рошави дървета и стърчи статуя на конник, която се нуждае от старателно почистване. Елфите имаха свършени оръжия, но Воините ги превъзхождаха по численост. Навсякъде наоколо се виждаха само развалини. Всички сгради бяха разрушени и най-често овъглени и изпепелени. Всички улични лампи бяха изпотрошени, а съседните улици, водещи насам, бяха затворени и барикадирани. Навсякъде имаше трупове и умиращи, оставени да лежат там, където са паднали. И двете страни бяха понесли огромни загуби и бяха готови да дадат още, но за момента бяха разколебани. Силата и духът не бяха сломени, но и двете страни започнаха да проумяват, че победата може да бъде постигната единствено на ужасна цена. Това означаваше да се използват оръжия и тактика, които напълно вероятно щяха да унищожат целия град, всичко и всички в него. И двете страни разсъждаваха над това, но за момента се колебаеха.

Беше още нощ. Пълната луна грееше ярко над главите им и оцветяваше пейзажа в черно, бяло и синьо. Още нямаше звезди, нито признаци, че нощта ще свърши скоро. Никоя от страните не предложи мирни преговори. Нямаше смисъл. Нямаха никакви общи основания, по които да спорят, да не говорим да се споразумеят, а капитулацията не бе опция. Убежденията на Воините се градяха безусловно върху саможертвата, а елфите имаха вековна традиция да се бият до смърт и при най-дребната обида. Само малка крачка ги делеше от това да се хвърлят в битка, която знаеха, че няма да спечелят, стига да бяха сигурни, че другата страна също ще загуби. И само едно слабичко гласче в сърцата им нашепваше, че не е твърде късно да се оттеглят с чест и да се сражават някой друг ден.

Воините имаха автоматични оръжия, танкове, напалм и високотехнологични оръжия. Елфите разполагаха с мощни лазери, оръжия с плазмен лъч, магически мечове и магически устройства. Имаха и да мъстят за мнозина от своите. От време на време някоя от страните се размърдваше неспокойно, а другата реагираше, но засега това не водеше доникъде. Никой не искаше да се обрича предварително, но и никой не можеше да си позволи да остане последен. Напрежението сред двете страни нарастваше, когато реагираха една на друга, и нито една от тях не отстъпваше. Мъжете се размърдаха, оръжията бяха готови и всички се подготвиха за

последното предизвикателство в долината на смъртта. И в този миг, когато всичко изглеждаше окончателно изгубено, се чу един глас, който запя в нощта.

Воините и елфите спряха и се огледаха, а от сенките се показа Шон Морисън. Пееше като същински ангел. Зад него крачеше известен някога китарист и акомпанираше песента. А зад тях — всички певци, музиканти и рокаджии, умрели някога твърде млади и озовали се в Шадоус Фол. Певецът, който бе прострелян от собствения си фен, китаристът, умрял от свръхдоза. Всички устремени нависоко ангели, които се бяха сгромолясали под бремето на алкохола, дрогата и славата. Всички изгряващи звезди, починали твърде рано, и онези, чиято слава бе избледняла, които бяха допуснали грешката да надживеят легендата за самите себе си. Всички загинали в самолетни и автомобилни катастрофи, удавили се в собствените си плувни басейни, преди да имат възможността да открият кои всъщност са. Те всички дойдоха в Шадоус Фол, когато феновете им накрая престанаха да вярват в тях и най-после намериха покой в един град, където изобилстваше от легенди. Сега всички се бяха събрали за един последен концерт, една последна песен, за да се надсмеят за пореден път над съдбата.

Музиката ставаше все по-силна, все нови и нови участници се присъединяваха, мелодията трептеше и се променяше като живо същество. Понякога рок, после фолк, пънк, транс или рок за деца, всички вървяха заедно като едно триумфиращо цяло, по-велико от всеки самостоятелен стил. Тази армия на песента изпълни нощта, измести мрака. И начело на всички тях, извисил без усилие глас над останалите — Шон Морисън, чието име не бе Шон, умрял твърде млад, докато още имаше неизпети песни.

Музиката заля Воините и елфите и те спряха, за да послушат. Тя докосна по нещо у всеки един от тях, нещо мъничко, но упорито, което някак си бе оцеляло сред цялата омраза и ужас на убийствата. Тук-там сред редиците някои запяха. Мъничко благоговение, удивление и радост, точно когато нощта изглеждаше непрогледна. Войниците захвърлиха пушките, елфите — мечовете и сами или по двама пресичаха площада, за да се приветстват взаимно. Някой друг ден можеха да се срещнат пак и да се сражават, някой друг ден можеше да умрат, но в този миг се оттеглиха от ръба и внезапно въздухът се

изпълни с нежност. Срецаха се наред площада, все повече и повече на брой, вдъхновени от песента и тези, които пееха. Бе тихо честване, без викове и възгласи, простичко задоволство, че войната е свършила и те са оцелели.

Но не всички чува песента. За някои тя бе просто шум и отвличаше вниманието им от онова, което всъщност имаше значение. Офицерите воители се опитаха да контролират хората си, раздаваха заповеди и отправяха заплахи и когато това не вършеше работа, заповядваха на останалите верни на тях войници да открият огън срещу предателите. Те изпълняваха и внезапно нощта се изпълни от грохота на изстрелите. Елфите отговориха със свръхестествените си оръжия и непозната енергия, която озари мрака. Но над всичко се извисяваше музиката, силна, затрогваща и могъща, а оръжията и на двете страни бяха безсилни срещу нея. Песента защити тези, които я чуваха. Морисън и другите пееха и свиреха и сякаш сърцата им щяха да се пръснат, изпълваха нощта с цялата изгубена сила и прекършен потенциал на своя кратък живот. Пееха песни, които можеха да бъдат изпети, ако смъртта не ги бе покосила, като диви цветя, поникнали в строго контролирана градина. Те пееха и свиреха, а музиката пулсираше силно в кръвта на всички, които я чуваха.

Воините се втурнаха първи, обърнаха се и побягнаха или заляха площада, за да се присъединят към тълпата в центъра. Елфите се смееха и ръкопляскаха и изоставиха оръжията си. Винаги бяха изпитвали нежност към човешката музика и им достави повече удоволствие да се присъединят, отколкото да преследват победения враг. Песента и музиката внезапно секнаха, сякаш така бе планирано, а публиката надаваше възторжени възгласи и аплодираше, докато гърлата им прегракнаха и ръцете ги заболяха. Морисън се усмихна и се поклони, изтощен и прогизнал от пот, но все още усещаше силата на музиката в себе си, сякаш тя го питаше какво да направи по-нататък. Оберон, Титания и Пък излязоха напред да му се поклонят, а Морисън избърса с ръкав потта от лицето си и се ухили в отговор.

— На бис ли ме викат?

В една изоставена къща на една опустяла улица Сузан Дюбоа седеше сама до прозореца на приземния етаж и следеше уморено какво

става навън. Опитваше се да не се движи и дишаше предпазливо и повърхностно. И при най-малкото движение остри болки пронизваха счупената ѝ ръка, някои от тях толкова силни, че ѝ прималяваше. В началото си бе помислила, че е изкълчена или зле натъртена при срутването на Пещерата, но след като шокът попремина и болката постоянно се усилваше, ѝ бе все по-трудно да вярва в това. Опитва се, наистина се опита, защото мисълта за счупена ръка бе твърде непосилна, но сега и малкото утеха ѝ бе отнета.

Ръката ѝ бе скрита под дългия ръкав на роклята. Платът бе разкъсан, висеше на парцали и бе пропит с кръв, но тя не го бе повдигнала, за да я погледне. Смяташе, че точно сега не може да се справи с това. Прииска ѝ се Поли да побърза да слезе долу. Бе се качила на горния етаж да види дали има по-добра видимост към града отвисоко. Единственото, което се виждаше от приземния етаж, бяха разрушените и изгорели домове, опустелия канал, а понякога колона войници, които преминаваха край тях на път да унищожат някоя друга част на града. От известно време не се виждаха никакви войници, но Сузан не се съмняваше, че накрая ще се върнат. Това бе само затишие пред буря, а обикновено след това стихията се разразяваше с нова сила. Болката загложди ръката ѝ отново и тя се съсредоточи върху това да диша по-повърхностно, за да не я мести.

Стана ѝ студено, почувства се уморена и съвсем сама. Поли бе още горе, а Шон Морисън бе изчезнал по някое време през нощта, когато двете с нея още спяха. Предполагаше, че не би следвало да е изненадана. На Шон никога не можеше да се разчита. Това бе част от чара му. Но дори и да бе така, да се измъкне по този начин бе подло и необичайно дори за него. Не че Джейс Харт се бе оказал по-добър. Бе обещал да се върне, когато намери безопасно убежище за тях, но бяха минали часове и все още нямаше и следа от него. Всичко би могло да му се случи. Всичко...

Тя въздъхна, после трябваше да стисне зъби, когато новият пристъп на болка прониза ръката ѝ. Беше ѝ студено, но по лицето ѝ се стичаше пот. Не бе добър знак. Все по-замаяна се чувстваше, на ръба да припадне, но нямаше да се поддаде. Не можеше да си позволи да изгуби съзнание. Всичко би могло да се случи, докато е в безпомощно състояние. Не бе свикнала да е безпомощна. Обикновено тя бе тази, при която другите идваха със своите проблеми, хвърляше карти и

разбираше какво да направи. Винаги се бе гордяла, че рано или късно може да намери отговор за всеки проблем. Също така, че можеше да се грижи за себе си сама и не разчиташе на никого за нищо. Сега градът, на който бе помагала толкова дълго, бе разгромен и тя по никакъв начин не можеше да оправи нещата, а бе и в капан в изоставена къща със счупена ръка и усиливаща се треска. Искаше ѝ се Поли да побърза и слезе долу. Чувстваше се малко по-добре, когато бяха заедно. Усмихна се горчиво. Години наред Поли се осланяше на нея, за да се справи с разбития си живот, а сега — ето я нея тук — разчита на Поли. Странно как се обръщат нещата. Странно... Какво я бави толкова много там, горе? На Сузан ѝ се прииска да ѝ извика да побърза, но не го направи. Това означаваше да се поддаде на страха и слабостта си, а имаше силното предчувствие, че ако им се поддаде само веднъж, никога вече няма да си върне контрола. Но какво, по дяволите, прави Поли толкова дълго там, горе?

На горния етаж Поли Къзинс стоеше пред зейнала в стената дупка, гледаше навън в нощта, обгърнала тялото си с ръце, за да не се разпадне. Бе на мили далеч от сигурността и безопасността на собствения си дом, заобиколена бе отвсякъде от опасности и в нея на вълни се надигаха пристъпи на паника. Искаше ѝ се да крещи, да тича, да прави нещо, но не можеше да направи нищо, нямаше накъде да тича и знаеше, че ако започне да крещи, няма да може да спре. Всичките ѝ крайници трепереха, погледът ѝ ту се замъгляваше, ту се проясняваше и едва се сдържаше да не припадне. Трябваше да остане в съзнание, Сузан имаше нужда от нея, но тази мисъл само влошаваше нещата. Достатъчно трудно ѝ бе да се опитва да се оправи със собствените си проблеми и без да знае, че още някой разчита на нея. Не беше честно. Не бе готова да се справи с такова напрежение. Не още.

Тя се сви, седна на пода и започна да се клати напред-назад. Толкова силно бе обгърнала тялото си с ръце, че едва дишаше. Защо не се връщаше още Джеймс? Обеща да не се бави. Щеше да се почувства по-силна, ако той бе тук, по-способна да се справи. Това, че Морисън си бе тръгнал докато спеше, също не ѝ помагаше. Но винаги е знаела, че не може да разчита на него. Беше си помислила, че може да разчита на Сузан и Джеймс, но Сузан не можеше дори за себе си да се погрижи, а Джеймс не се връщаше. Нещо трябва да му се е случило,

нещо лошо. Той не би си тръгнал просто така, не би я зарязал. Не би го направил. Нали?

Пое дълбоко дъх няколко пъти, опитвайки се да се успокои, но от притока на кислород се почувства още по-замаяна. Трябваше да се овладее. Не можеше да слезе долу, преди да го е направила. Не можеше да позволи Сузан да я види в това състояние. Тя разчиташе на нея. Мислите ѝ блуждаеха в главата като птици, които не могат да се задържат на люлеещ се клон. Наложих си да се изправи отново на крака и погледна през дупката в стената с надеждата, че ще види нещо, което да я разведри. От долния край на улицата се зададе колона войници и вървеше право към нея. Тя почти спря да диша. Те бързаха по улицата, гледаха право напред и минаха покрай къщата, без дори да я погледнат. Завиха зад ъгъла и изчезнаха, улицата веднага опустя отново.

Поли се огледа внимателно във всички посоки, но никъде не се виждаха войници. Хрумна ѝ, че не са се появявали от известно време. Войната в Шадоус Фол изглежда я бе подминала. Може и да беше свършила. Запита се кой ли е спечелил, а после поклати глава. Нямаше значение. Единственото важно нещо в момента бе да получат някаква медицинска помощ за Сузан и за нея самата. Имаше нужда от нещичко, за да успокои нервите си. Тя закрачи из стаята в кръг, отново и отново. Монотонността я успокояваше. Все още чувстваше, че се разпада, но чувството ѝ бе познато и знаеше как да се справи. Трябваше да е заета с нещо, дотолкова, че да няма време да мисли. Започна да крачи по-бързо. Нямаше значение какво прави, стига да прави нещо. Дишането ѝ се поуспокои, а главата ѝ започна да се прояснява. След известно време се почувства по-силна и тръгна надолу по стълбите, за да се върне при Сузан.

Бе по средата, когато чу, че някой се движи по коридора. Замръзна на място и се ослуша. Не можеше да е Сузан, бе твърде слаба и изпитваше твърде силна болка, за да се разхожда наоколо. Но не можеше и да е някой от войниците. Бе ги видяла да минават покрай къщата, без дори да погледнат към нея. Освен ако не се предполагаше тя да си мисли така. Огледа се за нещо, което би могла да използва, за да се отбранява, но нямаше нищо под ръка. Съвсем не бе сигурна, че ще може да го използва, дори и да бе намерила.

Следващата ѝ мисъл бе да се върне обратно по стълбите горе и да се скрие, но не можеше да го направи. Не можеше просто да

изостави Сузан. Тя не я бе изоставила през всичките онези тежки години. Поли заслиза бавно по стълбите, едно стъпало, после друго, стиснала ръце в юмруци. Щеше да реши какво да прави, когато види кой е. Ако не успееше да се промъкне незабелязано, щеше да каже, че е сама в къщата и се да надява Сузан да има благоразумието да стои тихо. Тя зави зад стълбата и видя Джеймс Харт да ѝ се усмихва.

— А, ето те. Стори ми се, че чух някой да се движи наоколо. Идвай тук. Имам добри новини.

Тя не знаеше да го удари ли, да го прегърне ли, но накрая реши да го последва по коридора към стаята, където ги очакваше Сузан. Сузан се обърна, когато те влязоха и Харт стрелна с поглед Поли, като осъзна влошеното ѝ състояние. Цветът бе изчезнал от лицето ѝ, приличаше на смъртник, който е бил позато плен и оставен отново да се вкочани. Харт седна срещу нея и се опита да изглежда спокоен и уверен.

— На няколко пресечки отук има църква, превърната в убежище. Там има хора, които се опитват да помогнат. По някаква причина войниците не нападат църквите. Има лекар и медикаменти. Мисля, че трябва да те отведем при тях. Ще можеш ли да вървиш, Сузан?

— Ще се справя — отвърна решително тя. — Не можем да останем тук.

Изправи се на крака бавно, правеше гримаси от болка, но не извика. Поли беше нащрек непосредствено до нея, готова да ѝ помогне, но тъй като познаваше Сузан добре, не посегна, преди тя да е поискала. Сузан не обичаше хората да се суетят около нея, дори когато се налагаше. Тя остана за миг скована на мястото си, като притискаше счупената си ръка към тялото, а после кимна рязко на Харт и Поли, че е готова да тръгне. Не вярваше, че може да бъде победена от нещо, най-малко от слабостта си. Харт отново погледна Поли, сви леко рамене, тръгна напред, излезе от стаята и мина по коридора. Нито един от тримата не видя листа хартия с песента на Морисън, който бе паднал на пода, скрит от погледа им.

— Какво се случи с Шон? — попита Харт.

— Тръгнал си е, докато сме спели — отвърна Поли.

Тя едва сдържаше негодуванието си и Харт се отказа да пита друго. Излязоха от къщата и пристъпиха предпазливо навън, на

пустата улица. Харт заключи вратата след себе си. Нямаше нужда да изкушават мародерите. Във въздуха се носеше миризма на пушек, виждаха се алените отблясъци на пламъци в далечината, но улицата бе зловещо притихнала. Бе съвсем лесно да си представят, че те са единствените живи същества в Шадоус Фол. Харт ги поведе надолу по улицата с бавна стъпка, за да не се преумори Сузан твърде бързо.

— Имам чувството, че нещо важно се е случило — каза той тихо, колкото да отвлече вниманието на Сузан. — Сраженията изглежда са спрели засега и от онова, което чух по радиото в църквата, нашествениците са се натъкнали на нещо, което им е изкарало ангелите. Повечето само се мотаят. Някои дори отстъпват към покрайнините на града, все едно дяволите от Ада са по петите им. В никакъв случай опасността не е приключила, но за пръв път ми се струва, че имаме шансове. Някъде по пътя някой им е сритал задниците здравата.

И тогава млъкна, тримата спряха рязко, тъй като дузина войници излязоха от сенките и им препречиха пътя. Харт погледна назад — и там стояха войници. Изглеждаха уморени и мрачни, но стискаха здраво оръжието си. Един от тези пред него пристъпи напред. Не беше офицер, но по държанието му личеше, че той командва групата. Огледа Харт отгоре до долу, после двете жени, без да бърза. Накрая изсумтя презрително и срещна предизвикателно погледа на Харт.

— Още не е приключило — каза с леден тон. — Срещаме някои затруднения, но само толкова. Нищо, с което да не можем да се справим. Прегрупираме се и скоро този град, тази помийна яма, ще си плати за всичко, което ни причини. Това тук не биваше да се случва. Трябваше да сте лесна мишена. Цивилни лица, неверници. Смятахме да влезем и да окупираме града. Ала не, вие пожелахте да отвърнете на удара и сега хиляди Воини са мъртви. Хиляди доблестни мъже са мъртви заради вас.

Обърна се назад към хората си.

— Застреляйте ги.

Отмести се и също толкова внезапно войниците вдигнаха пушките си и ги насочиха към Харт, Поли и Сузан. Харт пристъпи напред да застане между войниците и двете жени и в същото време знаеше, че нищо не може да направи. Поли започна трескаво да се извинява и да умолява, но никой не я слушаше. Сузан гледаше гневно,

но дори не трепна пред дулото на пушките. Тогава отекна задръжен залп и улицата гръмна.

Точно в този миг времето се забави. Всички замръзнаха като статуи, а въздухът бе като гъст сироп. Куршумите увиснаха във въздуха подобно дебели, грозни насекоми. Харт почувства, че би могъл да се пресегне да ги поразмести като топчета на невидимо сметало. В него забушува сила и го изпълни до пръсване. Безгранична мощ, несъизмерима с добро и зло, неподправена, гола и огнена. Мощта на Времето. Той погледна Поли и Сузан до себе си, замръзнали в моментен страх пред смъртта, и внезапна ярост пламна в него. Хвърли се напред и куршумите и войниците, които ги бяха изстреляли, в миг бяха пометени.

Времето устремно се задвижи и войниците се разхвърчаха сред стена от кръв и парчета разкъсана плът. Поли и Сузан изпищяха. Кръв и плът барабаняха по земята като ужасяващ порой и се плъосваха приглушено наоколо. Харт се огледаха — бе като в касапница. С изненада установи, че никак не го бе грижа. Войниците се бяха опитали да убият него, Поли и Сузан; вместо това сега те бяха мъртви. Осъзна, че Поли го гледа шокирано и постепенно започва да проумява какво е станало. Протегна ръка към нея да я успокои. Тя се отдръпна. Сузан го гледеше като напълно непознат. Вероятно така си и беше. Точно в този миг и той не се чувстваше себе си. Кимна им в знак, че ги разбира и после се отправи надолу по улицата към църквата. Опитваше се да не стъпва в кръвта, но тя бе твърде много. След миг Поли и Сузан го последваха.

Отец Калахан караше колата си по смълчаните улици и навлизаше все по-дълбоко в ада. Знаеше тези улици преди нападението, но сега не ги познаваше. Навсякъде, накъдето погледнеше, виждаше само разрушени сгради, изгорели коли и тела, повесени от уличните лампи или просто оставени да лежат, където са паднали. Тук нямаше разпънати на кръст. Воините трябваше да са бързали. И непрестанно, всеки път, когато видеше нова жертва на нашествието, в мислите си чуваше: „Ти стори това. Ти си отговорен.“ Продължаваше да кара бавно, отчасти за да може да заобиколи телата по пътя, но най-вече, защото не можеше да откъсне очи от онова, което

бе причинил на Шадоус Фол. На града, който Църквата му бе поверила. В началото се молеше за жертвите, после проклинаше Воините, а накрая просто караше, вцепенен от размерите на ужаса. Само едно му даваше сили да продължи — мисълта, че Свети Августин ще знае какво трябва да се направи.

И заедно щяха да дадат урок на Воините на Кръста за това какво наистина означава Божият гняв.

Провери най-напред в болницата. Никога не можеш да предвидиш къде би се озовал Августин в следващия момент, но преди да стане светец, бе работил като лекар в болницата Мандерлей и все още прекарваше доста време там и помагаше с каквото може. Във всяка болница винаги имаше нужда от някой чудотворец и след всичко, което се бе случило, без съмнение там се нуждаеха от него повече отвсякога. Калахан намери лесно мястото, но трябваше да спре и да паркира на известно разстояние. Линейки и коли с набързо нарисуван червен кръст се стичаха отвсякъде и той не искаше да блокира пътя им. Мина набързо през тълпите в двора на Мандерлей, като не преставаше да репетира наум какво ще каже, а после забрави всичко, когато си даде сметка за новия ад вътре.

Мъже и жени прииждаха или се точеха навън през старомодните двойни врати — едни в бели одежди, изцапани с нечия чужда кръв, други носеха или подкрепяха ранени приятели и роднини. Вътре в спешното отделение Калахан завари хаос от сновящи хора и оглушителен шум, смесица от отчаян зов и писъци от почти непоносима, безумна болка. Имаше хора на носилки и колички, други седяха сгърчени по столовете или просто бяха оставени да лежат върху одеяла на пода. Навсякъде кръв и изгаряния и воня на твърде много дезинфектант в опит да се прикрие нещо по-лошо. Тук-там приятели и роднини седяха сред ранените, държаха им ръцете и изглеждаха изгубени и безпомощни. Имаше един-единствен лекар и три сестри, които се движеха предпазливо между ранените, обясняваха накратко на всеки пациент, даваха му номерче според това колко спешен е случаят. Понякога единственото, което можеха да сторят, бе да затворят очите на умрелия, да покрият лицето с одеяло и да минат нататък.

Калахан стоеше настрана, за да не пречи. Не можеше да помогне с нищо, освен да предложи молитва за спасение на душата, но в

момента не се чувстваше способен и на това. Не и преди да се помири с Господ. Той се движеше бавно през шума и суматохата из претъпканите болнични коридори и разпитваше тихичко, но настойчиво къде би могъл да намери Свети Августин. И накрая го откри в главната операционна, където лекуваше ранените като полагаше ръце.

Нямаше кой да му помага, нито сестра да му подава инструментите и да попива потта от челото му, само безкрайният поток от пациенти, подкрепяни или изкарвани на колички от изтощени санитарни с пребледнели от умора лица. Калахан застана вътре до вратата на операционната, наблюдаваше мълчаливо и се стараеше да не пречи на никого. Следеше как Августин поставя голите си длани върху отворена рана и виждаше как разкъсаната плът се приплъзва, а раната заздравява за секунди. Всяко следващо чудо отнемаше по малко от светеца и лицето му вече бе болезнено изпито. Винаги бе бил едър човек, но сега окървавената му болнична престилка висеше на него като плащаница върху мъртвец. Изглеждаше сякаш е гладувал дълго. Под очите му имаше тъмни кръгове, а скулите на лицето му изпъкваха под опънатата кожа. Приличаше на пророк от Стария завет, току-що завърнал се от пустинята.

Двама санитарни донесоха следващия пациент и го оставиха на операционната маса. Августин отметна напоения с кръв чаршаф, с който бе покрит, а кръвта бликна и потече от масата надолу. Човекът беше изкормен, разпорен от гръдната кост до слабините. Августин пхна ръце в зейналата рана и ги придвижи бързо по органите, лекуваше пораженията с дланите си. Присвиваше очи, докато работеше, над главата му за кратко проблесна светлина, сияен ореол се появи и изчезна в миг. Накрая извади ръцете си и запечата раната с жест. Санитарите грабнаха мъжа в мига, в който Августин свърши, и поставиха друг на негово място.

Калахан стоеше и наблюдаваше, пациентите идваха и си отиваха и без значение колко биваха излекувани, винаги чакащите бяха повече. Силите напускаха Августин бавно, но сигурно и заедно с това отнемаха години от живота му. Той положително го знаеше, но въпреки това продължаваше. Калахан постоя там двайсетина минути или повече, когато накрая настъпи затишие. Августин се огледа и му се усмихна. На нечие друго лице усмивката щеше да изглежда като

разкривена гримаса на някой мъртвец, но за него бе истинска, въпреки умората.

— Дошъл си да помагаш ли, Нейт? Винаги има нужда от още две ръце тук.

— Дойдох при теб за помощ, Августин. Воините трябва да бъдат спрени. Силата на Бог е в теб. Ела с мен и я използвай срещу тях.

Усмивката на Августин се промени леко и той поклати глава.

— Мислиш ли, че това не ми е хрумнало, момчето ми? Първо за това се сетих, когато видях какво тия касapi вършат в името Божие. Ала не можеш да спреш насилието с насилие. Няма да вдигна ръка срещу друг човек. Това е в разрез с всичко, в което съм вярвал.

— Но аз се нуждаю от теб. Градът има нужда от теб.

— Нужен съм тук.

— Единственото, което правиш тук е да разчистваш мръсотията, причинена от други! Можеш да спреш сраженията и убийствата, да секне потокът ранени още при източника.

— Само ако се отрека от всичко, в което винаги съм вярвал, в което градът е вярвал. Погледни тези хора тук, Нейт. Някои от тях са от местните, а други от Воините. Не питам кой кой е. Няма значение. Само помагам, където мога.

— И колко още ще умрат само защото не си сложил край на битката, когато си могъл?

— Мислиш ли, че не разбирам съблазните на насилието? Изкушението пред простите действия, добрите срещу лошите, стремежа към по-лесния отговор? Не, синко, аз не съм от хората, които се сражават и няма да допусна тези касapi да ме превърнат в такъв.

Той се усмихна на Калахан с разбиране и съчувствие.

— Знаю повече от теб за това какво става в този град, Нейт. Вече са започнали да се събират сили, които ще сложат край на сраженията. Ако имаш нужда да си част от това, така да бъде. Давам ти Божията сила, използвай я, както намериш за добре.

Той протегна ръка, постави я върху главата на Калахан за благословия и мощен шок разтърси свещеника. Краката му се огънаха и той падна на колене. Силата запламтя и се надигна в него, по-могъща от всяка надежда и здрав разум. Калахан чуваше мислите на всеки човек в болницата — плачеха, крещяха и бръщолевеха в един глас. Той се изправи на крака и олюлявайки се излезе от операционната,

притиснал длани към ушите си. Безрезултатно. Не погледна назад и не можа да види разбирането и тъгата, изписани на лицето на Августин, преди да се обърне и да се заеме със следващия си пациент.

Калахан излезе от болницата, пробивайки си път през тълпите и крещеше под напора на силата, която бушуваше у него. Озова се навън, на открито, и бурята от гласове в главата му постепенно поутихна. Възползва се от внезапно появилото се чувство, че може да ги контролира и ги прогони. Поста един безкраен миг, като потреперваше безпомощно и постепенно се примири с това, което му се бе случило. Сега имаше власт, истинска власт и за разлика от Августин, нямаше да се поколебае да я използва.

Опита колебливо своите нови, по-мощни сетива и засече битка, която се водеше на шест пресечки от него. И двете страни бяха в затруднено положение, но никоя от тях не искаше да отстъпи. Калахан използва миниатюрна частица от своята нова сила и без усилие се издигна във въздуха. Понесе се в нощното небе, студеният вятър напълни очите му със сълзи, а той летеше към стрелбата и виковете.

Увисна в пространството над двете сражаващи се групи и накъдето погледнеше, оръжията засичаха, а експлозивите не избухваха. Раните заздравяваха и полумъртвите се изправяха на крака, примигваха и се оглеждаха несигурно. Дълго време изглеждаше, че битката е приключила, после един офицер от Воините излая някаква заповед, в ръцете на хората му се появиха ножове и щикове и те се хвърлиха срещу врага. Защитниците сториха същото и в миг двете страни се бяха хванали за гушата отново. Калахан се усмихна мрачно.

„Е, добре, Августин. Опитах по твоя начин. На Воините не може да се вярва. Сега ще го направя по моя. И Бог да се смили над душите им.“

Той вдигна ръце над главата си, събра ги и после бавно ги раздалечи. Долу на земята двете страни бяха разделени и принудително отдалечени една от друга под невидимо, непреодолимо давление. Калахан погледна надолу към Воините и никаква милост не трепна в него, само жестока, непримирима омраза заради всичко, сторено от тях в името Божие — всички ужасни неща, които той бе направил възможни заради своята слепота. От него изригна сила и размаза Воините на земята, подобно мравки под великански ботуш. Те крещяха и умоляваха, опитваха се да се борят с непоносимия натиск,

но бяха безпомощни. От устата им бликна кръв и един по един измряха. Цялото страдание, причинено от Калахан, бушуваше в него и пламтеше ярко като всичкия огън на Ада.

Той падна от нощното небе като ранена птица, а мислите на умиращите Воини виеха в главата му. Удари се силно в земята, но не пострада от това. Необходимо бе много повече, за да бъде наранен сега. Лежеше свит на кълбо и се опитваше да си върне контрола, но болката на умиращите бе непоносима. Те не бяха зли, повечето от тях. Просто като войници вършеха онова, което техните офицери и началници ги бяха накарали да повярват, че е правилно. Бяха слушали грешните хора, не бяха проучили достатъчно и често само в това се състоеше тяхната вина. За да разбереш всичко, трябва да простиш много и накрая Калахан проумя какво имаше предвид Августин. Не можеш да се пребориш със злото като станеш сам зло. Когато не прояви милост към Воините, той бе сляп като тях.

Отмъщението е Мое, казва Господ^[3].

Калахан се изправи разтреперан на крака, а гласовете постепенно замлъкваха в главата му. Никога нямаше окончателно да замлъкнат, сега бяха част от него и винаги щяха да са. Ликуващите защитници се приближиха нерешително да му благодарят, но той им махна да си вървят. Щяха да задават въпроси, на които той още нямаше отговори. Обърна се и се отдалечи, а те го оставиха да си тръгне. Животът в Шадоус Фол те научава да почиташ могъществото, където и да го откриеш.

Калахан продължи да върви из града и прекратяваше битките, откъдето минеше. Не отмъщаваше на Воините и спираше всички, които се опитваха да направят това вместо него. Нека правосъдието се оправя — според човешките закони. Той продължи да върви, улица след улица, площад подир площад и в тази част на града бавно се възцари целебно спокойствие. Знаеше, че силата в него е способна на много повече, но не отстъпи пред изкушението. Именно опитът му да наложи своята воля на града със сила му бе донесъл всичките тези беди. Той беше Божи служител, защитник на мира, макар че бе нужна силата на Августин да му напомни за това. Ако избереш насилието, неизбежно тръгваш по пътя на Воините, където всеки, който е несъгласен с теб, автоматично става грешник и затова — враг. Преследвайки своята версия за справедливост, Воините бяха забравили

милостта и състраданието. Нещо повече, бяха забравили силата, която тези чувства вдъхват.

Калахан спря на един открит площад и се огледа. Мястото бе тихо и пусто, макар да имаше следи, че съвсем скоро тук се е водила някаква битка. Той използва свършените си сетива и откри, че са притъпени, забулени. Имаше нещо на площада до него, което не можеше да види. Още като осъзна това, магията се развихри, погълна и него, и всичко наоколо в нажежени до бяло пламъци. Уличните лампи наблизко кълмнаха като умиращи цветя, а улицата се пропука от силната горещина. По целия площад въздухът бе нажежен, а боята и по най-далечните сгради подпухна и завря.

Насред тези пламъци стоеше отец Калахан, спокоен и невредим. Магията се засили, повърхността на улицата около него закипя и пак не можа да го засегне. Той бе Божи служител и силата на Бог бе с него. Използва своите свършени сетива и бързо локализира източника на атаката. Воините бяха изпратили своите свещеници магове срещу него. Мощта им бушуваше в тях, безпощадна и могъща и Калахан знаеше, че не може да избяга. Докато още съществуваше кръгът на тези магове, Шадоус Фол не бе в безопасност. Той потуши пламъците около себе си само с мисъл и се насочи към свещениците — в този миг битката бе между тях, тяхната вяра срещу неговата.

Двете сили се сблъскаха челно. Нямахме място за хитрости и маневри, нито за диалог или компромис. Битката бушуваше ту така, ту иначе, превключваше от физическо на духовно ниво и обратно. Площадът бе погълнат от пъкъла, който пръсваше околните сгради като гнил плод. И бавно, стъпка по стъпка, Калахан бе отблъснат назад. Силата му бе новост за него, а те бяха толкова много. Той теглеше все повече резерви от нея, знаейки, че времето му на смъртен изтича, но бе безсилен да го предотврати. Човек не бе създаден да използва мощ като тази и тя го изчерпваше телом и духом. Затова направи единственото, на което бе способен, единственият избор, който му бе останал. В един миг я призова всичката и я остави да направи каквото иска с него. Тя се развилня, задвижена от всяка капчица от останалата негова жизнена сила, и свещениците магове отстъпиха, неспособни да се мерят с магическите му умения, защото накрая Калахан не се боеше да умре, докато те се бояха. Кръгът се разпадна, когато всеки се опита

да се спаси поотделно, и разединени и с разбита вяра, те бяха безпомощни срещу онова, което ги връхлетя.

Пламъците намаляха, запремигнаха и изгаснаха. Температурата бързо падна до нормалната, всичко притихна и нищо не помръдваше на почернелия от огъня площад. Насред всичко това лежеше един мъртъв човек, един овъглен труп — помирил се със себе си и най-после намерил покой.

Рия Фрейзиър спря да се бори и остави двамата войници да я влачат накъдето искат. Тя се препъваше, главата ѝ бе замаяна, зървеше за кратко покрай себе си разрушени сгради и тичащи хора. Едното ѝ око бе подпухнало и затворено, по лицето ѝ имаше кръв, имаше кръв и в устата ѝ от побоя, който ѝ нанесоха, когато я заловиха. Те бяха бесни заради хората, които Аш бе избил, преди да го убият. Блъскаха я напред и назад един към друг, не я оставиха да падне, удряха я безспир. Не се съмняваше, че биха я пребили до смърт, ако не бе успяла да ги накара да разберат, че е кметът на Шадоус Фол. Тогава отстъпиха неохотно и я оставиха да лежи трепереща и ридаеща на земята, докато един от тях се обади на началниците си за инструкции.

Побоят я бе разтърсил, смаза увереността ѝ на някакво първично, инстинктивно ниво. Бяха се позабавлявали с нея, наслаждаваха се и тя не можа да направи нищо, за да ги спре. Освен да не спира да мисли. Докато разсъждаваше и планираше, не беше победена. Можеха да потрошат тялото ѝ, но не можеха да прекършат духа ѝ. Тя спря да плаче и за да се овладее заподсмърча и запрегльща, после бавно се изправи в седнало положение. Ребрата я боляха при всеки дъх, а стомахът ѝ бе кълбо от болка. Изплю се няколко пъти, за да премахне вкуса на кръв от устата си.

Един от войниците се върна и се надвеси над нея, а тя се сви инстинктивно. Той я издърпа да се изправи на крака, без дума да продума и я задържа така, докато друг войник закопча с белезници ръцете ѝ отзад. После я завлякоха до един джип наблизко, хвърлиха я в каросерията и потеглиха. Тя нямаше представа накъде я карат, улиците прелитаха край тях, долавяше за миг само шума и усещането за шеметната скорост, но фактът, че побоят бе прекратен, ѝ вдъхваше надежда. Някой все още смяташе, че е ценна, че може да им е от полза.

С мъничко късмет би могла да измисли как да се спаси. Най-накрая джипът спря, измъкнаха я от него и я повлякоха по улицата. После се запрепъва по някакви стъпала, влязоха в някаква сграда и едва тогава разбра къде я бяха довели. Градската библиотека.

Изглеждаше доста запазена сред всеобщата разруха, остана ѝ време колкото да се запита защо и тогава двамата войници внезапно спряха и я блъснаха на пода. Тя нямаше как да се подпре на ръце и се стовари тежко. Дебелият килим я предпази малко от удара, но въпреки това дъхът ѝ секна. Лежеше неподвижно и се опитваше с усилие да си поеме въздух, а те я оставиха сама. За пръв път си позволи да мисли за Аш. Не плачеше, не бяха ѝ останали сили, но това, че го видя да умира отново, я нарани толкова дълбоко, че побоят ни най-малко не можеше да се сравни с болката ѝ. Сякаш в нея бе зейнала пропаст, огромна празнина, която можеше да побере Ленард Аш и всичко онова, което той бе означавал за нея. Отново го бе изгубила.

Опита се да прогони мисълта. Не можеше да мисли за това сега. То щеше да почака. Надигна бавно глава и се огледа. Намираше се на сред главната зала на библиотеката с рафтове книги от двете страни. Войниците сновяха напред-назад пред нея, сваляха купчини и ги трупаха прилежно до входа. Определено имаха някаква цел и Рия се замисли над това. Със сигурност войниците не бяха унищожили половината град само за да се докопат до няколко книги от библиотеката. В града имаше доста важни и забранени текстове, но те бяха заключени на сигурно място в архивите на замъка Все Светии, под зоркия поглед на Времето. В Библиотеката нямаше нищо, което да си струва началото на една война.

Видя, че някой се приближава към нея, и се опита да седне. Бе трудно да запази равновесие с ръце, закопчани с белезници отзад, и неволно простена от болка при това усилие. Един от войниците се надвеси над нея, сграбчи я здраво за косата и отметна главата ѝ назад, за да погледне новодошлия. Беше някакъв офицер. В средата на четирийсетте, набит, но не дебел, изправен като ръжен, остриган нула номер. Изражението му бе ледено, очите — безизразни. Само като го погледна Рия разбра, че е проникателен, интелигентен, хладнокръвен. Забеляза, че тя страда, но не изпита удоволствие от това, само установи, че така разпитът и ще бъде много по-лесен. Рия положи върховно усилие да проясни мозъка си. Този човек бе опасен. Той

изслуша спокойно войника, който я държеше за косата, докато му разказваше за нападението и смъртта на Аш, за нейното залавяне. Офицерът се замисли за миг и после съсредоточи вниманието си върху Рия. Когато заговори, гласът му бе бавен и спокоен.

— През целия си живот, откакто пораснах, съм служил в армията. Виждал съм доста битки — навсякъде. Цапал съм си и ръцете понякога и никога не съм се отказвал от мисия, докато не я завърша. Виждал съм странни неща през това време и нито едно от тях не ме е стъписвало за повече от миг-два. Ала този ваш град ме изкарва извън търпение. От това, което видях, бих казал, че бъка от демони, вещици и неверници. Ти от кои си?

Рия преглътна с усилие. Искаше да е сигурна, че гласът и е ясен, спокоен и твърд, когато отговори.

— Аз съм Рия Фрейзиър, кмет на Шадоус Фол.

Устните ѝ се сцепиха като заговори и отново усети вкус на кръв в устата си. Някои от зъбите ѝ се бяха поразклатили, но можеше да се справи с това неудобство. Постара се да погледне офицера хладнокръвно.

— Аз представлявам този град и неговите жители. Има ли някой сред вашите хора с достатъчно здрав разум, за да мога да разговарям с него?

Войникът, който я държеше за косата я раздруса грубо. Сълзи бликнаха и потекоха по лицето ѝ — колкото от слабост, толкова и от болка. Офицерът изчака да се съвземе.

— Внимавайте как се държите — каза ѝ накрая. — Аз съм майор Уилямс, от армията на Воините на Кръста, говоря от името на Бог поради отсъствието на по-висшестоящ от мен офицер. Всички сме воители на Бога и всяка обида към нас е отправена към Него.

— Вие какво правите тук? — попита Рия решително.

Знаеше, че е важно да не изглежда уплашена пред този мъж. Той уважаваше силата.

— Защо тези хора изнасят книгите?

— Дойдохме, за да донесем словото и волята Божия в това греховно свърталище. Виновните ще бъдат наказани. Нечестивците също. Ще въдворим словото Божие тук. Колкото до книгите, пресяваме зърното от плевата. Махаме фантастиката. Фантазиите са нездравословни. Хората трябва да се научат да живеят в реалния свят.

Освен това много от тези книги се занимават с магии, а словото Божие е ясно. Врачка да се не оставя жива^[4].

Също така унищожаваме книгите, които съдържат информация, за която обикновените хора не са готови. Познанието е опасно нещо и е по-добре да бъде предоставено на хора с необходимия опит да го разтълкуват както трябва. И накрая, премахваме всички онези, които по някакъв начин противоречат на Божието слово. Богохулството е забранено. Веднага, щом се справим с града, ще ги изгорим. Ще поседим край огъня, ще хапнем маршмелоус^[5], ще попеем някои песни. Обичам да гледам как хубаво горят такива книги. Това сплотява общността.

Той не повиши глас, а лицето му остана спокойно през цялото време, докато говореше. Нямахше смисъл да се спори с този човек. Рия можеше да разпознае фанатик, когато го види. Но трябваше да опита, градът зависеше от нея. Не можеше да изгуби тази си мисия, както загуби Аш. Внезапен прилив на скръб премина през нея и я завари неподготвена. Аш бе мъртъв. Едва бе успяла да си го върне и сега отново го нямаше.

„Не може да съм те загубила отново, Ленард. Не бих го понесла.“

Тя отпъди мисълта. Ще скърби за него по-късно, когато има време. Градът се нуждаеше от нея сега.

— Аз съм кмет на Шадоус Фол — повтори отново упорито тя. — Като представител на властта в града съм готова да преговарям по условията за капитулация.

— Условия? — повтори Уилямс, а устните му трепнаха в подобие на усмивка. — Не сте в позиция да диктувате условия. Градът ще се предаде или ще бъде унищожен. Вашите градски съветници също се опитаха да наложат условия. Сега са мъртви, екзекутирани в името Божие.

Той наблюдава как тя постепенно осъзнава значението на думите му и как ѝ подежда това. Усмихна се вътрешно. По никакъв начин не можеше да знае, че той не казва истината и проклетите съветници бяха избягали. Засега. Във всеки случай не бе съвсем лъжа — главнокомандващият бе издал заповед да бъдат разстреляни, когато ги намерят. Кметът също така не можеше да знае, че части от силите на Войните бяха насметени в гръб доста яко. Ако я убедят, че градът трябва да капитулира, вражеските сили ще трябва да отстъпят, без

изобщо да узнаят колко близко до победата са стигнали. Можеше също да я пробва с няколко уместни въпроса, докато все още е нестабилна.

— Какво знаете относно местонахождението на Върховния главнокомандващ? — попита той небрежно. — Нямаме вести от него, откакто отиде да посети Саркофага в градския парк. Какво може да му се е случило там?

Рия сви с безразличие рамене.

— Всичко би могло. Паркът е опасно място нощем. Има динозаври. Може да са го пипнали. Или пък Времето.

— О, старецът — възкликна Уилямс с неприязън. — Може да се крие под това име за пред децата, но ние знаем кой е той. Кой трябва да е. Падналият трансформър. Повелителят на мухите. Самият Сатана. Без съмнение той е отговорен за смъртта на нашите свещеници магове.

Млъкна внезапно, като се усети, че не бе пресметнал правилно. Бе си помислил, че тази жена, Фрейзиър се бе прекършила от обработката, но сега тя го гледеше спокойно, замислено и това идеше да покаже, че разбира уловките в думите му. Главнокомандващият бе изчезнал, а една от най-могъщите им сили бе неутрализирана. Беше я подценил. Нямаше да се повтори. В момента бе важно да овладее ситуацията. Даде знак на войника, който я държеше за косата.

— Махнете ѝ белезниците.

Изчака търпеливо, докато войникът изпълни заповедта.

— Сега протегни лявата ѝ ръка напред и я дръж здраво на пода.

Тогава Рия се опита да се противи, но не можеше да се пребори с войника в немощното си състояние. Уилямс изчака докато ръката бе в позицията, която искаше, и после ѝ се усмихна ледено.

— Това, което ще се случи сега, кмет Фрейзиър, е много просто. Ще ви задавам въпроси относно силните и слабите страни на града, а вие ще ми отговаряте подробно и точно. Ако ме излъжете, ще отрежа един от пръстите ви. Ако приключим с всичките на лявата ви ръка, ще минем на дясната. Ако съвсем останете без пръсти, ще бъда изобретателен. И просто за да ви докажа, че трябва да ме приемете насериозно, смятам да премахна малкия пръст на лявата ви ръка сега. Дръж я здраво.

Той се наведе към ръката ѝ, а Рия се хвърли напред. Ненадейността завари всички неподготвени и главата ѝ се заби в лицето му. Тя еднакво силно почувства и чу как носът му се счупи от

удара, а след това всички се озоваха проснати на пода. Изправи се с мъка на крака, скрита войника, който посегна да я сграбчи, после се обърна към другия, който я бе въвел тук, и го удари с юмрук в гърлото. Той се свлече на пода като кашляше ужасяващо, а Рия се втурна към вратата. Чу как Уилямс изкрещя зад нея някой да я спре. Опита се да побърза, но равновесието ѝ още бе нестабилно и се препъна в една купчина книги. Падна отгоре им, приземи се тежко и се опитваше да събере сили, за да се изправи, когато нечий ръце я сграбчиха изотзад и я издърпаха от вратата.

И тогава изведнъж всичко спря. Ръцете, които я държаха, се отпуснаха, а тя остана на колене, с лице към вратата. Някой бе застанал там и на Рия ѝ трябваше доста време да разпознае парцаливата фигура в дрипавите ѝ дрехи. Джак Феч се наведе с вечната си ухилена физиономия към нея, после закрачи нататък на краката си пръчки. Последва кратка пауза, докато Воините посегнат към оръжието, което бяха оставили, за да мъкнат книгите, и в един миг всички дружно откриха стрелба срещу крачещото към тях плашило. Куршумите го засипаха от всички посоки, брулеха го ту отсам, ту оттам, от изпокъсаните му дрипи изхвърчаха облачета пушек, но той не бе жив, никога не бе бил и изобщо не му пукаше от техните куршуми. Хвърли се напред сред войниците и ръцете му безмилостно се вкопчиха в живата плът. Развилиа се в Библиотеката, преобръщаше рафтовете върху войниците и разхвърляше окървавените мъже наоколо като изпотрошени кукли. Някои от тях прекратиха стрелбата и хукнаха, други продължаваха да стрелят напосоки, без да ги е грижа дали улчват своите в отчаянието и стремежа си да спрат Джак Феч.

Рия гледаше от вратата, но не помръдна, докато майор Уилямс не се появи сред хаоса и насочи пистолет към нея. По лицето му имаше кръв, той крещеше нещо, но във всичката тази бъркотия и врява нищо не се чуваше. Във всеки случай нямаше никакво значение, пистолетът в ръката му бе достатъчно красноречив. Тя се опита да стане, но краката все още не я държаха. Потътри се по пода, а Уилямс я последва. И тогава внезапно някой застана между нея и Воина. Уилямс все пак стреля, но новодошлият се изсмя кратко и улови куршума във въздуха. Попремята го небрежно в ръка, после го хвърли настрана, а Уилямс зяпна, не вярвайки на очите си. Рия вдигна очи към спасителя си, той се обърна към нея и ѝ се усмихна.

— Не се тревожи, любима — каза Ленард Аш. — Всичко ще бъде наред.

Уилямс хвърли пистолета по Аш, обърна се и побягна. Аш го настигна с пет-шест стъпки, вдигна го с една ръка и го запрати с лице към близката стена. Хоросанът се пропука от удара. Уилямс се плъзна бавно към пода и остана да лежи там, тялото му потръпваше. Аш се върна и помогна на Рия да се изправи, тя се вкопчи в него с всичката останала й сила, сякаш се боеше, че той ще изчезне отново, ако го пусне дори за миг. Зашепна й нежно и дишането й бавно се успокои и се върна към нормалното.

— Наистина не биваше да се безпокоиш — каза той накрая. — Аз съм мъртъв, не помниш ли? Не можеш да убиеш човек, ако вече е мъртъв. Върнаха ме обратно с някаква цел и докато не открия каква е тя, няма да се успокоя. Отне ми малко време да се посъбера и да те издиря, но дойдох веднага, щом можах. Да се махаме оттук. Джак изглежда напълно владее положението. Много по-добър е от мен в боя. Аз губя самообладание.

Рия го удари в гърдите, не беше силен удар, но той изпъшка подобаващо.

— Върви да доведеш Уилямс — каза тя, като се отдръпна от него. — Трябва да говоря с него. Може би сега ще се вслуша в здравия разум.

Аш сви рамене, отиде, вдигна майора и го доведе обратно. Той се олюляваше на краката си, от счупения му нос течеше кръв, но погледът му бе ясен.

— Трябва да прекратим боя — каза кратко Рия. — Достатъчно хора умряха вече. Говоря от името на града, вие говорете от името на Воините. В ролята си на кмет на Шадоус Фол съм готова да преговарям условията за вашата капитулация.

Уилямс се изсмя задъхано.

— Градът ви е извращение, място, бъкащо от грешници и уродливи твари. Ще се погрижа да го изпепелят до основи и да избият всички, преди да отзова хората си. Самото ви съществуване е грях. Вървете по дяволите!

Той измъкна отнякъде нож, Аш бързо застана между него и Рия, но майорът насочи ножа към себе си и го заби, без да трепне, в

собственото си сърце. Срути се на една страна и не помръдна. Аш побутна тялото с крак, но не последва нищо.

— Фанатик — измърмори той. — Не можем да преговаряме с тези хора, Рия. Или ние, или те. Ние или те.

Воините търчаха из града като обхванат от паника добитък, преследвани от враг, срещу когото не можеха да се изправят. Тичаха без посока, не обръщаха внимание къде се намират, знаеха само че музиката, която все още гърмеше в главите и сърцата им ги бе преобразила. Те бягаха, а след тях идваха Шон Морисън, останалите музиканти и цяла армия от елфи. Воините не поглеждаха назад, не смееха. Единственото, което бе от значение сега, бе отчаяната нужда да се измъкнат от този ужасен град, който се оказа изобщо не онова, което бяха очаквали. Те захвърляха оръжието и мунициите си докато бягаха — ненужни вече и твърде тежък товар, за да стигнат далеч с него. Харпии и змейове бяха разкъсали хеликоптерите им в небето, танковете и транспортъорите бяха изчезнали в зейналата паст на Кром Круъч, Гигантския червей. Воините бягаха с писъци, крещейки и ридаейки през опустошените и почернели от пожари улици, а музиката ги пришпорваше като бич. В нея имаше вълшебство и мощ, а абсурдната, самодоволна вяра на Воините не бе достатъчна пред лицето на истинското величие и слава.

По една друга улица, в една друга част на града, други Воини тичаха, преследвани от Джек Феч, Ленард Аш и Рия Фрейзиър. Войниците не бяха много, вероятно около стотина, но всички бяха дотолкова ужасени от това, което духът и плашилото бяха сторили, че в сърцата им бе останало място само за мисълта за бягство. Тичаха, докато ги заболяха краката и дробовете им колабираха, а след тях се носеше дрипава фигура с изсечена усмивка, която нямаше умора. Аш и Рия ги следваха в джип на Воините, щастливи, че са заедно. Войниците тичаха, а трите еринии^[6] на отмъщението ги следваха отблизо, плътно по петите.

От друга улица прииждаха още Воини, последните обърнати в бяг останки от онова, което някога представляваше велика армия. Те хвърляха оръжието си панически, защото след тях бе самият Дявол или поне така си мислеха. А всъщност това бе просто един човек, който

най-после бе познал страховитата си сила. Джеймс Харт, човекът от древното пророчество — в него бе цялата сила на града и мощта на Времето. Той се рееше във въздуха, прелиташе отгоре и ги следваше, понесен от своята магическа сила, а на известно разстояние зад него, доколкото можеха, го следваха Поли Къзинс и Сузан Дюбоа. Раните им повече не ги безпокояха, защото той ги бе излекувал само с едно докосване, но дори и така, на тях им бе трудно да го догонят. Харт бе забравил, че са там, заслепен от светлината на собственото си величие. Двете жени се напругаха да го настигнат, не искаха да изостанат, но също така се страхуваха да го доближат. Това не бе човекът, когото познаваха, или поне си мислеха, че познават. Този Джеймс Харт бе нов, различен и много опасен.

И накрая, сякаш едва ли не градът го бе планирал така, трите потока бягащи войници се събраха на едно място — на огромния, открит площад Горки. Те бавно спряха, една обезумяла, объркана тълпа, и се огледаха да видят къде ги бе довело бягството им. Площадът представляваше огромна открита площ в сърцето на самия град. Бе обграден от всички страни с високи грандиозни сгради от вековен камък, надвиснали в размисъл над него като множество мрачни планини. Войниците се огледаха откъде могат да се измъкнат, но всички пътища бяха блокирани. Внезапно всичко притихна.

На една от улиците към площада бяха застанали елфите с Морисън и музикантите начело, най-после смълчани. На другата стояха Джак Феч с окървавени ръце, до него Аш и Рия, вперили безмълвен учуден поглед в попадналата в капан разгромена армия. На третата бе Джеймс Харт, застинал като безмълвен съдник в края на площада, обгърнат в цялото си величие. Последната улица постепенно се изпълни със светлина. Тя бе широка и пуста. Сред войниците се понесе шепот и секна внезапно, когато земята се разтвори и зейна огромна бездна, в която се виждаше болезнено бялата плът на Гигантския червей.

Шепотът се понесе отново, когато войниците осъзнаха, че са в капан, обградени отвсякъде. Командването се подготви. Никой не се отбранява по-злобно от хванат натясно плъх. Тук-там сред Воините се чува гласовете на офицери, заповядваха войниците да се сражават до последния човек, ако е нужно и с голи ръце. Споменаха многократно и Божието име, за да ги пришпорят или като заплаха. Войниците се

спогледаха, после погледнаха наобиколилите ги сили, които отвърнаха невъзмутимо на погледа им. Един офицер повиши заплашително тон, чу се изстрел. Офицерът падна мъртъв на земята, войниците наоколо отстъпиха, последва продължителен напрегнат момент, преди всички да проумеят, че изстрелът е дошъл измежду тях. Сред гъстата тълпа настъпи вълнение, когато войници и офицери осъзнаха накъде са обърнати повечето оръжия. Тогава един офицер си проби път през тълпата, следван от войник, опрял пистолет в гърба му и те бавно приближиха към Рия Фрейзиър. Тя тръгна към тях, а до нея Аш зорко следеше.

Офицерът се поклони, леко язвително.

— Предполагам, че вие сте кмет на този град. Очевидно ние искаме да се предадем.

— Смятам, че така ще е най-добре — заяви твърдо Рия. — Без всякакви условия, но бъдете спокойни, ние ще се отнасяме с вас по-добре, отколкото вие бихте го направили.

— Нямахме този шанс — каза офицерът, без да си прави труда да прикрива язвителността в тона си. — Изгубихме контакт с нашия главнокомандващ, свещениците магове са мъртви, транспортът ни го няма или е унищожен. Бог наложи своята воля. Той ни изостави.

— Освен това — каза войникът зад него — те ни излъгаха. Този град не е онова, което ни казаха, че е. Уверяваха ни, че ще се бием срещу демони, вещици и уродливи твари за прослава на Господа. Никой не спомена жени, деца и герои от детството. Дойдохме да мъстим и да спасим невинните, а вместо това се оказа, че трябва да ги избиваме. Тук видяхме разни неща, странни, чудни неща... Градът не е това, което ни казаха.

— Не е — потвърди войникът Питър Колдър, като излезе напред от редиците на елфите с Бруин Беър до него. — Той е нещо повече. Място на мечти и чудеса, а ние се развилняхме като зловни деца в катедрала и унищожавахме онова, което не можем да разберем или да оценим. Нанесохме достатъчно разруха тук. Това е мястото, където нашите мечти живеят. Не можем да го унищожим, без да унищожим и себе си.

В този миг един по един войниците от огромната обезверена тълпа захвърлиха останалото оръжие и вдигнаха ръце над главите си. Всеобщото напрежение бавно намаля, когато всички на площада и в

страничните улички разбраха, че сраженията са прекратени. Войната за Шадоус Фол бе стигнала своя край и те бяха оцелели. Мъжете се обръщаха един към друг, усмихваха се, смееха се и се прегръщаха, облекчението им подейства като благослов. Аш прегърна свойски Рия през раменете.

— И така, г-жо кмет, какво ще правим сега? Ние спечелихме, но градът е разрушен. И какво ще правим с военнопленниците? Нямаме условия да ги заключим някъде, нито да ги пазим, но и не можем просто да ги пуснем да си вървят. Не и след всичко, което причиниха тук. Жителите на града изобщо не биха го допуснали. Не съм сигурен, че и аз бих.

— Офицерите отиват на съд — каза Рия. — Както и всички, участвали в зверства, които могат да бъдат доказани. Останалите... са само войници, повярвали, че вършат, каквото трябва. Били са излъгани и сега го знаят. Ще останат тук и ще бъдат част от града. Ще дирят изкупление и по този начин ще го получат. Могат да започнат с това да погребат мъртвите и от двете страни, а после биха могли да се заемат с построяването на разрушените от тях сгради. Докато приключат, ще минат години, достатъчно време за прошка и от двете страни.

Аш кимна и известно време те стояха мълчаливо, потънали в собствените си мисли. Накрая Аш се размърда.

— Чудя се какво ли се е случило с главнокомандващия им.

Рия сви рамене.

— Не знам. Вероятно никога няма да узнаем. Може би времето му е изтекло.

Хората на Ройс се надигаха и се напъваха да затворят тежката врата под напора на вилнеещата снежна буря навън. Мощни вихрушки сняг връхлитаха край тях в коридора. Общо бяха дванайсет и трябваше да обединят всичките си сили, за да успеят да затворят вратата, сантиметър по сантиметър. Накрая успяха, хлопнаха тежките резета, после се облегнаха изнемощели на нея, докато си поемат въздух. Няколко заблудени снежинки още се носеха във въздуха, довеяни в замъка. Все Светии от безпощадния вихър на бурята отвън. Ройс и хората му изтупаха снега от косата и дрехите си и се огледаха. Бяха изминали дълъг, труден път, за да стигнат до това място, и за тяхно

удовлетворение то изглеждаше точно толкова огромно и внушително, колкото си го бяха представяли. Таванът се губеше високо в тъмното над тях, а коридорът бе достатъчно широк да мине танк. Бе много тихо. Въпреки яростта на бурята навън, не се чуваше нито звук.

Уилям Ройс, върховен главнокомандващ на Воините на Кръста, си позволи да изпита искрица задоволство. Бе се закълел да дойде на това място, независимо какви пречки постави по пътя му съдбата — и го бе постигнал. Оттук оставаше малко до Галерията от мраз и Вратата към вечността. Той стоеше мълчаливо и се наслаждаваше на мига, а хората му образуваха кръг около него. Бяха добри войници. Бе ги подбирал и обучавал лично през годините, за да са негова елитна охрана. Можеше да им повери живота си; може би бяха единствените, на които вярваше истински. Нямахше да им хареса, ако им каже да останат тук, а той да продължи по коридора сам. Но това бе неговият миг, неговата съдба и не би споделил онова, което го очакваше, с никой друг. Накрая бе близо до своята цел, само мигове го разделяха от това да отвори Вратата към вечността и да зададе въпросите, които цял живот бе чакал да зададе. Да научи отговора най-после...

Той заговори високо и дванайсетте мъже реагираха незабавно. Огледа ги, позволи им да забележат как тържествува и после им съобщи намерението си. Бе прав, не им хареса, но никой не възрази, нито попита за плана му. Добре ги беше обучил. Те му принадлежаха телом и духом и така, както не задаваха въпроси на Бог, на когото заедно служеха, не биха попитали и него. Ройс им заповяда да охраняват входа на коридора и да се погрижат никой да не може да го последва. Всеки — без изключение, — който се появи, следваше да бъде убит начаса и трябваше да останат на тази позиция докато той се върне, без значение колко щеше да се забави. Те кимнаха мълчаливо и му отдадоха чест. Той козирува в отговор, усмихна се кратко и после тръгна по тъмния коридор напред.

Войниците го проследиха, докато изчезна в мрака, и после се разпръснаха да покрият входа към коридора. Знаеха какво да правят. Ройс го бе отрепетирал много пъти. Въпреки това огромното пространство ги изнервяше. Всеки звук отекваше безкрайно в тишината и с периферното си зрение сякаш зърваха сенки. Войниците държаха оръжието професионално и гледаха зорко вратата. Отчасти

поради тази причина, те изобщо не забелязаха как момичето на име Мад пропълзва зад тях. А след това беше твърде късно.

Маделин Креш се промъкна тихичко в сенките, тъмните ѝ кожени дрехи се сливаха безупречно с мрака. Бе махнала обичайните си вериги и украшения, за да не я издадат с някое случайно проблясване или звук. Промъкна се зад най-близкия до нея страж, беше се навъсила в усилието да е съсредоточена. Сгъваемият нож в ръката ѝ ѝ действаше успокоително, готова бе да го използва. Бе променила обичайния си черно-бял грим с по-неутрален сив, който да скрива лицето ѝ в сенките, и бе намазала с гел късо подстриганата си в стил мохикан коса, така че движението на перчема ѝ да не я издаде. Мад бе последният защитник между Времето и тези хора и тя бе твърдо решена да не го разочарова — каквото и да ѝ струваше това.

Пое си дълбоко дъх, плъзна се плавно от сенките и сграбчи стража изотзад брутално и съвсем просто. С едната си ръка стискаше устата му, за да не може да извика, наръга го с ножа между ребрата и ѝ остана само да го завлече в тъмното, преди някой да е забелязал нещо. Остави отпуснатото тяло да се свлече тихо на пода и се огледа набързо. Всичко бе притихнало. Бе свършило за миг. Маг заби ножа в едното око на войника, просто да е сигурна, и после се подготви за следващата мишена. Усмихна се широко. Вършеше онова, за което бе създадена, и се чувстваше страхотно. Бе чакала дълго да се отплати на Времето за неговата доброта и макар че възнамеряваше да приключи с тази работа възможно най-бързо, така че да се върне при него и да го брани, нямаше да бърза тук. Тя се наслаждаваше. От портретите в галерията видя какво се случи с града, време бе за разплата. Може и да не живееше там, но той си бе нейният град. Лоялността на Мад се отнасяше до малко на брой неща и бе простичка, така си ѝ харесваше. Тя надникна иззад сенките към следващата жертва и нарочно потътри крак, за да чуе той шума. Стражът се огледа, намръщи се — сигурен бе, че е чул нещо, но не бе сигурен какво. Мад повтори звука и той тръгна към нея. Тя се усмихна и подготви ножа си.

Уилям Ройс крачеше напето из Галерията от кости, гледаше право напред. От портретите по стената се носеше врява, бушуваше ярост, понякога хората и създанията в тях вилнееха вътре в лъскавите

дървени рамки и се опитваха отчаяно да се измъкнат оттам. Ройс не им обръщаше внимание. Той имаше цел и съдба, които да осъществи, и чудесата на Галерията не значеха нищо за него. Осъзна, че самият той е виновен за разрухата и страданието, но не изпитваше вина. Бе сторил нужното, за да стигне до това място и този момент. Останалото нямаше значение. Беше се озовавал тук много пъти в своите мечти. Бе копнял за Галерията още от детството си, макар че мина доста време, преди да открие какво представлява това място. Размерите и необятността го плашеха като дете, но сега не изпитваше ужас. Това бе само място, през което трябва да премине, за да стигне до Вратата към вечността. Бе и прекият път към божествеността. Пулсът му препускаше шеметно и той неволно ускори крачка. Почти бе стигнал. Скоро щеше да застане пред Вратата, да я отвори, да зададе своя въпрос — този, който цял живот бе чакал, за да може да го зададе.

Движеше се, без да се поколебае, през коридорите, които бе виждал в мечтите си. Накрая те свършиха и той се озова пред Галерията от мраз. Спря на входа, загледан в страхопочитание в нещо, което винаги му бе отказвано в мечтите му. Въпреки присъщите му дисциплина и целенасоченост, той все пак спря да се огледа и да помисли, тъй като имаше много неща, прекалено красиви, за да може човешкото око да ги понесе. Галерията от мраз бе изтъкана от фини рисунки, изваяни от лед, преплитащи се с лъчи от бляскава лунна светлина. Представляваше огромен купол от замръзнали паяжини, невъобразимо сложни, надвиснали високо над него. Ройс пое дълбоко дъх и стъпи на пода от блеснало стъкло. В Галерията се долавяше огромно напрежение и финес, сякаш гигантската структура бе дотолкова точно балансирана, че трябваше само да прекъснеш някой ключов рисунък, за да срутиш цялото място. Без да знае защо, Ройс осъзна, че тя несъмнено е напълно реална, осезаема и той се поколеба за миг, преди да стъпи на огледалния под.

Не помнеше колко дълго вървя по деликатните, бляскави ивици лед, но накрая стигна сърцето на паяжината и Вратата към вечността. Това, което видя, го накара да спре. Беше само една врата. Обикновена, някак битова, стърчеше самотно. Ройс я зяпаше онемял. Бе направил толкова много, пожертвал бе всичко и бе изминал целия този път само заради това? Никога не бе виждал Вратата към вечността в мечтите си, но си бе представял... всичко друго, ала не и това. Разочарованието

едва не го смаза и тогава то бе изместено от гняв. Бе свикнал с гнева. Можеше да се справи с него. Не му и хрумна да се съмнява, че това е Вратата към вечността, на някакво първично ниво знаеше, че не подлежи на съмнение. Бе едно от Великите чудеса на света и той стоеше пред него.

— Знам какво си мислиш — каза тих глас до него. — Мислеше си, че ще е по-голяма, по-внушителна. С всички е така.

Ройс се извърна сепнато, не бе чул някой да го доближава. До него, достатъчно близо, за да го докосне, ако се пресегне, бе застанала висока, достолепна фигура в безупречно бял костюм, в ръцете си държеше голяма, богато украсена Библия. И макар че изпитото, сурово лице му бе познато, очите бяха значително по-стари и Ройс нямаше никакво съмнение срещу кого стои.

— Предполагам, достолепният татко Времето. Изминах дълъг път, за да се срещнем. Защо ми приличаш на моя приеман баща?

Старецът сви рамене.

— Не питай мен, това е в подсъзнанието ти. Всички ме виждат различно. Ти ме възприемаш съвсем правилно като авторитет, а подсъзнанието ти добавя детайлите. Вратата към вечността и аз имаме една и съща уникална природа — форма ни придава наблюдателят. Тя изглежда като истинска врата от твоето минало — тази, която е била от изключително важно значение в някакъв жизненоважен момент от живота ти. Разпознаваш ли я?

Ройс я изгледа продължително и после бавно кимна. Позна я. Не беше я виждал, нито мислил за нея от години, но си я спомняше. Беше входната врата на къщата, където го отведоха да живее като дете, след като родителите му загинаха в автомобилната катастрофа и неговите приемни родители го поеха. Не ги свързваше много любов, но неговият приеман баща му бе посочил пътя към Бога, затова Ройс се стараеше да го помни с добро — когато изобщо се сецаше за него. Помнеше тази врата. Когато мина през нея, животът му се промени завинаги.

— Помня я — каза той накрая. — Интересна символика. Отвори я.

— Боя се, че не е толкова просто — отвърна Времето. — Тук има още някой, който те очаква.

От другата страна на Ройс внезапно изригна гореща вълна и той инстинктивно отскочи от нея. Разнесе се остра воня на сѳра и изгоряло месо и още преди да се обѳрне, Ройс знаеше кой е, кой трябва да е. Дяволѳт, с когото бе сключил договор преди толкова много години, накрая бе дошѳл да иска своето. Той вирна брадичка и се обѳрна без да бѳрза, за да огледа своя враг. Необходимо му бе да мобилизира целия си кураж и всичката си решителност, за да не отстъпи дори крачка назад. Висок осем фута, излѳчващ почти непоносима горещина, дяволѳт се бе явил като рѳкоделие от метални пластини в недодялана човешка форма — стоманена конструкция, която подигравателно наподобяваше човек. Металните пластини се приплѳзваха, докато се движеше, бѳха нажежени от горещината до червено, от челото му, над хлѳтналите огненочервени очи, стѳрчаха метални остриета като рога.

— Ти си мой — каза демонѳт, а гласѳт му скѳрцаше като рѳждиви стоманени остриета, които се трийт едно в друго. — Мечтите, които ти позволих, те доведоха тук, а сѳщо и мен. На това място, където не мога да дойда, без да сѳм поканен. Сега ти ще отвориш Вратата вместо мен и аз ще получа отдавна чаканото отмѳщение над Оногова, който ме отхвърли.

— Съжалявам — каза Времето. — Докато Шадоус Фол все още съществува, нямаш власт над Вратата. Така стоят нещата. И въпреки старателните усилия на този джентѳлмен, градѳт все още е жив.

Демонѳт погледна Ройс.

— Струваше си да се опита. Нещо е останало и за мен. Всички защити тук си стоят, но от мен не можеш да избягаш. Дадох ти мощ в замяна на множеството избити в Шадоус Фол, но трябваше да знаеш, че ще има и друга цена за плащане. Заради действията си си прокълнат и аз ще те отведа към твоето проклятие. Добре ще се позабавляваме двамата с теб.

— Не непременно — намеси се Времето. — Знаеш правилата.

Демонѳт изсѳска срещу него, но замѳлча и Ройс разбра, че се бои от Времето. Постара се да запомни това. Можеше да се окаже от полза. Погледна властно стареца, който отвърна спокойно на погледа му, без да се впечатли.

— Тази Врата води към Бога — каза Ройс. — Дошѳл сѳм тук да я отворя и нищо, което кажеш или направиш, няма да ме спре. Ти си могѳщ, но и аз имам власт — повече, отколкото можеш да си

представиш. Оставил съм хората си на пост да се погрижат никой да не ни безпокои.

— Боя се, че не е така — възрази Времето. — За съжаление тези, които остави на входа на коридора, са мъртви.

Ройс се вторачи в него. Изобщо не му хрумна да се усъмни в думите му. Щом казваше, че са мъртви, значи бе така. Реалността го разтърси, но той не го показа и се овладя. Тук не бе мястото, на което да се показва слаб. Времето кимна с разбиране.

— Не бих си помислил да те спра, Уилям. Вратата към вечността е тук за всеки, който пожелае. Ако наистина си решил да разговаряш с Бог, трябва само да я отвориш и да минеш през нея. Разбира се, ако го сториш, не можеш да се върнеш обратно. Не ме гледай така, Уилям. Не аз създавам правилата. Аз просто работя тук.

— Какво има зад Вратата? — попита Ройс.

Устата му бе пресъхнала, но гласът му бе твърд.

— Не знам — отвърна Времето. — Това е единственото място в Шадоус Фол, което не мога да видя. Това е последната велика мистерия, финалният отговор на всички въпроси, които някога си си задавал. Нали затова дойде тук? Да зададеш своя въпрос?

— Да — потвърди Ройс. — Въпрос. Съвсем прост наистина, но той ме преследва цял живот. Съществува ли наистина Бог?

Демонът изсъска, но не помръдна. Времето се усмихна.

— Трябва да *знам* — настоя Ройс. — Изградил съм целия си живот върху вярата в Бог и неговото слово. Отказах се от всякаква възможност за нормален живот, от надеждата за земна любов и семейство, за да посветя себе си на Бога. Обучавах се като Воин, създадох армия и я доведох тук, защото в края на краищата вярата не е достатъчна. Не и ако няма доказателство. Ако Бог съществува, тогава всичко, което съм вършил — а съм вършил ужасни неща, — ще бъде оправдано. Ако не, тогава животът ми е бил лъжа и всичко е било безсмислено. Всичките убити, цялото страдание... всичко, от което се отказах, за да стана главнокомандващ.

— Ирония, нали — цяла армия от християни фанатици, които никога не са се съмнявали, предвождани от човек, изгубил вярата си.

— Толкова дълго съм мечтал за това място. За Вратата към вечността, зад която е скрита цялата истина и могат да бъдат намерени

всички отговори. Трябваше да дойда тук, независимо от цената, за да *знам* без всякаква сянка на съмнение. Да знам.

Той пристъпи напред и отвори Вратата към вечността. Навън блисна светлина, ярка, топла, успокояваща. Тръгна без колебание в сияйния поток и вратата се затвори зад него, светлината изчезна. Без нея светът бе по-мрачно място. Времето погледна стоманения демон.

— Някой ден ще настъпи момент, когато никой вече няма да вярва в теб. Какво ще правиш тогава?

— Още не е настъпил — каза демонът със стържещия си глас. — Преди това могат да се случат много неща.

Той изчезна, а след него останаха острата миризма на сярата и два огнени отпечатъка на мястото, където бе стоял. Времето ги стъпка с крак, за да ги изгаси. Погледна затворената врата и въздъхна тихичко. Още не бе настъпил мигът да мине през нея, но някой ден дори и той трябваше да влезе и да види какво има от другата страна. Доста нетърпелив бе това да стане. Обърна гръб на Вратата към вечността и тръгна обратно през Галерията от мраз. Надяваше се Мад вече да е свършила работата си и да е поразчистила. Дано бе така. Прииска му се да изпие чаша хубав, силен чай, а мразеше да му се налага да го прави сам.

Времето се отдалечи от бляскавите ледени драперии, а зад него Вратата стоеше в търпеливо очакване на всички онези, които предстоеше да дойдат.

---

[1] *Tonsure* (англ.) — тонзура; остриганата част от главата на католически духовник. ↑

[2] *Крал Хари* — има се предвид Хенри V, крал на Англия. ↑

[3] Послание на свети апостол Павел до римляните, 12:19. ↑

[4] Втора книга Мойсеева — Изход, 22:18. Тълкуване на Библията, в резултат на което Инквизицията изгаря на клада десетки хиляди нарочени за „вещици“. ↑

[5] Много сладки желирани бонбони, които се топят в устата. Много популярни са и карамелизирани на огън по време на къмпинг или градинско парти. ↑

[6] В гръцката митология — богини на отмъщението. Еврипид първи ги определя като три: Алекто, Тисифона и Мегера. Когато богините Атина и Афродита защитават Орест за убийството на майка

му, и ериниите отстъпват пред тяхната воля, получават името евмениди (милостиви, благосклонни). ↑

11.

КРАЯТ НА ИГРАТА

Рия Фрейзиър караше джипа на Воините по пустите улици с доста висока скорост и Аш незабелязано от нея се вкопчи в предпазния колан. Може и да бе мъртъв, но нямаше смисъл да се поемат рискове. Рия бе намерила джипа изоставен от бягащите Воини пред Библиотеката и го подкара, щом го видя. Аш не бе напълно сигурен, че е редно да го прави, но предпочете да не повдига въпроса. Тя не бе в настроение да слуша обяснения. Оказа се, че Воините са били достатъчно предвидливи, да не оставят ключовете на таблото, но Аш изгледа строго двигателя и той покорно се изкашля и запали. Рия караше с нарастваща скорост джипа по опустошените улици и гледаше мрачно напред. Сякаш не можеше да понесе да гледа какво са сторили на нейния град и си мислеше, че ако само мине колкото се може по-бързо, ще се озове в някоя част, която по някакъв начин е оцеляла и непокътната. Без значение колко бързо препускаше, винаги имаше разрушения, тлеещи огньове и трупове по улицата. Воините бяха дошли в Шадоус Фол и той никога нямаше да бъде отново същият.

Джипът се носеше с рев, градът прелиташе край тях и онова, което липсваше, безпокоеше Аш най-много. Никой не вървеше по улиците и не идваше да оплаче мъртвите. Малцината оцелели наблюдаваха нервно иззад спуснатите завеси на прозорците. Освен джипа нямаше никакво улично движение. Всички светофари светеха червено, но Рия не им обръщаше внимание. Воините бяха победени, но градът още изглеждаше под обсада, сякаш военните действия са спрели само за миг и временният мир е само затишие пред следващата яростна атака. Аш се намръщи. Самият той имаше лошо предчувствие, макар че не можеше да определи какво точно. Пропъди чувството и погледна отново Рия. Лицето ѝ бе в синини, някое копеле бе разцепило долната ѝ устна, но тя изглеждаше твърда и безкомпромисна, както винаги. А това най-много безпокоеше Аш. Не би могло да е здравословно да си толкова суров, толкова овладян. Рано или късно

щеше да се наложи да спре и да скърби за всичко, което е изгубила в битката и колкото по-дълго го отлагаше, толкова по-трудно щеше да ѝ е. Затова искаше да е заета, да няма време да спре и да се замисли. Но градът продължаваше да е там, без значение колко бързо профучава през него. Аш залитна на седалката, когато джипът влезе с пълна скорост в един завой и се огледа. Вероятно Рия имаше някаква цел, но той нямаше ни най-малка представа каква може да е тя. Дори не бе сигурен къде се намират. Една разрушена от снаряди и опожарена улица досущ приличаше на всяка следваща.

— Къде точно отиваме? — попита накрая, като повиши тон, за да го чуе тя през рева на двигателя и се опита да не трепне, когато Рия насочи джипа към множество дупки по пътя, без да намали.

— Да намеря Ричард Ериксон — отвърна кратко тя. — Да се надяваме, че ще е в офиса си. Градът ще има нужда от център за комуникация и от властта, щом се заемем с възстановяване на нещата. Има толкова много работа... трябва да разберем какви са ни ресурсите сега и как най-добре да ги използваме. Хора, умения, продоволствия... Не можем да искаме помощ от външния свят, така че за всичко, от което се нуждаем, ще трябва да се погрижим сами. Всички членове на Градския съвет са мъртви, затова трябва да сторим нещо да възстановим властта и йерархията. В противен случай всички ще сноват насам-натам, ще си пречат един другиму и ще пропускат нещата, които наистина е необходимо да се свършат. Трябва да се организираме, Ленард, а за това са ни нужни шерифът и хората му.

Тя намали малко и се огледа, сякаш за пръв път забелязваше къде кара. Навсякъде имаше различни разрушения, а тук-там в ранното утринно небе все още се издигаше дим. Имаше преобърнати и изгорели коли, натрошени прозорци и разбити улични лампи, трупове навсякъде. Лежаха безгрижно в гротескни пози, не им се налагаше повече да ги е грижа. Рия въздъхна и се съсредоточи в пътя пред себе си. За пръв път изглеждаше уморена, сломена, сякаш събитията от дългата нощ най-после я бяха застигнали.

— Воините сигурно са били цяла редовна армия, за да причинят такъв погром — каза тя накрая. — Не преставам да си мисля, че трябва да има някоя част в града, до която не са стигнали, някое местенце — недокоснато, но... Без значение какво правим, градът никога няма да е същият. Шадоус Фол трябваше да е убежище от света навън, място,

където дори мечтите и легендите можеха да идват, за да намерят мир и спокойствие — преди да продължат. Но светът все пак ни намери. Не преставам да правя планове да го построим отново, да оправим нещата, после се оглеждам и се питам: какъв е смисълът? При толкова мъртви, толкова разрушения, може би ще е по-добре просто да напуснем и да оставим града да умре в мир.

— Не — каза Аш. — Трябва да построим Шадоус Фол отново и да го накараме да сработи пак. В противен случай Воините ще са победили в крайна сметка.

Рия изсумтя, после се съсредоточи върху карането, за което Аш й бе признателен. Тя никога не приемаше лесно съвет дори когато той бе още жив — но и не беше споменавала за предаване преди. Нашествието бе променило всички. Те продължиха напред, без да разговарят, докато накрая стигнаха оперативния център на шерифа. Сградата бе част от блока на гражданското ведомство и изглеждаше доста запазена след нападението. Рия намали и спря джипа, поседя известно време намръщена. Воините трябва да са знаели местонахождението на полицейското управление и да пленят някого с правомощията на шерифа би трябвало да е една от първостепенните им цели. Тя сви рамене недоумяващо, но мисълта не я напускаше и бе все така намръщена, когато паркира джипа на място, обозначено с табела „служебно“, и изскочи от него, докато двигателят още работеше.

Избърза нагоре по стълбите на сградата, а Аш бе точно отзад и чувстваше натрупалото се в почти нетърпимо напрежение у нея. Оказа се, че горе няма никого, на когото да си го излее. Мястото бе пусто и зловещо притихнало. Помощник-шерифите трябваше да са там, служебният персонал да търчи напред-назад, да отговаря на въпроси по телефона и да оправя проблемите, но коридорите бяха пуссти, а вратите на празните офиси зееха отворени навсякъде, накъдето погледнеш. Рия и Аш продължаваха да вървят, стъпките им отекваха силно в тишината и никой не се появи, за да ги спре. Най-после стигнаха преддверието на кабинета на шерифа и завариха двама от помощниците му, отпуснати тежко в две кресла да пият кафе. Те вдигнаха поглед при влизането на Рия и Аш и като я познаха, се изправиха на крака. Единият бе рус, а другият тъмнокос, но и двамата си ги биваше — високи, мускулести, малко позакръглени в ханша от

много седене в колите. И двамата изглеждаха уморени, имаха кръв по униформите — не бе тяхна. Погледнаха бързо към затворената врата на офиса на шерифа, не казаха нищо.

— Е, добре — започна Рия хладно, — какво, по дяволите, става тук? Хубаво ще е да имате задоволителен отговор, защото не съм в настроение. Имах наистина лош ден, а вашият може да се окаже дяволски по-лош. Казвайте.

Двамата се спогледаха.

— Аз съм Колинс — каза русият. — Това е Люис. За момента ние представляваме закона в Шадоус Фол. Коего идва да покаже в какво отчаяно състояние са нещата. Останалите са или мъртви, или изчезнали, вероятно избити, а шерифът е... некомуникативен. Радиостанцията е извън строя. Няма кой да работи с нея. Явно Войните са били тук по-рано, изкарали са всички навън под строй, под дулата на оръжията, строили са ги в редица до стената зад участъка и са ги разстреляли. Телата още са там, ако искате да погледнете. Войните вероятно са възнамерявали да завземат участъка и да командват тук, но когато с Люис се върнахме, нямаше никого. Будни сме цяла нощ, търчахме насам-натам като луди да помогнем с каквото можем. Сега сме уморени, малко си почиваме. И ако това не ви устройва, г-жо кмет... Изчерпани сме.

Аш се изненада като чу Рия да отговаря със спокоен, разумен тон.

— Всички сме уморени, но още не можем да спрем, за да си починем. Нашествието е прекратено, но има неща, които трябва да се направят. Трупове трябва да се съберат и изгорят или скоро ще ни помете някоя епидемия. След това трябва да намерим храна, вода и подслон за живите. Ще почиваме по-късно, като имаме време. Ричард е в кабинета си, предполагам?

Двамата помощник-шерифи погледнаха пак към затворената врата, а Колинс кимна неохотно.

— Там е, но не може да ви приеме. Отказва всякакви срещи в момента.

— Мен ще приеме — каза Рия. — Аз му плащам заплата.

Тя отиде решително до вратата и натисна дръжката силно няколко пъти. Беше заключено. Рия изгледа гневно вратата и повиши тон, нетърпящ възражение.

— Ричард, Рия е. Отвори вратата. Трябва да поговорим.

Отговор не последва. Тя отново натисна рязко дръжката няколко пъти, после отстъпи назад и даде знак на Аш. Той впери решително поглед в заключалката и тя изщрака. Рия влетя в кабинета на Ериксон и понечи да отвори уста в унищожителна тирада, но преглътна, когато го видя да седи в стола си, захлупил се върху бюрото, заспал дълбоко. Дрехите му бяха обгорели, сякаш в някакъв момент се е намирал в близост до някой пожар. В началото Аш си помисли, че човекът е просто изтощен, но после видя празната бутилка от уиски да лежи на пода до бюрото му и недалеч от протегнатата му ръка втора, отворена. Рия изпусна насъбрания въздух в продължителна бавна въздишка.

— О, Ричард... не сега. Не сега.

Тя отиде до него, разтърси рамото му. Той се размърда, измърмори нещо и толкова. Рия даде знак на Аш и двамата заедно повдигнаха Ериксон да седне в що-годе изправена позиция на стола. Рия провери пулса му по часовника си и сбърчи нос като усети застоялата миризма на алкохол по него.

— Той... добре ли е? — попита Аш.

— Мъртвопиян, но жив.

Рия пусна ръката на шерифа и тя се стовари отпуснато върху бюрото. Тупна тежко и Аш трепна съчувствено. Рия погледна към вратата и двамата помощници, които надничаха вътре.

— Люис, Колинс, елате тук. Откога е в това състояние?

Двамата почти едновременно свиха рамене.

— Така го заварихме преди час, когато се върнахме — отвърна Колинс. — Сигурно не е бил тук, когато са избили хората от участъка. Опитвахме се да се свържем с него по време на сраженията, но той не отговаряше. Сега разбирам защо. Разбирам по изражението ви, г-жо кмет, че не сте особено изненадана.

— Всъщност не, не съм — каза Рия. — Винаги е обичал да си пийва в критичен момент. Първо, трябва да го събудим, после да го накараме да изтрезнее. Нужен ни е, трябва да се размърда. Шерифът е символ, хората ще го послушат, мен може да не искат да чуят. Предполагам, че има душеве някъде тук? Добре. Заведете го там, съблечете го, поставете го под някой душ и му пуснете студена вода. Аз ще направя кафе. За по-малко от час го искам буден и във форма. Защо още сте тук?

Колинс погледна Люис.

— А мислехме, че той преувеличава за нея. Хващай едната му ръка, аз — другата. Ако има признаци, че ще повръща, пускай го. Няма да си цапам дрехите повече.

Дотътриха го до вратата, тогава Колинс се обърна.

— Може да поискате да погледнете докладите на бюро то му. Оставихме му ги там да ги прочете, когато намери за добре.

Рия взе книгата от бюро то и се съсредоточи върху тях, а двамата помощници измъкнаха шерифа от кабинета му. Аш понечи да каже нещо в извинение на Ериксон, но млъкна, като видя изражението й. Неочаквано тя изглеждаше уморена и смазана, сякаш това, което бе открила в докладите, й бе дошло в повече.

— Какво има? — попита Аш.

— Изглежда тревогите ни не свършват дотук — каза Рия. — Според тези доклади има все повече доказателства за серия от убийства, станали по време на нашествието, които не са свързани с Воините. Някои от тях са извършени в райони, до които войниците едва са стигнали. Става ясно, че нашият сериен убиец е използвал нашествието за прикритие, за да се развихри. Както винаги, няма свидетели, никакви следи, само трупове.

Помълчаха известно време Рия остави книгата на бюро то и седна в стола на шерифа.

— Какво ще правим? — попита Аш.

— Първо ще се погрижим Ричард да изтрезнее — отвърна тя. — А после... ще заложим капан.

Мад влачеше последния войник по един от коридорите на Галерията от кости, когато Времето се свърза с нея. Мъртвецът бе най-тежък от всички и тя нарочно го бе оставила за края. Шест на шест фута и двеста и петдесет фунта. Помисли си печално, че ако бе някой леопард, би било по-добре да бъде препариран, качен някъде нависоко, на видно място в Галерията, за да обезсърчава посетителите, но знаеше, че никога няма да успее да убеди Времето да се съгласи на това. Той нямаше усет за стил. Спря да си поеме отново дъх и се протегна, защото целият гръб я болеше. Бе тежка задача да се отърве от дванадесетте Воина, които бе убила, но през повечето време си

тананикаше и си подсвиркваше весело, докато работеше. Дванайсет професионални войници, вържени до зъби, от тях бликаше тестостерон и нито един от тях не бе усетил какво го очаква, докато не им го забиеше между ребрата.

Беше пуснала предишните единайсет трупа в един портрет, на който бе изобразена бездънна яма. Поне предполагаше, че е бездънна. Със сигурност никой от тези, които пусна там, не се бе върнал да се оплаква. Дванадесетото тяло, освен че бе най-голямо и най-тежко, се намираще най-далече от портрета, но дори и така, бе отбелязала добро време, докато го влачеше по коридорите. Щеше да се върне и да почисти кървавата диря после. Е, всъщност може да накара някой робот да го направи — когато проработят отново. Мад не си падаше особено по чистенето.

Тя повдигна горната част на тялото над рамката на портрета и се зае да убеди и останалата част да го последва. Дърпаше нагоре и се напъваше, докато очите ѝ се облециха, пот се стичаше по лицето ѝ, а проклетото нещо не помръдваше и на инч. Отдръпна се и го срита няколко пъти, ей така, на общо основание, а после сграбчи единия крак и се опита да прехвърли тялото над ръба. Подпря го с гръб и накрая го закрепил както трябва. Още едно повдигане и ще го прехвърли. И точно в този миг, разбира се, гласът на Времето прозвуча силно в главата ѝ.

„Маделин. Ела при мен. Имам нужда от теб.“

— Не може ли да почака малко? — попита Мад позадъхана. — В момента съм заета.

„Идвай. Идвай, сега.“

— Понякога — каза Мад — чувствам, че нашите отношения се нуждаят от професионален съвет по някои въпроси. Иначе казано, ако не кажеш „моля“ и то да прозвучи убедително, не само няма да дойда при теб и на куково лято, но може всъщност да реша да си стоя тук и да сдържам дъха си, докато не посинея.

„Моля те, ела. Нуждая се от помощта ти.“

— Така е по-добре — каза Мад заядливо. — Ще съм при теб след минута, ако не си счупя гръба преди това. Отваряй бурканчетата с благовонни масла и надуй няколко възглавнички, докато дойда.

Тя сграбчи решително крака на мъртвия Воин и се зае с нови сили със задачата. Тялото се олюля на ръба, последва кратко колебание относно това кой е по-важен, после то се предаде, плъзна се грациозно

над ръба и изчезна в тъмнината. Мад се изплю след него, избърса с ръкав потта от лицето си и тръгна през Галерията от кости. По тона на Времето разбра, че е нещо неотложно и той бе отстъпил твърде лесно, което не бе в стила му. Ако съществуваше нещо, с което старецът разполагаше в изобилие, то това бе време. Безсмъртието ти дава право да гледаш лежерно на нещата. Но той бе казал, че се нуждае от нея. Мад ускори крачка. Каквото и да е станало, не беше далеч. Той никога не бе далеч, без значение откъде тя тръгваше към него. Такова бе това място.

Зави зад един ъгъл и без предупреждение се озова в покоите му. Както винаги видя просторната зала на един средновековен замък, пълна с пламтящи факли и окачени по стените гоблени. От едната страна имаше огромен меч, забит в масивен камък. Нямаше нужда да четете името на табелата. Знаеше, че е Ескалибур, а това е Камелот. Или поне един от замъците. През годините се появяваха много версии, но само малко на брой вече се считаха за достоверни. Мад крачеше уверено напред и полагаше големи усилия да не се мръщи, когато виждаше в какво състояние е залата. Навсякъде висяха паяжини, а гоблените бяха изцапани и избелели. Факлите бяха изгорели докрай и златистият въздух бе пропит с прах.

Времето седеше отпуснат в огромен железен трон на издигната платформа от синкав мрамор. Носеше тъмна мантия на магьосник, покрита с неясни мистични символи. Друг път на рамото му имаше кацнала сова, но сега не се виждаше никъде. Мад спря пред трона, поздрави кратко и се опита да прикрие шока, когато за пръв път погледна лицето му. Изглеждаше невероятно стар и крехък, прекалено стар за този етап на жизнения си цикъл. Кожата му бе толкова бледа, че бе почти прозрачна, а над изпъкналите му скули очите бяха хлътнали дълбоко. Погледът му бе твърд, но устата му потреперваше. Бе остарял със сто години от последния път, когато го видя, преди по-малко от час. Мад се постара да не реагира. Вероятно нашествието на Воините му бе коствало много.

— Е, добре, тук съм — каза бодро. — Какво искаш?

— Трябва да поговорим — отвърна Времето, а гласът му също я шокира.

Бе тих, едва доловим шепот.

— Всичко е наред — побърза да каже тя. — Няма нужда да ми благодариш. Просто си върша работата.

— Какво? — Времето я погледна разсеяно. — За какво говориш, дете?

— Погрижих се за войниците. Без проблем. Бяха само дванайсет. Старецът бавно поклати глава.

— Не за това си тук, Маделин. Сега, моля те, внимавай. Разполагам с време и сили да ти го обясня само веднъж.

Спря да си поеме дъх, а тя се намуси. Бе горда, че бе извадила извън строя дванайсет Воини без дори драскотина по себе си, но трябваше да предвиди, че Времето няма да я поздрави. За човек с неговото положение и власт можеше да е изненадващо капризен понякога. И наистина никога не оценяваше нещата, които тя правеше за него. Той заговори отново, бавно и с усилие и тя го слушаше внимателно.

— Затворих Вратата към вечността, за да я запазя от Воините, но когато самият върховен главнокомандващ се появи, я отворих отново — само за него. Стори ми се най-простото решение. Щом обаче влезе, всичко се промени. Внезапно нейният зов се усили, ужасно се усили. Онзи тих глас, който призовава всички, все още не преминали през нея, внезапно стана непреодолим.

Не преставаше да се усилва, независимо от всичко, което сторих, за да го укротя. Опитах се да затворя Вратата отново, но не успях. Силата ми е отнета. Вратата към вечността е отворена, отправя зов, на който не може да се устои. Физическото напрежение върху всички в града сигурно е непоносимо. Смятам, че трябва сме подготвени за цели потоци посетители. Повечето от тях сами ще намерят пътя и ще преминат отвъд без чужда помощ, но за някои ще трябва да се погрижим. Ще се наложи да се заемеш с тях, Маделин. Направи всичко необходимо, за да запазиш реда. Смятам да влея част от силата си в теб, вярвам че ще я използваш отговорно. Джак Феч ще изпълнява твоите заповеди, но в известни граници. Знам, че двамата не се харесват много, но ще се наложи да се научите да работите заедно.

— Защо? — попита Мад. — Какво се случи? Отиваш ли някъде?

— В известен смисъл — отвърна Времето. — Сега слушай внимателно. Нещо лошо иде насам. Нещо ужасно.

— По-лошо от армията на Воините?

— О, да. Много по-лошо. Настъпил е часът на Уайлд Чайлд. Скоро ще премине през града и аз нищо не мога да направя, за да го спра. Нещо е задействало моята смърт и прераждане по-рано от предвиденото. Някаква външна сила се е намесила в естествения ход на събитията, а аз явно съм безпомощен да се изправя срещу нея.

— Колко ни остава? — попита Мад. — Преди да умреш отново?

— Може би час. Опитвам се да удържа, колкото мога, но натискът става непоносим. Ще умра скоро, а после Времето ще бъде отново бебе за известно време. Шадоус Фол ще трябва да се справи без мен за няколко дни, докато отново бъда в състояние да поема нещата в свои ръце. Обикновено това не е проблем, но точно в този момент съществуват всякакви сили, готови да се възползват от ситуацията. Маделин, виждаш меча ей там, нали? Разбира се, че го виждаш, а знаеш ли какъв е?

— Да — отвърна тя. — Ескалибур. Мечът на крал Артур.

— Сега е твой. Измъкни меча от камъка, Маделин.

Тя го изгледа продължително, после погледна меча. Онази част от острието, която стърчеше, сякаш засия по-ярко пред очите ѝ. Отиде бавно и застана пред камъка. Напречната част бе от лъскаво сребро, но дръжката бе облечена в старинна кожа, тук-там потъмняла от годините и потта. Ескалибур. Хвана дръжката, пасна на ръката ѝ сякаш винаги е бил там. С леко движение тя измъкна меча от камъка и го вдигна високо. От него заструи светлина и изпълни залата подобно първите лъчи на слънцето на зазоряване. Почти не тежеше, въпреки големината си, но Мад не се съмняваше в неговите сила и мощ. Усети ги дълбоко в себе си, като песен, прегърнала душата ѝ. Обърна се и се върна при Времето на неговия трон, сякаш бе застанала начело на парад. Той държеше ножница и колан в ръцете си, тя ги пое от него, пхна меча в ножницата и закопча колана на кръста си. Почувства, че е способна да постигне всичко, наистина всичко.

— Е — каза шеговито, — значи ли, че съм кралица на Англия сега?

Времето се усмихна леко.

— Боя се, че не. Това предложение важеше само веднъж. Но ако ти харесва, може да казваш, че си кралица на Шадоус Фол. Моята сила е в меча — щом ти потрябва, извади го. Може и да съм параноичен и

никога да не ти се наложи в пристъп на гняв, но ако трябва да извадиш Ескалибур, направи необходимото. Каквото и да е то.

Млъкна за миг, постоя със затворени очи, а тя се запита дали не е заспал, но той внезапно се размърда, сякаш се бореше с пристъпите на сънливост и се усмихна отново на Мад.

— Маделин, това може да се окаже последната ни възможност да поговорим. Има толкова неща, които ми се е искало да ти кажа, но не съм успял. Без съмнение Времето, което заеме моето място, ще има достъп до всички мои спомени, но ми се иска да ти кажа следното, докато все още съм себе си. Винаги съм те обичал, Маделин. Не бих те обичал повече, ако беше моя родна дъщеря. Ще ми се... да имахме още време да сме заедно.

Той се облегна назад и затвори очи. Маделин подсмръкна няколко пъти да овладее сълзите, напирани в очите ѝ. Чакаше, но той не каза нищо повече. Тя се качи на платформата до трона и се надвеси над него. Лицето му бе силно сбръчкано, като на мумия, а ръцете му бяха останали само кости в съсухрена кожа. Мад каза името си, но той не отговори. Дишането му бе забавено и тревожно повърхностно. Тя седна до трона му да изчака.

— Никога не съм искала да бъда твоя дъщеря — каза тихичко. — Не и твоя *дъщеря*.

Шон Морисън се върна в земята под хълма с песен на уста и огромна тежест бе паднала от сърцето му. Повече или по-малко градът бе оцелял след нашествието на Воините и той бе видял как елфите отиват отново на война с цялата си слава. И на всичкото отгоре музиката го бе завладяла отново, както някога, преди да умре и да дойде в Шадоус Фол. Той пъх със своите приятели, безумно, неподправено и завладяващо и за миг неговата легенда заживя отново. Вървеше усмихнат широко в подземните тунели, пееше една стара песен и в този ден бе чудесно да е жив.

Всички тунели бяха празни и след известно време той осъзна, че в застиналия въздух се чува единствено неговият глас. Прекъсна песента си и спря, за да се послуша. Нищо не помръдваше и за пръв път осъзна, че се движи в блед кръг светлина, като от прожектор в тъмното. Намръщи се и се огледа. Липсваха дори блуждаещите

огньовете, които трябваше да осветяват пътя му. Тръгна отново и светлината се раздвижи заедно с него. Намръщи се повече. Вече трябваше да е срещнал някаква форма на живот, дори и да е само някой коболд или червеи, които се вият в стените, но нямаше нищо, съвсем нищо. Тръгна малко по-бързо.

Стигна до Стража, огромната озъбена глава, която блокираше тунела, изпълваше го от пода до тавана. Светлосивият камък бе напукан и избледнял, сякаш всичките тези дълги години го бяха победили. Челюстите зееха отворени, очите гледаха неவிждащи над главата на Морисън и на някакво първично ниво той разбра, че това е само камък и нищо повече. Стражът вече не съществуваше. Навлезе в зейналата паст и внезапно се затича, мятеше ръце встрани, бягаше не от нещо в тунела, а към една възможност, която изпълваше сърцето му със страх. Тичаше все по-бързо, сякаш можеше да надбяга съмненията и страховете, които бушуваха в него и най-после изхвърча от тунелите, озова се в голямата пещера, където бе дворецът на елфите.

Дворът се простираше пред него неподвижен и притихнал. Пое дълбоко дъх и миризмата на гнило изпълни съзнанието му. Продължи бавно напред, мина през високите порти от ръждясало черно желязо и внезапно потрепери. Въздухът трябваше да бъде неприятно топъл и влажен, но беше студен. Студено като в гроб. Джунглата от растения пред него бе мъртва и гниеше, сякаш процесът на разложението бе продължил необезпокоявано със седмици. Разхвърляните скулптури на странни създания и героични елфи бяха съборени под тежестта на изгнилия бръшлян, който ги бе погълнал. Навсякъде лежаха останки от дребни тела, единственото останало от малките създания, които живееха в джунглата. Морисън разгледа внимателно няколко от тях, но нищо не подсказваше от какво са измрели.

Той продължи да върви и намери двама елфи с лице един срещу друг, увити в изсъхнали розови храсти, чиито бодли бяха пронизали безцветната им плът. Очите им бяха затворени, не дишаха. Морисън докосна колебливо един от тях и двамата паднаха вдървено на земята, увити в мъртви рози като в трошлива плащаница. Той коленичи до тях, но отново нямаше и следа от причината за тяхната смърт. Плътта им бе студена и ужасяващо поддаваше при докосване. Морисън отново се изправи, дишаше тежко и клатеше глава невярващо. Отново хукна, пробивайки си с усилие път през изгнилата растителност. Закрепя за

помощ, викаше някой да дойде, някой да отговори, но отговор нямаше и никой не се появи. Неговият глас бе единственият звук в цялата тази всепроникваща тишина. Сякаш отне цяла вечност да прекоси огромния двор, но накрая стигна до високата тясна порта в отсрещната стена. Тя зееше отворена, сякаш вече нямаше нужда да бъде затваряна.

Мина през нея и влезе в Кеър Ду, последната крепост на елфите. Забърза по огромните каменни коридори, като от време на време продължаваше да вика, но никой не му отговаряше. Тук-там виждаше елфи в каменните стени. Всички бяха мъртви. Накрая стигна до залата, в която се събираше Съвета на елфите и спря пред огромните двойни врати. Бяха леко откренати, сякаш го подканваха да ги побутне и да ги отвори, да види какво се крие зад тях. Част от него не искаше да го направи, щеше му се вместо това да се обърне и да избяга обратно през двора, а не да се изправи пред една истина, която вече подозираше. Ала не можеше да го стори. Трябваше да разбере. Бутна вратата и тя се отвори леко пред него.

И накрая Шон Морисън влезе в залата, последното лобно място на елфите от Кеър Ду, и ги завари да го очакват, проснати на пода в своите пищни одежди като мъртви птици в Рая. Бяха стотици, безчет, лежаха грациозно заедно, сякаш просто бяха полегнали където са стояли и бяха потънали в сън, от който нямаше да се събудят. Морисън пристъпи бавно между тях, вървеше внимателно напред и се оглеждаше с нарастващо отчаяние за някакъв признак на живот. Нямаше такъв в двора на елфите.

Накрая стигна до тронове близнаци на техните пиедестали в другия край на огромната зала. На тях седяха крал Оберон и кралица Титания, неизразимо прекрасни, безнадеждно красиви — и двамата мъртви. Държаха се за ръце. До тях Пък, единственият несъвършен елф, висеше от импровизирана бесилка, поклащаше се бавно насам-натам, сякаш от някакъв недоловим ветреца. Дебелото въже се бе врязало дълбоко във врата му, но лицето му бе спокойно и умиротворено. Морисън се изкачи до тронове и колебливо докосна сплетените ръце на Оберон и Титания. Плътта им бе покъртително студена. Обърна се и погледна Пък, а елфът отвори очи и му намигна.

Морисън извика от изненада, отскочи назад и внезапно се озова на земята. Сърцето му биеше до пръсване, по лицето му изби пот. Пък

се изсмя тихичко, продължавайки да виси на своята бесилка. Морисън с мъка се изправи на крака.

— Ти, копеле — каза накрая. — Помислих, че си мъртъв. Мислех, че всички сте мъртви.

— О, така е — отвърна безгрижно Пък. — Поне те са, а и аз скоро ще бъда. Само изчаках, за да се сбогувам с теб, човече, малък барде. Времето на елфите най-сетне изтече и само аз останах, за да ти кажа защо. Винаги съм те харесвал, теб и глътката свеж въздух, която донесе в двора на елфите с твоите човешки чудеса и песни. Нямах представа колко досадно може да е безсмъртието. Затова изчаках съвсем малко, за да ти кажа сбогом и да ти благодаря за онова, което ни даде — за последния твой велик дар.

— Не разбирам — каза шокирано Морисън. — Какво се е случило тук?

— Решихме да умрем — отвърна Пък. — Забравили бяхме колко сме се отдалечили от великото начало. Тогава бяхме величествени, мъдри и прекрасни, непобедими на бойното поле. Сражавахме се срещу всички раси, много от които вече не съществуват, и никой не можеше да ни победи. Накрая стигнахме до момента, когато единственият враг, който заслужаваше нашето внимание, се оказахме ние самите. Но дотогава бяхме създали оръжия и техника с такава безпощадна сила, че ако ги бяхме обърнали срещу себе си, неминуемо щяхме да се самоунищожим. Затова отвърнахме лице от тъмните радости на битките, заключихме оръжията на място, от което не можехме лесно да ги вземем, и насочихме мислите си навътре в себе си.

Видя какво ни причини това. Постепенно изгубихме своята слава и пропаднахме толкова, че вече не си спомняхме какви сме били някога. Тогава се появи ти, малък барде, и ни помогна да си спомним. А когато спомените се върнаха, знаехме, че вече не можем да бъдем това, в което сме се превърнали.

Беше чудесна последна битка, в която ни поведе ти. Много хора и всякакви създания паднаха пред мисълта и стоманата ни, за да се надигнат отново, за да ни служат. Изумителен погром, велико въодушевление от битката. Липсваше единствено жестокото опустошение и плячкосване, но ти простихме в замяна на удоволствието, което ни достави. Испитахме забравени трепети и

удоволствия и се наслаждавахме на величавите си бойни умения. След като преоткрихме удоволствието да сме непобедими като вълци, не можехме, не искахме да станем овце отново. Затова решихме да се сбогуваме с живота достойно, да го напуснем във велик момент, в апогея на своята история. Знаехме, че няма да има по-подходящ ден от този. Затова се завърнахме у дома, сбогувахме се, легнахме и умряхме.

На Морисън му се прииска да каже нещо, каквото и да е, но не намираше думи. Сълзи пареха в очите му.

— Последни слова — каза Пък внимателно. — Последно предупреждение в израз на нашата признателност. Настъпил е моментът да се изправите срещу Уайлд Чайлд, когато приятел ще се обърне срещу приятел и брат срещу брата. Много отдавна видяхме, че идва, но не ви казахме, за да не ви плашим. Не можехме да направим нищо, за да го спрем или да ви спасим от мрака, който ще настъпи. В края на краищата може и затова да сме решили да умрем. Защото вие, хората, щяхте да ни липсват толкова много. Сбогом, Шон. Изпей ни една последна песен, моля те.

Той затвори очи и дъхът му спря. Пък, господарят на Арсенала, единственият несъвършен елф увисна неподвижно и умря на въжето. Морисън протегна ръка и го докосна по рамото. Пък не помръдна. Морисън го побутна по-силно, тялото бавно се залюля, а въжето изскърца тихичко. Тогава Шон Морисън, единственият бард сред хората, който е пял в последния двор на елфите се обърна и излезе бавно от залата на смъртта с високо вдигната глава, без да плаче. Все още. Щеше да поплаче по-късно. Вместо това той извиси глас и запя една последна песен за тези, които вече не можеха да го чуят. Пееше с разбито сърце, а песента му ехтеше в празния двор и всички опустели коридори на Кеър Ду.

Рия Фрейзиър и Ленард Аш намериха Сузан Дюбоа в нейната барака край реката. Бе рано сутринта и изгряващото слънце разпръскваше златиста светлина над целия свят. Някъде пееха птици, звънко и настоятелно, а по реката край каменната статуя на русалка, потопена наполовина в тъмнозелените води, плаваше величествено самотен лебед. Рия я погледна замислено. Бе сигурна, че я нямаше там последния път, когато се отби при Сузан. Но такъв си беше Шадоус

Фол. Тя огледа Аш набързо, за да се увери, че изглежда прилично и после почука на входната врата на колибата. Тя се отвори в мига преди да спре да чука, сякаш Сузан бе очаквала посетители. И кой би се наел да твърди обратното? Рия прикри изненадата си зад приятна усмивка. Дамата, която живееше край реката, знаеше доста неща, именно затова бяха дошли при нея.

Сузан отстъпи назад, за да влязат посетителите ѝ, и погледна подозрително Аш. Той ѝ се усмихна очарователно, тя изсумтя и се извърна рязко. Рия го погледна, а той сви рамене. Тогава разбраха, че Сузан вече има посетители, които станаха на крака, усмихнаха се и кимнаха на Рия и Аш. Рия превключи на режим дежурна учтивост и се възползва от възможността да се огледа незабелязано. Мястото все така изглеждаше сякаш току-що е паднала бомба. Пръстите я засърбяха за някакъв парцал, лопатка и четка, а може би и някоя голяма лопата. Сузан бе известна с това, че предпочиташе да назовава предпочитаните от нея жизнени условия като удобна неразбория — все едно да опишеш Воините на Кръста като превъзбудени туристи.

— Аз съм Джеймс Харт — чу се глас наблизко и Рия начаса насочи вниманието си към настоящето.

Мъжът пред нея бе съвсем обикновен на вид, може би мъничко стар за дрехите, с които бе облечен, и плитката си. Имаше и вид на човек, който може да си позволи да изгуби известна сума пари. Нищо от това не попречи на ведрата ѝ усмивка и дружелюбно държание. Тя машинално пое протегнатата му ръка.

— Значи вие сте Джеймс Харт — чу се да казва. — Мислех си, че сте по-висок.

Харт се засмя учтиво.

— Много хора ми го казват.

Жената до него се представи като Поли Къзинс и Рия се постара да не ѝ проличи, че е двойно стъписана. Всички в Шадоус Фол бяха чували за жената, хваната в капана на собствената си къща от собствените си мисли. Трябва да се бе случило нещо драстично, за да се промени положението ѝ, но Рия не бе чула ни дума за това. Което идваше да покаже как е започнала да губи връзка с нещата. Ръкува се с Поли и ѝ отправи стандартна служебна усмивка. Въпросите трябваше да почакаат за друг път. Имаше работа да върши тук. Обърна се към Сузан.

— Боя се, че посещението е служебно, скъпа. Нуждаем се от уменията ти с картите.

— Нека отгатна — каза Сузан. — Искате да използвам картите си, за да ви кажа коя ще е следващата жертва на убиеца и ако е възможно да ви насоча по някакви следи относно неговата идентичност, докато гледам. Права ли съм? Не е нужно да изглеждате толкова изненадана. Знаех, че ще дойдете и защо идвате. Картите ми показаха. Днес разкриват всякакви възможности. На моите приятели тук им хрумна същата идея, но си помислих, че е по-добре да ви изчакаме да дойдете, преди да започнем. Не ми се иска да се подлагам на това два пъти. Моля, седнете всички около масата.

В самия център на стаята имаше малка кръгла маса. Дървото бе зацапано и очукано и явно не бе полирана от години. Върху нея имаше колода карти, която приличаше на заредена бомба. Изглеждаха съвсем обикновени, но само като ги погледна, Рия потрепери. Имаше нещо в тях, някаква сила... Даде си сметка, че другите вече са седнали и чакат нея. Издърпа единствения свободен стол и седна до Аш. Много ѝ се искаше да го хване за ръка за успокоение, но не можеше да го направи. Не можеше да си позволи да изглежда слаба.

Сузан разбърка картите, а останалите седяха и наблюдаваха. Тя продължи известно време и Рия се зарея в мислите си отново. Огледа разхвърляната стая и спомените ѝ я върнаха към последния път, когато посети Сузан. Дватамата с Ричард Ериксон бяха намерили първата жертва тук, да лежи в собствената си кръв наред стаята на Сузан. Оттук бе започнало всичко, вероятно бе съвсем правилно да се върне, за да научи края на историята. Сузан приключи с разбъркването и занарежда картите по масата със замах, който се стори на Рия съвсем ненужен. Шляпането ѝ се стори невероятно шумно и остро и тя неволно потръпна. Доволна бе, че е седнала. Още се чувстваше слаба и крехка след побоя, нанесен ѝ от Воините, и имаше вероятност да започне да трепери, ако стои дълго време права.

Бе научила, че Сузан е пострадала зле по време на сраженията, но сега изглеждаше съвсем добре. Вероятно бе намерила някой вълшебен магьосник лекувател. Аш бе отвел Рия в една от болниците в града, но бе претърпано с хора, повечето от които по-зле от нея и тя настоя да си тръгнат. Имаше работа за вършене и мътните я взели, ако допуснеше слабостта да ѝ попречи или да я забави. Градът се

нуждаеше от своя кмет. Аш се наведе към нея, шепнешком я попита как е, а тя намери сили да се усмихне и да поклати глава в знак да спре. Той се тревожеше прекалено. Освен това не ѝ се щеше да се замисля колко зле се чувства. Ако не го правеше, можеше да се преструва, че нищо не се е случило. Постара се да се съсредоточи върху Сузан, която редеше картите в някаква известна само на нея последователност. Накрая приключи или картите свършиха и се облегна назад да разгледа какво се бе получило. Всички изчакваха почтително. Наближаваше кулминационният момент. Усещаха го. Сузан се намръщи и погледна Аш.

— Всичко е забулено, неясно. Трудно е да видиш подробности дори и в най-добра обстановка, а това, че един мъртвец седи на масата, никак не ми помага.

— Искаш ли да изляза? — попита учтиво Аш.

— За нещастие, не можеш. Ти си част от всичко, предполага се да си тук, както и всички останали, но не ме питай защо. Не биваше изобщо да идваш тук, възвращенецо. Трябваше отдавна да си минал през Вратата към вечността.

— Не мога — отвърна Аш. — Тук се нуждаят от мен.

— Защо? За какво?

— Не знам.

— Много удобно — каза Сузан и изсумтя пренебрежително.

Харт забеляза буреносния облак, който се заформяше на лицето на Рия, и побърза да се намеси.

— Виж какво, можем да се обиждаме един друг за начина си на живот и по-късно, нека се върнем на картите. Виждаш ли изобщо нещо, Сузан?

Сузан се намръщи и неохотно се загледа в картите пред себе си, опитвайки се да изпадне в обичайния си транс, но сетивата ѝ упорито оставаха свързани със света наоколо и я закотвяха стабилно в настоящето. Тя понечи да каже да опитат отново по-късно, но Харт, който седеше до нея протегна ръка и взе нейната в своята. Тя се тръшна назад в стола си, гърбът ѝ се изви на дъга, когато я връхлетя неконтролируема сила. Задъхваше се, ръката ѝ се вкопчи в тази на Харт. Силата бе груба, нечовешка, напълно различна от всичко, което бе изпитвала преди, и в миг замъгли съзнанието ѝ. То се концентрира върху картите и онова, което се виждаше там. Тя започна да говори или

по-точно нещо говореше чрез нея, а тя седеше безпомощно и слушаше заедно с другите какво казва гласът ѝ.

— Зовът на Вратата към вечността е станал по-силен. Призовава всички изгубени души да се завърнат у дома.

— Права е — потвърди тихо Аш. — Усещам го.

Сузан не му обърна внимание, очите ѝ гледаха другаде.

— Уайлд Чайлд набира мощ. Най-после е настъпил неговият миг.

— Може ли да определиш коя ще е следващата му жертва? — попита тихо Харт.

— Да. Шон Морисън. Той иска да умре и звярът усеща това. Но ако предотвратите смъртта му, ще последва по-лошо. Нещо чудовищно е заложено в бъдещето и е в очакване да се роди.

— Какво, отново ли? — възкликна Аш, а Рия му изшътка да млъкне.

— Нещо чудовищно, но също така и нещо прекрасно. Всичко в Шадоус Фол ще се промени и никога няма да бъде същото. Светът ще свърши и ще се трансформира, а всички неща ще бъдат пак нови.

Харт дръпна рязко ръката си от нейната, Сузан падна напред върху масата, когато силата я напусна. Удари лицето си болезнено, но бе твърде слаба да се помръдне, мислите ѝ се въртяха безумно, всяка частица от тялото ѝ трепереше. Поли бързо се озова до нея, помогна ѝ да се изправи и да седне, а после я отведе настрана от масата. Харт седеше съвършено неподвижен, лицето му бе пребледняло. Поли помогна на Сузан да се опъне на леглото, седна до нея и хвана ръката ѝ. Аш погледна Харт, а после Рия.

— За какво е всичко това? Краят на света? Някой да не е вдигнал залога, докато не сме гледали?

— Вероятно е метафора — каза Рия. — В предсказанията обикновено има символика.

— Не непременно — подчерта Харт. — Онова, което се отнася до мен, е съвсем ясно — аз ще сложа край на Шадоус Фол. Не може да е просто съвпадение.

— Да оставим тази спасителна мисъл настрана, а? — обади се Рия. — Докато се поуспокоим малко. Смятам, че точно сега е твърде опасно да прибъгваме до заключения, без никакви реални доказателства.

— Добре — съгласи се Аш. — Какво смяташ, че трябва да направим?

— Първо, да се свържем с офиса на шерифа. Трябва да открием Шон Морисън и да го защитим.

— Последно чух, че шерифът е изчезнал — каза Поли, седнала до Сузан.

— Върна се, но е... неразположен — обясни Рия. — Няма значение. Има двама от помощниците му там, могат да помогнат. Разполагат с ресурсите да ни помогнат да намерим Шон Морисън.

— Чакайте малко — прекъсна ги Аш. — Да помислим над това. Сузан каза, че ако предотвратим смъртта му, ще последва нещо лошо.

— И просто ще го оставим да умре? — попита Рия. — Това ли предлагаш?

— Не знам — отвърна Аш, — но ми се струва, че трябва да обмислим това от всички страни, преди да задействаме нещо, което може да не успеем да спрем.

— Не мисля, че имаме толкова време — каза Харт. — Според Сузан Морисън иска да умре. Ако не го намерим скоро, цялата работа може да се обезсмисли. И ще сме проиграли шанса си да заложим капан на убиеца. На Уайлд Чайлд или каквото и да е там, по дяволите.

— Шон ми е приятел, на Сузан също — каза Поли, а в думите ѝ пролича нарастващ гняв. — Ако той е в беда, трябва да му помогнем. Всичко останало може да почака.

— Права е — подкрепи я Рия. — Всички ние загубихме твърде много от приятелите си през последните часове, за да си позволим да загубим още един, защото не сме действали достатъчно бързо. Познавам Шон — ако успее да стигна до него, той ще ме послуша. Никога не е можел да ми откаже.

— Не съм го знаел — каза Аш. — Откъде познаваш Шон?

— Поли може да остане тук със Сузан — каза Рия, като не обърна внимание на въпроса му. — Останалите отиваме към офиса на шерифа. Можем да държим Шон там под охрана. Ще е в безопасност. После можем само да чакаме Уайлд Чайлд да дойде да го хване.

— Тогава затваряме капана и той е наш — каза Харт. — Може би тогава най-после ще получим някои отговори.

Така лесно решиха всичко. Телефонно обаждане до Колинс и Люис в полицейското управление уреди нещата и за час намериха Шон Морисън. Откриха го да се мотае замаян из покрайнините на града, говореше несвързано. Лекарят в участъка постави диагноза „шок от инвазията“. Имаше много подобни случаи в Шадоус Фол. Сложиха го да си легне в една килия и той заспа за минути. Редуваха се да го пазят.

Останаха малцина. Шерифът бе изпратен у дома, да се наспи след препиването, и засега Люис и Колинс бяха единствените, на които можеше да се разчита. Имаше и други, но те бяха заети да следят разчистването и възстановителните работи. В Шадоус Фол имаше много от този вид. Рия, Аш и Харт намериха къде да се скрият, недалеч от килията на Морисън, всички се настаниха и зачакаха.

Времето течеше бавно. Поне Колинс и Люис бяха ангажирани с работа. Аш и Рия разговаряха тихичко, наваксваха с годините, през които бяха разделени. Харт просто седеше и гледаше втречено стената пред себе си и прехвърляше в ума си всичко, случило се, откакто се върна у дома в Шадоус Фол. Щеше му се Френд да е с него. Изминаха два часа, а навсякъде бе тихо. Харт всъщност бе полузадрямал, когато настойчивият глас на Аш го разбуди. Чуваха се стъпки, тихи, небързащи. Харт бавно се изправи на крака и се подготви. Къде, по дяволите, бяха двамата помощник-шерифи? От тях се очакваше да ги предупредят, ако някой тръгне насам. Сигурно убиецът не е успял да хване и двамата... Харт свиваше и отпускате юмруци.

На теория като внук на Времето имаше достатъчно сила в себе си да изпържи дузина убийци, но все още се учеше как да я използва и изобщо не се чувстваше подготвен да разчита на нея при спешен случай. Може да взриви цялата сграда при опит да хване убиеца... В този миг му се прищя да бе помолил двамата помощник-шерифи да му дадат някакво оръжие. Не че знаеше как да го използва, ако му бяха дали... Усети се, че скача от мисъл на мисъл, и се съсредоточи върху приближаващите стъпки. Беше се скрил зад затворената врата на един склад, съвсем близо до килиите. Стъпките подминаха и се насочиха към тях, после спряха. Харт се напрегна, послуша се. За всеки случай бяха заключили вратата на Морисън, но това не бе гаранция, че това ще попречи на убиеца да влезе. Последва мълчание и тогава чу един познат глас в коридора.

— Време е да умреш, Шон. Уайлд Чайлд настоява за това.

Внезапно се чу как изскърца метал, когато убиецът огъна решетките на вратата на килията. Харт се хвърли и отвори устремно вратата, зад която се бе скрил, изхвърча в коридора и се метна върху едрата фигура пред килията на Морисън. Убиецът лесно го отхвърли. Харт се стовари тежко на пода, но за секунда се озова отново на крака, зареден с ярост и адреналин. И тогава спря и се втренчи във фигурата пред себе си. Тя стискаше полицейска палка като бухалка. Убиецът. Уайлд Чайлд. Шериф Ричард Ериксон... В коридора зад него се появи Аш и Рия и шерифът се обърна да ги погледне. Рия поклати глава смаяно. Аш погледна Ериксон натъжен.

— Не ти, Ричард. Не ти.

— Той трябва да умре — опита се да ги убеди Ериксон. —
Налага се.

Нахвърли се с полицейската палка без предупреждение. Харт се наведе в последния момент и палката натроши мазилката по стената, където до преди малко стоеше. Аш се хвърли върху Ериксон изотзад и се опита да прикове ръцете до тялото му. Шерифът го отхвърли без ни най-малко усилие. Харт нанесе удар с юмрук. Ериксон отстъпи встрани невероятно бързо, Харт се олюля, изгубил равновесие. Шерифът стовари палката здраво. Харт смекчи удара с вдигната ръка, но силата бе достатъчна да го събори на пода. Тогава температурата падна рязко, когато Аш се появи в коридора. Макар и замаян, Харт се опита да се отдръпне от мъртвеца. Ериксон дори не се обърна да го погледне. Спокойно и без да бърза той вдигна палката, за да нанесе удара, който щеше да размаже черепа на Харт, както бе сторил с мнозина преди него. Джеймс се опита да стане, но знаеше, че няма да успее навреме. Палката се устреми надолу и тогава тъмна маса се стовари върху главата и раменете на Ериксон и го забули, така че да не вижда нищо. Шерифът се олюля напред-назад, задъха се. Пусна палката, за да се вкопчи в черната сянка, но не можа да намери къде да я докопа. Падна на колене, защото въздухът му свърши, след миг лежеше на пода в безсъзнание. Френд се отдръпна от него, скочи върху раменете на Харт и се сгуши като котка.

— Не мога ли да те оставя сам за пет минути без да си докараш някоя беля? Не знам какво би правил без мен.

— Френд — каза Харт, — аз също не знам. Откога си тук?

— Отскоро. Почувствах, че имаш нужда от мен и веднага се появих. Това го мога. Мога да правя и други неща...

— Сигурен съм — каза Харт, — но първо да се погрижим за убиеца.

Харт и Аш отнесоха безчувственото тяло на шерифа горе в кабинета му. Колинс и Люис бяха подобаващо шокирани. Разбира се, че бяха пуснали Ериксон да слезе до килиите, без да предупредят никого. Той отговаряше за тях. Помогнаха на Харт да настани шерифа на стола в кабинета му и с чифт белезници закопчаха ръцете му зад гърба. Извадиха и пистолетите си и ги насочиха срещу Ериксон. Никой не искаше да рискува, докато не получат някакъв отговор какво, по дяволите, става.

— Това обяснява много неща — каза Рия. — Той може да отиде навсякъде, по всяко време и никой няма да го спре. Имал е пълен достъп до разследването на убийствата. Кой знае по колко фалшиви следи е пратил хората си.

— Въпреки това не мога да повярвам — каза Колинс. — Познавам Ричард. Познавам го от години. Той не е убиец. Какъв мотив би имал да избие всички онези хора?

— Не става въпрос само за него — обади се внезапно Аш. — В него има нещо... някаква тъмна сила. Усещам я.

— Искаш да кажеш, че е обсебен? — възкликна Рия. — Като Дьо Френц?

— Може би. Не знам. Но нещо действа чрез него.

— Уайлд Чайлд — каза Харт.

— Вероятно — отвърна Аш и сви рамене. — По-добре да решим какво ще правим с него. Каквото и да е онова вътре, то се пробужда.

Внезапно шерифът надигна глава и се огледа. Изглеждаше спокоен и сдържан, но лицето му не приличаше на това на Ериксон. Зад спокойния, твърд поглед надничаше нещо друго. Всички го усетиха като нечие чуждо присъствие.

— Кой си ти? — попита Рия.

— Знаеш — отвърна Ериксон. — Предупредиха те за мен. Аз съм Уайлд Чайлд. Върша това, което трябва да се свърши.

— Ти убиваш хора — обвини го Рия.

— Изпращам през Вратата към вечността онези, които доброволно трябваше да са минали през нея. Необходим съм.

Съществуват сили, срещу които не трябва да се опълчваш. Мислите, че сте ме хванали, но не е така. Аз съм навсякъде. Това е моето време, настъпи най-после.

Шерифът потрепери внезапно и после застина. В този миг нещо излезе от него и лицето му отново бе предишното.

— Ричард? — извика Рия.

— Да. Аз съм. Знаех, че е в мен от мига, в който се появи, но ме караше да забравя. Използва всичко, което знаех, за да планира убийствата и после да ги осъществи. Използва ме.

Лицето му бе отпуснато и посивяло, като на някой, който се съвзема от продължително боледуване.

— Уморен съм. Толкова съм уморен...

Колинс и Люис го освободиха от белезниците, след като Аш мълчаливо потвърди, че вселилият се в него дух го е напуснал, и го заведеха в една от килиите да си полегне. Не заключиха вратата, за което той им бе безкрайно признателен. Останалите седнаха и се спогледаха.

— Какво ще правим сега? — попита Аш. — Хванахме нашия убиец, но той си отиде. Може да е навсякъде. Във всекиго.

— Сузан веднъж го откри — отбеляза Рия.

— С моя помощ — каза Харт. — Заех ѝ малко от моята сила, но бе достатъчно да ѝ изгорят всички бушони. Не знам дали би понесла втори такъв опит.

— Каква сила? — попита Рия като се взираше в него напрегнато. — Кой си ти всъщност? Какво търсиш тук, в Шадоус Фол?

— Дойдох у дома — отвърна Харт.

Рия продължи да чака отговор и тогава разбра, че е казал всичко, което възнамерява да каже. Обърна се към Аш.

— Ленард, какво усещаш за Харт?

— Нищо — отвърна Аш. — Той е защитен. Опитвам се да проникна зад щита от случая със Сузан в колибата, но непрестанно ми пречат. Защитата не идва от него самия. Той дори не осъзнава, че го прави.

— Може ли той да е Уайлд Чайлд? — попита Рия. — Първоизточникът на злата сила, обсебващия дух?

— Не — отвърна Аш. — Той си отиде оттук.

— Моля ви, повярвайте ми — каза предпазливо Харт, — по никакъв начин не съм свързан с Уайлд Чайлд. Искам да спра тези убийства точно колкото вас. Просто съм човек, завърнал се у дома да потърси някои отговори.

Рия го изгледа продължително, после отмести поглед.

— Има нещо, което не ни казваш, но това е нормално за този град. Каквото и да е то, ще трябва да почакам, докато се справим с настоящия проблем. Трябва да намерим Уайлд Чайлд, преди да убие отново.

— Ако можем — отбеляза Аш. — Каза някои интересни неща — че убива само онези, които отдавна е трябвало да минат през Вратата към вечността, но такива има с хиляди в Шадоус Фол. Защо избира само някои, а други не закача?

Рия сви рамене.

— Той е само един и има граници на онова, което може да направи, без да го заподозрат и хванат.

— Сега вече не е нужно да се тревожи за това — каза Харт. — Каквото и тяло да избере обаче, аз мога да го открия.

— Той каза, че е нужен — обади се Аш. — Какво имаше предвид?

— Вероятно просто се опитваше да ни обърка — поясни Рия.

— Трябва да предупредим хората. Да открием копелето, преди да убие отново.

Вратата се отвори с трясък и Колинс влетя вътре.

— Имаме проблем. По радиото пристигат съобщения от целия град. Навсякъде има убийства, повече от сто, извършени по същия начин, като тези от Уайлд Чайлд. Само че той не може да е извършил всичките, убийствата се случват едновременно из целия град. Отсега нататък се грижете сами за себе си. Люис и аз излизаме.

Каза това и вече го нямаше. Аш, Харт и Рия се спогледаха.

— Вече не се опитва да се крие — каза Аш. — И изглежда вече не е ограничен до това, да се всели само в един човек. Можем да кажем, че се... рой.

— Трябва да говорим с Времето — каза Харт. — Той единствен има власт да сложи край на всичко това.

— Отказва всякакви срещи — обясни Рия.

— Мен ще се съгласи да види — подчерта Харт.

Озовал се най-последно на свобода, Уайлд Чайлд се втурна по улиците на Шадоус Фол в хиляди тела. Ръцете им се превърнаха в хищни нокти, а очите им бяха тъмни, те се смееха и ръмжаха, докато тичаха и избиваха всички, които не бяха обсебени. Избиваха ги лесно и така естествено, както дишаха, защото такава беше тяхната функция и тяхното предназначение. Тълпи от обзети от паника жители на града тичаха пред тях по улиците, преследвани от Уайлд Чайлд във всичките му превъплъщения. Никой не бе в безопасност, на никого не можеше да се довериш. Приятел се обърна срещу приятеля, жена срещу съпруга си, баща срещу сина. Мъртвите бяха навсякъде, лежаха размазани и изпотрошени в локви кръв. Някои от обсебените трошаха залостените врати със свръхестествената си сила, за да се докопат до скрилите се вътре. Нищо не можеше да ги спре, разубеди, вразуми или прогони. В тях нямаше място за състрадание или предпазливост, съществуваше единствено жаждата да убиват. Те вилнееха из града, навсякъде във времето и пространството, убиваха с голи ръце или с всяко попаднало им подръка оръжие.

Повечето оцелели бяха в шок от нашествието, но въпреки това мнозина се обърнаха срещу новия враг с оръжия, които бяха взели от мъртвите или пленени Воини. Някои дори си представиха, че са закоравели в боя войници, за да се окаже по-късно, че и това не помага, щом стана ясно, че се бият срещу убийци с познати лица. Твърде много от тях стояха безпомощно и умираха, неспособни да вдигнат ръка срещу любими хора.

Доктор Мирин наблюдаваше всичко това от крепостта, в която бе превърнал своя дом. Бе барикадирал всички врати и прозорци, седеше в своя кабинет с пушка в скута, наблюдаваше нарастващия ужас през най-могъщия си кристал. Съжаляваше за силата, която това му отнемаше, но трябваше да узнае. Мистични стражи бяха обградили къщата. Те бяха създадени и поддържани от неговата сила години наред. Трябваше да са достатъчно силни, за да не може никой да проникне вътре, но вече не бе така сигурен в собствената си власт, както някога. Твърде много неща се бяха променили в Шадоус Фол, на нищо вече не можеше да се разчита. Седеше в кабинета си, стискаше в ръце пушката и гледаше безпомощно, докато кристалът му показваше

сцена след сцена развилнелия се по улиците Уайлд Чайлд. Това, което виждаше, го уплаши повече от Воините. Бе давал много обещания в замяна на сила и познания, които не смяташе, че някога ще трябва да изпълни, а сега изглеждаше, че е рискувал живота и душата си напразно. Страхът скимтеше в него на ръба на самообладанието. Не можеше да си позволи да умре. Мъртвите го очакваха.

Уайлд Чайлд се насъбра около къщата му на тълпи, притискаше неговите мистични стражи с все по-нарастваща многочисленост, дебнеше и чакаше — стотици лица с еднакво изражение и една и съща зловеща усмивка. Те дебнеха отвън пред къщата, проверяваха стражите отново и отново, докато накрая присъствието на такова множество бе непосилно да се понесе, стражите паднаха и обсебените нахлуха в градината му като глутница изгладнели вълци. Мирин използва силата си и изпрати мъртвите си Воини насреща им. Всички войници, които бе призовал и подмамил тук, а после убил чрез смъртоносната си градина, се надигнаха отново, за да го защитят.

Мъртвите се сражаваха с обсебените и за миг двете страни изглеждаха равностойни, но мъртвите бяха бавни и непохватни, мотивирани единствено от волята на Мирин, и той бързо осъзна, че е разпръснал силите си над непосилно за него множество. Уайлд Чайлд напредваше покрай умрелите и нахлуваше на рояци в градината. Мирин използва отново силата си и смъртоносните растения и лози се нахвърлиха върху обсебените, поваляха ги и ги разкъсваха. Някои от тях обаче успяваха да се изплъзнат, струпаха се около къщата му и заблъскаха по затворената врата и кепенците на прозорците.

Мирин знаеше, че трябва да остане в кабинета си, където бе в най-голяма безопасност, но не можеше просто да седи, да гледа и да не предприеме нищо. Изправи се рязко на крака и излезе бързо от кабинета да провери състоянието на своята крепост. Тичаше от стая в стая и навсякъде обсебените разкъсваха кепенците и преминаваха през барикадите. Входната врата се тресеше под ударите на стотици юмруци. Той изтича обратно в кабинета, мислите му препускаха и все така стискаше яростно пушката си, макар че бе изгубил всякаква вяра, че тя може да спаси живота му. Щеше да му е по-добре просто да спре, да опре дулото в главата си и да дръпне спусъка. Но не можеше да го направи. Мъртвите го очакваха. Трябваше да има начин да се измъкне от това. Трябваше...

Той стигна до кабинета си необезпокояван, влетя вътре и затръшна вратата. Едва тогава осъзна, че Уайлд Чайлд го е изпреварил. Бяха трима — двама мъже и една жена, — с еднаква усмивка и един и същ мрак в очите. Повали жената с пушката, а двамата мъже му я отнеха и го събориха на пода. Той се сви на топка, за да се предпази от онова, което щеше да последва, но нищо не се случи. Промени позицията си бавно и предпазливо и погледна нагоре към двамата обсебени, които просто си стояха по местата, сякаш чакаха нещо. Или някого. Отговорът дойде почти веднага и сърцето му подскочи в гърдите. Във въздуха внезапно се разнесе воня на сяра и в стаята се появи нова фигура. Бе гол, строен и деликатно оформен, нечовешки красив, а потта му беше капки кръв, които се стичаха по безцветната плът и обагряха килима в кабинета. В стаята забръмчаха мухи, виеха се на рояк около главата на фигурата като пеперуди около някой фенер. Новодошлият сграбчи една и я изяде, после се обърна с лице към Мирин и усмивката му бе същата като на обсебените.

— Скъпи докторе, с наслада очаквах този момент. Имаме да обсъждаме толкова неща.

Демонът се протегна замечтано, като котка пред огъня.

— Смъртта на Воините и жителите на града ме направи много силен, докторе. Убийствата на Уайлд Чайлд ще ми помогнат още повече.

Край фигурата лумнаха огънове и Мирин се отдръпна от разгарялата се жега. Дяволът продължи да говори, сякаш нищо не се бе случило.

— Използвах новата си сила, за да придобия контрол върху Уайлд Чайлд за своите собствени цели. Вдъхнах му живот много преди да бе дошло времето да се появи и сега той изпълнява волята ми във всичко. Обсебените ще продължават да избиват, докато освен тях не остане никой жив, а после взаимно ще се избият. А силата, която всички тези убийства ще осигурят, ще ми помогне да сложа край на този град, да унищожа Галериите от мраз и кости и най-накрая — Вратата към вечността.

Буйните пламъци бяха смалили фигурата до овъглена почерняла люспа, но гласът му не трепна. Около него се нароиха още повече мухи, а миризмата на изгоряло месо бе ужасна в затвореното пространство. Мирин заотстъпва от обхванатата от пламъци човешка

фигура, докато гърбът му опря в стената отзад и вече нямаше накъде да отстъпва. Смътно осъзна, че е целият мокър. Не усети, че издава стенещи, умоляващи звуци. Дяволът се кискаше тихичко.

— Властта над Вратата към вечността ще ми даде власт над живота и смъртта. Така ще променя света и никой няма да помни какъв е бил някога. Ще има вечни страдания и корупция и аз ще съм господар на всичко. Защо да властвам само в Ада, когато в този свят е още по-сладко?

— И вие направихте всичко това възможно, докторе. Вие издадохте отбранителните укрепления на града и пуснахте Воините да влязат. Нещо повече, вашите въпроси в области, в които не беше ваша работа да ровите, ми позволиха да намеря къде първо да стъпя в този град. Вие сте отговорен за всичко, което се случи тук, скъпи докторе и аз съм дошъл да ви дам наградата, която ви се полага. Толкова много искахте да научите за смъртта и какво има след нея, позволете ми да ви покажа.

Мирин крещя дълго; после умря. И отново се чуваха писъци.

Навън на улицата Уайлд Чайлд бе навсякъде — кръв, смърт и мрак царяха в Шадоус Фол.

Рия, Аш, Харт и Морисън се гмурнаха в снежния пейзаж и се запремятаха надолу през бушуващата снежна виелица, за да се стоварят безцеремонно в снежната пустиня долу. Приземиха се стремглаво, но снегът бе достатъчно дълбок, за да смекчи удара. Изправиха се на крака и тръгнаха през дълбокия до колене сняг. Държаха се за ръце, за да не бъдат разделени от яростта на бурята. Всички посоки изглеждаха еднакво, но Харт усещаше коя е правилната, сякаш бе компас, който знае посоката към дома. Това бе последното от поредица неща, които той изглежда знаеше, защото му се налагаше. След като се бяха спускали безкрайно, накрая стигнаха до огромния купол на Все светии и откриха, че нищо не е както би трябвало да е. Сградата бе тъмна, от нито един прозорец не се виждаше светлинка.

Харт отвори входната врата и ги пусна да влязат вътре, далеч от заслепяващата вихрушка. Затръшна я след тях и те постояха доста дълго, поемайки си дъх. Всичко бе потънало в мрак, притихнало. Харт

призова силата в себе си и около групичката блесна ярко петно светлина. Той се намръщи. Подобни неща ставаха все по-лесни и по-естествени с всеки следващ път. Имаше усещането, че е способен и на други неща... удивителни неща, но устоя на изкушението. Повече отвсякога искаше, нуждаеше се да се почувства човек, обикновен и в безопасност.

Те изтупаха снега от ботушите си, разтриха ръце, за да потече кръвта в тях отново и после Харт ги поведе по широките кръстосващи се коридори на Галерията от кости. Знаеше правилната посока инстинктивно, сякаш беше част от това място. Навсякъде, откъдето минеха, всичко бе замряло и притихнало и нищо освен тях не помръдваше в мрака. Портретите по стените бяха тъмни и празни, не бе останала и следа от сцените, които трябваше да показват. Коего според Харт пораждаше един интересен въпрос — къде бяха хората и създанията, които тези портрети трябваше да охраняват. Бяха ли по някакъв начин в плен на това място или търчаха свободно из галерията, скрити в тъмното, далеч от неговата светлина? Беше интересен въпрос, но не му се искаше да го споделя със спътниците си. И без това си имаха достатъчно тревоги, последното, от което имаха нужда, бе още нещо, което да ги безпокои. Той продължи да върви, бе малко по-предпазлив относно нещата наоколо. Бе съвсем уверен, че ще успее да долови, ако нещо се спотайва наоколо. По същия начин знаеше други неща, но всичко бе съвсем ново за него, за да може наистина да се довери.

Продължаваха да вървят, никой от тях не продумваше и напрежението в групата бе толкова осезаемо, сякаш можеше да го разрежеш с нож. Не трябваше галерията да е такава и всички знаеха това. А това, което наемкваше за състоянието на Времето, бе все по-обезпокоително. Предполагаше се, че той е безсмъртен и невероятно могъщ, владее времето и пространството, и всичко до безкрая. Мисълта за някой или нещо с достатъчна власт, за да въздейства над него бе обезпокоителна на съвсем първично ниво. Те продължаваха да вървят, а мракът ги обгръщаше отвсякъде. От време на време се натъкваша на някой от металните работи на Времето — бляскавите фигури с часовникови механизми стояха неподвижни, застинали наред онова, което са вършели, сякаш силата, която ги е движела, бе спряла без предупреждение.

Отправиха се към покоите на Времето, все по-изнервени, готови да подскочат при всеки подозрителен шум или движение. Ала нямаше нищо, освен мрак. Единственият звук бе шляпането на нозете им по лъснатия дървен под, а тишината бързо го поглъщаше, преди дори да има време да отекне. Бе все едно вървиш по дъното на морето, а светлината, звука и свободата не можеха да бъдат достигнати. Внезапно Харт спря, а другите го последваха. Недалеч пред себе си чува нещо, тихо и приглушено. На Харт му бе необходимо доста време, за да осъзнае, че някой плаче. Тръгна отново напред, сви зад един ъгъл, който само преди миг не бе видял, че съществува там, и намери Мад, свлякла се до вратата към покоите на Времето. Плачеше тихичко, без да се крие, с отчаяните сълзи на човек, който знае, че надеждата си е отишла и предстои единствено неизбежното. Хлиповете я разтърсваха с всяко дихание и бяха оставили дълбоки вадички в сивия грим по лицето ѝ. Приличаше на малко момиче, облечено в дрехите на по-голямата си сестра. Харт коленичи до нея.

— Какво има, Мад? Какво се е случило тук?

На нея ѝ бе нужно малко време да овладее гласа си.

— Времето умира, но е твърде рано. Трябваше да има още месеци пред себе си, но нещо го изядда отвътре. Ще умре и този път не знам дали ще се върне. Трябва да направите нещо.

— Каквото можем — обеща Харт.

Не искаше да я лъже, не и сега. Помогна ѝ да се изправи, тя подсмърчаше и търкаше очи, а той отвори вратата и въведе всички вътре. Стаята бе голяма, но не дотолкова, че да се почувстваш изгубен, макар че нямаше обзавеждане и мебели, с изключение на едно обикновено, функционално легло в средата на стаята. И на това легло, под смачканите завивки лежеше Времето.

Различните детайли от вида му и обстановката бяха пренебрегнати, сякаш вече нямаше време и сили да обръща внимание на такива дреболии. Бе само един стар човек, който лежеше в леглото и дишаше шумно през отворената си уста. Изглеждаше на хиляда годни — малка, сбръчкана човешка мумия, на която всяка глътка въздух костваше усилие. Имаше вид на човек, когото само секунди делят от смъртта и тя щеше да го призове всеки миг. Харт застана до леглото, гледаше умиращия със смесица от състрадание и безпокойство. Ако не го виждаше с очите си, би се заклел, че Времето се държи така само, за

да се измъкне от отговорите на някои въпроси. Другите се скупчиха зад него, но не се приближиха до леглото, сякаш бяха изпълнени с благоговение или пък бяха твърде нервни, за да го доближат.

— Не разбирам — прошепна Аш до рамото на Харт. — Какво от това, че умира? Ще се върне отново като новородено.

— Прав си, не го разбираш — каза Морисън, без да си прави труда да сниши глас. — Жизненият му цикъл може да е продължителен, но е контролиран до секундата, за да е обвързан с нуждите и циклите на града. Нещо е изсмукало оставащите му сили и месеци от живота. Което означава, че е безпомощен да направи каквото и да е относно онова, което става в града, докато умре, докато се роди отново и премине през детството. А това може да отнеме дни. Всичко би могло да се случи през това време. Всичко.

— Веселяк, а? — обърна се Аш към Рия.

Тя му изшътка да млъкне, без да сваля очи от стареца на леглото.

— Кой би имал власт да стори това на Времето? — попита тя накрая.

— Добър въпрос — отбеляза Морисън. — Ако измислиш отговор, от който няма да ти призлее, чувствай се поканена да го споделиш с нас.

Те се приближиха още малко, нито един от тях не знаеше какво да направи по-нататък. Мад седеше от едната страна на леглото, подсмърчаше от време на време и държеше ръката на Времето с двете си ръце. Гледаше останалите, а изражението ѝ казваше: „Направете нещо.“

Тогава Времето отвори очи и зашепна тихо, на пресекулки.

— Предполагам, че се чудите защо ви повиках всички тук днес. Време е да научите какво действително става в Шадоус Фол. Слушайте внимателно, много се съмнявам, че ще имам достатъчно време и сили да повтарям. Уайлд Чайлд е физическо проявление на хаоса, напомняне, че всичко трябва да отmine, независимо дали искаме или не. Предполага се, че спонтанно е бил създаден от масовото подсъзнание на града, когато населението опасно се е увеличило. Той е предпазна мярка, заложенa в системата, в случай, че не съм способен или не желая да върша работата си. Във вселената има сили, на които не можеш да противостоиш.

Винаги е имало мнозина, които би трябвало да минат през Вратата към вечността, но не го правят. Системата го позволява. Те се установяват в града, стават реални, живеят нормално продължителен живот и умират. Само че понякога не става така. Те намират начин да продължат да живеят, дълго след като вече е трябвало да преминат отвъд. Твърде много такива има и градът е станал прекалено голям и непокорен. Нещата започват да се разпадат. На този етап се предполага да се яви Уайлд Чайлд и да убеди смутителите на реда да минат през Вратата. Той е първообраз, извикан от колективното подсъзнание на града, което означава, че притежава невероятна сила, от която да се възползва, ако намери за необходимо да прати някого насила през Вратата към вечността. Ала никога не се е предполагало да става убиец.

Времето млъкна и дълго се задъхваше в опитите си да поеме въздух, досущ като удавник. Мад стискаше силно ръката му и накрая той отново се овладя. Поднови лекцията си, а гласът му изглеждаше малко по-силен.

— Населението на града изобщо не е нараснало дотолкова, че да е предизвикало появата на Уайлд Чайлд спонтанно. Нещо, някаква сила отвън е задействала неговата поява по-рано и е опорочила неговата цел. Ето защо обсебва другите, вместо да създаде своя собствена форма. Сега препуска на воля в хиляди тела, играе по свирката на някой друг и няма да спре, докато и последното живо същество не бъде изпратено през Вратата на вечността — по един или друг начин.

Последва продължителна пауза, преди присъстващите да осъзнаят, че той каза всичко, което имаше за казване.

— Е, добре — обади се Харт, — кой се крие зад него? Защо иска да убие всички? Какво можем да направим, за да го спрем?

— Не можете — отвърна Времето.

Той затвори очи и престана да диша. Мина известно време, преди те да осъзнаят, че е мъртъв.

Бе денят на Уайлд Чайлд и той бе навсякъде, във всичките си проявления. Из целия злощастен град Шадоус Фол хиляди мъже и жени с еднакво ухилени лица търчаха бясно по улиците, избиваха

всички, които не бяха от тях, събираха се на тълпи около останалите малко на брой групички на съпротивата. В канавките течеше кръв и от време на време обсебените спираха, коленичеха и лочеха като кучета от нея. В полицейското управление полицаи Колинс и Люис ковяха дъски по прозорците, а Сузан и Поли барикадираха вратите. Отвън писъците бяха оглушителни, чуваше се постоянният тътен на юмруците, които блъскаха по вратите. Уайлд Чайлд напираше да влезе вътре и дълбоко в себе си отбраняващите се знаеха, че накрая ще намери начин.

Колин и Люис пъхнаха дулата на пушките си в процепите между закованите дъски и стреляха откъслечно, когато натискът от телата наоколо ставаше твърде силен; всеки изстрел трябваше да е на месо. Мунициите бяха ограничени. Никога по-рано не бяха разчитали на оръжие, за да пазят мира в Шадоус Фол. Уайлд Чайлд имаше оръжие, взето от мъртвите Воини, но за късмет те имаха още по-малко муниции. Двамата помощник-шерифи стреляха на месо дори и когато познаваха човека пред себе си: Уайлд Чайлд не би могъл да бъде спрян иначе. В тях не бе останало вече нищо човешко, не можеха да преговарят, нито да отстъпят пред молби.

Сузан и Поли имаха пушки, дадени им от двамата полицаи, но до този момент не бяха намерили достатъчно смелост, нито пък отчаянието ги бе завладяло дотолкова, че да стрелят. Те седяха на една маса и Поли гледаше как Сузан реди колода карти за игра, които бе намерила в едно чекмедже. Още усещаше част от силата на Харт в себе си и виждаше разни неща в подредените пред нея карти. Видя как тичат тълпите по улицата, опиянени от кръвта и страданието, видя и името, Уайлд Чайлд, макар че нищо не й говореше. Опита се да види безопасен начин да се измъкнат от полицейското управление, а после и от града, но щом погледнеше, всеки път виждаше Уайлд Чайлд. Нямаше начин да се измъкнат — никакъв начин да минат покрай него и се спасят от лудостта, която бе донесъл в града.

Двамата помощник-шерифи внезапно откриха залп от изстрели, Сузан и Поли се огледаха сепнато и посегнаха към пушките, които лежаха пред тях на масата. Колинс се отдръпна от прозореца и излезе набързо от стаята.

— Какво има? — попита Сузан. — В сградата ли са?

— Не — отвърна Люис, като се прицелваше хладнокръвно и точно. — Тълпата преследва жертвите си насам. Само няколко са, един човек и трима антропоморфни, но всички са въоръжени и успяват да ги отблъснат. Колинс слезе долу да отвори една странична врата за тях — ако успеят да стигнат дотук.

Спря да стреля, изглеждаше озадачен, проточваше врат насамнатам, за да вижда по-добре между дъските.

— Тълпата със сигурност иска да пипне тези хора — забравиха изобщо за нас и се концентрираха върху горките копелета отвън.

— Какво можем да направим, за да им помогнем? — попита Поли.

— Не е кой знае какво — отвърна Люис. — Колинс ще стои долу до вратата, за да я отвори, ако му се отдаде възможност, но няма да ни излага на риск, за да спаси тях. Всичко зависи от бедните копелета отвън. Трябва сами да си пробват късмета.

Вън на улицата Скоти, страшилище за елфите, се хвърли срещу ухиления мъж пред него и разкъса гърлото му с тренирана захапка. Не бе особено голямо куче, но имаше здрави зъби. Падна на краката си и бързо се огледа за нова жертва. Коженото му яке с кабари бе разкъсано и окървавено, част от кръвта бе негова, някой бе разкопчал декоративната безопасна игла от носа му — не си спомняше кога. До него се сражаваше Питър Колдър, стреляше обиграно с два автоматични пистолета. Някогашният Воин бе адски изтощен, всичко го болеше, но ръката му не трепваше. Бе се заклел да защитава света на приказните герои с живота си; вратата му го бе подвела, но думата му все още тежеше.

Бруин Беър и Сий Гоут стояха гръб в гръб, пушките пареха в лапите им от честата стрелба. Беше време — и то не толкова отдавна, — когато мечокът мислеше, че е неспособен да убива. Времето и обстоятелствата доказаха, че греши. С Уайлд Чайлд насреща въпросът бе да убиваш или да бъдеш убит, а Бруин не бе готов да умре. Още не. Мнозина от Подземния свят на измислените герои бяха отказали да убиват по различни причини, а Бруин Беър гледаше как умират, докато повече не можа да го понесе. Взе една пушка и се изненада колко лесно е да я използваш.

Сий Гоут държеше оръжие в едната ръка и бутилка водка в другата. Смееше се и бълваше обиди докато стреляше — най-накрая бе

в стихията си. Мечокът се опита да не го слуша. Съсредоточи се върху належания въпрос — поваляше онези от обезумялата орда, които се озоваваха твърде близо, и усещаше как частица от него умира всеки път, когато натиснеше спусъка.

Тълпата напираше от всички страни, а трите животни и човекът тичаха пред нея насам-натам и ги държаха на безопасно разстояние с оръжието си. Никой от обезумелите лица пред тях не изглежда да се боеше да умре, но демонстрираха известна примитивна предпазливост, сякаш не искаха да пожертват живота си без определена цел. Колдър спря внезапно, защото пред него се издигна стена и в миг го заля пристъп на паника, когато осъзна, че няма вече накъде да върви. Опря гръб в стената, а Скоти се сви задъхан в краката му, в очите на кучето се четеше мъничко страх. Бруин Беър и Сий Гоут бързо се присъединиха към тях и без да е необходимо да се казва каквото и да е, всички разбраха, че са стигнали там, откъдето нямаше да отидат по-далеч. В тях не бе останало място за отчаяние, само решителност. Вдигнаха оръжие за последен път и тогава до тях се отвори врата, а една ръка се протегна, за да ги издърпа вътре.

Хвърлиха се през прага и някой затръшна вратата зад тях в лицето на ревящата тълпа. Лежаха един върху друг на пода, щастливи в този миг само от това, че са там и могат да си поемат дъх отново, докато тълпата блъскаше напразно по заключената врата. Сий Гоут пръв се изправи на крака, с оръжие в ръка и някак все пак успяваше да стиска бутилката водка. Погледна сърдито фигурата пред себе си и изсумтя високо.

— Доста време ти бе необходимо да ни пуснеш. Още малко и тези задници щяха да минат отгоре ни. Кой, по дяволите, си ти и има ли откъде другаде да се излезе отгук?

— Трябва да простите на Гоут — обади се уморено Бруин Беър. — Някога можех да ви кажа защо, но съм забравил.

— Казвам се Колинс — представи се помощникът на шерифа. — Никой от нас няма как да излезе навън. Елате да се запознаете с останалите.

— И те ли са толкова жизнерадостни колкото вас? — изръмжа Скоти.

Побързаха да отидат при останалите, заеха удобни позиции, от които да стрелят към тълпата навън и се изредиха да разкажат

историите си. Бяха депресиращо подобни.

— Опитвахме се да се обадим за помощ по радиостанцията — каза Сузан, — но никой не отговаря. Линиите са прекъснати. Мисля, че жиците са прерязани. Доколкото ни е известно, може да сме единствените оцелели в Шадоус Фол.

Поли потрепери, но се овладя.

— Недей. Не мога да повярвам. Трябва да има и други там навън. Ако само издържим достатъчно дълго, някой ще дойде да ни спаси.

— Не бих разчитал на това — обади се Скоти, като почеса едното си ухо със задната лапа. По пода се поръсиха парченца засъхнала кръв. — Тези луди хора са навсякъде. Ние сме единствените оцелели сред отритнатите от света на хората.

На долния етаж се чу внезапен трясък и рев от победни възгласи. Всички погледнаха инстинктивно към вратата. Зад нея имаше широк коридор, два асансьора и стълбище към долния етаж. Чу се шум от разтрошени стъкла и хвърляне на мебели. Ясен и силен, въпреки животинското ръмжене и писъците на Уайлд Чайлд.

— По дяволите — промълви едва чуто Колинс. — Те са в сградата.

Сий Гоут отпи набързо от бутилката си и оголи огромните си зъби.

— Още чакам да чуя дали няма друг изход от този капан на смъртта, макар да подозирам, че вече знам отговора. Не отговаряйте всички в един глас.

— Няма друг изход — каза Люис.

Извърна се от прозореца, извади празния пълнител от оръжието си и постави нов.

— Ако имаше изход, щяхме да сме го използвали досега. Никъде не можем да отидем.

— В моменти като този — обади се Скоти — ми се ще създателят ми да бе продължил да пише евтини трилъри. Не съм го молил да ме създава.

— Не можем просто да стоим тук и да чакаме тълпата да дойде да ни хване — каза рязко Сузан. — Ако искате да се предавате, разходете се до долния етаж и приключвайте. Аз ще поставя още барикади, отчасти поне заради това, че ще се чувствам идиот, ако просто се предам, а само няколко минути по-късно пристигне помощ.

— Тя е права — каза Сий Гоут.

Отне им само няколко минути да блокират двата асансьора, да хвърлят мебели по стълбището надолу, да се оттеглят в приемната зала и да барикадират с най-тежкото бюро единствената врата там. Заредиха отново оръжието си, заеха позиция за отбрана зад преобърнатите маси и зачакаха. Ревът и грохотът долу не даваха никакви признаци да утихват, макар че не бе възможно да е останало много за потрошаване. Бруин Беър притисна пушката до косматите си гърди и се почувства безкрайно тъжен. Бе извършил доста неща в интерес на оцеляването, които знаеше, че неговият създател не би одобрил, а сега се чудеше дали изобщо бе направил подходящия избор. Бе по-малък, отколкото преди, знаеше това. Преди бе специален. Оръжията отказваха когато той бе наблизо, лоши неща не се случваха на него и приятелите му, защото... ами защото той бе Бруин Беър. Ала това, че си специален се оказа недостатъчно да спасиш събратята си от проклятието на Уайлд Чайлд, затова взе оръжие и се опита да принуди света да бъде какъвто трябва. Отрече се от това, което го правеше уникален, и малко добро получи в замяна. Предстоеше му да умре, приятелите му също. Зад него се отвори врата, той се извърна с ръка на спуська. Шериф Ериксон примига срещу дулата, насочени към него и вдигна ръце. Всички въздъгнаха и свалиха оръжието.

— Съжалявам, шерифе — каза Колинс. — След всичко, което се случи, бях забравил, че все още... си отспивате. Как се чувствате?

— Чудесно — отвърна Ериксон. — Чувствам се чудесно. Знам, че бях... извън контрол за малко, но сега съм по-добре. Наистина се чувствам много добре и бих искал да помогна. Ако ми върнете оръжието.

— Не смятам, че това би било добра идея, шерифе — обади се предпазливо Люис. — Върнете се да си починете още малко. Ние ще се погрижим за нещата тук.

Ериксон кимна, обърна се и влезе във вътрешния си офис, затвори вратата зад себе си. Не му вярваха. Не ги винеше. Веднъж вече бе обсебен от Уайлд Чайлд, вероятно пак би могъл, макар че умът му от месеци не бе бил толкова бистър. Спомни си убийствата, които бе извършил, като поредица от мрачни сънища, в които бе само мълчалив, безпомощен наблюдател. Все още не му изглеждаха реални, макар че

не се съмняваше, че бе извършил нещата, в които го обвиняваха. Той самият бе убиецът, когото се опитваха така усилено да открият.

Седна зад бюрото си, знаеше какво да направи. Почувства се спокоен и уверен, ни най-малко уплашен. Каквото и да се случеше, не можеше да позволи на Уайлд Чайлд да го докопа отново. Нямаше да е лесно, без оръжие. Огледа се и погледът му попадна на шиша за писма. Да, това щеше да свърши работа. Взе го внимателно и го постави пред себе си, махна писмата. Не погледна какви са. Вече нямаха значение. Металното острие бе осем-девет инча дълго. Достатъчно. Постави ръце на бюрото от двете страни на острието, наведе се напред, така че да гледа надолу към него. Изобщо не бе уплашен.

„Съжалявам. Наистина съжалявам.“

Заби лице върху острието с всичка сила. Металният връх бе последното нещо, което видя, когато то прониза лявото му око.

Навън в приемната отбраняващите се слушаха как Уайлд Чайлд се катери нагоре по стълбите и мята настрани мебелите по пътя си сякаш са леки като перце. Не им отне много време да започнат да блъскат по вратата, докато тя се разтресе в рамката си. Сий Гоут стреля през вратата, но това май не ги впечатли. Колинс и Люис стояха един до друг с насочени срещу вратата пушки. Дишането им бе учестено, но ръцете — стабилни. Бруин Беър и Сий Гоут се изредиха да си пийнат водка от бутилката. Тя бе почти празна. Питър Колдър седеше притихнал зад тях, замислен над множеството странни промени, които бяха настъпили в живота му напоследък, и се усмихна при мисълта, че не би променил нищо. Скоти се бе втренчил свирепо в тресящата се врата и ръмжеше заплашително. Сузан и Поли се бяха хванали за ръце и се опитваха да държат оръжието си като професионалисти.

Вратата се отвори с трясък, Уайлд Чайлд нахлу на рояци вътре и отмести тежкото бюро, сякаш изобщо го нямаше там. Защитниците откриха унищожителен огън и обсебените мъже и жени изпадаха встрани като кукли. Тътенът бе оглушителен в тясното пространство, но Уайлд Чайлд само се смееше и напредваше през трупове на падналите, за да стигне до оцелелите. През вратата прииждаха все нови и нови от обсебените, някои от тях имаха и оръжие. По стените се разплиска кръв и образува локви на пода, но Уайлд Чайлд не спираше да напредва.

Скоти загина пръв. Картечен залп го изхвърли нагоре и го метна встрани като играчка. Въпреки това умря, опитвайки се да ухапе глезените на онези, които крачеха край него. Колинс и Люис още стреляха, когато бяха премазани от тълпа обсебени. Уайлд Чайлд ги разкъса с неестествената си сила. Питър Колдър се опита да ги спаси и стройна млада жена с обезумели очи и широка усмивка заби нож в гърлото му, преди той изобщо да я е забелязал. Падна на колене, устата му внезапно се напълни с кръв.

Бруин Беър бързо се озова до него, опитвайки се да го измъкне на безопасно място. Един куршум го улучи точно в челото, той бе изхвърлен назад, падна безпомощен на пода, кръв нахлу в очите му докато животът го напускаше. Сий Гоут изкрещя от ярост и отчаяние, метна празната си бутилка по тълпата и се хвърли да прикрие приятелите си. Стреля с пушката си, докато куршумите му свършиха, после се втурна да се бие с ръце и рога, докато накрая го повалиха.

Сузан простреля Поли в тила — един последен приятелски жест, после пъкна дулото в устата си и дръпна спусъка. Умряха все още държейки се за ръце, а Уайлд Чайлд изкрещя неистово — бяха осутили плановите му.

В една задна стая на Галерията от кости всички стояха край леглото на Времето и наблюдаваха вцепенени, сякаш очакваха той всеки миг да започне да диша отново, да седне в леглото, да се разсмее и да каже, че просто се е пошегувал. Но старецът лежеше без да помръдне — изсъхнала, съсухрена човешка мумия. Изглеждаше сякаш е мъртъв от векове, едва наскоро изровен от древна пирамида. Наоколо стаята бе притихнала и потънала в мрак. Вече нямаше стени и таван, единствената светлина бе бледозлатистото сияние на старомодна лампа на таблата на леглото откъм главата. Извън това петно от светлина властваше празнотата, сякаш плаваха в море от тъмнина.

Рия и Аш седяха в долния край на леглото, държаха се за ръце и получаваха, доколкото им бе възможно, утеха един от друг. Смъртта на Времето разби всичко, в което вярваха. Той бе единствената константа в един променлив свят, спойката, която държеше Шадоус Фол. Щом него го нямаше, нямаше начин градът да оцелее. Аш погледна съсухреното тяло и изпита болка от това, че е смъртен. Щом дори

Времето може да умре и да мине през Вратата, от която никой не се завръща, тогава той трябваше да приеме, че неговият половинчат живот също би трябвало да има край. Винаги го бе знаел, но досега не бе се тревожил истински. Нямаше право на втори избор в живота. Само че сега Рия го обичаше отново и имаше толкова много да губи, че не можеше да понесе мисълта. Усмихна се леко. Такава си е любовта.

Стисна по-силно ръката ѝ, тя стисна нежно неговата в отговор. Собствените ѝ мисли препускаха лудо в отчаяно търсене на изход от ъгъла, в който бяха притиснати. Не бе възможно да са преминали през толкова много, да са оцелели дотук, само за да се провалят сега. Не бе честно. Бяха победили Воините без помощта на Времето, но с Уайлд Чайлд бе различно. Произходът и силата му идваха от висшата магия, с която бе създаден Шадоус Фол и само старецът имаше власт да разбира и манипулира тези сили. Без неговата помощ нямаше начин Уайлд Чайлд да бъде накаран да спре да вилнее, преди да е останало живо същество в града... Без Времето, който да се погрижи за Шадоус Фол, градът щеше да престане да съществува. Краят на всичко. Рия силно стисна ръката на Аш. Трябваше да има начин да се предотврати това. Трябваше...

Шон Морисън седеше на ръба на леглото, клатеше крака и гледеше втренчено, без да вижда. Опита се да се сети за нещо, което може да изсвири, песен, която да изпее, за да отбележи това, че Времето си отива, но никаква мелодия не му хрумваше. Музиката умря за него заедно със света на елфите. Без тях светът бе загубил своята есенция, животът бе загубил смисъл. Елфите въплъщаваха всичко, в което някога бе вярвал. Сега ги нямаше, великолепието и величието, смехът в горите, бяха загинали от собствената си ръка. Как можеше да съществува музика в такъв свят?

Маделин Креш, за повечето Мад, седеше на ръба на леглото и държеше мъртвата длан на Времето в двете си ръце. Той беше нейният свят, нейната любов, смисълът на нейното съществуване. Беше се грижил за нея, когато никой друг не го интересуваше, защитаваше я, както никой друг не би могъл. Позволи ѝ да остане, макар че не се нуждаеше от нея, позволи ѝ да го обича, въпреки че знаеше, че нищо няма да излезе от това. Тя би дала живота си за него, но той бе продължил нататък без нея и сега животът ѝ нямаше никакво значение или смисъл. Бе посветила дните си на грижите за него и се бе

провалила. Искаше да сложи край на собствения си живот по някакъв подобаващо драматичен начин и да го последва където и да е отишъл, но знаеше, че той не би желал това. Той вярваше в живота, надеждата и възможностите. Мад не знаеше вече в какво да вярва. Единственото, което осъзнаваше със сигурност, бе, че отново е сама.

Джеймс Харт стоеше в долния край на леглото, гледаше мъртвия си дядо с нарастваща болка и се чудеше какво, по дяволите, се предполага да прави сега. Времето единствен знаеше всички отговори, сега го нямаше и остави горкия си объркан внук да действа нататък сам, без да има кой да го посъветва. Сега трябваше да се справи сам, всички щяха да очакват отговори от него, а той нямаше ни най-малка представа какво ще им каже. Ще трябва да измисли нещо. Нямаше накъде вече да се бяга, нито къде да се скрие. Или ще намери отговор как да се справи с Уайлд Чайлд, или той, приятелите му и целият проклет град Шадоус Фол ще загинат.

Отговорът бе някъде вътре в него. Усещаше как силата на дядо му бълбука и нараства, изпълва го, проучва го и търси начин да излезе навън. Той още не я разбираше, нито нейните възможности и ограничения, не бе и сигурен дали да ѝ се довери. Усещаше, че може да извърши всякакви неща, които силата иска да свърши, но предпазливостта го възпираше. Определено имаше усещането, че тя си има свой собствен дневен ред, който може да има или пък да няма нищо общо с това, какво той иска или от какво се нуждае.

Но изкушението го глождеше непрестанно, като тихо настойчиво гласче, което не можеше да пренебрегне.

Изгледа гневно съсухреното тяло на дядо си и ръцете му се свиха в юмруци. Ако не бе вече мъртъв, щеше да убие това старо копеле, че го насади в тази каша. После се овладя, погледна отново, убеден, че не е възможно да е видял това, което си мисли, че вижда. Наведе се напред над леглото, за да види по-добре. Времето определено бе мъртъв, от безжизнената му уста не излизаше дихание, но гръдният му кош се повдигаше. Не бе равномерно движение, като от сърцебиене или нормално дишане, а внезапни спазми, сякаш нещо отвътре се опитваше да изскочи навън. Той отстъпи назад инстинктивно, във въображението му изникнаха кошмарни образи на някакъв ужасен паразит, който някак си си е пробил път в безсмъртното тяло на Времето и го е убил.

Всички се огледаха при внезапното му отдръпване, а после проследиха погледа му. Мад извика шокирана от изненада, изпусна ръката на Времето, после се наведе напред и долепи ухо до потръпващите му гърди. Ненадейно се засмя и се изправи, ухилена до уши. Сгъваемият нож в миг се появи в ръката ѝ, острието изщрака рязко. Тя го пъкна внимателно в стомаха на Времето, точно под гръдната кост и после рязко го извади. Гръдният кош се разтвори, разпука се като орехова черупка. От цепнатината се разпиля прах и в тесния процеп всички различиха нещо бледо, което немощно мърдаше. Мад остави ножа настрана и пъкна двете си ръце в отвора. Хвана здраво и рязко дръпна встрани, гръдният кош се разтвори като книга, чу се остро хрущене. А в кухнята, мъничко, розово и съвършено, лежеше новородено и гледаше спокойно към Мад. Тя протегна ръце и внимателно го измъкна, гушна го нежно.

— Времето е мъртъв — каза тихо тя. — Да живее Времето^[1].

Останалите се скупчиха около нея, а тя притисна бебето до себе си, удивително майчински. То много приличаше на всяко друго бебе, мъничко и невинно, но не им бе нужно много време, за да разберат, че, първо, нямаше пъпче и, второ, очите му бяха ясни и спокойни. Размаха пухкава ръчица към тях и после се прозя широко.

Морисън погледна Мад укорително.

— Можеше да ни кажеш какво правиш. Едва не получих инфаркт.

Тя сви рамене.

— Не бях сигурна. Обикновено си отива сам и лично се грижи за това. Виждала съм го, след като са минали два дни, и тогава беше достатъчно пораснал, за да поеме отново нещата в свои ръце. Сладичко дребосъче, нали?

Тя загука на бебето, а то я погледна с всезнаещи очи.

Аш погледна Рия.

— Ти си кмет. Не знаеше ли за това?

— Не мисля, че някой е знаел — отвърна тя. — Времето не обичаше да говори много. Аз не го притисках.

Морисън изсумтя.

— Предполагам, че трябва да сме ѝ признателни, че не се опита да го отвори с онзи дяволски огромен меч, дето виси на кръста ѝ. Впрочем, откъде се взе той?

— Времето ми го даде — отвърна Мад и после съсредоточи цялото си внимание върху бебето.

— Трябва да е много слаб сега — каза замислено Рия. — Не съм го виждала толкова малък. Не смятам, че някой изобщо го е виждал такъв. Вероятно силата му не действа, докато не порасне достатъчно, за да мисли и говори смислено.

— И колко ще отнеме това? — попита Харт.

Рия сви рамене.

— Както каза Мад, два дни. При нормална ситуация това не би се отразило на града или на Галериите. Тяхната собствена сила е достатъчна да движи нещата, докато Времето бъде отново в състояние да поеме контрола. Но сега, след всичко, което се случи... не знам.

— Не можем да чакаме два дни — каза Харт. — Нямаме толкова време. Градът няма толкова. Уайлд Чайлд ще е избил всички дотогава.

— Ако имаш друга идея, сигурна съм, че всички ще се радваме да я чуем — вметна рязко Рия. — Не ми харесва мисълта, че е толкова безпомощен. Джак Феч трябва да е тук да го брани. Защо го няма?

— О, моля те — обади се Морисън. — Нещата са достатъчно сложни и без да се намесва някакъв с ряпа вместо глава.

Харт се намръщи.

— Времето смяташе, че някаква външна сила се намесва в естествения ход на събитията — каза бавно той. — Може би тя нарочно е довела до по-ранната му смърт, така че да е малък, безпомощен и уязвим при нападение.

— А-гу, а-гу — гукаше Мад. — Кое е това специално малко бебче?

— Не смятах, че някой може да попречи на Джак Феч — каза Аш неуверено. — Щом е трябвало да е тук, смятам, че вече трябваше да е дошъл.

— Вижте какво — каза Харт. — В действителност не се връзва, като се замислиш. Имам предвид защо някой толкова важен и могъщ като Времето да има толкова уязвим момент в своя жизнен цикъл?

Рия сви рамене.

— Може би... в случай, че стане непредвидим и трябва да бъде спрял или заменен.

— Кой би могъл да замени Времето? — попита Морисън.

— О, много задълбавате — отбеляза Рия.

— Нещо идва — обади се внезапно Аш.

Всички се обърнаха към него. Погледът му бе вперен надалеч, сякаш фиксиран върху нещо, което само той можеше да види.

— Какво има, Ленард? — попита Рия и го хвана за ръката.

Той не реагира.

— Нещо идва. Нещо лошо.

— Образувайте кръг около леглото — разпореди рязко Мад, като постави бебето внимателно върху смачканите завивки. Извади меча от ножницата на кръста си, той се озова в ръката ѝ, сякаш там му бе мястото. Останалите заобиколиха постелята, взираха се в непрогледния мрак извън обсега на лампата. Доста дълго цареше единствено тишина и мрак.

— Кой идва? — попита накрая Харт. — И откъде? Не виждам нищо, по дяволите.

— Вече е близо — отвърна Аш. — Много близо. Почти е тук.

Внезапно температурата падна, сякаш някой бе отворил врата и студът отвън бе нахлул вътре. Тогава ненадейно Джак Феч се озова в стаята при тях. Всички се поотпуснаха малко и издишаха, след като дълго бяха сдържали дъха си. Джак стоеше тихо пред тях с неизменната усмивка на своята ряпа.

— Време ти беше да се появиш — озъби се Рия и се отмести от пътя му, когато плашилото тръгна към леглото.

Ала имаше нещо в начина, по който то се движеше, в начина, по който се държеше, от което в главата на Харт зазвъняха предупредителни звънчета. Той посегна и го сграбчи за ръката, лесно стисна солидната пръчка, която изпълваше ръкава на плашилото. Феч яростно го отхвърли, без дори да се огледа и ръцете му в ръкавици се пресегнаха да вземат бебето от леглото.

— Махнете бебето далеч от него! — извика Харт. — Нещо не е както трябва, усещам го.

Рия грабна малкото и се отдръпна от леглото. Джак Феч я последва. Аш застана между тях и спусна смъртта около себе си като щит. Другите пребледняха и отстъпиха, а плашилото дори не забави ход. То изобщо не се бе раждало, затова нямаше страх от смъртта. Рия продължи да отстъпва, като предпазваше бебето. Аш сграбчи ръцете на плашилото с всичката си неестествена сила. За миг стояха с лице един срещу друг — мъртвият, който се бореше с нещо, което никога не е

било живо, после Феч отхвърли Аш настрана. Морисън измъкна китарата си отнякъде и поде песен, но гласът му бе неуверен, а плашилото може и да е беше глухо за цялото отделено внимание.

Мад скочи напред и замахна към Феч с меча, а острието сякаш насочваше ръката ѝ. Много велики майстори си бяха служили с Ескалибур и той помнеше. Вряза се в ризата на Феч и излезе отзад, забавяйки го за малко. Феч погледна надолу, сграбчи острието с ръце в ръкавици и го измъкна от тялото си сантиметър по сантиметър, въпреки усилията на Мад да го задържи вътре. Тя отстъпи назад и изтръгна острието от ръцете на плашилото, като при това разряза ръкавиците. Феч се пресегна да го сграбчи отново, а Мад замахна диво с меча и разсече снопчето клонки, което оформяше китката на плашилото. Ръката в ръкавица падна на пода. Пръстите потръпваха и дращеа долу като огромен космат паяк. Мад понечи да я ритне, тя отскочи, избегна ритника и се прикачи отново към китката на Джак Феч. Мад примига и замахна с меча, отново и отново. От гърдите му се разхвърчаха стърготини, когато острието разпра ризата му, но той продължаваше да върви към нея, а тя бе принудена да отстъпва, стъпка по стъпка. Рия стоеше отзад и стискаше бебето почти до болка, макар че то не издаде нито звук.

Ръцете на Мад се умориха да размахват тежкото острие. По никакъв начин не можеше да нарани Джак Феч, в крайна сметка той бе конструкция от дърво, клонки и стари дрехи, с ряпа вместо глава. И дори като го дялкаше малко по малко, магията, която го правеше Джак Феч, го възстановяваше отново. Накрая мечът твърде натежа или тя се умори прекалено и един яростен удар пропусна плашилото съвсем. Феч сграбчи ръката ѝ — докато тя бе загубила равновесие от замаха — и я метна на земята. Лакътят ѝ се удари силно в пода и мечът излетя. Джак Феч се наведе, ръцете му в ръкавици посегнаха безпощадно към нея.

— Не — извика Харт. — Спри.

Плашилото се поколеба, после обърна ряпата глава да го погледне. Напрежението в него бе почти осезаемо, докато се бореше между онова, което го движеше и властния глас на Харт. Напрежението нарасна до почти физическо присъствие в стаята, после плашилото обърна глава, стъпи върху Мад и посегна към бебето в ръцете на Рия. Харт се съсредоточи навътре в себе си и освободи

мощта на дядо си. Тя вече бе много близо до повърхността и когато той я прие изскочи на свобода като отвързан звяр. Силата забушува в него, дива и ужасна, изключително мощна. Той се хвърли устремно напред с нея и плашилото експлодира.

Останалите извикаха, когато разхвърчалите се парчета ги улучиха. Парченца от клонки и дрипи от дрехи изпопадаха по пода като грозни снежинки и Харт започна да се отпуска отново. Беше успял. Край със заплахата. Накрая бе пуснал силата да препуска в него и в крайна сметка се оказа, че не е чак толкова лошо. Усмихна се на останалите, подготви няколко скромни реплики за мига, в който щяха да му благодарят и тогава осъзна, че те не гледат към него. Погледна зад себе си и там във въздуха хилядите парченца от Джак Феч се съединяваха отново. Плашилото се възстанови само за няколко мига, цяло и непокътнато за пореден път. Устата на рязката се усмихваше подигравателно и гневът в Харт избухна. Той се спусна в дълбините на своята мощ, призова я да се надигне в миг и я използва, за да прекъсне жизнената сила на плашилото. Всички стари изкусни магии, които правеха Джак Феч това, което е, бяха унищожени в миг и всичко, което го правеше уникален и индивидуален, бе изсмукано от него и канализирано в Харт. Стана му приятно, когато се разля в жилите му, като огнено бренди, горещо и парещо, но едва когато празната обвивка на плашилото падна неподвижна и безжизнена на пода, той осъзна какво е направил.

Никой никога не бе казал добра дума за Джак Феч, защитник на Времето и на града, но той се бе сражавал добре и доблестно срещу Воините на Кръста и би се сражавал срещу Уайлд Чайлд, ако можеше. Заслужаваше по-добър край.

— Това ли е? — попита накрая Рия. — Може ли сърцето ми да започне да бие отново или има вероятност той да се изправи пак?

— Не — отвърна Харт, като се стараше да прикрие, че му е зле. — Няма да се върне. Никога.

— Първата добра новина за днес — каза Рия и сложи бебето пак на леглото. — Поне можем да си отдъхнем малко сега.

— Не, не можем — обади се Аш. — Нещо идва. Все още идва насам. Много зло и е много близо, не е и Джак Феч.

Сега вече всички можеха да го усетят — нещо огромно и пагубно, твърде необятно, за да е лесно да се проумее, приближаваше

все по-близо, като неудържим влак. Прииска им се да избягат и да се скрият, но нямаше къде да отидат и го знаеха. Обърнаха се с гръб към леглото, вперили поглед в мрака, който изпълваше спалнята, но чувството ги връхлетя изведнъж отвсякъде и те не знаеха накъде да гледат. Тогава внезапно той се появи в стаята при тях — висок, поразителен и като цяло ужасен. Те се отдръпнаха от изкривената фигура като от буен огън. Бе дошъл като ангел, десет фута висок, със съвършена бяла кожа като алабастър и ослепителни криле, но костите му бяха твърде едри и тялото му бе изгърбено, сякаш от тежестта на греховете му. Лицето му бе красиво, но ледено, а на челото си имаше два изпъкнали израстъка, които може да са били рога.

От всички тях само Аш не трепна и не отстъпи, нито извърна лице, вероятно защото, след като бе мъртъв, имаше по-малко за губене, но дори и така трябваше да се пробва няколко пъти, преди да може да заговори.

— Кой си ти? — попита решително. — Каква работа имаш тук?

— Кой съм аз ли? — попита поквареният ангел спокойно, почти цивилизовано. — Колко скоро забравят. Аз имам много имена, но една същност. Наричайте ме Прометей, ако искате. Старите майтапи са винаги най-добри. Що се касае до това какво правя тук, сега е моето време, то настъпи най-накрая и повече не мога да бъда отхвърлян. Тук съм да съборя Галериите от мраз и кости, да приключа с Времето и да разбия ключалката на Вратата към вечността. Тяхното време приключи, техните функции са изчерпани. Моята дума ще бъде закон, а животът и смъртта ще бъдат това, което аз реша. Вчера и утре ще изчезнат в зловещото и жестоко днес. Аз разбих вратите на Ада и няма да бъда изпратен отново там.

— Я ми го спомени пак — обади се Аш. — Мисля, че ме завря в ъгъла.

— Чувство за хумор — каза падналият ангел^[2]. — Добре. Това ще ти е нужно там, където отиваш, безочлива сянка. Моля, чувствайте се удобно всички. Тук съм, за да убия Времето, но няма защо да бързам. Дългата война най-накрая свърши, аз държа всички козове и нищо не можете да направите, за да ме спрете. В най-древното пророчество на Шадоус Фол се казва, че веднъж щом градът падне, никой човек, жив или мъртъв, не може да се надява да се изправи срещу мен в мига на моя триумф. Така че, извинете ме, ако чувствам

нужда да си придавам малко важност. Винаги съм се чувствал най-добре пред публика, но пък и егото винаги е било един от моите проблеми.

Аз съм зад всичко, което се случва — всеки неочакван обрат и злощастен избор. Аз съм този, който пое контрол над Уайлд Чайлд и го изпрати в Шадоус Фол да убива и да бъде убиван. Но аз изпреварвам себе си. В началото се представих на Ройс и неговите Воини на Кръста и им предложих силата, която си мислеха, че им е необходима, за да завладеят Шадоус Фол за себе си. Цената за тази сила бяха многото убити при превземането на града. Затова офицерите на Воините караха хората си да ви мразят толкова много — така щеше да има много избити, за да се храня от тях. И още, имаше го и скъпия доктор Мирин. Обикновен, изплашен човек, чието дирене на отговори отвъд живота и смъртта го отведе в злощастни места и го направи така уязвим за моите предложения и многото съблазни. Чрез него открих и неутрализирах защитата на града.

Аз създадох Уайлд Чайлд рано, поставих го непознат и неподозрян в съвършения приемник и го накарах да убие архангел Михаил, когато дойде да ви предупреди. Скъпият той. Толкова чист и честен — и очарователно целенасочен. Веднъж изхвърлен от своя приемник, бе детска игра за маговете на Воините да му попречат да се върне. След като позволих на Уайлд Чайлд да се появи, нямах друг избор, освен да го оставя да избива непрекъснато — в края на краищата такава му бе функцията и ако не го засицах, той просто щеше да изчезне. Имаше по какво да се насочите към неговата идентичност, но вие изобщо не разгадахте тези следи, погрижих се да сте твърде заети и да отвличам вниманието ви с други работи. Като скъпата Поли и нейния баща.

Аз съм зад толкова много неща. Такава е природата ми в този свят — да съм червеят в ябълката, онзи, който се подсмивва ехидно в мрака, дърпах конците, които движат света. Накарах Воините да убият родителите на Джеймс, за да се върне той в града и да реактивира древното пророчество. Харесва ми да си мисля, че съм се погрижил за всичко. Но вече не се налага да се спотайвам в сенките. Всичките избити, цялото страдание на Шадоус Фол ме направиха по-могъщ, отколкото може да си представите и отколкото бих могъл да се надявам. Сега е мой ред да се кача гордо на сцената и да размахам

камшика. Вие сте последната надежда за живите и всички сте безсилни пред мен. Ала чувствайте се свободни да опитате. Ще съм разочарован, ако не го направите.

Всички се спогледаха, но никой не помръдна. Самото присъствие на падналия ангел бе достатъчно да ги накара да онемееят. Той имаше въздействието на природна стихия, като земетресение или циклон, или гръмотевична буря, твърде необуздаем и непреодолим, дори само да застанат като обикновени хора срещу него.

И тогава Шон Морисън дръпна гневно струните на своята китара и поде песен. Сред всички тях единствен той имаше нещо от арогантността на врага, срещу когото стояха, вероятно защото винаги е имало някакъв мрачен подтекст в рокендрола — музиката на дявола. Бе обикновена песен, една от по-ранния му период, противопостави я предизвикателно на заобикалящия ги мрак, като маяк в буря. Но дори като призова цялата сила и мощ на своята музика, знаеше, че просто отлага неизбежното. Ангелът продължаваше да стои там, да се усмихва, безразличен и Морисън млъкна по средата на песента. Ангелът изръкопляска учтиво.

— Казват, че Дяволът има най-добрите мелодии, но всъщност аз съм глух за тоновете. Винаги съм ги смятал за ненужен шум. Опозицията винаги извличаше повече от музиката, отколкото аз.

Внезапно в спалнята се разнесоха изстрели — Рия бе извадила пистолет (взела го бе от мъртъв Воин) и обсипваше с куршуми падналия ангел. Тя не преставаше да натиска спусъка, докато не свършиха куршумите, тогава спря и наведе дулото. Ехото бързо заглъхна. Ангелът дори не мигна.

— Е, добре, наистина. Почти съм обиден. Куршуми срещу такъв като мен? Дори не сте си издълбали кръст върху тях. Не че би имало значение на този етап, но аз съм горещ застъпник на традицията.

— Искаш да говориш за традиция — каза Мад и вдигна меча. — Да поговорим тогава, измет такава. Това е мечът Ескалибур и той те помни.

Тя се хвърли към ангела, дългото острие блестеше ярко като дневна светлина, когато замахна и описа широка дъга. Ангелът хвана острието с една ръка и без усилие по средата на замаха и го изтръгна от ръката на Мад. Тя залитна напред, загуби равновесие и ангелът я прониза със собствения ѝ меч. Той се заби в корема ѝ и излезе откъм

гърба ѝ; плисна кръв. Тя се свлече на колене, а той извади рязко меча от тялото ѝ. Тя потрепери, когато стоманата излезе и от устата ѝ рухна кръв. Морисън бързо се озова до нея, коленичи, а тя се вкопчи в него с отчаяна сила. Опита се да му каже нещо, но думите ѝ не се чуваха от болката и кръвта. Умря в ръцете му.

— Гадна малка играчка — каза ангелът, като вдигна Ескалибур, сякаш бе плужек, намерен в салата.

Строши острието в коляното си и захвърли парчетата встрани.

— Всичко това бе много забавно, но мисля, че е време да продължим нататък. Имам толкова много неща да върша. Да започнем със смъртта на Времето. Някой иска ли да му каже няколко прощални думи?

Той пристъпи към бебето на леглото, а сянката на Харт подскочи от пода и се уви около главата на ангела като одеяло. Той заразкъсва черното нещо с хищните нокти на ръцете си, но то просто се усука плътно между пръстите му.

— Ще трябва да го спреш, Джими — извика отчаяно Френд. — Не мога да го задържа дълго.

Ангелът заби пръсти в сянката и я издърпа от лицето си като лепкаво желе. Тя се извиваше и бореше в ръцете му, а после заскимтя тихо, когато я разкъса. Ангелът остави парчетата да се свлекат на пода и се ухили на Харт.

— Не можеш да ме спреш. Никой не може да ме спре сега. Времето е безпомощен, Галериите са без защита. Ще подпаля Галерията от кости и ще оставя горещите пламъци да разтопят Галерията от мраз. Шадоус Фол е мъртъв. Нито една жива душа не е останала сред развалините. Уайлд Чайлд изби всички, а после превъплъщенията му се избиха помежду си. Вие сте единствените оцелели. Разреших ви да стигнете дотук, исках някой да е свидетел на моя триумф. След малко ще убия Времето и тогава няма да има минало, настояще и бъдеще, само едно безкрайно сега, лишено от Бог, и ще правя с него каквото си искам, до безкрая на вечността. И целият свят ще страда, както никога досега.

Тогава внезапно Вратата към вечността се появи в стаята при тях и всичко се промени. Настроението на отчаяние, наложено от ангела, бе пометено, сякаш от прохладен, свеж ветрец и стаята внезапно се изпълни с перспективи и възможности. Вратата стоеше сама, без

подпори, една енигматична празна дъска, в очакване да пишат на нея. Ангелът се втренчи в нея, онемял от събитие, което не бе нито планирал, нито предвидил, после се завъртя и изгледа яростно останалите.

— Не съм довякъл това тук. Кой е посмял да го донесе? Махнете го!

Джеймс Харт погледна Вратата към вечността — и тя му заговори на ниво, което не бе познавал по-рано, говореше директно на онази част от него, която бе наследил от Времето и накрая той разбра какво трябва да направи, за какво го бяха накарали да се върне в Шадоус Фол. Неговата цел, неговата съдба, както и тази на града.

— Не е дошло твоето време — каза на падналия ангел, почти нехайно. — Настъпи моето. Време е да направя това, за което съм бил създаден. Ти никога не си разбирал всъщност какво представлява Вратата към вечността. Воините почти бяха отгатнали. Смятаха, че осигурява достъп към Бога. В известен смисъл е така, но в действителност е много повече. Доста повече. Тя съществува, за да могат живите да имат достъп до онова, което лежи отвъд живота, но това е само част от нейното предназначение. Аз съм последният компонент от едно вековно уравнение — ще отворя Вратата докрай и тя ще остане така, за да могат всички, които са напуснали света и са продължили нататък да се завърнат през нея и да бъдат отново сред живите. Смъртта вече няма да има власт над живите, нито ще ги победи. Не гледай така изненадано. По своята същност всяка врата винаги е била и вход, и изход.

— Не — възпротиви се ангелът. — Не, няма да ти позволя! Не можеш да ме спреш. Нито живите, нито мъртвите могат да имат власт над мен. Това ми е обещано!

— Трябваше да четеш и написаното с дребен шрифт — каза Харт.

— Ще те спра! Ще те убия!

Падналият ангел тръгна към Харт, а Аш пристъпи напред да препречи пътя му.

— Не мисля така. За да стигнеш до него, трябва да минеш през мен. И тъй като на практика не съм нито жив, нито мъртъв, имам чувството, че много си загазил. В материалния свят си обвързан с

материални неща, което означава, че ще ти скрирам задника. Затова именно съм се върнал.

Ангелът се изсмя дрезгаво и се хвърли върху Аш, който отстъпи крачка назад, а после се сборичка с него, призовавайки на помощ цялата си небивала сила. Те залитаха напред-назад, насам-натам докато се бореха и тогава ангелът успя да се освободи и да събори Аш на земята. Аш го скрита в краката и двамата се сборичкаха на пода. Ангелът го притисна по гръб, опря коляно в гърдите му, сграбчи го здраво с двете си ръце и откъсна главата му от раменете. Рия изпищя. Ангелът се разсмя и метна главата към нея, така че тя се дотъркаля и спря пред краката ѝ. Очите гледаха яростно, без да мигат, към злия ангел, който понечи да се изправи и спря рязко, когато останалото без глава тяло на Аш го обгърна с ръце и го стисна силно.

Харт престана да мисли за тях и се съсредоточи върху онова, което му казваше Вратата към вечността. Можеше да я отвори, но това би отнело и последната капчица сила, която имаше. Усмихна се кисело. Всъщност той никога не бе пожелавал да я притежава. Обърна се навътре в себе си и се оказа най-простото нещо на света да освободи цялата си сила в един мощен поток. Падналият ангел изкрещя от ярост и ужас, но бе твърде късно. Аш бе отвлякъл вниманието му достатъчно задълго. Вратата към вечността бавно се отвори и в стаята се разля ярка светлина. Ангелът се сгърчи и извърна лице от нея. А през вратата прекрачи уверено и свободно Маделин Креш, вече не като Мад. Отиде до Морисън и му се усмихна. Той я погледна сащисано и много му се искаше да повярва в нея, но не смееше да я докосне. Тя се засмя и го притисна силно към себе си с мускулестите си ръце.

Вратата зейна широко отворена и светлината избухна ярка, измести тъмните очертания на стаята по-надалеч и още по-нататък, докато те всички сякаш стояха на сред огромно поле. Джек Феч мина през Вратата, поклони се ниско на Харт, после отиде да се поклони и да коленичи пред внезапно порасналия Времето, който потупа плашилото опрощаващо по рамото. Зад него крачеше шериф Ричард Ериксон, неговите заместници, Люис и Колинс. Отидоха при Рия и Аш, вече напълно възстановен от светлината. Всички знаеха и не бе нужно да им казват, че вече не е завърнал се от света на мъртвите, а е жив отново.

Сузан Дюбоа и Поли Къзинс пристъпиха леко и бързо заедно, като се кикотеха, гледайки израженията си. Поли отиде при Харт и те се прегърнаха мълчаливо, останаха така дълго, а Френд бе обгърнал раменете и на двамата. После се появи доктор Мирин, а заедно с него главнокомандващият на Воините, Уилям Ройс — и двамата клатеха глави печално при мисълта колко са грешали. Лестър Голд, Тайнственият отмъстител, отново млад, вървеше под ръка със съживения отец Калахан. Дерек и Клайв Мандервил влязоха заедно, като се тупаха взаимно по раменете и разменяха весели закачки. А зад тях идваха Бруин Беър и Сий Гоут, Питър Колдър и Скоти, страшилището за елфите, а зад тях — Оберон и Титания, и Пък, най-накрая съвършен. Мъртвите бяха живи отново, всички рани бяха излекувани, всички души — умиротворени, готови за това, което техният странен нов свят би могъл да им готви.

Потокът от елфи се изля през Вратата, последван от жителите на Шадоус Фол и всички Воини на кръста и още, и още хора прииждаха през нея и се появяваха в безкрайното поле от светлина. Джеймс Харт намери майка си и баща си отново, а Времето — своята изгубена любов. Родители се събраха отново с децата, които бяха изгубили. Влюбените откриха своите любими, приятели се срещаха с врагове, старите вражди бяха забравени и опростени.

Навсякъде имаше ангели, сияеха ослепително в необятната зора и песните им огласяха света. Никой не забелязваше падналия ангел, който се гърчеше все по-малък, ставаше все по-незначителен пред триумфа на светлината, докато остана една мъничка сянка, за да е възможно само архангел Михаил да я вдигне и приласкае.

Все повече прииждаха през Вратата. Неизброими. Всички мъртви от целия свят се устремяваха към това безкрайно поле. Всички онези, които някога бяха умрели, се завръщаха от неznайната друга страна, за да извървят пътя заедно с живите в един нов свят, в който всичко остаряло щеше да е пак ново, където смъртта ще е единствено спомен и където нещата ще са много различни. Този път. Някой се изкашля и всички се обърнаха към Него.

Сенките бяха се спуснали, всички пророчества се бяха сбъднали; светлината бе навсякъде.

---

[1] По аналогия с „Кралят е мъртъв. Да живее кралят!“. Възгласът е използван за пръв път при възкачването на Шарл VII на френския престол след смъртта на неговия баща Шарл VI през 1422 г.

↑

[2] Асоциация със Сатаната, изхвърлен от Рая като паднал ангел.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.